

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_198658

UNIVERSAL
LIBRARY

ಮುಢ್ಢಣಕವಿ ವಿರಚಿತಂ

ಶ್ರೀರಾಮಾಶ್ವಮೇಧಂ

ಪರಿಷ್ಕೃತ ದ್ವಿತೀಯಮುದ್ರಣಂ

ಕರ್ಣಾಟಕ ಕಾವ್ಯಕಲಾನಿಧಿ ಪ್ರವರ್ತಕರಾದ

ಮಂ|| ಆ|| ರಾಮಾನುಜೈಯಂಗಾರ್ಯರಿಂದ

ಪರಿಷೋಧಿತವಾಗಿ

ಮಂ|| ಆಚಿ. ನರಸಿಂಹಾಚಾರ್, ಬಿ. ಎ., ಅವರಿಂದ

ಪ್ರಕಟಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ.

ಮೈಸೂರು

ಜಿ.ಟಿ.ಎ. ಪ್ರೆಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮುದ್ರಾಪಿತವಾಗಿದೆ.

೧೯೨೭

COPYRIGHT

*First Edition in the Karnataka Kavya Kalanidhi
Series No. 6—1901*

Second Edition (revised)—1927

Registered According to Act XXV of 1867.

All rights reserved

BY

THE PUBLISHER, M. AJI. NARASIMHACHAR, B.A.,
Kathwadipur Agrahar, MYSORE.

ಶ್ರೀರಾಮಾಶ್ವಮೇಧಂ.

ಪ್ರಥಮಾಶ್ವಸಂ

— ಕಥಾಮುಖಂ —

ಒಪ್ಪಾ ! ಕಾಲಪುರುಷಂಗೆ ಗುಣಮಣಿಮಿಲ್ಲಂ ಗಡ ! ನಿಪ್ತೇಜಂ
ಗಡ ! ಜಡಂ ಗಡ ! ಒಡಲೊಳ್ ಗುಡುಗುಟ್ಟುಗುಂ ಗಡ ! ಏನರಮನೆ
ವಾಗಿಲಂ ಮುಗಿಲ್ವೆರೆಯಿಂ ಬಾಸಣಿಸಿರ್ಪರ್ ? ಆರ್ಗಂ ಪುಗಲಾಣತಿ
ಯಿಲ್ಲದಿರ್ಕುಂ ; ಮಡದಿ ಬಾನ್ನೀಜಿಯೊರ್ಪಳ್ ಚಂಚಲದೃಷ್ಟಿಯಿನತ್ತ
ಮಿತ್ತಂ ನೋಲ್ವುಳ್ ; ಮೂಲಿಗೆಮದಂ ಕೊಂಡುಯ್ಯಡಕ್ಕುಂ. ಸಿಡಿ
ಲಾಳ್ ತಡೆಯದೆಡೆಯ ನಡುವೆಟ್ಟುಗಳ್ಳೆ ಕಟ್ಟುಬ್ಬರದಿಂ ಬಂದೆಜುಗುಗುಂ ;
ಕುತ್ತಮೇಂ ? ಸುಗ್ಗಿಯೊಳುಂಡುದಂ ಕಾರೊಳ್ ಕಾಜುವನಕ್ಕುಂ ;
ಕಾಲಂ ಕಷ್ಟಂ ! ಕಷ್ಟಂ !!

ಎಲೆಲೆ ಸೋಗಿನವಿಲೆ ! ಏಂ ನಲಿವಯ್ ! ನಿನಗಮಾತಂ ಗಮನಿತ್ತು
ಪಗೆಯೇಂ ? ಕಟ್ಟಾಸುರದ ಬೇಸಗೆಯೊಳೊಸಂಸದೆ ಗಾಸಿಗೆಯ್ದನೆನು
ತೆಯೆ ? ಚಿಃ ! ಚಿಃ ! ಪೆಜವರ ಕಿಡುದಸೆಯೊಳ್ ಕಡುಸಂತಸಕ್ಕೆಡೆಗುಡ
ದಿರ್. ಪೋ ಪೋ ! ಸೂರ್ಕನುಜಿದು ನಿನ್ನಿಕೆಗೆ. ಏನೆನ್ನ ನುಡಿಯಂ
ಕಡೆಗಣ್ಣಿ ಮತ್ತಂ ಮತ್ತಂ ಮುತ್ತ ಪೋಪ್ಪಿನಂತೆ ಮೆಯ್ಯೆಚರ್ವಯ್ ?
ಇದರ್ಕೆಯೆ ನಿನಗಿಂತು ವಿಜಾತಿಯೊಳಮಧೋಗತಿಯೊದವಿದತ್ತು.

ಬಾಯ್ವಡದಿರೆಲೆ ಚಾದಗೆಯೆ ! ತಿರೆಯೊಳ್ ಪೆಜರ ಸಿರ್ಕಿನೊಳ್
ನುಜುಕಮುಳ್ಳರೊಳ್ ನಿನ್ನನ್ನರೊಳರೆ ? ನಿರ್ನೆರಮುಜಲದಿರ್. ಆವೆ
ಭೂದೊಡಮೇವರ್ ? ಕರ್ಮಪುರುಷಂಗೆ ಸೂರ್ಕುಂ ಸಿರ್ಕುಮೆಂದಿರ್ಕ
ಣ್ಣಲೆ ! ಅತ್ತ ಪೋಗಲ್ವೇಬ್ಬುಮೆಂಬೆಯೇಂ ? “ ಗಗನಮುಖಂ ದುಷ್ಟ
ವೇಶ್ಯಂ ” ಎಂದು ಡಂಗುರಮಿರ್ಕುಂ ; ಅದಜುನೀಗ್ ಪೋಪುದು
ಸದನಲ್ಲ. ತನ್ನಾಣೆ ! ಕತಿಪಯದಿನಂಗಳೊಳೆ ಎಜೆಯಂಗೆ ಕ್ಷೇಮ
ಮಕ್ಕುಂ ದಿಟಮೆಂದು ಗ್ರಹಗತಿಯನಾರಯ್ನು ಜೋಯಿಸರೆಂದರ್.
ಅದಜುಂದೆರ್ಬೆಗಡದೆ ನಿನ್ನೆಡೆಗೆ ಪೋಗು. ಪಯಣಂ ಸೂಗಮಕ್ಕೆ !

ಬಗ್ಗಿಸೆಲೆ ಕೋಗಿಲೆ ! ಏನೀಮಾಮರದ ಸೆಳೆಗೊಂಬಿನೋಳ್
ಮೂಗುವಟ್ಟರ್ಪಯ್ ? ಕಣ್ಣುಟಲ್ವು ಕೆಂಪಾದುವೇಕೆ ? ಏತರ್ಕೆ ಬೆರಗು
ವಡುವಯ್ ? ಅರೆನುಡಿಯೊಳೆಂಬುದೇಂ ? ತಳಿರಿಲ್ಲಮೆಂಬೆಯೆ ? ಅಲ್ಲು ;
ಕಾಲಪುರುಷಂ ಜಡಭರಿತನೆಂಬೆಯೆ ? ಅಂತದನಾರೊರೆದರ್ ? ಇಂತಿದ
ನಜುತುಂ ಸೋಂಬನಾಗಿರ್ಪುದೊಳ್ಳಿತೆ ? ಆರಯ್ವುದಾರಯ್ವುದೀಪರಿ
ಯಂ. ನಡೆನಡೆ.

ಇತ್ತಲಿದೆಕೋಳ್ ತಾಮ್ರತುಂಡನೇನನೋ ಗೊಣಗುತಿರ್ಕುಂ,
ಕೇಳ್ವೆಂ. ಪಂಡಿತವಕ್ಕೇ ! ನಿನಗೀಪೆಸರನಾರಿಟ್ಟರ್ ? ಬಸಂತನೇಂ ? ನೀಂ
ಪಂಡಿತಂ ದಿಟಮಾದೊಡೆ ನೀಗುತ್ತುಕ್ಕೆ ಮರ್ದನುಸಿರ್. ಏಂ ಮಾಂಬ
ಟಂ, ನೇಜುಲ್ ? ಮಾರ್ನುಡಿಯದೇತರ್ಕೆ ವಿಮುಖನಾದಯ್ ? ಸೊರ್ಕಿ
ನುರ್ಕಿಂ ಬೀಗಿರ್ಪಯ್. ಇರ್ಕೆ : ಕೂರಿದರೋಳ್ ಕೂರದೆ ತಕ್ಕರೋಳ್
ತಗದೆ ನುಡಿಸಿದರೋಳ್ ನುಡಿಯದಿರ್ಪಿಕತದಿಂ ನಿನಗೆ ವನವಾಸಂ
ಪ್ರಾಪ್ತಮುಕ್ಕೆ ! ಲೋಗರ ಕೆಯ್ಗೆ ಸಿಲ್ವಲೊಡಮೊಡನೆಯೆ ನಿನಗೆ ಬಂಧನ
ಮುಕ್ಕೆ ! ಅಂತು ಪಂಜರನೊಳಾನುಂ ಮಂಜರನೊಳಾನುಂ ಸಾವಕ್ಕೆ !
ಇದೆನ್ನ ಸಾಪಂ. ನಿನಗಮಿಪೊಳ್ಳುಬೀರಮನಿತ್ತ ಬಸಂತಂ ಗಂ ಧಿಕ್ಕಾರಂ !

ಈಗಡೆ ಉಟುಗಂ ಸಗುಣನುಡಿಗುಂ. ಒಂದು, ಎರಟುಟು.
ಭದ್ರಂ, ಶುಭಂ, ಮಂಗಳಂ. ಹೀ ಹೀ ! ನೋವು ಮಾಯ್ವದು ; ಸಂದೆ
ಯಮಣಮಿಲ್ಲಂ.

ವಾರಗೇಜುಯೊಳೇಜುಂಜಾವನದ ನೀಜಿಯರ ಮೇಲುದಜ
ಸೆಜಂಗಳನೋಸರಿಸಿ ಸಾರೆ ನಿಲ್ಲು ತೋರನೊಲೆಗಳಂ ಸೇರ್ದು ಪಿಡಿದೊಂಕಿ
ಪಾಲುಂಬೊಜಗನಂತೆ ಮೀಜು ನಿಟ್ಟೋಟಂಗೆೊಂಡು ತೊಟ್ಟನೆ ಕಟ್ಟಿದಿ
ರೊಳಿಟ್ಟಣಿಸಿ ಗಟ್ಟಿಮಗುಟ್ಟುವ ಗಟ್ಟಿವತ್ತಿಯರ ಪಟ್ಟುಡೆಯೋ ಕಟ್ಟು
ವಡೆದುಂ, ಕೆಯ್ಯೆಡೆಯೋ ಮೆಯ್ಯುಡಿದುಂ, ಕಂದಿನೋ ಕಂದಿಯುಂ,
ಅಸವೆಯೊಳಸಕಳಿದುಂ, ಸುಯ್ಯೋ ಸುಗಿದುಂ, ಸಿರಿಕಂಡದ ಕೋಟ್ಯು
ಸಕೋಳ್ ಕಾಲ್ಪುಸಿದುಂ, ಪಾಲುಗೆಯ್ತಕ್ಕೆ ಬಂದಿನಟ್ಟುಮಂತುಮಿಂತುಂ
ಮುಂತೆ ಸರಿದು ಮಾಲೆಗಾರ್ತಿಯರ ಮೇಲ್ಗೆಯ್ತೊಳ್ ಸಾಲ್ಗೊಂಡು
ನೇಲ್ವು ಮಾಲೆದೊಡಂಬೆಯಂ ತೂಗಿ, ಲತಾಂಗಮಂ ತೂಗಿ, ಬೀಗಿ,
ದಕ್ಷಿಣಾನಿಲನಂತಿರೆ ಪಶ್ಚಿಮಾನಿಲಂ ಮೆಯ್ಯೋಜಲೊಡಂ—ಮೊಲ್ಲೆ ಮುಗು

ಳ್ತುದು ; ನನಮಲ್ಲಿಗೆ ಗಂಟೊಡೆದುದು ; ನಾಗವಲ್ಲಿ ಬೆಳ್ಳುಟುವಿಟ್ಟುದು ; ಗಜಾವೂ ಗಜಾಗಟ್ಟಿದತ್ತು. ಆಗಳ್—

ಪಡುಗಡೆಯೊಳದೇಂ ಪೊಗೆ ! ಕಡಲೊಡಲ ವಡಬಂ ಬಿಡದೆ ತೀಡುವ ಬಿಜುಗಳಾಯ ತೀಟದಿಂ ದಳ್ಳಿಸಲೊಡಮೆಡೆಗೊಂಡ ಬೆಟ್ಟುಗಳ್ ಕರಂ ಸೀಕುವೊಗೆ ಪುಟ್ಟಿತಕ್ಕುಂ. ಓ ! ತನ್ನಿದೆಂ. ಅಲ್ಲ, ಪೊಗೆಯಲ್ಲ ; ಎನಗಂ ಪುರ್ಚು ; ನೀರೊಳ್ ಕಿರ್ಚು ಚುರ್ಚುಗುಮೇ ? ಮತ್ತಮೇಂ ? ಅಂದು ಸೆರಗಂ ಪಾದುರ್ ಕಡಲಂ ಮುಚ್ಚಿಗೊಂಡ ಕರ್ವೆಟ್ಟುಗಳೇಗಳ್ ಪೂರ್ವವೈರಮಂ ಬಗೆದು ಬರ್ದಿಲನಾಡಿಂಗೆ ದಾಟುಡಲ್ಯೆ ದಂಡೆತ್ತಿ ಪೋಪುವಕ್ಕುಂ, ಎನೆ ಕರ್ಮಗಿಲಾಗಸಮಂ ಮುಸುಂಕೆ ಕಾಲನೆಂಬ ಕಾಳರಕ್ಕುಸಂ ಪೊದೆದ ನೀಲಪಟದೊಂದು ಪಾಂಗಿನೊಳೊಪ್ಪಿದುದು ; ಗೆಂಟುಗೆಂಟಿನೊಳ್ ಪೊಳೆವ ಬಳ್ಳಿಮಿಂಚು ಬೀಸುವ ಕೆಯ್ಯೇಣ ಮೆಯ್ಯಿಣಿಯಂತೆ ಕಣ್ಗಿಡ್ಡಮಾದುದು.

ಸಗ್ಗಿಗರಾಣ್ಣನ ಘನಕರಿಘಟೆಗಳ್ ಬೇಸಗೆಯ ಬೀಸರಕ್ಕೆ ಬಸವ ಟುದು, ಬಾಯಾಜು, ಮುನ್ನೀರ ನೀರಂ ಕಂಡು, ಸಿಂಡುಗೊಂಡು ಬಂದು ನಿಂದು, ಮನಂ ದಣೆವನ್ನನೋಲಾಡಿ, ಪೊಡೆ ಕೋಡುವನ್ನಂ ಬರೆ ಸೀದರ್, ಸೊರ್ಕಿ ಪೋವೆಡೆಯೊಳ್ ಮೆಯ್ಯಿಟ್ಟು, ಗೀಳಿಟ್ಟು, ಪೆಟ್ಟು ವೆರ್ಚಿ, ನಿಮಿದರ್ ನಿಡುವಲ್ ಬೆಳಗೆ, ತುಂಬಿಕೆಯೊಳಿಂಬುಗೊಂಡ ತುಂಬು ನೀರಂ ಪೊತ್ತರಿಸಿದಪುವೆಂಬಂತಿರೆ ಎಡೆವಿಡದೆ ಬಲ್ಲರಿ ಸುರಿಯೆ ಮುಚ್ಚಿಗಾಲಂ ಚೆಲ್ವಾಯ್ತು.

ಇಂತು ಮುಂಗಾರ್ ತಲೆದೋಜಿ ತಿರೆವೆಣ್ಣೆ ಮುಗಿಲ್ಲೊಂದಿಯೊಳ್ ಬಳ್ಳಿವರಿವ ನೇಹದಿಂ ಬೆಳ್ಳಂಗೆಡೆವ ಸೊಗದಾಲಿನೀರೆನೆ ಪೊಚ್ಚಂ ಪೆರ್ಚಿ ಪರಿದುದು ; ಬಗೆಮಿಗೆ ಸೋಲ್ಪುದುಮೊಂದುಗೂಡಲ್ಯೆಂದು ಬಂದು ನೋಟುಡೆಯೊಳ್ ಪಸದನಂ ಗೊಂಡಂತಿರೆ ಬಳ್ಳಿವೊದರ್ವಡಲ್ಪು ಸೊಂಪೇಟುದುದು ; ಮೇಣ್ ಪೊಸಸುಸಿಲೊಳ್ ಸಸಿಬೆಟ್ಟ ನಿಮಿರ್ನವಿರೆನೆ ಪಸಲೆಯೆಸೆದುದು.

ಇದೆ ! ಗುಡುಗುಡಿಪ ಮೊಟಗಂ ಕಡುಕಾಯ್ತೊಡ ಸಿಂಗದ ದನಿಗೆತ್ತು ಬಿಗುತೋಡಿ ಕರ್ಮಡುವಿನ ತಡಂಗುಂಡಿಯೊಳದಂ ಗುವುನೆನೆ ಆಜಾಟಕೆಂದು ಯೂಧನಾಥಂ ಮುಂದಿರೆ, ಕಳಭಂ ಬಬುವರೆ, ಪಿಡಿ

ಯೆಡೆಯೊಳೆರೆ ಒಡಗೂಡಿ ನಡೆದು ನೀರ್ದಾಣಮಂ ಪುಗುನಾನೆವಿಂಡಿನಿಂ
 ದೆಯುಂ ; ಪಚ್ಚನೆ ಬೆಳೆದ ಪಸಲೆಯ ಪಸುವುಳ್ಳಂ ಪಸಿವಡಂಗೆ ಮೇದು
 ಕೊರ್ಬಿ ಕೆಲೆದು ತಣ್ಣಲೆದು ಮುಂಗಾಲಿಂ ನೆಲನಂ ಬೆರಂಟುತುರ್ಚಿ
 ಪೊರಂನಂ ಕಂಡು ಪಾಯ್ದು ಕೋಡಿಜುದು ಬಲಿಲ್ಲ, ಎರ್ಮೆಯೆಡೆ
 ಗೊಳೆ, ತಾನುಂ ಪಟ್ಟು ಮೆಲ್ಲೊತ್ತುತಿರ್ಪ ಜನಹುರದ ಜಕ್ಕಂದೊಬ್ಬಲಿ
 ಯಂ ಗೆಲೆವರ್ಪ ಕಾಲುಚ್ಚಾಣವಳಗದಿಂದೆಯುಂ ; ಬೀಸುವಿಜುಸಲಂ
 ಸೂಸುವ ಸೋನೆಯುಂ ಸೈರಿಸದೆ ಪಕ್ಕೆಯೊಳೆ ಪಟ್ಟು, ಕಣಸಂ ಲಲ್ಲೆಗೆಯ್ದು,
 ಪರಿವ ಕಾಪ್ಪುರದ ಕಳಕಳಮನಾಲಿಸುತಿರೆ-ಬಿಜುಸಿಡಿಲ ಬಿಜುಸರಮಂ
 ಕೇಳ್ವ ಕೊಡಕೆ ನಿಮಿರೆ ನವಿಕೊಕ್ಕುರಿಸೆ ತಳನೋಟದಿಂ ನೋಟ್ಟು
 ಹರಿಣಸಂದೋಹದಿಂದೆಯುಂ ; ಜಿಡಿಗೆ ಕಡುಸುಗಿದು ತಾಂ ಪೊಜಮಡದೆ
 ಕುಟುಂಕಂ ತರಲೈಣೆಯನನಟ್ಟಿ ಕುಳಿರೈಲರ ಕೋಡಿಂಗೆ ನಡುಗುವ
 ಕಿಜುವಜುಯನೆಜುಂಕೆಯೊಳ್ ಪುದುಗಿ ಗೂಡಿನ ಮೊಗನಾಡದೊಳೆರೆಯಿರೆ-
 ಬಳ್ಳಿವರಿವ ಮಿಂಚಂ ಕಂಡು ತಳ್ಳಂಕಂಗೊಂಡು ಕೀಜು ಮೆಯ್ಯರೆದು
 ಜೋಡಿಗನ ಬರವನೆ ಪಾರ್ವ ಪೆಣ್ಣಕ್ಕಿಗಳ ತಂಡದಿಂದೆಯುಂ ; ನನಾಂ
 ತರಂ ಮನೋಹರಮಾದುದು.

ಈತೆಜದೆ ಕಾಡುಂ ನಾಡುಂ ಮನೋಜ್ಞಮಾಗೆ ಸಂಪ್ರಾಪ್ತಮಾದ
 ವರ್ಷಾಕಾಲದೊಳೊಂದು ದೆವಸಂ ಬೈಗುಂ ಬೊಟ್ಟು ನೊಳೆಂದಿನಂ ತಿರೋ
 ಲಗಂ ಪರಿಯೆ, ಕಬ್ಬಿಗರ ಬಲ್ಲಹಂ ಮುದ್ದಣನರಮನೆಯಿಂ ಪೊಜಮಟ್ಟು
 ನೆರೆವೀದಿವಿಡಿದು ಪೊರೆವೀಡಿಂಗೆಯ್ತುರ್ಪುದುಮಾತನ ಮಡದಿ ಮನೋ
 ರಮೆ ದೂರದೆ ಕಂಡೆಜ್ಜು ಇದಿರ್ವಂದು ಕಾಲ್ಗೆ ನೀರಂ ನೀಡಿ ಮತ್ತಂ
 ಕೆಯ್ವಿಡಿದೊಳಚ್ಚಾಕೆಗೆಗುಯ್ದು ಮಣೆಯಿತ್ತು ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ಒಡನೆಯೆ
 ತನಿವಣ್ಣಂ ತಿನಲಿತ್ತು ಕೆನೆನಾಲಂ ಕುಡಿವೊಡಿತ್ತು ಉಪಚರಿಸುತಿರ್ದಳ್.
 ಈವುಪಚಾರದಿನಾತನ ಪಸಿವುಂ ಬಲಿಲೈಯುಂ ಮುಡಿಯೆ ಕೆಳದಿ ನಜು
 ದಂಬುಲಮಂ ಸವಿಯಲೈಂದು ಮಡಿದೀಯುತುಮಿರೆ, ಇಂತು ಸುಖಸಲ್ಲಾ
 ಪಂಗೊಳುತಿರ್ದರ್. ಅದೆಂತೆನೆ :—

ಮನೋರಮೆ—(ಮೆಲ್ಲುಡಿಯಿಂ) ನೋಟ್ಟು ದೀಪಗಲ್ಲೆಳೆಂತೊ ಪಿರಿ
 ಯವು. ಪಗಲುಮಿರುಳುಂ ಸುರಿವ ಬಲ್ಲೋನೆಯ ಜಿನುಂಗಿನತ್ತಣೆನೆನ್ನ
 ಬಗೆಯುಂ ಬೇಸತ್ತುದು. ಅಂತದಜುನೇನಾನುಮೊಂದು ನಲ್ಲತೆಯಂಪೇಟ!

ಮುದ್ದಣಂ—ಪ್ರಾಣೇಶ್ವರಿ ! ತಡೆಯೇಂ ! ಇನಿತೊಂದು ಬಯಕೆ ತಲೆದೋಪಿ ಆವ ಗಹನಂ ? ಆದೊಡಮಾವ ನಲ್ಲತೆಯಂ ಪೇಟ್ಟುಂ ? ಏಂ ಭೋಜಪ್ರಬಂಧಂ ? ವಿಕ್ರಮವಿಜಯಂ, ಮಹಾವೀರಚರಿತಂ ?

ಮನೋರಮೆ—ಇಸ್ಸಿ ! ಇವರೊಳೆನಗಟ್ಟುಜ್ಜಿಲ್ಲಂ ; ಉಟಾದೊಡ ಮಟಾದೊಡಂ ಬಟ್ಟಿದೋಪ ರಸಭರಿತಂ ಚರಿತವೈಸೆ.

ಮುದ್ದಣಂ—ನಿನಗಾವ ರಸದೊಳಿಷ್ಟಂ ? ಶೃಂಗಾರರಸದೊಳೆ ? ವೀರರಸದೊಳೆ ? ಹಾಸ್ಯರಸದೊಳೆ ?

ಮನೋರಮೆ—ಆವ ರಸದೊಳೆಂದೊಡೇಂ ? ನವರಸದೊಳಂ.

ಮುದ್ದಣಂ—ಅಂತಿರೆ ಮತ್ತಮಾಕತೆಯಾವುದು ?

ಮನೋರಮೆ—ರಾಮಾಯಣದೊಳೆನಾನುಮೊಂದು.

ಮುದ್ದಣಂ—ಅಂತೆಯೆ ಅಕ್ಕಿ. ಸೀತಾಸ್ವಯಂವರಮಂ ಪೇಟ್ಟುಂ.

ಮನೋರಮೆ—ಆ ಮುನ್ನಮೆ ಕೇಳ್ವಪೆನಲ್ತಿ !

ಮುದ್ದಣಂ—ಏಂ ಸೀತಾಪಹರಣಕಥನದೊಳ್ ಬಯಕೆಯೆ ?

ಮನೋರಮೆ—ಉಃ ! ಆನೊಲ್ಲಂ.

ಮುದ್ದಣಂ—ಮೇಣಾವ ನಲ್ಲತೆಯಂ ಪೇಟ್ಟುನೋ.

ಮನೋರಮೆ—ಇಂತೇಕುಸಿರ್ವಯ್, ನಾಡೊಳೆನಿತ್ತೊ ರಾಮಾಯಣಂಗಳೊಳವು. ನೀಂ ಕೇಳ್ವದಪಿರೊಳೊಂದಂ ನಲ್ಲಿದೋಪಿ ಕಂಡು ಪೇಟ್ಟುದು.

ಮುದ್ದಣಂ—ನೀನೆ ಒಂದನಾಯ್ವು ಕೊಳ್ಳುದು.

ಮನೋರಮೆ—ಶ್ರೀರಾಮಂ ಅಶ್ವಮೇಧನುಂ ಕೆಯ್ಯೊಂಡನೆಂ ಬರಲ್ತಿ ; ಆಕತೆಯೆ ಅಕ್ಕುಂ.

ಮುದ್ದಣಂ—ಈಗಳಪಾತೆಂ ; ಶೇಷರಾಮಾಯಣಮಂ ಪೇಟ್ಟುದೆಂ ಬೆಯೆ ?

ಮನೋರಮೆ—ಅಪ್ಪದಪ್ಪುದು. ಆದೊಡೆ ಮುನ್ನಮಾರಾಗಿದ ನೊರೆದರ್ ?

ಮುದ್ದಣಂ—ಮುನ್ನಂ ಶೇಷಂ ವಾತ್ಸಾಳಯನಂಗೆ ಪೇಟ್ಟಿನದನೆ ನಿನಗೆ ಬತ್ತರಿಸೆಂ. ಆದೊಡೆ ಬಲ್ಲತೆ ಕಣಾ ! ಒಂದಿರಪ್ಪಿ ವಸಕ್ಕೆ ಮುಡಿಯದು.

ಮನೋರಮೆ—ಇರ್ಕೆ. ಒರೊಂದು ದೆವಸಮಿನಿಸಿನಿಸಂ ಪೇಚ್ಚೊಡೇಂ ?

ಮುದ್ದಣಂ—ಅಕ್ಕುಂ. ಆವ ಧಾಟಿಯೊಳ್ ಪೇಚ್ಚುಂ ; ಪದ್ಯದೊಳ್ ಪೇಚ್ಚುನೊ ? ಗದ್ಯದೊಳ್ ಪೇಚ್ಚುನೊ ?

ಮನೋರಮೆ—ಪದ್ಯಂ ವಧ್ಯಂ ; ಗದ್ಯಂ ಹೃದ್ಯಂ. ಹೃದ್ಯಮಪ್ಪ ಗದ್ಯದೊಳೆ ಪೇಚ್ಚುದು.

ಮುದ್ದಣಂ—(ನಸುನಗೆಯಿಂ) ಅದಂತಿರ್ಕೆ. ಅದಪ್ಪೊಳ್ ಇಂತಪ್ಪ ನಲ್ಲತೆಯಂ ಬಿತ್ತರಿಸಿದೊಡೆ ಅರಮನೆಯೊಳ್ ರನ್ನಗಡಗಮಂ ಪೊನ್ನ ಕಂಠಿಕೆಯಂ ಮೆಚ್ಚುನೀವರ್. ನೀನೀವುದೇಂ ?

ಮನೋರಮೆ—ಪೇತೇಂ ? ಎನ್ನನೆ ನಾನೀವೆಂ.

ಮುದ್ದಣಂ—ಬಲ್ಲಡುಸುಗಾರ್ತಿಯೈಸೆ ! ಅಱಿಯಾ ಮುನ್ನಮೆ ನಿನ್ನ ತಾಯ್ತಂದೆವಿರೆನಗಿತ್ತರೆಂಬುದಂ ?

ಮನೋರಮೆ—ಇದೇತಪ್ಪ ನುಡಿ ! ಪೋಕೆ. ಅಂ ಪರಾಧೀನೆ ಗಡ ! ಪುರಾಣಮನೋದಿದಿಂಬಟಿಯಮಲ್ತೆ ದಕ್ಷಿಣೆಯನೀವುದು. ಅರಮನೆಯವರುಂ ಕಬ್ಬಮಂ ಕಂಡಲ್ತೆ ಕಚ್ಚಟಿಯನಿತ್ತರ್. ಆನುಂ ಕತೆಯಂ ಕೇಳ್ವು ಸೊಗಸಾಗೆ ಬಲ್ಲಂತೆ ಸಮ್ಮಾನಿಸುವೆಂ.

ಮುದ್ದಣಂ—ಒಳ್ಳೆತೊಳ್ಳೆತು ! ಕತೆಯನಾಲಿಸಿ ಲಾಲಿಸಿ ಬಟುಕ್ಕು ಮೀಯೆನೆಂದೊಡೆ ಬಿಡೆಂ ನೋಚ್ಚುಂ.

ಮನೋರಮೆ—ಆನುಂ ನೋಚ್ಚುಂ ಕತೆಯ ಪುರುಳಂತಿರ್ಕು ಮೆಂದು.

ಮುದ್ದಣಂ—ಆದೊಡಾಲಿಸು. ಸ್ವಸ್ತಿ ಶ್ರೀಮತ್ಪುರಾಸುರೇಂದ್ರ ನರೇಂದ್ರಮುನೀಂದ್ರಪಣೇಂದ್ರ ಮಣಿಮಕುಟತಟಫಟಿತ—

ಮನೋರಮೆ—ಒಒ ! ತಡೆ ! ತಡೆ ! ವಸುಧೆಗೊಡೆಯನಪ್ಪ ರಾಮ ಚಂದ್ರನ ಕತೆಯಂ ಪೇಚ್ಚನೆ ಬಸದಿಗೊಡೆಯರಪ್ಪ ಸುರೇಂದ್ರರ ಚರಿತೆಯಂ ಪೇಚ್ಚುದೇಂ ? ಸಾಲ್ಗುಂ ಸಾಲ್ಗುಂ. ಇಂತೆರ್ದೆಗೊಳ್ಳ ಕತಿಗೆಂತುಡುಗೊಪ್ಪಿಯಂ ಗೆಯ್ವನೋ !

ಮುದ್ದಣಂ—ನಲ್ಲುಡಿಯಿದು ರಮಣಿ ! ಕಚಂಗಳಾಣೆ ! ಅಲ್ಲು, ಬಸದಿಯಿಂದ್ರರ ಕತೆಯಲ್ಲು ; ರಾಮಚಂದ್ರನ ಕತೆಯನೆ ಪೊಗಪ್ಪು

ಪೇಟ್ಟುದಿದು ಸಕ್ಕದದೊಂದು ಚೆಲ್ವು.

ಮನೋರಮೆ— ಲೇಸು, ಲೇಸು ! ನೀರಿನಿಂದ ಗಂಟಲೋಳ್ ಕಡುಬಂ ತುಳುಕಿದಂತಾಯ್ತು ; ಕನ್ನಡದ ಸೊಗಸನಜಾಯಲಾರ್ತೆನಿಲ್ಲನಗೆ ಸಕ್ಕದದ ಸೊಗಸಂ ಪೇಟ್ಟುದು ಗಡ !

ಮುದ್ದಣಂ— ಅಪ್ಪೊಡಿನೊಂತೊ ಒರೆವೆ ?

ಮನೋರಮೆ— ತಿರುಳ್ಗನ್ನಡದ ಬೆಳ್ಳುಡಿಯೊಳೆ ಪುರುಳೊಂದೆ ಪೇಟ್ಟುದು. ಕನ್ನಡಂ ಕತ್ತುರಿಯಲ್ಲೆ.

ಮುದ್ದಣಂ— ಅಪ್ಪುದಪ್ಪುದು. ಆದೊಡಂ ಸಕ್ಕದವೊಂದೆ, ರನ್ನ ವಣಿಯಂ ಪೊನ್ನಿಂ ಬಿಗಿದಂತೆಸೆಗುಂ ; ಅದಜುಂ ಕರ್ಮಣಿಸರದೊಳ್ ಚೆಂಬವಳನುಂ ಕೋದಂತಿರೆ, ರಸವೊಸರೆ, ಲಕ್ಕಣಂ ಮಿಕ್ಕರೆ, ಎಡೆಯೆಡೆ ಯೊಳ್ ಸಕ್ಕದದ ನಲ್ಲುಡಿ ಮೆಜಿಯೆ, ತಿರುಳ್ಗನ್ನಡದೊಳೆ ಕತೆಯನುಸಿ ವೊಂ.

ಎಂಬಲ್ಲಿಗೆ

ಮುದ್ದಣಂ ಪೇಟ್ಟು ಶ್ರೀರಾಮಾಶ್ವಮೇಧದೊಳ್ ಕಥಾಮುಖಮೆಂಬ ಪ್ರಥಮಾಶ್ವಾಸಂ ಸಂಪೂರ್ಣಂ.

ದ್ವಿತೀಯಾಶ್ವಾಸಂ

— ಅಗಸ್ತ್ಯಗಮನಂ —

ಕೇಳಿಲೆ ಬಾಲೆ ! ಬಾಲೇಂದುಫಾಲೆ ! ಈ ಪೊಡವಿಯೊಳ್ ಜೈತನ್ಯ ರಾಯಂ ಮಾಯಾದೇವಿಯಂ ಮದುವೆಂದಪದದೊಳ್ ಪೇರುಕ್ಕೆವದಟ್ಟು ಗೆಂದು ಬೊಮ್ಮನೆತ್ತಿದ ಬಾಂದಜಿಯ ಪೊಂಗಾವೆನೆ, ಎಳೆವೆಣ್ಣು ಪೊ ಕುಳಲಗೊಂಡೆಯಂತಿರೆ ಪೊಂಬೆಟ್ಟಂ ಪೊಂಬಜಿಂಗಿಂಬುವದಿಯು ಮಲವೊಡೆಯಂಗೆ ನಡೆದಾಣಮುಮರೆವೆಣ್ಣೆಯ್ಯಂಗೆ ನೆರೆವನೆಯುಂ ದೆಸೆಯಾಣ್ಮಗೆ ಪೊಸವೀಡುಂ ಬೋಜಿಯರ್ಗೆ ಮೇಳದೆಡೆಯುಮೆನಿಸಿ ಕಣ್ಣೊಳಿಕುಂ. ಇಂತು ಕರಮಾರ್ಥಗೊಳ್ಳ ಸೊನ್ನೆವೆಟ್ಟಂಗೆ ತೆಂಕಲ್ಲೆ

ಭೂರಮೆಯ ಸೀಮಂತರತ್ನಂ ಬೋಲ್ ರಂಜಿಸ ಅಯೋಧ್ಯಾನಗರ ದೋಳ್ ನೇಸಳ ಬಟಾಯ ಪಲಂಬರರಸರಸುಗೆಯ್ಯುತಿರ್ದರ್. ಇವ ರೋಳ್ ತುತ್ತತುದಿಗಬ್ಬಿಗಬ್ಬಂ, ಪೊಡವಿಗೆ ಮಂಗಳಂ, ಬಾಂಗೆ ಭಾನು ಪುಟ್ಟಿದಂತಿರೆ [ದಶರಥಂ] ಪುಟ್ಟಿ, ಪಟು ಪೊರ್ದದ ಬಟಾಯಜಂ ಕಳೆಗುಂ ದದ ತೋಳ್ಳಿರಂ ತನ್ನೊಳಗೆ ಪಟನುಡಿಯಂ ಬಟುಸಂದು ಪಲವುಂ ಪಗಲ್ ತಿರೆಯಂ ಪೊರೆಯುತೆ ಬಟಾಯಂ ಯಶಶ್ರೇಷ್ಠನಪ್ಪಿನಂ ; ಆತಂಗೆ ನೆರೆನಾಂತ ನಾಲ್ಕುಮುಪಾಯದಂತೆ ನಾಲ್ಕುಂ ಪುರುಷಾರ್ಥದಂತೆ ಮೆಯ್ಯೊಂಡು ಪುಟ್ಟಿದ ನಾಲ್ವರ್ ಕುವರರೋಳ್ ಪಿರಿಯಂ ರಾಮಂಗೆ ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕಮಾಯ್ತು.

ತಾಳ್ತೆಯೋಳ್ ತಿರೆಯಂತಿರೆ, ಜಾಣ್ಮೆಯೋಳ್ ಗುರುವಿಂಗೊರೆ, ಭೋಗದೋಳ್ ಸುರೇಂದ್ರಂ, ತ್ಯಾಗದೋಳ್ ನರೇಂದ್ರಂ, ಬೀರದೋಳ್ ಭೈರವಂ, ಸಾರದೊಳಗಾರವಂ, ಬೆಂಗದಿರನ ಕಾಯ್ತು, ತಣ್ಣದಿರನ ತಣ್ಣು, ಸಿಂಗದ ಚಲಂ, ಮಾತಂಗದ ಬಲಂ, ಸಿಡಿಲ ಪೊಡರ್ಪು, ಕಡಲ ಗುಣ್ಣು, ಪಡಿಗೊಳೆ ದಶರಥಕುಮಾರಂ ರಾಜ್ಯಮನಾಳುತಿರ್ದಂ.

ಆತನಾಶ್ವ ನಾಡು ಕೈಲಾಸಮಲ್ಲದೊಡಂ ಸರ್ವಮಂಗಲಾಶ್ರಯಂ ; ವೈಕುಂಠಮಲ್ಲದೊಡಂ ಲಕ್ಷ್ಮೀಮನೋಹರಂ ; ಸತ್ಯಲೋಕಮಲ್ಲದೊಡಂ ಸರಸ್ವತೀವಿಲಾಸಾಸ್ಪದಂ. ನಾಡಿಗರೊಳೆಲ್ಲರುಂ ಭೋಗಿಗಳ್ ಕುಟಲಗಾ ಮಿಗಳಲ್ಲ ; ಜೈನಾತ್ಮಕರ್ ದೋಷಾಕರರಲ್ಲ ; ಪುರಸ್ಕೃತರಭಿಷನ್ನರಲ್ಲ. ಅಂತುಮಲ್ಲದೆಯುಂ ಅಟಗಬ್ಬಂ ಬೆಳ್ಳಕ್ಕರಿಗರೋಳ್, ಪಟುಗಜ್ಜಂ ಪಟ್ಟಿ ಸಾಲಿಗರೋಳ್, ಇಟುನೇಹಂ ತಾಣದೀವಿಗೆಯೋಳ್, ಕೀಟುಯ್ಯೆ ಕಮ್ಮಟ ರೋಳ್, ದುರ್ಮತಿ ವತ್ಸರದೋಳ್, ಸುತ್ತೇಂ, ಅತಿಪಾತಂ ಮಧುಪಾನ ವ್ಯಸನದೋಳ್, ಮಧುಪಾನವ್ಯಸನಮಾಟದಿಯೋಳ್, ಅಟಪಾದರಿಯೋಳ್, ಪಾದರಿ ಬನದೊಳಲ್ಲದಿಲ್ಲಂ. ಮನೋಹರೆ ! ಮನೋರಮೆ ! ಇಚ್ಛಾರ್ಥ ಸಿರ ನಾಲಗೆಯಿರ್ದುಮೀರಾಮರಾಜ್ಯಮಂ ಸೇಸಂ ಬಣ್ಣಿಸಲಾರ್ತನಿಲ್ಲಂ ; ಇಂತಿರೆ ಗಾಂಪಂ ಕಾಲುರಿಚನೆನಗೊಳವೆ ?

ನೋಡ ! ನಾಡ ಬಟುವಿಡಿದು ಪುಣ್ಯವಾಹಿನಿಯೆನೆ ಒಬ್ಬುವ ಸರ ಯೂನದಿಯಂ ; ತಾಂ ಕಿನ್ನೆಲೆಯೊಳಿರ್ದುಂ ಲೋಗರ್ಗೆ ಮೇಲಂ ಬಯ ಸುವಳಲಾ ! ಗಂಭೀರೆಯಾಗಿದೊಡಂ ನಿರ್ಮಲೆಯಾಗಿರ್ಪಿನಮಂ ತ

ರಂಗಂ ಪೆಚರ್ಗಿ ಕಾಣಲ್ಪಕ್ಕುಂ ; ನಲ್ವೆಂಡಿರಂತಿರೆ ಮಂದಗಾಮಿನಿ ಗಡ ! ತಪ್ಪೇಂ, ನಿಕ್ಕುವಂ ಪೆಣ್ಣೆ ಇವಳ್. ಸರಸಕಮಲಮೆ ಮೊಗಂ ; ಮಿನಾನೆ ಕಣ್ ; ಪಾವಸೆ ಬಿಡುಮುಡಿ ; ಪೊಟುವಕ್ಕಿ ಬಲ್ಮೊಲೆ ; ಸುಟು ಪೊರ್ಕು ಟ್ ; ಮಳಲೊಟ್ಟಿಲ್ ಪೊಟುವಾಱ್ ; ಕಾಲ್ ಕಾಲ್. ಏಂ ತಡೆತಡೆದು ಪೋಪಳ್ ; ಕಳಕಳನಾದಂಗೆಯ್ಪಳ್ ? ಓ ! ತಾಯ್ಪನೆಯಿನಾಣ್ಣನೆಡೆಗೆ ಪೋಪಳಕ್ಕುಂ.

ನೋಲ್ಪುದು, ನೋಲ್ಪುದಿತ್ತಲ್ ಪೊಚ್ಚ ದೊತ್ತಿ ನೋಳ್ ಪೆರ್ಚಿ ಬೆಳೆದ ತೋಂಟಂಗಳೆಡೆಯಂ. ಸರೋಪಕಾರಾರ್ಥಂ ಫಲಂಗಳಂ ಪೊತ್ತು ಫಲ ಭಾರದಿಂ ಬಾಗಿ ಕೆಯ್ಯೊಳ್ಳುದೆಂದೆಮಗೀಯಲ್ ನೀಡುಂ ನೀಡಿ ನಿಲ್ಲಂತಿ ಪುನು ಮರಂಗಳ್. ಎಳನಾಟಿಗಳೆಮ್ಮಂ ಕೆಯ್ಯೆಡೆಯಿಂ ಬೀಸಿ ಕರೆದ ಪುನು. ಇಂತೇಂ ರಸನಾಟಿಯ ಪೆರ್ಗೊನೆಗೆ ಕೀಟ್ಯಾಗಮಾಯ್ತು ? ದುಮ್ಮಾನಂ ಗಡ ! ಪೆತ್ತಬ್ಬೆಗೆ ತಮ್ಮತ್ತಣಿನಟುವಾಯ್ತೆಂದು ನಾಣ್ಣ ತಲೆ ವಾಗಿರ್ಕುಮಕ್ಕುಂ.

ಇದೆಕೋಳ್ ! ಕಾಲ್ಗೆ ನೀರೆಂದು ಪೊಂಗಳಸದೋಳ್ ಪನಿನೀರಂ ತುಂಬಿ ಏಜುಮೆತ್ತಿ ನಿಡಿದು ಇನ್ನೆಬರಂ ನೀರೆಜಿದು ಪೊರೆದ ಮೇಘರಾಜನ ಬರವನೆ ಪಾರ್ವ ಚೆಂದೆಂದುಗುಗಳ ಪಂತಿಗ್. ಪಚ್ಚೆಯ ಚೆಂಬವಳದ ಲಂಬಣದಿಂ ಸಿಂಗರಿಸಿ ಸೋಗೇವೀಲಿಯಂ ಬಿಗಿದು ಬಸಂತಂ ನಟ್ಟ ಕಾವನ ಗೆಲ್ಲಗಂಬಮೆನೆ ಕಾಯ್ಲೊನೆಪಣ್ಣೊನೆಯಿಂ ಕಣ್ಣೆಡ್ಡಮಾಗಿರ್ಕುಂ ಕೌಂಗು ದೋಂಟಂ. ಕಿತ್ತೀಳೆ ಪೇರೀಳೆ ದಾಳಂಬಂ ಬಕ್ಕನಲಸು ಪನೆಮರಂಗಳ್ ಎಡೆಯೆಡೆಯೋ ಮನೋಹರಮಾಗಿರ್ಕುಂ.

ಪೊದೋಂಟದ ನೋಟಮೆನುಗೆ ಮನೋಜ್ಞಂ. ಬಂದುಗೆಯೋ ಚೆಂಬಣ್ಣಂ, ಗಜಾಪೂವಿನೋಳ್ ಪೊಂಬಣ್ಣಂ, ಮಲ್ಲಿಗೆಯೋ ಬೆಳ್ಳು, ನೀಲಗಂಧಿಯೋ ಕರ್ಪು ; ಇಂತೋರೊಂದು ಪೂಗಳೊಳೋರೊಂದು ಬಗೆಯ ಬಣ್ಣಮಂ ನೇರ್ಪಡಿಸಿದ ಗಾಂಪನಾವಂ ?

ಇದೆ ! ಬಂಡುಣಲೆಂದು ತಂಡತಂಡದಿಂ ಮಂಡಳಿಸಿ ಮುಯ್ಯೀ ರಡಿಗಳ್ ಬಂದೆಜುಗುಗುಂ. ಉದಿದ್ ಪೂವುಡಿ ಬನರಾಣಿಯ ಮೊಗನಾ ಡದ ಪಳಕಿನ ಪೊಸಂತಿಲೋ ಬರೆದ ರಂಗವಲ್ಲಿಯೆನೆ ರಂಜಿಕುಂ.

ಓ ! ಓ ! ಬನಗಾಳಿ ! ಇದೇನೀತೆಜದೂಟುಗಂ ! ಇದಿಗೊಂಡು

ಕರೆದುಯ್ಯಲ್ವೇಂ ಬಂದಯ್ ? ಆಮೆ ಬರ್ಪವಲ್ತೆ ; ಸಾಲ್ಗುಂ ಸಾಲ್ಗುಮಿ
ಯುಪಚಾರಂ ; ಬಂದರೆಂದು ಪೇರಸಂಗಿ.

ಇದೆಕೊಳಿದೆಕೊಳ್ ! ಪೊಂಗದಿನೆನೆ ಪೊಂಗದಿರಿಂ ಕಣ್ಣೊಳೆಪ
ಕೆಯ್ವೊಲನತ್ತಣಿಂ ಪಕ್ಕಿಸೋವ ಕಕ್ಕಸಜವ್ವನೆಯರ ಮೆಲ್ಲುಲಿ ಕೇಳೆವರ್ಪು
ದು. ಕೆಯ್ವಳೆಯ ಕಿಜುದನಿ ಮೆಲ್ಲುಲಿಗೆ ಪಾಸಟಿ ; ಕಣ್ಣೊಗರ್ ನಗೆ
ಮೊಗದ ಬೆಳಗಿಂಗೆ ನೆರಾ ; ಕಬರೀಭರಕೆ ಕೊರಲ್ಪೊಂಕೆ, ಬಟ್ಟಬಲ್ಮೊ
ಲೆಯ ತಿಣ್ಣೆಂಗೆ ನಡು ಬಳ್ಳಿ, ಗುರುನಿತಂಬದ ಬಿಣ್ಣೆಂಗೆ ಕಾಲ್ತಡಂಗೆಟ್ಟ
ಎತ್ತಂ ಪರಿದು ಸೋವರ್.

ನಡೆ ! ಪೂಪಂ. ಒ ! ಇದೆ ಇದೆ ! ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವವಟಿಗೆ.
ಆಮೆ ಪೆಣ್ಣರಿಜನಾಂತು ನೀರಂ ಸುರಿವುದೆನೆ ಕಿಜುಜವ್ವನದ ಬಾಲೆಯರ್
ನೀರನೆಜವರ್. ಕಡಿಗಣ್ಣೊಗರ ಕುಡುನೋಟದಿಂ ನೋಡಿ, ಪೆಜಿ
ಮೊಗದ ನಗೆಜೊನ್ನಮಂ ಕೂಡಿ, ಸುಯ್ಯಲರ ನಜುಗಂಪನೂಡಿ, ತಣ್ಣೀರಂ
ಬಿದುಗಲ್ಲಂದಲೊಳೊಸರ್ವ ಪನಿನೀರೆನೆ ನೀರಡಿಸಿದರ್ಗಿಜವರ್. ನಡು
ವಗಲ ಬಿಸಿಲ ಜಳಕೆ ಬಾಡಿಸಿನಂ ಬಟ್ಟಿಗರುಂ ನೆಟ್ಟನೆ ಕಟ್ಟಿಯ ಕಟ್ಟ
ದಿರ ಪೊಸಜಗಲಿಯೊಳಿದುರ್ ತಣ್ಣಲರ್ಗಿ ಮೆಯ್ಯೊಡ್ಡಿ ಕಂಪೊಜವ ನೀರ
ನೀಂಟಿ ತನುಮನಂಗಳ ಬಲಿಲೈಯನಿಂತು ನೀಗುವರ್.

ಈಗಲಿತ್ತಲ್ ಕೇರಿಗಳಂ ನೋಬ್ಬುದು.

ಮನೋರಮೆ—ರಮಣ ! ಇದೇಂ ನೋಬ್ಬುದು ನೋಬ್ಬದೆಂದು
ಪೊಜಿಯಂ ಬೆಳೆಯನಾವುದಂ ಬಣ್ಣಿಸಲ್ ಪೋಪಯ್ ! ಮೇಣಂ
ತೋಜುಪುದೆತ್ತಣಿದಂ ?

ಮುದ್ದಣಂ—ಎನ್ನರಸಿ ! ಪೆಜತಾವುದುಮಲ್ತು ; ಅಯೋಧ್ಯಾ
ನಗರದ ಬಣ್ಣನೆಯೈಸೆ !

ಮನೋರಮೆ—ಆಗಲೆ ಪೇಜ್ಜಿಯಲ್ತೆ ತನ್ನಿಂ ಮುಡಿಯದೆಂದು.

ಮುದ್ದಣಂ—ಅಪ್ಪುದಪ್ಪುದು ! ತಪ್ಪೇಂ ?

ಮನೋರಮೆ—ಅಂತಾದೊಡೇಂ ಕನಸೊ ? ನನಸೊ ?

ಮುದ್ದಣಂ—ಇದೇತಜ ನುಡಿ ರಮಣೆ !

ಮನೋರಮೆ—ಅಲ್ಲದೊಡೀಗಲೆ ಎನಗೊಮ್ಮೆ ನೆಲನಂ ಮತ್ತೊ
ಮ್ಮೆ ಪೊಲನಂ ತೋಜಿ ಬಣ್ಣಿಪುದೇಂ ?

ಮುದ್ದಣಂ—ಅಲ್ಲಲ್ಲ ; ಈ ಬಣ್ಣನೆಯನಾಂ ಪೇಚ್ಚುದು
ಮಲ್ಲ ನಿಂ ಕೇಳ್ವುದುಮಲ್ಲ.

ಮನೋರಮೆ—ಎನ್ನೊಡೆಯ ! ಸಂದೆಯಮಿನ್ನುಂ ಪೋದುದಿಲ್ಲಂ.

ಮುದ್ದಣಂ—ಆದೊಡಾಲಿಸು ! ಶ್ರೀರಾಮಚಂದ್ರಮನಂತರಸು
ಗೆಯ್ಯುತ್ತಿರಲೊಡಮೊರ್ಮೆ ದರ್ಶನಾರ್ಥಮಗಸ್ತಂ ನಿಜಶಿಷ್ಯಂ ಬೆರ
ಸಯೋಧ್ಯೆಗೆಯ್ತರ್ಪ ಪದನೊಳ್ ಬಣ್ಣಿಸಿ ಪೇಚ್ಚು ನುಡಿಗಳಿವು. ಅದನೆ
ಕಂಡುಗಮಂ ಬಳ್ಳದೊಳೆದೆನ್ನೆಸೆ !

ಮನೋರಮೆ—ಓಹೋ ! ಈಗಳಜುತೆಂ. ಮುಂತೇಂ, ಮುಂ
ತೇಂ ?

ಮುದ್ದಣಂ—ಪ್ರಿಯೆ ! ಈಪರಿಯೊಳೋರೊಂದೆಡೆಯಂ ಶಿಷ್ಯಂಗೆ
ತೋಜುಸುತುಂ ಕುಂಭೋದ್ಭವಂ ಶ್ರೀರಾಮನೋಲಗಕೆ ಬರುತು
ಮಿದಂ.

ಎಂಬಲ್ಲಿಗೆ ಶ್ರೀರಾಮಾಶ್ವಮೇಧದೊಳ್
ಅಗಸ್ತ್ಯಗಮನಮೆಂಬ ದ್ವಿತೀಯಾಶ್ವಾಸಂ ಸಂಪೂರ್ಣಂ.

ತೃತೀಯಾಶ್ವಾಸಂ

— ಯಜ್ಞೋಪವೇಶಂ —

ಲೋಗರಜುವಿನ ಕೊಪತೆಯಂ ನೀಡುಮೆಣಿಸದೆ ತಗದ ಕಜ್ಜಮ
ನೊಡರ್ಚುತೆ ಕಟ್ಟಕಡೆಯೊಳ್ ಬಜುಮಜುಕದಿಂ ಮನದೆ ಕುದಿವರ್
ಪಲಂಬರೊಳರ್. ತಿಟ್ಟನಿಟ್ಟ ಪಾವೆಯೆನೆ ಮೂಗುವಟ್ಟರ್ಪರ್. ಈತಂ
ಗಲ್ಲ ಪಚಾರಂ ಪ್ರೇತೋಪಚಾರಂ ; ಕೂಟಂ ಕಾಲಕೂಟಂ ; ನುಡಿ ಬಡಿ ;
ನೋಟಂ ಕಾಟಂ. ಇಂತಿದೊಂದವತೆ. ಮುನಿಯೇನೆಂ ಗುಂ ನೋಲ್ಪಿಂ.
ರಮಣ ! ತಪ್ಪಿದೆಂ ತಪ್ಪಿದೆಂ ; ಆವುದನೋ ಪೇಟಲೊಡಂಗಿದೆನೇನುನು
ನೋ ಉಸಿದೆಂ, ಕೇಳ್ವುದು ಕೇಳ್ವುದು.

ಇಂತೀಮಾಚ್ಚಿಯೊಳ್ ವೈತ್ರಾ ನರುಣಿ ಶಿಷ್ಯಂ ಗೂಡಿ ಬರುತುಮಿ ಪುರಂದಂ ಕಟ್ಟಿದಿರೊಳ್ಳಂಡು ಪಡಿಯುಂ ಚಿಚ್ಚರಮೆಟ್ಟು ಬಂದೋಲಗದ ಚಾವಡಿಗಿನಸುಂ ದೂರದೊಳ್ ನಿಲ್ಲು ತಲೆನಾಗುತೆ ನೀಡುಂಗೆಯ್ಯಲೊಳಿಂತು ಬಿನ್ನಯಿಸಿದಂ:— ಜೀಯ ! ಪೊಜನಾಗಲೊಳ್ ಮುನಿಯೊರ್ವಂ ಬಟುವೆರಸು ಬಂದಿರ್ಕುಂ ; ಅನುಮನನುಮಡಿಯಾಣತಿಯಂ ಪಾರ್ವೆವು.

ಒಡನೆಯೆ “ ತಡೆಯೇಂ ! ಪುಗಿಸಲ್ವೇಡಾ ? ” ಎನುತೆ ಸಾವಂತ ಮನ್ನೆಯರಂ ಬಟಾಯಟ್ಟಿ, ಅಣುಗದಮ್ಮನಂ ಲಕ್ಷ್ಮಣನಂ ತಕ್ಕಂತಿರೆ ಕರೆದು ತರ್ಪುದೆಂದು ಕಳಿಸಿದಂ.

ಆಗ್ ಸೌಮಿತ್ರಿ ಮುಂತಪ್ಪರ್ ಬಂದು ಮುನಿಗೆಜಗಿ ಕೆಯ್ಯಿತ್ತು ಕರೆದುಯ್ಯುದುಂ ; ಬರ್ಪುರಂ ಕಂಡು ಗದ್ಗುಗೆಯಿನಿಟುದು ನಾಲಡಿಯೊಳ್ ಮುನಿಯನಿರ್ದಿರೊಂಡು ಪೊಡೆಮಟ್ಟು ಭದ್ರಾಸನದೊಳ್ಳುಳ್ಳಿರಿಸಿ ಅರ್ಘ್ಯ ಪಾದ್ಯಂಗಳಿಂ ಪೂಜಿಸಿ ಮಧುಪರ್ಕಮಂ ಸಮರ್ಪಿಸಿ ಕುಶಲಮಂ ಬೆಸಗೊಂಡುಪಚರಿಸುತಿದರ್.

ಅಂತವರಿರ್ವರುಂ ಸುಖಸಲ್ಲಾಪಂ ಗೊಳುತಿರಲ್ವೆ ಅಗಸ್ತ್ಯಂ ರಾಮ ಚಂದ್ರಮನ ಮುಖಮನಿನಿದೂರಂ ನಿಟ್ಟಿಸಿ ಬಟಿಯಂ,—ರಾಯ! ಎಮ್ಮೀ ಮೂನಸರ ಮನೋವಿಕಾರಮುಮನಿಂಗಿತಮುಮಂ ನುಡಿಯಿಂ ನಡೆಯಿಂ ಗೆಯ್ಯಿಯಿಂ ಮೊಗದ ಮಾರ್ಪಾಟದಿಂ ಅಜಾಯಲಕ್ಕುವೆಂದು ಬಲ್ಲರ ಬಗೆ. ಈಗಳೇಮೊಗಸಿರಿಗೆ ಕಂದು ಮೆಲ್ಲುಡಿಗೆ ಕುಂದುಂ ನಸುಂ ತಲೆದೋಜು ದಂತಿರೆ ತೋರ್ಕುಂ. ಅಂ ತಪ್ಪೆನಲ್ತೆ! ಅದಜಾನೆಂತೋ ಬಗೆಯೊಳೇನಾನು ಮೊಂದು ಬೇವಸಮಿರ್ಕುವೆಂದಜುವೆಂ. ಅಂತು ನರಗಿ ಮೊದಲೊಳಿಂತು ಚಿಂತೆಯೊದವಿದೊಡಂ ಮಾಂಜಿಸಲ್ವೆಂದು ಪೊಸನುಡಿಯ ಬಿನ್ನಣ ಮಂ ಪುಸಿನಗೆಯ ಸನ್ನಣಮಂ ತೋರ್ಪಡಿಸುತುಮದಂ ಮಹಿಗಿಯ್ಯು ದುಂಟು. ಲೆಪ್ಪದ ಬೊಂಬೆಯನೇಜಕಂ ಬೊಯ್ಲೊಪ್ಪಂಬೂಸಿದ ಪುತ್ರಟಾ ಯಂ ಬೇಜಾಗಿ ತೋಜುಗುಮಲ್ತೆ. ಇಂತಿದಜಾನುಂ ಜಾಣರ್ಗವಕಾಶಂ. ಮತ್ತಮುಳ್ಳಲರ್ಧ ಕೆಸರ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ತಾಯ್ವೀರ್ ತಳದಿಂ ಮುಜಾಯೆ ಮೇಲ್ಗೆ ಸೊಗಯಿಕುಮೆ ?—ಎಂದಂ.

ಅದರ್ಕಾರಾಘವಂ—ಮುನಿಕುಲಲಲಾಮ! ಅಂತುಟಪ್ಪುದು ನುಡಿ ಸಾಜಂ. ಸಂಸಾರಬಂಧನದಿಂ ಬಿಗಿವಡೆದೀಬಗೆಯೇಗಳುಂ ಚಿಂತಾಪರಂ

ಪರೆಯಿಂ' ಪೊದೆದಿಕ್ಕುಂ ; ಒರ್ಮೆ ಅಮರ್ಚುಗುಂ, ಮತ್ತಮೊರ್ಮೆ ಸಡಿ
ಲ್ಪು ಗುವೈಸೆ, ಎಂತೆ ಪಡಿನುಡಿದಂ.

ಆಗಳ್ ಲೋಪಾಮುದ್ರಾಪತಿ—ಆಃ ! ರಾಘವ ! ಸೊಲ್ಲಿದು
ನಿನಗಲ್ಲ, ಲೋಗರ್ಗೆ. ಸಾಕ್ಷಾನ್ನಾರಾಯಣಂ ತಿರೆಯ ತಿಣ್ಣಮಂ
ತವಿಸಲ್ಪೆಂದು ಪುಟ್ಟಿದಂಗೆ ಚಿಂತೆ ಗಡ ! ಗಾಳಿ ಬೆನುತಂದು ನೇಸರ್
ಕಂಗಳನಾದಂದು ಅಮರ್ದು ನಂಜಾದಂದು ನಿನಗೆ ಬಾಗುಳ್.
ಆನೊಂದಂ ಕೇಳೊಡೆ ನೀನೊಂದಂ ಪೇಟ್ಟಿಯ್. ಆರನೊ ಉದ್ಧ
ರಿಸಲ್ಪಿಂದಕ್ಕುವೀಯೆಣಿಕೆ, ಮುಖದ ಭಂಗಿ. ಅಂತದವುಳಂ ಲೋಕ
ಸಮ್ಮತದಿಂ ಪೇಟೊಡಂ ನೀನೊಂದೆ ಬೆಳೊಡೆಯೊಳಾಳ್ವ ರಾಯಂ ;
ಸಾಮಂತರಾಜರ್ ವಶವರ್ತಿಗಳ್ ; ಆಗಳುಂ ಕಾಣೈಯನೀಗುಂ ಸಾಸಿ
ವರ್ ; ಪೊನ್ನೊಡೆಯನ ಭಂಡಾರದತ್ತಣಿಂ ಮಿಗಿಲೈಸಿರಿ ; ಪೊಡವಿ
ಬಯಕೆವಟ್ಟಲ್ ; ಮಾರಿಯ ಕೋಟುವಲ್ಲಂ ಮುಜುವ, ಭೈರವನ ನಿಡು
ಜಡೆಯಂ ಪಿಡಿನ, ಕಾಳರಕ್ಕಸಿಯ ಕೂರ್ವಾಳಂ ಸೆಳೆವ ಪಡೆವಳರೊಳರ್ ;
ಗುರುಕವಿಗಳಿಂ ಬಳಕೆವೆತ್ತ ಸಜಿವರುಂಟು ; ಬಟಾಯೋಜಂ ವಸಿಷ್ಠಂ ;
ಸಿಂಗನ ಸಿಂಗಮಂ ಮೊಲನೆಜಂಕೆಯಂ ಮಣಲ ನೆಯ್ಯಂ ತಂದೀವ
ಸೋದರರ್ ಬಟಾಯೋರ್ವರ್ ; ನಂಟರೆಲ್ಲರುಂ ನೇಹಿಗರ್ ; ನಾಡಿಗರ್
ನುಡಿಯೊಳ್ ನಡೆವರ್ ; ಐನಾಯ್ಪಲಿಯೆನೆ ನಗರರಕ್ಷಕನಿಕ್ಕುಂ ;
ಎಂತುಂ ಕಟ್ಟಾಣತಿ ಜವದಂಡೆ. ಅಂತುಮಲ್ಲದೆಯುಂ, ಲೋಕಕಂಟಕ
ರೆನಿಸಿ ಭೂಭಾರಕ್ಕೆಂದು ಪುಟ್ಟಿದ ರಾವಣಕುಂಭಕರ್ಣಾದಿ ದುಷ್ಟ
ರಾಕ್ಷಸರಂ ಸಮೂಲಂ ತತ್ತದಜುದುಡುಂ ಮೂಜಗಮುಂ ಸೊಗಂ
ಬಾಟ್ಟುದು. ಮೇಣೇತವು ಚಿಂತೆ ? ಕೆಯ್ಯಲ್ಪಸುಂದರೀವದನಾರವಿಂದ
ಮಕರಂದಪಾನಲೋಲುಪ್ತಿಗಿದು ಪೊಟ್ಟಲ್ಲ !—ಎಂದುಸಿದಂ.

ಬಟಾಕಂ ರಾಘವಂ—ಸ್ವಾಮಿ ! ನರರ ಬಿಜ್ಜೋದರರ ಸುರರ
ಮುನಿವರರ ಮನದಬಲುರಿ ಪಿರಿದಾಗೆ ಆಯುಂ ಬಟಾದಾಗೆ ಶ್ರೀಯುಂ
ಕೆಯ್ವಿಡೆ ತಂತಮ್ಮ ದುಷ್ಟತಂಗಳ ಫಲಂಗಳತ್ತಣಿನಾರಕ್ಕಸರ್ ಪೊಂ
ದಿದರಲ್ಲ, ಮೊನೆಯೊಳಾತಂಗಳಂ ಗೆಲ್ವ ಕೊಲ್ವ ಬಲೈ ತನಗೆತ್ತಣ್ಣು ?
ಆದೊಡಮುಂತಿದ್ ರಾವಣಕುಂಭಕರ್ಣರೆಂದೊಡಾರವರ್ ? ಪುಟ್ಟೀ
ತರ್ಕೆ ? ಎಂತು ? ಇಂತಿದಂ ಕೂರ್ಮೆಯುಂ ಪೇಟಲಕ್ಕುಂ—ಎನೆ ;

ಜಿತನಾತಾಪಿ ತಾಂ ಮಂದಹಾಸದಿಂ—ರಘುಕುಲಪಯೋಧಿರಾ
ಕಾಸುಧಾಕರ ! ಈ ಕುಲಕೇಸದ್ಗುಣಕೇಸೌಜನ್ಯಕೇನುಡಿ ತಗುಗುಂ.
ಪೊಂಬಚ್ಚುಮಂ ಪಣ್ಣಿ ಬಣ್ಣುಮಂ ಕೇಳ್ತಯ್ ? ಪೋ ! ಎನಗಪುವು,
ನಿನಗೆ ಬಿನದಂ, ಕೇಳಾತುರಕ್ಕಸರ ಪುಟ್ಟಂ—ಎನುತುಂ ಪೇಬಲಾ
ರಂಭಿಸಿದಂ :—

ಮುನ್ನಮೊರ್ಮೆ ಸನಕಸನಂದನಾದಿದೇವರ್ಷಿಗಳ್ ವಿಷ್ಣುವಂ
ಪೂಜಿಸಲ್ಪೆಂದು ಮೈಕುಂಠಕ್ಕೆಯ್ದು ಒಲಗಮಂ ಪುಗುತರ್ಪಂದು ಬಾ
ಗಿಲೊಳ್ ಜಯವಿಜಯರೆನಿಸ ಪಡಿಯರ್ ತಡೆದರ್. ಮೂಗುದು
ದಿಯೊಳಲ್ತಿ ಮುನಿಸು ಮುನಿಗಳ್ಗೆ ! ಒಡನೆಯೆ ಕೋಪದಿಂ ಪೊಡವಿಯೊ
ಳ್ ರಕ್ಕಸರಾಗಿ ಪುಟ್ಟಿಮೆಂದು ಕಾವಲರಂ ಬಯ್ಲು ಪೋಪುದುಂ ; ಮನದೆ
ತಲ್ಲಟಂಗೊಂಡು ನಾಥನೆಡೆಗೆ ಪರಿತಂದು ಗೆಯ್ದು ಗೆಯ್ಯಯಂ ಬಯ್ಲು
ಬಯ್ಲುಳಂ ಬಿನ್ನವಿಸಿದರ್. ನಾರಾಯಣನಿಂತಿದಂ ಪರಿಭಾವಿಸಿ ದ್ವಾರ
ಪಾಲಕರ್ಗಿ—ನಿಗ್ರಹಾನುಗ್ರಹಸಮರ್ಥರ್ ವಲಂ ಮುನಿಗಳ್. ತೊದ
ಳಾಗದವರ ನುಡಿ. ಆದೊಡಂ ನಿಮ್ಮ ನಿನಿತೊಂದಂ ಕೇಳ್ವೆಂ. ಎನ್ನ
ನೇಹಿಗರೆನಿಸುತೇಲುಂ ಮೆಯ್ಯಿನಿಳೆಯೊಳ್ಪಾಲ್ಪು ಬಲಯಮೆನ್ನಂ ಬಲಾ
ಸಾರ್ವದೊಂದು ; ಪಗೆದು ಮೂಜುಂ ಮೆಯ್ಯಂ ಸಮೆದು ಮೇಣೆನ್ನಂ
ಕಾಣ್ಪುದು ವೆಣತೊಂದು ; ಇವಜೂಳಾವುದು ಮನಕ್ಕೇಜುವುದದಂ
ಪೇಟಿಮೆನೆ. ; ಮಣಿದು ಜಯವಿಜಯರ್—ಜೀಯ ! ಏಲುಂ ಜನ್ಮ
ದೊಳನಿವಿದುಂ ಕಾಲಮಗಲ್ಪುದಾಗದು, ಪಗೆಗಳೆನಿಸಿಯುಮೆಂತಾನುಂ
ಮೂಜುಂ ಜನ್ಮಮಂ ಕಟಿದು ಮತ್ತಂ ನಿನ್ನಂ ಸಾರ್ವದೆ ಲೇಸು,
ಎನುತೆ ಬೇಡಿಕೊಂಡರ್. ಅದರ್ಕೆ ಸಿರಿಯರಸಂ—ತಥಾಸ್ತು, ಎಂದು
ಕಳಿಸಿದಂ. ಕೇಳಯ್ ! ಆರುಷಿಶಾಪದ ದೂಸಜಂ ಆ ಜಯವಿಜಯರ್
ಮಜುವುಟ್ಟುಂ ದೈತ್ಯರೆನಿಸುತೆ ಹಿರಣ್ಯಾಕ್ಷ ಹಿರಣ್ಯಕಶಿಪುವೆಸರಿಂ ಜನಿಸಿ
ಹರಿಯೊಳ್ ನೈರದಿನಟಿದರ್. ಈಗಳವರ್ಗಿರಡನೆಯ ಜನ್ಮಂ.
ಅದೆಂತೆನೆ :—ಬ್ರಹ್ಮಂಗೆ ಪೌಲಸ್ತ್ಯನೆನಿಸ ಮಾನಸಪುತ್ರನೊರ್ವನುಂಟು ;
ಆತನಿಂ ವಿಶ್ವವಸ್ಸು ಪುಟ್ಟದಂ ; ಆತಂಗೆ ಮಂದಾಕಿನೀ ಕೈಕಸೆಯರೆನುತಿ
ರ್ವರ್ ಪೆಂಡಿರೊಳರ್. ಪಿರಿಯಳ್ಳೆ ಧನದಂ ಕಿಟಾಯಳ್ಳೆ ರಾವಣ
ಕುಂಭಕರ್ಣ ವಿಭೀಷಣ ಶೂರ್ಪನಖೆಯರುಡ್ಧ ವಿಸಿದರ್. ಇಂತು ಬ್ರಹ್ಮ

ನಿನೀ ಬಳಗಮಿಟಾದತ್ತೆನುತೆ ಮೇಲಿಂ ಮೇಲುಸಿದಂ.

ಬಾಲೆ ! ಕೊಡನ ಕುನರನಿಂತು ಪೇಟ್ಟುದುಂ ರಾನುಂಗೆ ದುಗುಡಮಿರ್ಮಡಿಯಾದುದು ; ಮೊಗಂ ಕಳೆಗೆಟ್ಟುದು ; ಮೆಯ್ ಕಾವುಗೊಂಡುದು ; ಕಿವಿಗೆ ಕಿವುಡುಂ ಕಣ್ಣೆ ಕುರಡುಮೆರಡುಂ ಹರಡಿಕೊಂಡುದು. ಈ ತೆಜನೊಳ್ ಮೂರ್ಛೆಗೆ ಸಂದ ರಾಯನೆಂತಾನುಂ ಬೇಗದಿಂ ಸೋದರರ ಶೈತ್ಯೋಪಚಾರದತ್ತಣಿಂ ತೆಪ್ಪತ್ತನಾಗಿ, ಮುನಿಸಂ ನಿರ್ವಿಣ್ಣನಾಗಿ ನೋಟ್ಟುದುಂ, ಬೆನುರ್ತು ಮೆಯ್ಯಿಂ ಮತ್ತಂ ಮತ್ತಂ ಬಿಸುಸುಯ್ದು ರಾಘವಂ ಮುನಿಗೆಂದಂ :—

ಆ ! ನಿಕ್ಕುನಂ. ಪೊಲ್ಲದ ಕಜ್ಜಮಂ ಪಣ್ಣೆದೆನ್ನೆಸೆ ! ಲೋಕದೊಳೆನ್ನಂ ಕೂಟನೆನರೆ ? ಉಕ್ಕುಟಮಾದುದೀಬಲಯೇಟ್ಟಿ. ಪೆಣ್ಣೆವದಿಂ ಪಾತಕದಿನಿತೊಂದು ತಿಣ್ಣಮಂ ಪೊಟುವಡೆಂದೇಂ ಬಿದಿಮಾಡಿದನೇ ! ಅಕ್ಕಟಾ ! ಬ್ರಹ್ಮದ್ರೋಹಿಯಾದೆನಲಾ ! ಪೋ ! ಪಾಲ್ಗಿಯೈಯಲಿಂ ತುಟು. ಇಂದಿಗಳ್ ಪಟಿಗೆ ಕಾರಣಂ, ಪೊಂದಿದಾಗ್ ನರಕಕಾರಣಂ. ಏವೆ ! ಮುಂತೇಂ ಬಟ್ಟೆ ! ಆನ ಜನ್ಮನುವ ಹೋಮನುವ ಜಸಮಾವ ತಸವಿದೋಷರಾಶಿಯಿನ್ನೇಲಲಾಟೆನೆಗೆ ಕೆಯ್ಯಿಗುಂ ಮುನಿ ಪೇಲಾ !

ಇಂತು ಮರ್ತ್ಯರಂತಿರುಮ್ಮಳದಿನುಬ್ಬಸಂಬಡುವ ರಾಜಸರಮೇಶ್ವರಂಗೆ ಬೆಳ್ಳಗೆಯೊಳ್ ಬಿಂಜದೋಜನೋಜೆಯಿಂ—ಲೇಸು ಲೇಸೆಲೆ ಸೀತಾರಮಣ ! ಈ ಕನಡುನಟನೆಯನಾರ್ಗೆ ತೋಟುಪಯ್ ! ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯಂ ಗಡ ! ದೋಷಂ ಗಡ ! ಮೊದಲೊಳೊರ್ಮಡಿಯುರ್ಮದನೀಗ್ ಮರ್ಮಡಿಗೆಯ್ದಂತಿರಾಡುವಯ್ ! ಇಂತಿದಂ ಕಾಣುತೆ ನೋಯಲ್ ಆಮುಂ ಭ್ರಾಂತರಲ್ತು. ಏಂ ಕೇಳ್ವಟುಯೆನೆ ದಾನವರುಪಟಳಕೆ ಬಣ್ಣಂಗುಂದಿ ಬಾರ್ತೆಗೆಟ್ಟು ದೂಜಾದ ಬರ್ದಿಲರ್ಗೆ ನಾರಾಯಣಂ—ಸೈರಿಪುದು, ಸೈರಿಪುದು, ಪಂತಿದೇರಂಗೆ ರಾನುವೆಸರಿಂ ಪುಟ್ಟುವನ್ನಮೆಂದು ಸಯಿಟ್ಟು ಮರಲ್ದಿದ ತೆಜನಂ ? ಆ ಆದಿನಾರಾಯಣನಿಂತು ಮೆಯ್ಯಿತ್ತು ಪುಟ್ಟು, ನೆವದಿಂ ಜಾನಕಿಯಂ ಪೋಗೊಳಸಿ, ದಾನವರೊಳ್ ಸಗೆಗಟ್ಟು, ಕೋತಿವಡೆಯಂ ನೆರೆಸಿ, ಕಡಲಂ ಕಟ್ಟಿ, ಕಾದಿ ಬಂಡಣದೊಳನಿಬರಂ ಸೈಮಿನಿ ಗಟ್ಟಿದುದಂ ಜನಮೆ ಎಂಗುಂ. ದೆಸೆಮುಟ್ಟಿ ಪರ್ಬಿದುದು ಜಸಂ.

ಇಂತಿರೆ ಏನುಮಂ ಮುನುಡಿಯಲಾರ್ತೆನಿಲ್ಲಂ, ಎನುತೆ ಪಡಿನುಡಿದಂ.

ಅದರ್ಕೆ ಶ್ರೀರಾಘವಂ—ಮಾಂಜದುಸಿವೊಡಿದು ಬಲ್ಲರ್ಗೆ ನುಡಿ.
ಎಗ್ಗರೆನರೆ ಲೋಗರಾಡರೆ ಮಡದಿಗಿಂದು ಬ್ರಹ್ಮಸಾತಂಗೆಯ್ದನೆಂದು ?
ಇಂತಿದಂ ಬಗೆಯಲ್ವೇಡಾ !— ಎಂಬುದುಂ ;

ಮುನಿಸಂ—ಎಗ್ಗರೆಗೆ ! ಲೋಗರಾಡುಗೆ ! ಬಜುದೂಷಂ ತಡೆ
ಯಲಾವಂ ಸಾಲ್ವಂ ! ಹರಂಗಮಂತಿರೆ ಪಟುಗುಂ. ಪೋಕೆ ! ಅಂತವ
ಜೂಳಂ ಪಾತಕಂ ಜ್ಞಾತಮಜ್ಞಾತಮಂದಿವರ್ಗೆಯಿರ್ಕುಂ. ಜ್ಞಾತಮಾ
ದೊಡೆ ದೋಷಂ ; ಅಜ್ಞಾತಮಾದೊಡೆ ಕಿಜುದಜುನೇನಾನುಮೊಂದು
ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತಂ, ಎನೆ.

ಮುತ್ತಂ ರಘುಪುಂಗವಂ—ಇಂತಿದು ತಗದು. ಕಿಚ್ಚನಜುತೊಡ
ಮಜುಯದೊಡಂ ಕಿಟ್ಟಿ ಸುಡದೆ ! ಇದಜುನೆನ್ನಿನಜುಯದಾದಬುಗೆಯ್ತು
ಗಂತೊಂದು ಪರಿಹಾರಮಂ ತೋಜುತೆನ್ನನುಮಂ ಲೋಗರುಮನುಧ್ಧರಿಸ
ಲ್ವೇಬ್ಬುವೆಂದು ಕಾಲ್ಗೆಜಗಿದಂ.

ಇಂತೆಜಗಿದ ರಘುಪುಂಗವನಂ ಮುನಿಪುಂಗವಂ ಕೂರ್ಮಯಿ
ನೆತ್ತಿ ತಬ್ಬಿಯಿ—ಇನಿತೊಂದುಬೈಗಮಡೆಗೊಂಡಿರೆ ತೊಡಂಕೇಂ ?
ಬೆದಕಲುಂಟೆ ! ಕೆಯ್ಯೊಳ್ಳುದಶ್ವಮೇಧಮಂ. ನಿನ್ನಯೆ ಪಿರಿಯರಿಂತು
ಬೇಳ್ಳು ಬೆಳ್ಳಸದಿಂ ದೆಸೆನೆಂಡಿರ್ಗೆ ಪಸದನಂಗೆಯ್ದುಂ ಬರ್ದಿಲವೆಣ್ಣಳಂ
ತೊಬ್ಬುಗೊಂಡರ್. ಇಂತೀಸಪ್ತತಂತುನಿಂ ಪಂಚಸಾತಕಂಗಳು
ಮೊರ್ವೊದಲೊಳೆ ಪಡಲಿಡುಗುಂ ; ಕ್ಷಾಮಡಾನುರಂಗಳುಂ ಬೇರುಡಿದು
ಪಾಟುಕ್ಕುಂ ಪೊಟಲೊಳ್ ; ನಿನ್ನ ಬಗೆಯ ಸಂದೆಗಮುಂ ಪೆಡಂಮೆಟ್ಟು
ಗುಂ ; ಲೋಗರ್ಗೆ ಕಲ್ಯಾಣಮುಮೊಡರ್ಗುಂ ; ಅದಜುನಿದೆ ನಿನ್ನ
ಷ್ವಾರ್ಥಮಂ ನೆರೆಯಿಕ್ಕುವೆಂದು ಬೋಧಿಸಿದಂ.

ಆಗ್ ರಾಘವಂ—ಅಕ್ಕುಮಾನುಂ ತಗೆಬಗೆಯೊಳೊಪ್ಪುವೆಂ.
ಆದೊಡಂ ಜನ್ನಕ್ಕೆ ಪೇಟ್ಟು ಕುದುರೆಯ ಲಕ್ಕಣಮಾವುದೊ ? ನಿಧಿ
ಯೆಂತುಟೊ ? ಮೇಣೆಮ್ಮಂದಿಗರ್ಗೆ ಸಾಧ್ಯಮೊ ? ಇವಜೂಳ್ಳನ
ಮೆಣೆಕೆಗೊಳ್ಳುದು, ಎಂಬುದುಂ ;

ಮುನಿ ತಾಂ—ನಿಮಗಲ್ಲ ಮೇಣಾರ್ಗೆ ಸಾಧ್ಯಂ ? ನೆರೆರಾಯರ
ನೆರಂ, ಪಡಿಬಲಹ ಬಲಂ, ಗುರುಪಿರಿಯರೊಲ್ವೆ, ಏಸಿರಿಯ ಪೆರ್ಮೆ,

ಬಂಧುಗಳ ನಲ್ವೆ ವೆಚರ್ಗಾರ್ಗೊಳವು ? ಇವಜೊಳ್ ಸಂಕೆವೇಡಂ.
ಕುದುರೆಯೊಳೇಂ ? ಮೆಯ್ಯೊಳ್ ಬೆಳ್ಳು, ಮೊಗದೊಳ್ ಕೆಂಕಂ, ಕೊಡಂಕೆ
ಯೊಳ್ ಕಪುಳ, ಬಾಲದೊಳ್ ಪೊಂಬಣ್ಣಮೊಪ್ಪಿರೆ ಮೆಯ್ಯಣ್ಣನ
ಕುದುರೆಯೊಂದಂ ಪೊಲ್ಲುದೈಸೆ. ನಿನಗೆಂ ಧೊಡ್ಡಿತಯ್ ! ವಿಧಿಯಿಂ
ತುಟು. ಬೇಸಗೆಯ ಹುಣ್ಣಿವೆಯೊಳಂತಪ್ಪ ಹಯಮನರ್ಚಿಸಿ ಹಣೆಯೊಳ್
ಬಟುವಿರುದಂ ತನ್ನಗಳೆಕೆಯಂ ಬರೆದೋಲೆಯಂ ಬಿಗಿದು ನಾಡೊಳೊ
ರ್ಕಾಲಂ ಯಥೇಷ್ಟಂ ತೊಟಲಲ್ವೆ ಬಿಡುವುದು ; ಎಂತೆಂತು ಕುದುರೆಯ
ಬಟ್ಟೆಯಂತಂತು ಬೆಂಬತ್ತುವುದು ಕಾಪಿನ ಭಟರ್ ; ಬಲ್ಪುಳ್ಳರ್ ಕಟ್ಟಿ
ದೊಡೆ ಮೊನೆಯೊಳ್ ಮಾರ್ಕೊಳ್ಳುದುಂ, ಸೋಲ್ವು ಕಪ್ಪಮನಿತೊಡೆ
ಕೆಯ್ಯೊಳ್ಳುದುಂ, ಕಾವಲರ್ಗೆ ನೆಜ್ಜಿಗುಂ ; ಎನ್ನೆವರಮಶ್ವಮಿಳೆಯೊಳ್
ಸಂಚರಿಕುಮನ್ನೆವರಂ ಯಜಮಾನಂ ಮೃಗಶೃಂಗಧರಂ ನವನೀತವಿಲಪ್ಪ
ಸುಗಾತ್ರಂ ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯವ್ರತಮನಪ್ಪುಕೆಯ್ಪು, ನಮೆವ ದೀನಾಂಧಬಧಿ
ರರಂ ದಾನಧರ್ಮಂಗಳೆಂ ಪಾಲಿಸುತುಂ, ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಂ ಭೋಜನದಿಂ
ಸಂತುಷ್ಟಿಗೊಳಿಸುತುಂ, ಕಾಣಲ್ಪೆಂದು ಬರ್ಪ ಪುರದ ಮನ್ನೆಯರಂ ಮನ್ನಿ
ಸುತುಂ, ಐದೆಯೆರನೆಯ್ವೆ ಪೂಜಿಸುತುಂ, ಕಾಲಮಂ ಸಮೆಯಲಕ್ಕುಂ ;
ಕಡೆಯೊಳ್ ಯಥಾವಿಧಿ ಯಜ್ಞಪರಿಸಮಾಪ್ತಿಯಂ ಗೆಯ್ದು ಬತಮನುಲುವು
ದೈಸೆ. ಇಂತೀಜನ್ನಮಂ ಬೇಳ್ವ ಲೋಕಮಂ ಕಾಯಯ್ ; ಮೇಣ್ ನಿನ
ಗಕ್ಕೆನು ಸರ್ವಂ ಮಂಗಳಂ !

ಎಂಬಲ್ಲಿಗೆ ಶ್ರೀ ರಾಮಾಶ್ವಮೇಧದೊಳ್
ಯಜ್ಞೋಪದೇಶಂ ಎಂಬ ತೃತೀಯಾಶ್ವಾಸಂ ಸಂಪೂರ್ಣಂ

ಚತುರ್ಥಾ ಶ್ವಾಸಂ

— ಗರ್ಭಧಾರಣಂ —

ಪೆಣ್ಣಣಿ ಕೇಳ ! ಈವುಪದೇಶಂ ರಾಮಂಗಳೊಡಂಬಟ್ಟುದು ;
ನಸಿಸ್ತಂಗಳಂ ಸರಿವಟ್ಟುದು ; ಸೋದರರ್ಗಂ ಮನಂಗೊಂಡುದು. ಒಡ
ನೆಯ ಸರಯೂತೀರದೊಳ್ ಮುನಿ ತೋಜುದೆಡೆಯನಾಯ್ದು ಪುರೋ

ಧೋನುಮತದಿಂ ನಾಲಗ್ನವುದದಳತೆಯೊಳ್ ಯಾಗಶಾಲೆಯಂ ನೇರ್ಪಡಿಸಿ
ಕುಂಬೆಯಂ ಬಲಿದು, ಹಂದರವೆತ್ತಿ, ಕೊಟ್ಟಾರಮಂ ಸಮೆದು, ವೇದಿಯಂ
ಸಮಕಟ್ಟಿ, ತಕ್ಕೈಡೆಯೊಳ್ ಕೊಂಡಮಂ ಪಣ್ಣಿ ಯಜ್ಞೀಯಂಗಳು
ನೆರೆಯಿಸುತಿದರ್.

ಆಗಡೆ ವಶಿಷ್ಠಶಿಷ್ಯರ್ ಪೋಗಿ ಮುನಿಸಂದೋಹಮಂ ಕರೆ
ವುದುಂ ; ಶ್ರೀರಾಮಚಂದ್ರದರ್ಶನಲಾಲಸರ್ ನಾರದ ಪರ್ವತ ಕಪಿಲ
ಯಾಜ್ಞಪಲ್ಯಶ್ರಿ ಸಂವರ್ತಾದಿಋಷಿಗಳ್ ನಿಜಾಶ್ರಮಂಗಳೆಂ ತಳರ್ದು
ತಳ್ವದೆ ಕೋಸಲೆಗೆ ನಡೆತಂದು ರಾಯಂಗೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡರ್.

ಇಂತು ಬಿಜಯಂಗೆಯ್ದ ಮುನಿವರ್ಗಮನರ್ಘ್ಯಪಾದ್ಯಾಸನಾದ್ಯುಪ
ಚಾರಂಗಳುಂ ಮನ್ನಿಸಿ ತಪೋವೃದ್ಧಿಯಂ ಕೇಳ್ವು ಗೋಪ್ರದಾನಾದಿದಾನಂ
ಗಳುಂ ಸತ್ಕರಿಸಿದಂ. ಮತ್ತಂ ಹರ್ಷಚಿತ್ತರಾದಾತವಸಿಗಳುಂ ವರ್ಣಾಶ್ರಮ
ಧರ್ಮಂಗಳುಂ ರಾಘವಂಗೆ ನಿರವಿಸುತುಮಿದರ್.

ಆ ಪ್ರಸಾವದೊಳ್—
ಮಾಮರನೇಳದಳಿ ರಸಮಂ ಪಿಟಿದು ಕಳಕಂಠನ ಕಂಠನಾಳ
ಕ್ವಿಜಿದುಬ್ಬಸಮಂ ಕಳೆದು ಕಲನಾದಮಂ ಪೆರ್ಚಿಸಿಯುಂ, ಅರನೇಜಾಲ
ದೋರೆವಣ್ಣಂ ತೇದು ನಕ್ಕಿಸುತರಗಿಳಿಯ ನಾಲಗೆಯಂ ತೆಳ್ಳನಾಗಿಸಿ
ತೊದಳ್ಳುಡಿಯಂ ತಿದಿಯುಂ, ಪುಷ್ಪಧೂಳಿಯಂ ಲೆಪ್ಪಂಬಲುದದಿರ್ಮು
'ತ್ತೆಯ ಸುರಯಿಯ ಪೊಸಬಂಡನೊಡಲಿತ್ತು ಮಜುದುಂಬಿಗಳ್ಗೆ ಸಂಪಗೆ
ಯತ್ತಣಿನೊದವಿದ ಶಿರೋಭ್ರಮಣಮನಲಯಿಸಿಯುಂ, ಬಸಂತಂ
ಬಿಜ್ಜನೆನೆ ಮೆಯ್ದೋಜಲೊಡಂ ; ಅಂದು ಕೋಡುಕೋಡಿಂದೋಡಿ ಮಲ
ಯಮಂ ಮಜುಗೊಂಡ ಪವನನೀಗಳತ್ತಣಿಂ ಪೊಜಮಟ್ಟು ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲ
ನೆಡೆಯೆಡೆಯ ಬನಬನಮಂ ಪುಗುತಂದು ಹೊಂಚಿ ಮುಂಚಿ ಕೆಳೆಯಂಗೆ
ನೆರನಾದನೆನೆ ದಕ್ಷಿಣಾನಿಲಂ ಮಂದಂ ಮಂದಂ ವಹಿಸುತ್ತಿರ್ಕುಂ ; ಫಲ
ವೃಕ್ಷಂಗಳೆಲ್ಲಂ ಕಾಯ್ಕುಸುರ್ಗಾಯ್ ಪಣ್ ದೋರೆವಣ್ ತನಿವಣ್ಣಂ
ದೆಸೆಯೆಯುಂ, ಗಿಡುಗಳೆಲ್ಲಂ ತಳಿರ್ಚೆಂದಳಿರೆಳದಳಿರೆಲೆ ಬೆಳ್ಳೆಲೆ ಪಸುರೆಲೆ
ಪಣ್ಣೆಲೆಗಳುಂ ರಂಜಿಸೆಯುಂ, ಪೂವಳ್ಳಿಗಳ್ ನನೆ ಕೊನೆ ಮುಗುಳರೆಮು
ಗುಳ್ ಬಿರಿಮುಗುಳ್ಳಲರ್ಧ ಪೊಸಮಲರ್ಗಳಿಂದೆ ಸೊಗಯಿಸೆಯುಂ,
ಮನೋಹರಮಾಯ್ತು ಪೊಸಸುಗ್ಗಿ ; ಬಿರಯಿಗಳೆರ್ಡೆವಡಿ ಬಿಜ್ಜನೆ ಬಿರಿಯೆ,

ಫಿಟವಿತಾನಕ್ಕೆ ಪೊಸಬೇಟದ ಸೊಂಪು ನೆರೆಯೆ, ಕುಲಟಾಂಗನೆಯರ್ಗ
ಜವ್ವನದೇಬ್ಬಿ ಮೆಜೆಯೆ, ಕಾವನತ್ತಂ ಮೆಯ್ಯೋಜದೆ ಸಂಚರಿಸಲ್ತೊ
ಡಂಗಿದಂ ; ರಾಘವನ ಪ್ರತಾಪದಂತಿರೆ ನೇಸಂ ಕಾಯ್ವಂ ಪೆರ್ಚಿದುದು ;
ಪುರಲಕ್ಷ್ಮಿ ತ್ರಯೊಡನೆ ವನಲಕ್ಷ್ಮಿ ತ್ರಯ ಕೆಳೆತನಂ ಪಿರಿದಾಯ್ತು.

ಇಂತು ಬಸಂತಂಗೆ ನಡುಜವ್ವನಂ ಬರೆವರೆ ಕಾಣುತೆ ವಸಿಷ್ಠಂ
ರಾಘವಂಗೆ—ಇದೀಗ್ಲೊ ಸಮಯಂ ಯಜ್ಞೇಯಾಶ್ವಮಂ ಪೂಜಿಸಲ್ಕೆ,
ದಿಗ್ವೇಶಂಗಳಂ ಕಪ್ಪಕಾಣ್ಯಗಳಂ ತರಲ್ಕೆ, ನೆರೆದ ಏಪ್ರಸಂದೋಹಮಂ
ದಾನಂಗಳಂ ಸಮ್ಮಾನಿಸಲ್ಕೆ. ಅಂತಃಂ ನೀಂ ಪೊನ್ನಸೀತೆವೆರಸು
ವ್ರತಮನವ್ವು ಕೆಯ್ಯುದೆಂದೆಬ್ಬಿ ಜುಸಿದಂ.

ಮನೋರಮೆ—ರಮಣ ! ಇಂತಿದೇಂ ಪೊನ್ನ ಸೀತೆಯೆಂಬಯ್ ?
ರನ್ನ ಸೀತೆಯೆತ್ತವೋದಳ್ ? ಜನಕಂ ಜನಕಂ ಕರೆದುಯ್ದಿದನೇ ?
ಅಂತಿರೆಯುಂ ಮಗುಬ್ಬಂ ಕರೆಯಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವದಲ್ತೆ ನೋಂಪಿಗೆ.

ಮುದ್ದಣಂ—ಒ ! ಮಜ್ಜಿತನೀಯಿರವಂ ಪೇಟಲ್ಕೆ. ಸಂದೆಯಂ
ಸಾಜಂ. ಕೇಳ ! ರಾಘವಂ ರಾವಣಕುಂಭಕರ್ಣಾದ್ಯರಂ ಮಜುವುಟ್ಟಂ
ಬರ್ಪುದೆಂದಟ್ಟಿ ದೇವರ್ಕಳ ಬಂದಿಯಂ ಬಿಡಿಸಿ ಲಂಕಾಧಿಪತ್ಯಮಂ ಶರ
ಣಂಗೊಪ್ಪಿಸಿ ತಾಂ ಸೀತಾಸಮೇತಂ ಅಯೋಧ್ಯೆಯೊಳರಸುಗೆಯ್ಯುತ್ತಿದರ್
ನೆಂಬುದನಾಗಳೆ ಕೇಳ್ವೆರ್ವೆಯಲ್ತೆ ! ಇಂತು ಸಾಸಿರಗಾಲಂ ಕಟಾದೊಡ
ಮಿವರೋಳ್ ಸಂತಾನಂ ಪುಟ್ಟಿತಿಲ್ಲಂ. ಎನಿತ್ತೈಸಿರಿಯಿದೊಡಂ ಮಕ್ಕ
ಳಿಲ್ಲದನ ಬಾಬ್ಬಿಯದೊಂದು ಬಾಬ್ಬಿಯೆ ! ನಿಡುಮರನಂತಿದೊಡದೊಂ
ದಿರವೆ ! ನೀರೋಡುರ್ ಮೀಂಗಳ್ ಕಾಡೊಳೆದುರ್ ಮಿಗಂಗಳ್ ಬಾ
ನೊಳೆದುರ್ ಖಗಂಗಳ್ ಮಜುಗಳನಾರಯ್ಯತುಂ ಸೊಗಂ ಬಾಬ್ಬುವೆನೆ,
ನಾಡೊಳ್ ಪುಟ್ಟಿಯುಂ ಮಾನವನೆನಿಸಿಯುಂ ಮಕ್ಕಳಂ ಪೆಜದವಂ
ಪಾಪಿಯಲ್ತೆ ! ಪೆಜಂಗಿರ್ಕುಮೆ ಪೇಟಿಬ್ಬಾಡಿನಿತೊಂದುಮ್ಮಳಂ ? ಪುತ್ರ
ಹೀನರ್ಗ ಬದ್ಧಮಿರ್ಕುಂ. ಇವರೊಳಂ ಪುರುಷರತ್ತಣಂ ಸ್ತ್ರೀಯರ್ಗಧಿಕ
ಮೀದುಗುಡಂ. ದಿನದೂಟುಗಂಗಳಂತದಂ ಮಜ್ಜಿಗೆಯ್ವೆಡೆಯೋ ನೆರೆವೆಂ
ಡಿರ ಸುಖಗೋಷ್ಠಿಗಳ್ ನಾರಿಯರೋ ಮೊದಲಿಕ್ಕಾಗುಂ.

ಸೀತೆಯೊಮ್ಮೆ ಕನ್ನೆವಾಡದ ನೆಲೆವನೆಯ ಮೊಗಸಾಲೆಯೊಳ್
ತೂಗುಂಮಂಚಮನೇಜು ಚಲ್ಲದಿಂ ಕುಳ್ಳಿದುರ್ ತಾನುಂ ನಲ್ಲಿಳದಿ ಚಂದ್ರ

ಮತಿಯುಂ ಸಲ್ಲಾಪಂಗಳೂತಿರೆಯಿರೆ ; ಕಟ್ಟಿದಿರೊಳೊಂದು ಚಟಕೆ
 ನೀಡದೊಳಿದುಂ ಕಿಜುಮಜುಯಂ ಕುಟುಂಕಿತ್ತೆಜುಂಕೆಯೊಳ್ ಪುದುಗಿಸಿ
 ಯುಂ, ಕೊಕ್ಕುಂ ಮೆಲ್ಲುಪ್ಪುಟನೊಸೆದು ನೆಸೆದುಂ ಲಲ್ಲಗೆಯ್ವುದಂ
 ನಟ್ಟಾಲಿಯೊಳಭೀಕ್ಷಿಸಿ ಮಕ್ಕಳ ಬಯಕೆಯಿಂ ಜಾನಕಿ ಸಖಿಗಿಂತೆಂದ
 ಳ್ :—ಮಿತ್ರ ನೋಡೆ ! ನೋಡೆ ! ನೀಡುಂ ನೀಡದ ಪಕ್ಕಿಯುಮೆನ್ನಂ
 ಬಂಜೆಯನುತೇಡಿಸಂತಿರನ್ನಿದಿರೊಳ್ ಪಿಳ್ಳೆಯಂ ಮುಡುಗೆಯ್ಗುಂ. ಇಂತಿ
 ಪಿನೂನೊಲ್ಲನೀಯೆಡೆಯಂ. ಎತ್ತಾನುಂ ಪೆಜತೊಂದೆಡೆಗೆ ಪೋಪಂ.
 ಅಲಸುವೆನೀನೋಟಕ್ಕೆ. ಒ ! ಈ ಪಕ್ಕಿಯನೊಂದನೆ ಪಗೆವೆನೇತರ್ಕೆಯೋ
 ನಿರ್ನೆರಂ ! ಎನ್ನನ್ನರ್ಗಿ ಲೋಕಮೆ ಪಗೆ ! ಪಲವಾತಿನೇನಕ್ಕುಂ ? ನಿಕ್ಕು
 ವಂ ಮಕ್ಕಳಂ ಪಡೆದೋವಲ್ಲಾಂ ನೋಂತೆನ್ನಿಕ್ಕುಂ. ಎಳವರೆಯದೊಳ್
 ನಲ್ಲೂಸಂ ಪೆತ್ತು ಬಾಲ ಕೇಳಿಯಂ ಕಣ್ಣಿನಿಯೆ ಕಂಡು ಸಂಸಾರದ
 ಸಾರವಿದೆನುತೆ ಸಂತಸಂಬಡುವ ಪೆಣ್ಣಳೆ ಧನ್ಯೆಯರಲ್ಲೆ ! “ ಬಂದಳಿ
 ವಳಿವಳ್ ! ಬಂಜೆ ! ಕಂದನಂ ಪಿಡಿಯಲ್ಪಿಯದಿರ್ ! ಬಡವಕ್ಕುಂ ;
 ಕಿಟ್ಟವಿಡದಿರ್ ! ಕಂದಿ ಬಸವಟುಗುಂ ; ನೋಡವಿಡದಿರ್ ! ಕಣ್
 ಕೊಂಕುಗುಂ ; ನುಡಿಯಿಸಲೆಡೆಗುಡದಿರ್ ! ನುಡಿಯೊಗ್ಗುಗುಂ.” ಎಂಬ
 ನಾಡ ಪೆಣ್ಣಳ ಬಿಜುನುಡಿಗೆ ತಡೆದುಂ ಬಾಪ್ಪ ವಂಧ್ಯೆಯರೆ ಜೀವನ್ಮುತೆ
 ಯರ್ ವಲಂ. ಸಖೀ ! ಮಾಂಜದುಸಿರ್ ; ಕುಲಮಂ ವರ್ಧಿಪ ಕಂದನಂ
 ಪಡೆದು ತೊರೆದ ಮೊಲೆಯೂಡಿ ತೊಟ್ಟಿಲೊಳಿಟ್ಟು ಪಾಡಿ ತೂಗಿ ಕೂಸು
 ನಿಧ್ವವೋಪುದುಂ ತಾನುಮರೆಗಟುಗೆ ಕೆಲದೊಳ್ ಮಂಡಿಸಿ ಬಾಲಲೀಲೆ
 ಯಂ ನೆನೆನೆನೆದು ಮತ್ತಂ ಕುವರನೆಚ್ಚಿತ್ತನಾಗಿ ಪಿಡಿದೆತ್ತಿ ಮುಂಡಾಡಿ
 ಯುಂ ಮುಡ್ಡಿಸಿಯುಂ ತೊಡಳ್ಳುಡಿಯೊಳ್ ನುಡಿಸಿಯುಂ ಕಿಜುನಗೆಯೊಳ್
 ನಗಿಸಿಯುಂ ಪೊಸಬಿನದದಿನಾಡಿಸಿಯುಂ ಮನದ ಬೇಸಜಂ ಕಳೆವೊಂದು
 ಸೈಪೆನ್ನೊಳಿಂದಿಂಗಾದಪುದೋ ! ಅಂತು ಮಲ್ಲದೆಯುಂ :—ಅಬ್ಬೆ ! ಪಿಡಿ
 ನಡೆದವೆನೆನುತುಮೆರಚ್ಚೂಡಿಯಿಡುತೆ ಪೊಂಗಿ ತಾಯ ನಿಡುದೋಳಂ
 ತಾಂಗಿ ಮೆಲ್ಲನೊತ್ತಿನೊಳಂಕಮನೇಜು ನುಣ್ಣಲ್ಲಮಂ ಪಿಡಿದಲುಗಿಸಿ
 ಈಗ್ಗೆ ನಡೆಗಲ್ಲಿನೆನುತೆ ಕೇಳಿಪ ಕಂದನೆಂದಿಂಗೆ ಪುಟ್ಟುವನೋ ! ಆಡು
 ತಾಡುತೆ ನೆವಮಿಲ್ಲದೆ ನಗುತೆ ಪರಿದು ತಾಯ್ತಂದೆವಿರ್ ಮುಂತಿರೆ ಬೆನ್ನನೆ
 ನಾರ್ದಯ್ಯನ ಕಣ್ಣಳಂ ಕಿಜುಗೆಯ್ಕಳಂ ಮುಚ್ಚುತಾನಾರೆಂದು ಕೇಳ್ವ,

ಮಾತೆಯ ಮೇಲಾದಳು ಸೆವೆಂಗಿನೋ ತಲೆಯಂ ಬಯ್ತು ಆಂ ಗುಮ್ಮಂ
 ಸುಂಗುವೆನಲ್ಲದೊಡೆ ತನಿವಣ್ಣಿನೀಯಮೆನಗೆನುತುಂ ಕಾಡುವ, ಪೆಜ
 ಓರ್ವೊ ತಂದೆಯ ಪಿಂದೆಸೆಯೊಳಡಂಗಿ ತಾನೆಲ್ಲಿರ್ಪೆನೆನುತಬ್ಬೆಯಂ
 ಕೀಳ್ವ, ಮತ್ತಮದೊರ್ವೊ ಕೈಪಿಡಿಯಂ ಲೀಲೆಯಿಂ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ಮಾರ್ಪೊಳೆವ
 ಮುದ್ದುವೊಗಮಂ ಪಡಿಗೂಸುಗೆತ್ತು ತನಗೆ ತಂದೀವುದೆಂದು ಚಲದಿಂ
 ಸುಜುಗುವ, ಮಗುಬಿಡೊರ್ವೊ ತಾಯ್ ಪೊಯ್ದಳೆಂದು ತಾತಂಗೆ
 ಓಣ್ಣುಪ, ತಾತನಬ್ಬರಿಸೆ ತಾಯೊಳ್ ದೂಜುವ, ನಿರ್ನೆರಂ ಜಜುಚುವ
 ಏಜುಚಾಡಿ ಬಬಲ್ವ, ಬಬಲ್ವ ಮಜುಗುವ, ಮಜುಗಿ ಪರಿತಂದು
 ಏಬ್ಬೆಯ ಕಾಲಂ ಬಿಗಿವಿಡುವ, ಬಿಗಿವಿಡಿದು ಬೆಣ್ಣೆಯನೀವುದೆಂದು ಮುಂ
 ಕಿಜಗಂ ಸೆಳೆವ, ಇಂತು ತನುಮನಮನಪ್ಪುಕೆಯ್ವ ದಿವ್ಯಸುಂದರವಿಗ್ರಹಂ
 ಸುಮಾರನೆನಗಪ್ಪನೆಂದಿಂಗೋ ಸಖೀ !

ಮುದ್ದಣಂ — ಪ್ರಾಣೇಶ್ವರೀ ! ಇಂತು ತನಗೆ ಮಕ್ಕಳ್ ಪುಟ್ಟಿತಿ
 ಸ್ತಂದೊಂದು ಪಂಬಲ್ ಪಿರಿದಾಗೆ, ಗಟುಗೆಗಟುಗೆಗೆ ಬಾಡಿ ಬೆಂಡಾಗಿ,
 ಸುತ್ತಂ ಕಂಡರಿಸಿದ ಬೆಳ್ಳರನೊಂದು ಪಾಪೆಗೆನಗೇಕೆಸಿಂಗರಮೆನಗೇತರ್ಕೆ
 ನೋಜನಮೆನುತಿವಂ ಬೇಸಜುನುಟುದು ಆರೊಳಮೇನುಮನಾಡದೆ
 ಓಣ್ಣಡದೆ ಸಜ್ಜೆವನೆಗಾಗಿ ಪೋವುದುಂ ; ಚಂದ್ರಮತಿಯುಂ ನಲ್ವಾತಿನುಪ
 ಕರಿಸುತು ಮಾರಯ್ಯತುಂ ಬಟುವೋದ್.

ದೇವಿಯರಿನಿತೊಂದಿರವನೀಕ್ಷಿಸಿ ತೊಟ್ಟನೆ ದೂತಿಯೊರ್ವಳ್
 ಕಳರ್ದು ತಟಮುಟುಂಗೊಂಡೊಲಗಂ ಪರೆಯೆ, ಸಚಿವಂಬೆರಸು ಮಂತ
 ಂಗೊಳ್ಳ ರಾಯನೆಡೆಗೆಯ್ದೆಂದು—ಜೀಯ ! ಏನೆಂದಜುಯೆನಕ್ಕನಿಂದು
 ಕಿಟ್ಟುಬೈಗದೊಳಕುಂ ; ಎನ್ನೊಳೆಂದಳಿಲ್ಲ. ನೆಟ್ಟನೆ ಸಜ್ಜೆವನೆಗೆ ಪೋ
 ವುದುಂ, ಚಂದ್ರಮತಿ ತಾನುಂ ಬಲ್ವಗುಡದಿಂ ಬೆಂಗೊಂಡೆಯ್ದೆದ್.
 ನೀವರೆ ದೇವಿಯರಿರವನಜುಯಲಕ್ಕುಮೆಂದು ಬಿನ್ನವಿಸೆ.

ಶ್ರೀರಾಮಚಂದ್ರನುಂ ದಿಮ್ಮನೆಟ್ಟು ದಿಗ್ಗಮೆಯಿಂ ಕಣ್ಣೆಟ್ಟು
 ಕಿಂತಾಪರನಶತೆಯಿಂ ನಡೆಗಂಬಂ ಬರ್ಪುದೆನೆ ಬಂದು ಪೆಂಡನಾಸಮಂ
 ಸುಗುತಂದು ರಾಣಿಯಂ ಪತ್ತೆಸಾರ್ದು ಇದಿರೇಲ್ವಳಂ ಮಾಣಿಸಿ ತಾನು
 ಸುರ್ಧಾಸನೆಂಗೊಂಡಿಂತು ಬೆಸಗೊಂಡಂ :—

ದೇವೀ ! ಕಡಲ ಶುಕ್ತಿಯಿಂ ಜಗುಟ್ಟು ನುಣ್ಣುತ್ತುಗಳನುಂಡ

ಮೀಂಗಳೇಗಳುಗುಟ್ಟುವಂತೆನೆ ನಿನ್ನೀಕಡೆಗಣ್ಣುಳೊಳಿರ್ಕಡೆಯೊಳಂ ಪರಂ
 ಪರೆಯಿಂ ಪನಿಸನಿತು ಸುರಿವಶ್ರುಧಾರೆಯಿರವಿದೇಂ ಪೇಟ ! ಅಂತು
 ಸುರಿದುಂ ಅಂಜನವಿಮಿಶ್ರಿತಾಶ್ರುಧಾರೆಯಿದು ತೆಳ್ಳದಂಪಿನೊಳ್ ರನ್ನ
 ಗನ್ನಡಿಗೆ ಜೀವರೇಖೆಯೆನೆ ಬರೆದ ನೀಲರೇಖೆಯ ಪಾಂಗಿನೊಳೊಪ್ಪಿಯು
 ಮೆನ್ನೆರ್ದೊಗೊಂದು ಕೃಷ್ಣಶಲಾಕೆಯೆಂಬೊಲ್ ಪರಿಣಮಿಕುಮಿಂತೇಂ
 ಕಾಂತೆ ! ಇಂದುಮುಖ ! ಇಂದೀಸಿರಿಮೊಗಂ ಪಗಲ್ಲಂಡ ಪೇಷಿಯಂತಿರೆಕಳೆ
 ಗುಂದಿದತ್ತೇಕೆ ? ಮತ್ತಂ ಮತ್ತಗಜಕುಂಭಮಂಡಲಕ್ಕೆ ದೊರೆವರ್ಪಿ
 ಸುದೃಢಪೀನಪಯೋಧರಂಗಳ್ಳೇ ತೇಜನ ಕಂಪನಮೇತರ್ಕಾಯ್ತು ? ನಿನ್ನೀ
 ಪೇಷಿನೊಸಲೊಳೆಟ್ಟ ವ್ಯಗಮದತಿಲಕಮದೆಡೆಗಿಡುವಿನಂ ಮೃಗಲಾಂಭನ
 ಮೆನಲೈಸೆದುಮೆನ್ನ ಮನಕ್ಕೊಂದು ಲಾಂಭನಮನಾಗಿವುದಿದೇತಜ
 ಪರಿ ರಮಣಿ ? ಅಂತುಮಲ್ಲದೆಯುಂ ನಿನ್ನೀಕಪೋಲದೊಳ್ ಬರೆದ
 ಮಕರಿಕಾಚಿತ್ರಪತ್ರಮಿದು ಬಗೆಗೆಟ್ಟರ್ಪಿನಮೆನಗಂ ಬಗೆಗಿಡುವುದಿನಿತೊಂ
 ದುಮ್ಮಳಮೇಂ ! ನಿನ್ನೀಪದಕಮಳಮೆಂದಿನಂತಿರೆ ಪೊಟ್ಟಡೆಯ ನೇಸಪೇಷ
 ವೆಳಗಿನ ಪುಂಡರಿಕದಂತಲತೆಗೆಯ ಸಿಂಗರಮನೊಂದಿರ್ಕು ಮಿಲ್ಲಮಿದೇಂ ?
 ನುಡಿಯ ! ಸುಯ್ ಎಲರ್ಗೆ ಕಂಪುದೋಷದಿದೇಕೆ ? ಗುಬ್ಬಿಗಂಕಣ
 ಮೇಕೆಯೊ ಕೆಲದೊಳೊತ್ತಿರ್ಕುಂ, ಕಟಲೊಳೇಂ ಪಗೆ ? ಅಂಬರಂ
 ಮಲಿನಮಿದೇಂ ? ಸೀತೆ ! ನಿನಗೀತೇಜದ ದುಗುಡಂ ತಲೆದೋಷ
 ತೆಂತು ? ಎನ್ನಿಂ ಪುಟ್ಟೆತ್ತೊ, ನಿನ್ನ ಪರಿಜನರಂತೇಂ ಪೊಲ್ಲದ ಕಜ್ಜ
 ಮಂ ತಗುಟ್ಟಲವ್ವಾದೊ ? ಮೆಯ್ಯೊಳ್ ಸಲ್ಲದ ಬೇನೆಯದಾಗಿರೆ
 ತನ್ನಿಂ ತಾನೆ ಮನಕ್ಕೆ ಬೇವಸಮಾಯ್ತೇ ?[†] ಅತ್ತೆವಿರೇಂ ಬಯ್ಯರೆ ?
 ಎ ನ್ನೊತ್ತಿನ ಸಹಜಾತರಂತುಟಣಕಿಸೆ ನಿನಗಾ ದತ್ತೆ ವಿಷಾದಂ ?
 ದೂಸಜು ದೆತ್ತಣಿನಾಯ್ತರಸಿ ನಿನಗೆ ಸರಸಿರುಹಾಕ್ಷೀ !

† ಕವಿಯು ತನ್ನ ಈ ಗ್ರಂಥವು ಪದ್ಯಗಂಧಿಯ ಗದ್ಯ ಗ್ರಂಥವೆಂಬ
 ಭಾವವನ್ನು ತೋರಿಸಲು ಪೂರ್ಣಪದ್ಯಗಳನ್ನೂ, ಪದ್ಯಭಾಗಗಳನ್ನೂ ಇದು
 ಹೃದ್ಯನಾದ ಗದ್ಯನಾದುದರಿಂದ, ಗದ್ಯನಾಗಿಯೇ ಅನೇಕಕಡೆ ಬರೆದಿದ್ದಾನೆ.
 ಅವನ್ನು[†] ಈ ಗುರಿತಿನಿಂದ ಮೊದಲನೂಡಿ ತೋರಿಸಿದೆ. ಮೇಲಿನದು
 ಕಂದಪದ್ಯ.

ಇಂತು ನಲ್ಲಳ ಕಟಾಕ್ಷದತ್ತಣಂ ಬಸಿವ ಕವೋಷ್ಟಬಾಷ್ಪನಾರಿಯಂ ತನ್ನುತ್ತರಿಗೆಯ ಕಿಟ್ಟಿಜಂಗಿನಿ ತೊಡೆದುಂ, ನಿಟಲತಟದೊಳು ಯ್ಯಲಾಡುವ ಮುಂಗುರುಳನುಗುರ್ಗೊನೆಯಿಂ ತಿರ್ಥಿಯುಂ, ಕೆಲಕ್ಕೊಂ ದಿದಿಕ್ಕಸರಮಂ ಸೈತು ನೇವರಿಸಿಯುಂ, ಅರೆವೆಜುಗಲ್ಲಮನಲುಗಿಯುಂ ಮೆಲ್ಲುಡಿಯಿನಾರಯ್ವ ಜೀವಿತೇಶನ ನುಡಿಗೆ ಪಡಿನುಡಿಗುಟ್ಟಿಯುಂ, ನುಡಿಯದಿರೆಯುಮಾಜದೆ ಕಾಂತೆ ಕೆಲನ ಕೆಳದಿಯುಂ ಮಾಲಿಸಂದವಳ್ —ಜೀಯ ! ಮಜುವೊಕ್ಕರ್ಗಿ ಸೊಗಮನೀವ ಕಲ್ಪಾಂಸ್ತಿಪನಂತಿರೆ ನೀಂ ಬಲಿಯೊಳೆರೆ ದೇವಿಯರ್ಗಿ ಪೆಜತಾವುದುಂ ಮನಕೆ ನೋವಲ್ಲ ; ಮಕ್ಕಳಂ ಪೆತ್ತೋವ ಸೈಪುತನ್ನೊಳನ್ನು ಮಾಯ್ತುಮೆಂಬೊಂದುಬೈ ಗಮೆಂದಾನಜುವೆಂ. ಪೆಣ್ಣಲ್ಲಿದು ಸಾಜಮೆ, ಎಂದಳ್.

ಮುದ್ದಣಂ — ಬಾಲೆ ! ಚಂದ್ರಮತಿಯಿಂತೆಂಬುದುಂ ರಘು ಪ್ರವರನುಂ ಮನಮಜುಗಿ ಇನಿಸುಂ ಪೊಟ್ಟಿ ಜಾನಿಸಿ ಬಗೆಯಜುತು ಮತ್ತಂ ನಿಜಕಾಂತೆಗೆ—ರಮಣೇ ! ನಿರ್ನೆರಂ ಮಜುಗಲೇನಕ್ಕುಂ ? ಇಂತಿ ವೆಲ್ಲಂ ವಿಧಿವಶಮಲ್ಲೆ ! ದೈವಮೊಂದು ಕಣ್ಣೆಜಿಯೆ ಗುರುಜನಮನು ಗ್ರಹಿಸೆ ಪಿರಿಯರ್ ಪರಸೆ ದೊಡ್ಡಿತೇಂ ? ಇದರ್ಕೆಮ್ಮಯ್ಯನೆ ಪ್ರಮಾಣಂ. ಅಂತದಜುಂದೆಮನಂ ನಿಶ್ಚಿಂತಮಸ್ಪಂತು ನೀಂ ಭಕ್ತಿಯುಂ ಕುಲದೈವಮನ ಚರಿಸುತುಂ ಗುರುಜನಂಗಳಂ ಪೂಜಿಸುತುಂ ಪಿರಿಯರಂ ಸಂಭಾವಿಸುತುಂ ಗೋಬ್ರಾಹ್ಮಣರಂ ಸೇವಿಸುತುಮಿರೆ ಎಮ್ಮೊಳೆಲ್ಲರುಮನುಗ್ರಹಿಸೆ ಸಂತಾ ನಮಕ್ಕು ಮೆಂದಜುವೆಂ. ಆನುಂ ವ್ರತಹೋಮಾದಿಗಳೆಂ ದೇವರ್ಕಳಂ ಮೆಚ್ಚಿಸುತುಂ ಸಗ್ಗಿಗರೊಡನಾಡಗನಪ್ಪಂತೆಯುಂ ಸೂರ್ಯಾಸ್ತಯ ಮೆನ್ನೊಳ್ ತಡೆವುದೆಂಬ ಲೋಗರೊಂದಪನಾದಂ ಪೂರ್ವದಂತೆಯುಂ ನೋಟವನೆಂದು ಕಾಂತೆಯುಂ ಸಂತವಿಟ್ಟು ತಲಬ್ಬಯ್ಸ ಕಟಾಪಿ ತಾನೋ ಲಗಕ್ಕೆ ಬಿಜಯಂಗೆಯ್ದಂ.

ಮನೋರಮೆ ! ವಿಸ್ತಾರಂ ಸಾಲ್ಸಂ. ಇಂತು ಕೆಲವಾನುಂ ದಿನಂಗಳ್ ಕಟಾಯೆ ಲೋಕಪದ್ಧತಿಯನೊಳಕೊಂಡು ಸೀತೆಗೆ ನೀರ್ ನಿಂದು ದಿನಕ್ರಮದಿಂ [ಬಸಿಜ್] ಬಳೆಯೆ, ತ್ರಿವಳಿಗಳೆಯೆ, ಮೊಗಂ ತೆಜುಂಬೊಳೆಯೆ, ಚೂಚುಕಂ ಕರ್ಪಂ ತಳೆಯೆ, ನಡು ಬಡತನದೊಂದಪ ನಾದಮನುಟಾಯೆ, ನುಡಿ ಬೇಸಜಂ ಬೆರೆಯೆ, ನಡೆಗಲಸು ನೆರೆಯೆ,

ನಿಡುಬಾಸೆ ನೇರಂ ಮೆಜಿಯೆ, ನೋಟದ ಗಾಡಿ ತಬ್ಬಿ, ಮನಕೆ ಪುದು
ನಯಕೆ ಪುದುಂಗೊಳೆ, ಸೀತೆ ಬಸಿಜುಯಾದಳ್.

ಎಂಬಲ್ಲಿಗೆ ಶ್ರೀರಾಮಾಶ್ವಮೇಧದೊಳ್
ಗರ್ಭಧಾರಣಮೆಂಬ ತುರಿಯಾಶ್ವಾಸಂ ಸಂಪೂರ್ಣಂ.

ಪಂಚಮಾಶ್ವಾಸಂ

— ಸೀತಾಪರಿತ್ಯಾಗಂ —

ಮುದ್ದಣಂ—ಪ್ರಾಣನಾಯಕೆ ! ಇಂತು ಭೂಜಾತೆ ಗರ್ಭಿಣಿ
ಯಾದಳಾಗಿ, ನಾಡೆ ನಾಡೆ ಸಂತಸಗಡಲೊಳೋಲಾಡುತ್ತಿದುದು ;
ಬಂಧುಜನಂಗಳ ಸಮ್ಮೋದಮುಂ ಪರಿಜನಂಗಳುಳ್ಳವದೇಬ್ಬಿಯುಂ ಪಿರಿ
ದಾಯ್ತು ; ಎತ್ತಲುಮೊಸಗೆವಜ್ಜಿ ಮೊಲಗಿದತ್ತು ; ಭೂಸುರರ್ ದಾನದಕ್ಕಿ
ಣೆಗಳೆಂ ತಣಿದರ್ ; ನೆರೆದ ದೀನಾಂಧಬಧಿರಕುಬ್ಜವರ್ಗಂ ಸ್ವರ್ಗಸುಖಾನು
ಭವದೊಳಿದತ್ತು.

ಆನೇಳೆಯೊಳೊರ್ವೆ ಶ್ರೀರಘುಪ್ರವರಂ ಕಾಂತೆವೆರಸು ಕಟ್ಟಿಹದ
ಸಲ್ಲಾಪದಿಂ ಬಯ್ಯನೊಳ್ ರಾಣಿನಾಸದ ಮೊಗಸಾಲೆಯೊಳೆರೆ ಸೀತೆ
ಕಾಂತಂಗೆ—ನಾಥ ! ಬಲ್ವೇಸಜ್ ಕಣಾ ! ಆವುದುಮನೊಳಕೊಂಡಿತಿಲ್ಲೆನ್ನ
ಮನಂ, ಅದಜುಂ ನನದೊಳಾಶ್ರಮಂಗಳ ಮುಷಿಸತ್ತಿಯರಂ ಕಂಡು
ಸುಖಸಲ್ಲಾಪಂಗೊಂಡವರೊಡನಾಟದಿನಾನುಂ ಕಿಜುದುಂ ದಿನಮಿದುರ್
ಮರಲ್ದು ಬರಲಕ್ಕುಮೆಂದು ಬಯಸುವೆನೆನೆ ; ರಾಯಂ—ಅಂತೆಯೆ
ಅಕ್ಕೈ ! ಆದೊಡೆ ಒರ್ವಳೆ ಪೋವುದಲ್ತು ; ಕೂಡಿ ಪೋಗೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣನಂ
ಪೇಲ್ವಟ್ಟುವೆನೆಂದು ಮಾರ್ನುಡಿದಂ.

ಆಗ್ಲೆ ಸಪ್ತಾಶ್ವಂ ನಿಚ್ಚವಯಣದೊಳ್ ಬಲ್ವುಲದ್ದಶ್ವಸಪ್ತಕಮಂ
ಕಡಲೊಳ್ ಮೆಯ್ಯರ್ಚಿ ನೀರ್ಗುಡಿಸಲ್ಪೆಂದು ಸಾರಥಿಯ ನೇರ್ಪಡಿಸಿ
ತಾಂತೇರಿನಿಟಾದನೆನೆ ಪಡುವೆಟ್ಟನೆಡೆಯೊಳ್ ಮೆಲ್ಲನೆ ಮೆಯ್ಯರೆಯಲೊಡಂ ;

ಲೋಕಯಾತ್ರೈಗೆಯ್ದು ಮನೆಯಂ ಪುಗುತರ್ಪನಿಯಂಗೆ ಚರಮದಿ
 ಕ್ಷಾಂತೆ ರನ್ನವಟ್ಟಲೋಳ್ ಪಿಂಗದತ್ತಿದಾರತಿಯ ಕೆಂಬೆಳಗೆನೆ ಸಂಧ್ಯಾ
 ರಾಗಮೆತ್ತಂ ಪರಿಯೆ ; ಬಲ್ಲಾಲಂಬಿಡಿದು ನೀನೆ ಗತಿಯೆಂದು ನನ್ನಿಯಿಂ
 ನಂಬಿದಳಂ ಮಜ್ಜಿದು ಸವತಿಯೊಂದು ಪಿಸುಣ್ಣೆ ಎಜ್ಜಿಯಂ ಮಾಜು
 ನೋದನೆಂಬೊಂದುಬೈಗದಿಂ ಕೊರಗಿದಳೆನೆ ಪದ್ಮಿನಿ ನಾಡೆ ಬಾಡೆ ;
 ಬೇಡ ಗಡಾ ! ಮುನಿಸು ನಿನಗಿನಿಯನೊಳಕ್ಕಟಾ ! ಬೇಟದ ಸೂಡಿಂ
 ಬಾಡಿ ಬಸಂಗೆಟ್ಟುದನಿಂದು ನಿಂದು ಕಾಂತಂಗಳೂಪಿ ಬಲಿಯಟ್ಟು
 ವೆನನಿತೊಂದು ಪೊಟ್ಟು ಸಯ್ತುಪುರ್ದೆಂದು ಸಂತಯಿಸಿ ದೂದುವೋಪ
 ಮನೆ ಮುಯ್ಯರಡಿಗಳೋಡೆ ; ಪಗಲ್ ಜಗುಟ್ಟಿದು. ಪಕ್ಕಿಗಳೋ
 ರೊಂದೆಡೆಯ ಮೇಸಿಂ ತಣೆದುಂ ದಿನಾವಸಾನದೊಳಾಗಳಾಗಳ್ ಕಂಡ
 ಬಿನದಮನೊಳಗೊಳಗೆ ತಮ್ಮ ಬಳಗಕ್ಕೆ ತಿಳಿಸಿ ಸಲ್ಲಪಿಸುತೆ ಪೋಪುವೆನೆ
 ಮಂದಸ್ವರಂಚೆರೆಯೆ ಕುವಿದು ನಿಜಾಶ್ರಯಂಗಳಂ ಸಾರ್ದುವು. ಮತ್ತಂ
 ವಿಪ್ರರ್ ಎತ್ತಿದ ಸೇರೆಗೆಯ್ಯೋಳ್ ಸಂಧ್ಯಾನುಂಡಪಮನಲಂಕರಿಸೆಯುಂ,
 ವೈಹಾಳಿಯನುಟಿದು ಬಾಹುಜನಿವಹಂ ಬೀಡಂ ಪುಗುತರೆಯುಂ, ಬೇರ
 ದವಸರದಿಂ ಮೆಯ್ದೆಗಿದು ಬಣಂಜಿಗರ ನೆರವಿ ತನುತನುಗೆ ಪೊಸಪರದಿನೆ
 ಣಿಕೆಯೊಳೆರೆಯುಂ, ಬವಸಿನೊಂದು ಕಜ್ಜನುಂ ತವಿಸಿ ಬೇಸರ್ಗಿ ಕುಡಿ
 ಯರ್ ಕಡುಸುಮ್ಮಾನದಿನೊಂದೆಡೆಯೋಳ್ ನೆರೆದು ಶ್ರೀರಾಮಲೀಲಾವಿ
 ನೋದಮಂ ಪಾಡುತಿರೆಯುಂ, ಬಾಲಕರ್ ಆಟಪಾಟಂಗಳಂ ಮಜ್ಜಿದು
 ತಾಯ್ಪಿರೊತ್ತಂ ಪತ್ತಿರೆಯುಂ, ಮುಚ್ಚಂಜೆ ಸೊಗಯಿಸಿದುದು.

ಅನಿತಜ್ಞೋಳ್ ನೀಲಿಯ ಕಡುವಣ್ಣದೊಳಟ್ಟಿದ ಪಂದಿಯ ತೊನ
 ಲಂ ಮುಸುಂಕಿಟ್ಟು ಮೆಯ್ಯೋಪದೆ ಲೋಕಮಂ ನುಂಗಲ್ಪೆಂದು ಬಂದ
 ಮಂದೇಹರಾಕ್ಷಸನೆನೆ ಕಟ್ಟಲೆಯೆತ್ತಂ ಪರ್ಬಿದುದು. ಇದು ನಾಡಿದು
 ಕಾಡಿದು ನೆರೆಯಿದು ಕೆಜ್ಜಿಯಿದು ನೆಲನಿದು ಪೊಲನಿದು ಬೆಟ್ಟಿದು ತಿಟ್ಟಿದು
 ನರನಿದು ಮರನಿದು ದರಿಯಿದೋವರಿಯಿದೆಂದು ಬಗೆಯಲ್ಪಾರದಾಯ್ತು.
 ಆ ಸಮಯದೊಳ್ ಪಗೆಯ ಸುಟುವನಜುಮೊಡೆಂದು ಬಿಸುಗೆಯ್ಯನಟ್ಟಿದ
 ಬೇಹುಕಾಪರ ಸೋವೆನಲಾಗಸದೊಳೆಡೆಯೆಡೆಯೊಳಜುಲುಂ, ಭೂಮುಖ
 ದ ಮನೆಮನೆಯೋಳ್ ಸೊಡರುಮೆಸೆದುವು ; ದೇಗುಲದ ಭೇರಿ ಮೊಲಗಿ,
 ಸಂಕಿನೊಂದು ನಿಡುಸರಂ ಪೆರ್ಚಿ, ಡಕ್ಕೆಯ ಜೇಗಟಿಯ ಬಿಜುಸರಂ

ಬಿಜುಸಾಗೆ, ರಜನೀಮುಖಮೆಡ್ಡುನಾದುದು.

ಇಂತಿರೆ ಅತ್ತಲರಸುಗೆಯ್ಯೆಯ ಕಜ್ಜದುಜ್ಜುಗಂಬಿಡಿದು ನಾಡಿಗರಿ
ರವನಾರಯ್ಯಡೆಂದು ರಾಯನಟ್ಟಿದ ಬೇಹಿನವರ್ ಮಜ್ಜಿರೂವಿಂ ಬೀದಿ
ಗಳೊಳ್ ಬರೆವರೆ—ಸೊಗಮಿಂಬಾಗಿ ತಂತಮ್ಮ ಕೆಳೆಯರಂ ಕಾಣು
ತೊಂದರೆಗಲಾಗಿ ಸಲ್ಲಿಲೆಯಿಂ ನಲ್ಪಾತುಗುಟ್ಟಲೈಂದು ನೆರೆವನೆಯಂ
ಪೋಸ ಬರ್ಪ ಜವ್ವನಿಗರ ನಡೆನಿಜುಗೆಯಿನಿಡಿಕಿಜಾದ ಪಂತಿಯಿಂ ; ನೇದ
ನೇದಾಂತ ಪರರೊಚ್ಚತಮೊಡಗೂಡಿ ಚರ್ಚೆಯಿಂ ಪರತತ್ತ್ವಮನಜುಕೆ
ಗೆಯ್ವ ಜಾಣರೊಂದು ನೆರವಿಯಿಂ ; ಕೊರಲ ನುಣ್ಣನಿ ಬೀಣೆಯಿಂಚರಂ
ಪುರಿಗೊಳಿ, ಮರ್ದಳೆಯ ತಾಳದ ಲಯಂ ಜತಿಗುಡಿ, ತಾನದೋಜೆಯೊಳ್
ತಾರಮಂದ್ರವಿಭೇದದಿಂ, ಜಿಂಗೊಡಮಂ ಮುಸುಜು ಮೊರೆವ ಮಜ್ಜು
ದುಂಬಿಗಳ ಗಾನದಂತೆ, ಮಧುಮಾಸದೊಳ್ ಕೆಯ್ಯಂದ ಮಾಮರನೆಳ
ದಳರಂ ಮನಂಬುಗೆ ಸವಿದು ಕೊರ್ವ ಕುಕಿಲ್ವ ಗಂಡುಗೋಗಿಲೆಯ ಮಂಜು
ಳಸ್ತರದಂತೆ, ಆರತ್ತಮಾದ ನೇಜುಲಂ ಕೊಕ್ಕಿಂ ಕರ್ದುಂಕಿ ಚಂಚೂ
ಪುಟಮನೂಜು ಅರೆಗಣ್ಣುಚ್ಚಿ ಪಕ್ಷಯುಗ್ಮಂ ಸಂಚಳಿಸೆ ಮಧುರಾಸವಮಂ
ಸೀಯೆನೆ ಬರೆ ಪೀರ್ದು ತಣಿದುಂ ಸೊರ್ಕಿಂ ಗಲಪುನರಗಿಳಿಯ ಬಿಡು
ನುಡಿಯ ಭಂಗಿಯಂತೆ, ಕರ್ಣರಸಾಯನಮಾಗೆ ಶ್ರೀರಾಮನಂ ಪಾಡಿ
ಪೊಗಟ್ಟಿ ಗಾಯಕಸಂದೋಹದಿಂ ; ಬಗೆಯೆಂತಂತು ಪಾಡು, ಪಾಡೆಂ
ತಂತು ಹಾವಂ, ಹಾವಮೆಂತಂತು ಭಾವಂ, ಪುದುಂಗೊಳೆ ನವರಸೋ
ದಯಕೆ ಪಡೆವೆತ್ತಾಡುವ ನಟ್ಟವಿಗರ ಕೂಟದಿಂ ; ಜಾರಜೋರರತ್ತಣಿಂ
ಭೀತಿಯಣಂ ನಾಡೊಳ್ಲನೆ ಬಾಗಿಲಂ ಪಡಿದೆಜುದು ಬೊಂಬಾಳಂಗಳ
ನುರಿಯಿಸಿ ತಾಂ ನಿದ್ರವೋದ ಸಜ್ಜನರ ಸಜ್ಜು ಗೊಂಡ ಬೀಡುಗಳ ಸಾಲ್ಗಳಿಂ ;
ಅನಾಥರುಂಡಿಲ್ಲದೊಡೆ ಬರ್ಪುದು, ತಂಗೂಬಿಲ್ಲ, ಕದನ್ನಮಿಲ್ಲ,
ಪೂರಣಗಡುಬುಂಟು, ಒಗರಮುಂಟು, ಅಳೆಯುಂಟು, ಈಗಳೆ ಇಕ್ಕು
ವೆಂ, ತಳ್ಳದಿರಿವೆಂದು ತಲೆನಾಗಿಲೊಳ್ ನಿಂದು ಕರೆವ ಮುತ್ತೆಯ್ದೆಯರ
ತಂಡದಿಂ ; ಕೇರಿಗ್ ಸೊಗಯಿಸೆ—ನಾಡಂ ಸುತ್ತಿ ಕಂಡುದನಜುಪ
ಲೈಂದು ಸೋದರರಿಂ ಬಳಸಿ ಬಣ್ಣದ ಜೊಕಿಗೆಯೊಳರ್ಪ ರಾಯನಂ
ಕಂಡು ದೂರದಿಂ ತಲೆನಾಗಿ ; ರಾಘವನಾತಂಗಳ್ಗೆ—ನಾಡೊಳ್ ಲೋಗ
ಗ್ಗೆ ಸೊಗಕೆ ಕುಂದಿಲ್ಲಮಲ್ಲಿ, ಅಜ್ಞಗೆ ಭಂಗಮಿರದಲೆ ! ರಾಯನಂ ನಿಂದಿ

ಸರಲೆ ! ಇಂದಿನ ನಾರ್ತಿಯೇ ? ಪೇಟೆಯೆಂದಂ. ಆಗ್ ಒಬ್ಬ ಬೇಹುಕಾ
 ಱರ್— ಜೀಯ ! ಮೂಜಗಮಂ ಕಾವ ನಿಂ ನೆರೆಯಿದುಂ ತಿರೆಯಂ
 ಪೊರೆವಂದು ಲೋಗರ್ಗೆ ಸೊಗಕ್ಕೆ ಕುಂದೆ ! ವಿಶ್ವಮೆಲ್ಲಂ ನಿನ್ನಾಣತಿಯೊ
 ಕೆರ್ಪಿನಂ ಪುಟುವಾನಸರ್ ದೂಜಲಾರ್ಪರೆ ! ನಾಮನೊಂದು ದೇಹಿಗಳ್ಗೆ
 ತಾರಕಮಂತ್ರಮಾಗಿಸಿನಂ ಪಟುಯಲುಂಟೆ ! ಮೇಣುಂ ಮುಮ್ಮೆಯ್ಯ
 ದುಷ್ಟತಿಗಳ್ಗೆ ನಿಗುಂಬಿಸೆ ಬಾಚ್ಚಿಯೊಂದು ತಗದೆ, ಮಿಟ್ಟು ಪೊಟ್ಟುಂ
 ಪಾರೆ ಪಾಪರ್ ದೇವರಂ ತೆಗಟುಸಲೊಡಮೇನಕ್ಕುಂ ? ಚೋರಂ ಚಂದ್ರ
 ಮನಂ, ಸೋಂಬಂ ಪಗಲಂ, ಪಾಪಂಡಿ ವೇದಂಗಳಂ ಪಟುವಂತಿರಕ್ಕು
 ಮೆಂಬುದುಂ ; ಆಳ್ವಂ ಮತ್ತಮಾಚರರ್ಗೆ—ಮಾಂಜದುಸಿರಿಂ, ಬನ್ನಣೆಯ
 ನುಡಿಜಾಣ್ಣೆಗವಸರಮಲ್ಲು, ಕಂಡುದಂ ಪೇಟ್ಟುದೆನೆ ; ಒರ್ವನೊರ್ವನ
 ಮೊಗಮನವಲೋಕಿಸುತೆ ಮೋನಮಿದರ್. ಇಂತಿರೆ ಮತ್ತಂ ಮತ್ತಂ
 ರಾಯನೇನಾನುಮೊಂದು ಪೊಸನಾರ್ತಿಯಿರ್ಕುಮೆಂದು ಚಾರರ ಮೊಗದ
 ಭಂಗಿಯಿನಟುತು—ಎನ್ನಾಣೆ ! ಅಯ್ಯನಾಣೆ ! ಪೇಟುಂ, ಮನ್ನಿಸೆ ; ಅಲ್ಲ
 ದೊಡೆ ನಿಮ್ಮಂ ಶೂಲದ ತುತ್ತತುದಿಯೊಳ್ ಕಾಣ್ಬೆರೆಂದು ಪುರ್ವಿನ ಜರ್ವಿಂ
 ಗದಟು ; ಆವರೊಳೊರ್ವಂ ಕಂಪಿತಕಾಯಂ ಪಾದಾವನತ ತಿರನಿಂತು
 ಬಿನ್ನವಿಸಿದಂ:—ಕಾವಂ ನಿಂ ಮೆಯ್ಯೆತ್ತಿರೆ ಪೇಟಲುಂಟೆ ? ಮೇಣ್
 ನನ್ನಿಯನಾಣ್ಣನೊಳ್ ಬಯ್ಯಿಡಲೊಡಮೆವಗಾವ ಬಟ್ಟೆ ? ಗಾವಿಲಂ
 ಕಜುಂಬಿ ಪೇಟಿಟ್ಟುಂದು ನಿಮ್ಮರೋಕ್ತಿಯಂ ದೇವರ್ಗೆ ನಿವೇದಿಸುವುದನು
 ಚಿತಮೆಂದು ಮಾಣ್ಣೆವೈಸೆ ! ಬಲ್ಲರ ಬಲ್ಲಹಂ ಕಾವೊಡಂತಿದು—ನಡುಗೇರಿ
 ಯೊಳೊರ್ವನಸಗಂ ಪೆಂಡತಿ ಮುಳಿಸಿಂ ಪೇಟದೆ ತವರ್ಮನೆಗೆ ಪೋವುದುಂ
 ಕಳ್ಳುವಂದಳ್ಳೆ ಬುದ್ಧಿವೇಟ್ಟು ತಾಯ್ತಂದೆವಿರ್ ಬಟುವಂದಳೆಯಂ
 ಗೊಪ್ಪಿಸಲೆಂದು ಕೋಪಮಂ ತಿಳಿಸಲೊಡಂ, “ ಆಗಲ್ವ ಮಡದಿಯಂ
 ರಘುಜನಂತಿರೆ ಕೊಂಡಾಳೆಂ ಬಾಚಿಂ ” ಎಂದು ಬಿಜುನುಡಿದಂ. ಕರ್ಣ
 ಕರೋರನಾಗಿ ಕೊಡಂಕೆಗಳಂ ಮುಚ್ಚುತಲ್ಲಿಂ ತಳರ್ದೆವು. ಇಂತಿದೊಂದು
 ನಾರ್ತಿಯಲ್ಲದಾವುದುಮಂ ಕೇಳ್ವದಿಲ್ಲೆಂದು ಮಗುಟ್ಟುಗೆ ರಾಯನವರಂ
 ಕೆಯ್ಯನ್ನೆಯಿಂ ಕಳಿಸಿದಂ.

ಗರತಿ ! ಮುಂಗಾರ ಮೊಟಗಿನತ್ತಣೆಂ ಪೊಡೆಗಿಡುವೆಳಕಲುಲೆಯೆನೆ
 ಮಂಡಲೇಶ್ವರಂ ರಜಕನೊಂದು ಪರುಷೋಕ್ತಿಗೆ ಮನಗೆಟ್ಟುಂ ಮರವಟ್ಟುಂ

ವಿಚಾರಪರಂ ಮತ್ತಂ ನೀಡುಮೆಣಿಕೆಯೊಳ್ ನಿಟ್ಟುಸಿರ ಕಟ್ಟುಬ್ಬಸದಿಂ
ತನಗೆ ತಾಂ—ಹಾ! ಹಾ ! ಪೊಂಜುರಿಗೆಯಿಂದೇ ಎರ್ಡೆಗೊತ್ತಿದೆಂ, ಇಂತು
ಕರುಳಂ ಕೊಜುಗುಮೆಂದಜಾತೆನಿಲ್ಲಕ್ಕಟಾ ! ಪಾವನೆಯಿಂದೇ ಒಪ್ಪು
ಗೊಂಡೆನದಜಾನೀವಿಲಗಮೊಂದಕ್ಕೆ ತಲೆಮಟ್ಟಿಂ. ಆ! ರಜಕನೆನ್ನನೇಳೆ
ಸಿದನಿಲ್ಲಮಾದಮೆಟ್ಟಿಜುಸಿದಂ. ಸಾಜಂ. ಆಗ್ಲೆ ರಕ್ಕಸನ ಬಂದಿಯೊಳ್
ಬಾಲ್ವಳಂ ಮಗುಬ್ಬುಮಾನಾಳ್ವೊಡಕ್ಕುಮೆ ? ಮಾತೇಂ, ಸೀತೆ ಮನ್ಮನಃ
ಪ್ರೀತಿಯೆಂದೊಡಂಬಟ್ಟಿಂ, ಇಂದು ಲೋಗರ ಮಾತಿಗೆ ಕೆಯ್ಯಿಡುವೆನೆಂ
ದೆಣಿಸದಾದೆಂ. ಇನ್ನೇವೆಂ ? ಕೆಯ್ಯೊಲನೊಳ್ ಬೆಳೆದ ಕುಜುಂಬುಲ್ಲಂ
ಕೆತ್ತು ಬಿಸುಡುವಂತಿರೆ ಸೀತೆಯಂ ಬಿಡುವೆಂ ಎಂದೇ ಬಗೆದು ಬಲಿಯಂ
ಸೋದರರೊಳ್ ಲಕ್ಷ್ಮಣಂಗೆ—ಕೇಳ್ವಯ್ ತಮ್ಮ ! ಎಮ್ಮೀಬಲಿಗಡರ್ಡ
ಪಟುವಂ ! ಮುನ್ನಂ ಲಂಕೆಯೊಳ್ ನೀನೆ ಪೇಟ್ಟಿಯಲ್ಲೆ ಸೀತೆ
ಪೂತೆ, ಅವಳಂ ಕೆಯ್ಯೊಳ್ವದೆಂದು. ಈಗಲೇನಾಯ್ತು ! ಎನೆ ; ಮಜು
ಮಾತಿನೊಳ್ ಭರತಂ—ಸೌಮಿತ್ರಿ ಪೇಟ್ಟಿದೇಂ ! ಎಮ್ಮಯ್ಯಂ ಪೇಟನೆ ?
ಅಗ್ನಿ ಪೇಟನೆ ? ದೇವರ್ಕ್ಕಳ್ ಪೇಟರೆ ? ಭೂದೇವಿ ತಾಂ ಪೇಟಳೆ ?
ಧೂರ್ತನೊರ್ವಂ ಪೇಟ್ಟಿ ನಾಣ್ನುಡಿಯ ನೆವಂ ಬಿಡಿದು ದೇವಿಯರೊಳ್
ಕುಂದನೆಣಿಸಲ್ಪಾರದೆಂದು ಕೆಯ್ಯುಗಿದಂ. ಅದರ್ಕ್ಕಗ್ರಜಂ—ತಮ್ಮ !
ಕೆಮ್ಮನಿರ್ ; ನೀನಜಾಯಯ್. ಧರ್ಮಮಂತುಟು. ಅಪನಾದಂ ಪೊರ್ದಿ
ದಿಂಬಲಿಯಂ ದೂಷಿತೆಯಾದೀಮಡದಿಯಂ ಬಿಟ್ಟಿಲ್ಲದೆ ಮಾಣೆನೆಂಬುದುಂ ;
ಭರತಂ ಕಿವಿಗಳಂ ಮಡಿಕೆಗೆಯ್ಯೆ ; ಶತ್ರುಹಂ—ಅಣ್ಣಯ್ಯ ! ದೇವಿ
ಸಾಕ್ಷಾಲ್ಲಕ್ಷ್ಮೀದೇವಿಯೆಂಬುದಂ ನೀನಜಾಯಯ್ ? ಇಂತಿರೆಯುಂ ಸಯ್ವಿನ
ಬಿತ್ತಂ ನನ್ನಿಗಾಗರಮಂ ಸೊಗದ ಬೀಡಂ ಸಿರಿಯ ನೆಲೆಯಂ ಸಿಂಗರದ
ಕಣಿಯಂ ನಿನ್ನೀಕೊಂಡಾಟದ ರಮಣಿಯಂ ಅರೆಮೆಯ್ಯಂ ಬಿಡುವುದೆಂ
ಬರೇ ! ಕಿಜುಗೂಸಂ ನಿನ್ನ ಕೆಯ್ಯೊಳೇವಂದು ಜನಕನೇನೆಂದಂ, ಅಗ್ನಿ
ಸಾಕ್ಷಿಯೊಳ್ ನೀನೆ ಏನೆಂದಯ್ ! ಹಾ ! ರಾಘವಾ ! ಪಾವಕಪಾವನೆಯಂ
ತೊಜುಯಲ್ಪೆಂತು ಮನಂದಂದಯ್ ? ದೇವ ಕರುಣಾಕರನೆಂಬ ಬಿರು
ದಿಂಗಿದು ತಗುಗುಮೆ ! ನಿನ್ನೀಜಸಕೆ ನಿನ್ನೀಪರ್ಮೆಗೆ ನಿನ್ನೀಬೀರಕಿಂತಿದು
ಪಾಡೇ ! ಸೀತೆಯನುಟುದುಂ ಸತ್ಯದೇವತೆಗಿನ್ನೆಡೆಯಾವುದು ? ಭೂಮಾತೆ
ಯೆಂತು ಪೂರ್ತಿರ್ಕ್ಕ ! ಅಕ್ಕಟಾ ! ನರಿಯೂಟುಡೆ ಸುರಲೋಕಂ

ಪಾಟ್ಯೋಕುಮೆ ! ನಾಯ್ ಬಗುಳೆ ರಾವುತಂ ಕೇಜುಗುಮೆ ! ಪಂದಿ ಯೊಂದು ಡುಜುಕೆಂದೊಡೆ ಸಿಂಗಮಂಡಲೆವುದೆ ! ಕೂಳಂ ಕೊಜುಚಾಡೆ ನೀನೊಂದಾಡುವುದೇ ! ಎನ್ನಾಣೆ, ಮಾತೆಯಾಣೆ, ಸೀತೆ ನೀತಿಗೆಟ್ಟುಳ್ಳಂ. ಕಾವುದು ಕಾವುದೆಂದು ಕೆಯ್ಯೊಡ್ಡಿ ಬೇಡುವುದುಂ ; ಮತ್ತಂ ರಾಘವಂ ಸೋದರಗೆ—ಬಲ್ಲೆಂ ಬಲ್ಲೆನವಳಯೋನಿಜೆಯೆಂಬುದಂ ಪಾವನೆಯೆಂಬುದಂ ಪುಣ್ಯಶ್ಲೋಕೆಯೆಂಬುದಂ. ಆದೊಡಮಿಗಳೆನ್ನಳವಲ್ಲ ; ತೆಗಟ್ಟು ಮಾಜುವೋದೆಂ. ಜನರಿಂತು ಜೋಡಿಸೆ ಸುದುನಾಲ್ವಿನಂತೊ ! ಆದ ಜಾನೆನ್ನಂ ನಿರ್ನಿಮಿತ್ತದಿಂ ತಡೆಯದೆ ಯಥೇಷ್ಟಂ ಪೋಗಿಮೆಂದುಂ ಮಾಣೆ ನಿರ್ಮೋಕನಿರ್ಮುಕ್ತನಿರ್ಮಲನಪ್ಪ ಫಣಿಯೆಂತಂತೀಸೀತೆಯಂ ತೊಜಿದೇ ಸೊಗಂಬಾಲ್ವನಿದು ಸಿದ್ಧಮೆಂದು ದುಗುಡದೊಂದು ಕಾಯ್ವಂ ಜಡಿದು ನುಡಿವಗ್ರಜನಂ ಕಂಡುಂ ಕಾಣದೆ ಹಾಹಾರಾವಂಗೆಯ್ಯತೆ ಭರತ ಶತ್ರುಘ್ನರ್ ಪಿಂಜರಿದರ್.

ಆಗಳ್ ರಾವಣಾರಿ ಬಾಗುಟೊಂದು ಬಿಗುರ್ಪಿಂ ತಲೆ ತಿಣ್ಣು ಮಾಗೆ ಕೆಕ್ಕೆಯಂ ಕರತಲದೊಳೊಜುಯುಂ ಕರತಲಮಸಿದು ಬಳ್ಳೆ ಅಂಕದೊಳಿಟ್ಟುಮಂಕಂ ಕದಕ್ಕದಿಸೆ ನೆಲನೊಳ್ ಧರಿಸಿಯುಂ ನೆಲಂ ನೆಲೆದವ್ವೆ ತಾನೆ ತಲೆಮಟ್ಟುಂ ಕಂಬನಿಗಜಿಯುತೆ ಕೆಲದೊಳ್ ಕೆಯ್ಯೆ ಟ್ಟಿನಿಂದ ಲಕ್ಷ್ಮಣನಂ ಕರೆದು—ಅಣುಗದಮ್ಮ ! ಇತ್ತಲ್ ಬಾರಯ್ ! ಅಂದಂದಿಂಗಮೆನ್ನಾಣತಿಯಂ ಮೀಜುದೆಯಿಲ್ಲಂ ಬಲ್ಲೆಂ ; ಈಗಳ್ ಪೆಜಿಗೆ ಕಜಿಯೆಂತಂತೆಮ್ಮಿಬಲಿಗೆ ಪಟಾಯೊದವಿದತ್ತೀಜಾನಕಿಯ ದೂಸಜುನಾಕೆಯಂ ಕಾನನಕ್ಕುಯ್ಯ ತೊಜಿದು ಬಾರಾ ! ಎಂದಂ. ಆದರ್ಕೆ ಸೌಮಿತ್ರಿ—ಜೀಯ ! ಅಣ್ಣನಾಣ್ಣೆಯಂ ಮೀಜು ನಡೆಯೆ ಕುಂಭೀಪಾಕಂ, ನಿರ್ದುಷ್ಟೆಯಾದೀತ್ತಿಗೆಯನಜುಂದು ನಟ್ಟಡವಿಗುಯ್ಯ ಬಿಡಿ ರೌರವಂ. ಎನ್ನೊಡೆಯ ! ಅದಜೊಳಂ ತುಂಬಿದ ಬಸಿಯಲ್ಲೆ ! ಎಂತಯ್ ಕೊಂಡುಯ್ಯ ಪಾಪಿ ಕೆಯ್ಯಲೃಲಕ್ಷ್ಮಿಯಂ ಬಿಡುವಂತಿರೆ, ನಿರ್ಘೃಣನಾಂ ಭಾಗ್ಯಲಕ್ಷ್ಮಿಯಂ ಬಿಡುವೆಂ, ಎಂಬುದುಂ ; ಮತ್ತಂ ಮತ್ತಂ ರಾಘವಂ ಚಲನುಂ ಪಿಡಿದು—ಬಾಲ ! ಇಂತುಸಿರಲಾಗದಯ್ ವೀಸಂ ದೋಸಮಿಲ್ಲಂ, ಮಾರ್ನುಡಿಯದಿರ್, ಪೋ ಪೋಗೆಂದುಸಿದರ್. ಇಂತಾಗೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣಂ ಬೀರದ ಮೆಯ್ಯೊಂಡು ಮನಂ ದಿಟ್ಟಿಗೆಯ್ಯ ಆಗ್ರ

ಜಾತಂಗೆ—ಎಲೆ ಅಣ್ಣ ! ಇದೆಕೊಳ್ ಚಂಡಾಲಂ ಸಿದ್ಧಮಿರ್ವೆಂ. ಅಡಿ ಯಾಣೆ ! ಆಣತಿಯೆಂತಂತು ನಡೆನೆ. ಮುನ್ನಂ ಭಾರ್ಗವಂ ತಂದೆಯ ನನ್ನಿಗೆ ಮಾತೆ ರೇಣುಕೆಯಂ ಕೊಲ್ಲನೆ ! ಅಂತಿರಾಂ ನೀನಯ್ಯಂಗೆ ಪಡಿ ಯಾಗಿರೆ ಮಾತೆ ಸೀತೆಯಂ ಕೊಲ್ಪಿನೊ ಮೇಣ್ ಕಾಡೊಳ್ ಸಿಂಗದಿಕ್ಕು ಯೊಳ್ ಬಿಸುಟ್ಟಿನೊ ಪೇಟ, ಎನೆ, ರಾಘವಂ— ತಾನೆ ಸೀತೆ ದೋಹ ದದಿನಡವಿಯ ರಿಸಿವೆಣ್ಣಳಂ ಕಾಣಲ್ಪೆಂದು ಬಯಸಿದಳಂತದಜುನೀನೆವದಿ ನಡವಿಯೊಳುಟದೆ ಬಾರೆಂದಾಡಿದಂ. ಲಕ್ಷ್ಮಣಂ—ದೊಡ್ಡಿತೇಂ, ಅಂತೆ ಯೆಸಗುವೆಂ ; ಸಂದೆಯ ಮಣಂ ಬೇಡವೆಂದು ದಿಮ್ಮನೆಲ್ಲ ನಡೆದಂ.

ಅವೇಳೆಯೊಳ್ ರಾಮರಾಜ್ಯದೊಳಂತನುಚಿತಮಾಗಿ ಅಜಂಗೆಟ್ಟು ದೆಂದು ಬೆದಜು ತಾರೆಗ್ಗೆ ದೆಸೆಗೆಟ್ಟುವು ; ಚಂದ್ರಮಂ ಕಳೆಗೆಟ್ಟಂ ; ಜಂ ಪತಿವಕ್ಕಿ ಕಂಗೆಟ್ಟುವು ; ಕೋವಳೆ ಬಣ್ಣಂಗೆಟ್ಟು ; ಕಮಲಿನಿ ಬಾಯಿವು ಟ್ಟು ; ತುಂಬಿ ಮೊಜ್ಜಿಯಿಟ್ಟುದು. ಇಂತಿದೇನನ್ನೆಯದ ಗಲಬೆ ? ಇದಕಡಿಯಜುಯಲ್ವೇಲ್ಪುಮೆಂದು ಮೆಯ್ಯೊಜದೆ ತಡೆತಡೆದುಂ ಕುಳಿ ಗಾರ್ಗಳೆ ಸುಲಾಯಲ್ಪೊಡಂಗೆ, ಪಕ್ಕಿಗಳ್ ಗಜಬಜಸೆ, ತಾನೆ ಭಾಸ್ಕರಂ ಬೇಗನುಪ್ಪನಡಿಸಿ ಮೂಡುವೆಟ್ಟಿನ ಕೋಡುಗಲ್ಲನೇಜು ನಿಟ್ಟಿಸುತಿದಂ.

ಇಂತು ತಳತಳನೆ ನೇಸಜ್ ಮೂಡೆ ಸೌಮಿತ್ರಿ ಮಾತೆಯಂ ಪೊಡೆಮಟ್ಟುಂ ಪೊಜಮಟ್ಟು ಸರಯೂತೀರಮಂ ಸಾರ್ದು ಜಳಕಂಗೆಯ್ದು ಕಾಲ್ಯಮನಾಗಿಸಿ ಸೂರ್ಯಂಗೆರಡಘ್ಯಮಂ ಕುಡುವೆನೆಂದು ಅಂಜಲಿ ಯನೆತ್ತಿ ಅಶ್ರುಪೂರಿತವಿಲೋಚನಂ ಜಿತಸುಲೋಚನಾವಲ್ಲಭಂ ವಿಶ್ವ ಲೋಚನಂಗೆ— ಎಲಯ್ ಆರ್ಯ ಸೂರ್ಯನಾರಾಯಣ ! ಎಂತೊ ತೊಳಚಿದೋಂಟದೊಳ್ ತುಜುಜೆ ಪುಟ್ಟುವಂತಿರೆ ನಿನ್ನೀಬಲಯೊಳ್ ಜಾಳಿನೆ ಪಂಚಮನಾಂ ಪುಟ್ಟಿದೆಂ. ಕೊಡಲಿಯ ಕಾವೆಂಬೊಲಾಯ್ತು ಪುಟ್ಟು. ಅಗ್ರಜಂಗಾಂ ಬಲಾಯನಿರ್ಸಿನಂ ರಾಯದವಸಿಯ ಕುವರಿಯಂ ಭೂಸುತೆಯನಯೋನಿಜೆಯಂ ಮಂಗಳಸ್ವರೂಪೆಯಂ ಸೀತೆಯನಣ್ಣ ನಾಣ ತಿಯಿಂ ಕಾಡೊಳ್ ಬಿಸುಡಲ್ವೆ ಬದ್ಧನಾದೆಂ. ಅದಜುನಿದೆ ಪೋಸೆಂ. ನೀಂ ಜಗಚ್ಚಕ್ಕು ನಾಗೆ ಕುಂದುಕೊಜತೆಯಂ ಕಡೆಗೊತ್ತುತೆನ್ನನುದ್ಧರಿ ಸಯ್, ಎಂದು ಕೆಯ್ಯುಗಿದು ನಡೆದಂ.

ಅಂತು ಲಕ್ಷ್ಮಣಂ ನಡೆತಂದು, ಮೊಂದೇರನಣೆಗೆಯು , ದಿನ್ಯಾ

ಶ್ವಂಗಳಂ ಪೂಡಿ, ನಾಗೆಯಂ ಕಯ್ಯೋಳೆಟ್ಟು, ತಾನಡರದೊಯ್ಯನೆ ದೇವಿ
ಯರ ಕನ್ನೆಮಾಡದ ಕಟ್ಟಿದೊಳಿಸಿ, ಮೊಗವಾಡದ ಬಾಗಿಲೊಳ್
ನಿಂದಾದಂ ಕಲ್ಮನನಾಗಿ—ಮಾತೆ ! ಇದೆ ಇದೆ ಬಣ್ಣದೇರ್, ವನಕುಯ್ಯ
ಡೆಂದೆ ರಾಘವನಟ್ಟಿದಂ, ತಳ್ಳದೆ ಪೊಪಮಡಿಮೆಂದಂ.

ವನಕ್ಕೆಯ್ತೆ ಪುಣ್ಯಾಶ್ರಮಂಗಳಂ ಮೇಣೊರ್ಮೆಯುಂ ಕಂಡು
ಪಾವನೆಯಪ್ಪೆನೆಂದು ಬಗೆದ ಪಂಬಲ್ ಬೆಟ್ಟತಾಗೆ ಸೀತೆಗೆ ಕಣ್ಣೊಳೆ
ಬೆಳಗಪ್ಪುದುಂ, ಪೊಪನಾಗಿಲೊಳ್ ಪೆಸರ್ವಿಡಿದು ಕರೆವ ದನಿಯುಂ
ಲಕ್ಷ್ಮಣನೆಂದಜುತು, ಪಡಿದೆಜುತು ಪೊಪವಂದು, ಅರೆಮೊಗದೊಳರ್ಪ
ಸೌಮಿತ್ರಿಗೆ—ಎನಯ್ ವೈದುವನ, ಜೀವಿತೇಶನೆನ್ನೊಂದು ಬಿನ್ನಪಮಂ
ತೂಪದೆ ನಲ್ಮಿ ಮಿಗೆ ಪೊರೆದನೆ ! ನಿನ್ನಂ ಪೇಟ್ಟಿಟ್ಟಿದನೆ ! ಕರುಣಾಕರ
ನಲ್ಮೆ ! ದೀನೆಯಂ ನಲ್ಲನಲ್ಲದೆ ಮೇಣಾವಂ ಕಾವಂ ? ಅಳ್ಳನಡಿದಾವರೆ
ಗಳಾವಗಂ ಸೊಗಮಿರ್ಕೆ ! ಆದೊಡಿನಿತೊಂದು ಬೇಗದಿಂ ಪೊಲ್ಲಡೆಯೊ
ಳೇಂ ತೇರಂ ತಂದಯ್ ? ಪಗಲಿನ್ನು ನೊರ್ಮೊಳುಂ ಮೀಸುತಿಲ್ಲಂ.
ಆನತ್ತಿವಿರ್ಗಜಗಿ ಪರಕೆಗೊಂಡೆನಿಲ್ಲ ! ಮಾಳವಿಯರಂ ಬೆಸಗೊಂಡೆನಿಲ್ಲ !
ಚಂದ್ರಮತಿಗೆ ಪೆಚ್ಚಿನಿಲ್ಲ ! ಏಗೆಯ್ವೆನೆನುತೆ ವಿಚಾರದಿಂ—ಅವ್ವದವ್ವದು
ನಿಡುವಯಣಂ ಇರ್ಕೆ ರಾಘವಂ ಪೇಟ್ಟುಂ ಅಲ್ಲದೊಡೆ ತಾಂತಮಗೆ ನೆಲೆ
ಗೆಯ್ವರ್. ಎಂತುಂ ಕಿಜುದುಂ ದಿನಕ್ಕೆ ಮರಳ್ಳು ಬರ್ಪೆವಲ್ಮೆ ! ಆಗಲ್.
ಋಷಿಪತ್ನಿಯರೆಂಬ ನಲ್ಲತೆಯಂ ಮೇಣುಂ ವನದೊಳ್ ಕಂಡ ಪೊಪ
ಬಿನದಮಂ ಬಂದಜುಪೆ ಸಂತಸಮಿರ್ಮಡಿಕುಂ. ಆಯ್ತಾಯ್ತು ! ಪೋಪಂ
ಪೋಪಮೆಂದು ಆನಂದಾಶ್ರವಿಲುಳಿತ ಕಮಲವಿಲೋಚನೆ ಚಂದ್ರ
ಮುಖಿ ಮುನಿಕಾಂತಾದರ್ಶನೋತ್ಕಂಠೆ ಪುಳಕಿತಸರ್ವಾಂಗಿ ಇಂತಾತುರ
ದೊಳಿದರ್.

ಎನ್ನ ರನ್ನಗೆಯ್ತುಡಿ ! ಕವಡನಜುಯದ ಬಾಲೆ ಮೆಯ್ಯೆಚ್ಚಿನ
ನಲ್ಲನೊಲ್ಮೆ ತನ್ನೊಳಂತು ನನ್ನಿಯೆಂದೇ [ಬಗೆದು] ಸೊಗವಯಣದ
ಬಯಕೆಯುಂ ಬೀಗಿ ನುಡಿಯೆ ಕೇಳ್ವು ಮನಮಜುಗದವರಾರೊ ? ಪಾಲ್ಗ
ಡಲೊಳಮರ್ದು ಪುಟ್ಟಿದುದಂ ನೆನೆದಳ್ಳದೆ ನಂಜುರ್ಕಿದುದನೇಗೆಯ್ದುಂ
ಬಗೆಯದಾದಳ್. ಆ ! ಭಾಗ್ಯಲಕ್ಷ್ಮಿ ! ನಿನಗಮಾವಿಧಿಯಾಯ್ತು ! ಕೂ
ಟ್ಟುಗಂಗಳೊಳೊಡಂಬಾಟುತ್ತೊಂದು ಬವಣೆ ನೇರ್ಪಟ್ಟುದೇ !

ಆಗಳೂರ್ಮಿಳೆಯರಸಂ ಜಾನಕಿಗೆ—ಮಾತೆ ! ವನಕೆ ಪೋಪೆನೆಂದು ಕಾಂತನನೇತರ್ಕೆ ಬೇಡಿದಾ ! ಏಂ ಸೊಗಮಂ ಕಾಣ್ಬುದುಂಟು ! ಮುನ್ನುಂಡುದು ಸಾಲದೆ ! ವಿನಂ ಕ್ರೂರವ್ಯಾಳವೃಕಸೂಕರಚಮೂರುಕಂಠೀರವನಿಷೇವಿತಮಲ್ಲಾ ! ಈಬಗೆಗೇವೇಬಿಚ್ಚಿನೊ ! ಎಂಬುದುಂ ; ನೀತೆ—ಏನಯ್ ಲಕ್ಷ್ಮಣ ಇಂತೇಕುಸಿರ್ವಯ್ ? ವನಮಂ ಕಾಣೆನೆ ? ದುಷ್ಟವೃಗಂಗಳೆನುಗೆಂಗೆಯ್ ? ಬೇಂಟೆಗೆ ಪೋದಪೆವೆ ? ಋಷ್ಯಾಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಪೋಪರ್ಗೆ ವೃಗಂಗಳ ಗೊಡವೆಯೇಕೆ ? ಮುನಿಪತ್ತಿಯರ್ ವನದೊಳರರೆ ? ಎಂತೆಂತೊ ಕಾಂತನಂ ಕಾಡಿ ಬೇಡಿ ಅನುಗೊಂಡೆನಿದಂ ತಡೆವುದಂದಮೆ ಕಂದ ! ಶ್ರೀರಘುಕುಲವಾರ್ಧಿಪೂರ್ಣಶಶಾಂಕನೊಲೈ ಎನ್ನೊಳರೆ ಬನ್ನಮಾವುದುಮೊಂದದಯ್, ನಿಕ್ಕುವಂ ತಳ್ಳದೆ ಪೋಪಂ, ಇತ್ತಲ್ ರಥಮಂ ಕೂಡಿನಾರಾ ! ಎನುತುಸಿರ್ದಳ್. ಇಂತಾಗೆ ದೇವಿಯರ್ ಬಯಸುವಂತಿರೆ ಪಯಣಂ ಲೇಸಕ್ಕೆ ಎನುತೆ ಮನದೊಳ್ ಭಾಸ್ಕರನಂ ಬೇಡಿ ಮತ್ತಂ ಪ್ರಕಾಶದೊಳ್—ಇದೆ ರಥಂ ಸಿದ್ಧಮಡರಿಮೆನೆ ; ಅಕ್ಕೆ ಎಂದೊಂದು ಮೂಱಡಿ ನಡೆದು ಸಸಂಭ್ರಮಂ ಲಕ್ಷ್ಮಣಂಗೆ—ಒ ಒ ! ಇರಿರ್ ; ಬಂದೆಂ ಪುಣ್ಯತಪೋವನಮಂ ಕಾಣ್ಪೊಂದಾತುರಂ ಪಿರಿದಾಗೆ ಮುನಿಕಾಮಿನಿಯೆಗೊಂದು ಕಟ್ಟಿದ ಬಾಯನಂಗಳಂ ಮಜ್ಜಿತೆನಲಾ ! ತಂದಪೆನೆನುತೊಳಪೊಕ್ಕಳ್.

ಅಂತು ದೇವಿ ಪುಗುವುದುಂ, ಲಕ್ಷ್ಮಣಂ ಮುಂತಿರ್ಪ ತೇರಂ ದಿಟ್ಟಿಸಿ—ಎಲೆ ಪೊಂದೇರೆ ! ನೀನುಮೆನ್ನಂತಿರೆ ಮುಮ್ಮೆಯೊಳೆಂ ದುಷ್ಟತಿಯಂ ಕಟ್ಟಿದೆಯೊ ? ಸೂಳಯ್ ಕಾಳೆಗವಜ್ಜಿಗ್ ಮುಂತಿರೆ, ಕಿರ್ಕಿರ್ ತುರಗದಜಂ ಪಿಂತೆ ವರೆ, ನಡೆವ ಕಾಲಾಳ್ವಡಿ ಕೆಲಬಲನೊಳರೆ, ಚಂಡಭಂಡನಕೆಂದರಿರಾಜರೊಳಿತ್ತಿ ನಡೆವ ಗಂಡುಗಲಿಯುಂ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ಕೊಂಡುಯ್ವ ಸಯ್ಪುಳ್ಳಂಗೆ ನಿನಗಿಂದು ಪೆಣ್ಣಂ ಪೆಣ್ಣೊಲೆಗೆಂತಂತು ವನಕೆ ಕೊಂಡುಯ್ವುದಾಯ್ತೇ ! ಮಿಳಿರ್ವ ಕೇತನಮಾಗಳೆತ್ತಪೋದುದೊ ? ಪಾಪೆಯೇನಾಯ್ತೇ ? ಆಃ ! ನಿನ್ನೀಭಾಗ್ಯಮೆ ! ತುರಂಗಮಂಗಳೆರ ! ನೀಮುಮೇನಂ ಸಂಚಿಸಿದಿರಯ್ ? ಇನ್ನೆ ಬರಂ ರಾಯನ ಹಯಶಾಲೆಯೊಳ್ ಬಳೆದುಂ ಬಾಲ್ವುವಾಮುತ್ತುದಿನಂಗಳೊಳಂತೊಂದು ಯೋಗಂ ದೊರೆಕೊಂಡು ! ಎಂದಾಡಿ ಮತ್ತಂ ಬಿಸುಸುಯ್ದು ರಥಹಯಂಗಳೆ—

ಒ ! ಕೊಲೆಗನಾನಿರೆ ನಿರ್ನಯಂ ನಿಮ್ಮನೇನೆಂದು ಪಟುವೆನೊ ? ತೇರಿ !
ನೀನೀಕಡೆವೊಟ್ಟುಗಂ ಭೂಮಿಯಂತಿರೆ ಭೂಸುತೆಯಂ ಪೊಜುವೆ ಗಡ !
ತುರಗಂಗಳೇ ! ನೀಮುಂ ಧನ್ಯರ್ ; ಸೀತಾಕಟಾಕ್ಷವೀಕ್ಷಣಪರಿಪೂತ
ಗಾತ್ರರಸ್ಪಿರಲ್ತೆ ! ಆಜಗುಲಿಯನಾನೊರ್ವನೆ ದೇವಿಯರನೇವೊಟ್ಟುಂ
ಸೇವಿಸಿಯುಮಿಂದೀಗ್ ಫಲಿಕರಡಿಸಿಂಗಂಗಳ ಬಾಯೊಳ್ ತೂಂತಲೆಂದೆ
ಕೊಂಡುಯ್ದೆವೆಂ. ಅಕ್ಕಟಾ ! ಅಬ್ಬೆ ಎನ್ನನೇನೆಂದು ಪೆತ್ತಳೊ ! ಮೇಣ
ಯ್ಯನೇನೆಂದು ಸಾಕಿದನೊ ! ಮುನ್ನಮೆಳವರೆಯದೊಳ್ ರೇಲ್ಗಾಲಂ ವನಂ
ಬೊಕ್ಕು ನಿದ್ರಾಹಾರಂಗಳನುಟಾದು ಶ್ರೀರಾಮಚಂದ್ರಮನಂ ತ್ರಿಕರಣ
ಶುದ್ಧಿಯಂ ಸೇವಿಸಿಯುಂ ಪಡೆದ ಸೈವಿನೇಲ್ಗಿಗಿನಿತೊಂದು ಫಲಮಾಯ್ತೇ !
ಹರಹರಾ ! ಎನುತೆ ಚಿಂತಿಸುತಿದಂ. ಅನ್ನಗಂ—

[ಸೀತೆ] ತಾನೆ ಐರದಾಳೆಯ ಬಿಚ್ಚೋಲಿಯ ಚಂದನದ ಕುಂಕು
ಮದ ಕರ್ಮಣಿಯ ಕಸ್ತೂರಿಯ ಕರ್ಪೂರದ ಕಮ್ಮಿಣ್ಣಿಯ ಕಾವಿಗಪ್ಪ
ಡದ ಕರಂಡಮಂ ಕೆಯ್ಯೊಳ್ಳೊಂಡು ಅಂತಃಪುರದಿಂ ಪೊಜಮಟ್ಟು ಪೊಜ
ನಾಗಲ್ಲಿ ಬಂದು—ತಳ್ಳದಿರ್ ಪೋಪಂ ಪೋಪಮೆಂದು ಮೈದುನಂಗೆ
ಕೇಳಿಸಿದಳ್. ಆಗ್ ಜಿತಾತಿಕಾಯಂ ಕಾಯದೊಂದು ಕಾಯ್ಕುಂ
ಒಡಲಿನೊಂದು ಸೂಡುಂ ಸೀತಾಂಗನಾವದನಸೀತಾಂಶುದರ್ಶನದತ್ತಣಿಂ
ತಿಳಿದು ಮಾರ್ಪಟ್ಟದೋ ಎನೆ ದೃಢಚಿತ್ತನಾಗಿ ಚೆಕ್ಕನೆ ಕೆಲನನಿಟಾದು,
ಪೂಡಿದ ರಥಮಂ ನೂಂಕಿ ಸಜ್ಜುಗೆಯ್ದು ಕೆಯ್ಯ ಕರಂಡಮಂ ತಾಂ
ಕೊಂಡಿಟ್ಟು, ದೇವಿಯರಂ ರಥಮನಲಂಕರಿಪುದೆಂಬುದುಮಂತೆಯೆ ಸಂಭ್ರ
ಮದ ನಾಟ್ಯದಿಂ ತೇರನೇಜುದಳ್. ಇಂತು ಜಾನಕಿ ರಥದೊಳ್ ಕುಳ್ಳ
ರಲೊಡಂ ಲಕ್ಷ್ಮಣಂ ಬಗೆಯೊಳೆ ಕುಲದೈವಮಂ ಭಾವಿಸಿ, ಗುರುಜನಮಂ
ನೆನೆದು, ತ್ರಿವಿಕ್ರಮಮೂರ್ತಿಯಂ ಸ್ಮರಿಸಿ, ಧರೆಯನೆನೆ ರಥಮಂ ಬಲವಂ
ದು, ಹಯಂಗಳಂ ಬೋಳಯ್ಸಿ, ತಾನುಮಡದರ್, ಎಡಗೆಯ್ಯೊಳ್ ನಾಗೆ
ಯಂ ಸಡಿಲ್ಪಡಿದು, ಬಲಗೆಯ್ಯ ಕಸೆಗೋಲನಲುಗಿ ಚಪ್ಪರಿಸಿ ಜಡಿದಂ.

ಸಾಧ್ವೀ ! ನಳ ನಳಕೂಬರ ಮಾತಲಿಗಳಂ ಸಾಟಿಗೆಯ್ಯದ ಸಾರಥಿ
ಗೆಯ್ಯೊಂದು ಜಾಣ್ಮೆಯಿಂ ಸೂಟಿಯಿಂ ನೂಂಕೆ ಪಾಜು ನಾಡಿಂ
ನಾಡಿಂಗೆ ಧೀಂಕಿಟ್ಟುಪೋ ಎನೆ ಪವನಜನಮಂ ಮುಂಚಿ ವಾಜಿಗಳೊಟಂ
ಗೊಂಡುವು. ತಿಟ್ಟನೆ ಸುತ್ತುವ ಪಾಪುಂಬಳೆಯ ಗಜಗಜಮುಂ, ಬಿಟ್ಟನೆ

ತೂಜು ಬೀಸುವ ಪ್ರತಿಕೂಲಪವನನೊಂದು ಭುಗುಭುಗಿಲುಂ,
ದಿಮ್ಮನೆ ಕುದಿವ ಕುದುರೆಗಳ ಖುರಪುಟದ ಪಟಪಟಮುಂ, ದೇವಿಯರಂ
ಬಿಡುವುದಾಗದನ್ನೆಯಮಕ್ಕುವೆಂದು ಕೂಡಿ ಮುಝಕದ ಮೊಜ್ಜಿಯಿಂ
ಬೇಟ್ಟುವೆನೆ ರಾಘವಾನುಜನ ಕಿವಿಗೆ ಕಠೋರಮಾಯ್ತು. ಪತಾಕೆ
ಯೊಂದು ರಾಘವನೂಣೆಯನುಂ ಕಾಣೆನೆಂದು ವಿಮುಖನಾದುದು ;
ಕೆಲಬಲನ ಸ್ವಾವರಜಂಗಮಂಗಳ್ ಕಂಡುಂ ಕಾಣದಂತಿರೆ ಕಣ್ಣುಜಿ
ಯಾದುವು.

ಇಂತು ರಥಂ ಪೋಗೆಪೋಗೆ- ನೋಟದಳತೆಯೊಳ್, ಹರಿಯುಂ
ಗುಟದ ತುತ್ತತುದಿಯೊಳ್ ಪುಟ್ಟಿಯುಂ ಬಾನ್ಸವಿರನ ತಲೆಯನಡದ್ದುಂ
ಸಾರ್ವತಿಗೆ ಸವತಿಯಾಗಿಯುಂ ಪೊಂಬಸಿಪನ ಗುಂಡಿಯುಂ ಪೊಕ್ಕು
ಪೊಜಮುಟ್ಟುಂ ಧಿರಿಗಿಲಾದು ಬಂದು ಲೋಕಪಾವನೆಯೆನಿಸುತ್ತೋರಂದದೆ
ಸಾತಾಲದತ್ತಣ್ಗೆ ಪೋದ ತ್ರಿಪಥಗೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಳ್. ಇಂತೊಪ್ಪುವ
ಭಾಗೀರಥಗಿರ್ಮಯ್ಯೊಳಂ ಸಾರ್ವತುಕಮೆನಿಸಿ ಕೌಂಗಿನ ದಾಳಂಬದ
ಜಿಂದೆಂಗಿನ ಸುಱಿನಾಟತಾಟಿಯಿಳೆಯ ಕಿಱುನಾರಂಗದ ಕಟನೆಯ
ಪೊಸತೋಂಟಂಗಳ್ ಕಣ್ಗೆಡ್ಡಮಾಗಿ ಸಾಲ್ಗೊಂಡೆಸೆಗುಂ. ಅಲ್ಲಿಗಲ್ಲಿಗೆ
ಪಣ್ತೊಂಗಲಿಂಬಿಡಿದ ಮುದ್ದಿಗೆಯ ಕಾವಣಮುಂ, ಕಂಪುಗುವ ಬಿರಿ
ಮುಗುಳೆನೊಪ್ಪುವ ಕಾಡುಮಲ್ಲಿಗೆಯ ಬಳ್ಳಿನಾಡಮುಂ, ರಾಜಿಸೆ ನೀರ್ದಾ
ಣದೊತ್ತಿನೊಳ್ ಪಚ್ಚನೆ ಬೆಳೆದ ಹರಿತಶಾಡ್ವಲಮುಂ, ಸುತ್ತುಂ ನೀಳ್ಳ
ಪೊಜಿದುಂಗೆಯ ಜೊಂಪಮುಂ ವಿರಾಜಿಸೆ, ಮುಗಿಲನಿಱುಂಕುವ ಪೆರ್ಮ
ರಂಗಳ್ ಪಂತಿವಿಡಿದೊಸ್ಸಿರೆ ನದೀಪ್ರದೇಶಂ ಚಿಲ್ವಾಯ್ತು.

ಅನಿತಪೂರ್ಣ ಕಣ್ಣಳತೆಯ ಪೊಚ್ಚಂ ಕೆಯ್ಯಳತೆಯೊಳಗೆ ರಥದಿ
ನಿಱಿದಿವರಂ ದರ್ಶನಸ್ತುತಿಗೆಯ್ದು ಮತ್ತಂ ದಾಂಟಲೈಂದು ಅಂಬಿಗ
ರೊಡನೆ ಪಾಪನೇಱುದರ್. ಆಗಳ್ ತನ್ನಂ ಮನ್ನಿಪೊಂದು ನೆವದಿಂ ಬಂದ
ಳೆಂಬ ಸಂತಸದಿಂ ಲೋಕಪಾವನೆಯೊರ್ಮೆ ಬಟಿಯೊಳ್ ಸುಱಿಸುಱಿದು
ಮೊರ್ಮೆ ಹೈಮಕಂಕಣದಿನೊಪ್ಪುವ ತೆರೆಗೆಯ್ಯಳನಪ್ಪಲೈಂದು ಮೇಲ್ವಾ
ಯ್ದುಮೊರ್ಮೆ ಬೆಳ್ಳಗೆಯೊಳ್ ನಕ್ಕುಮೊರ್ಮೆ ಮೆಯ್ಯರ್ಚಿ ನಲಿನಲಿದು
ಮೊರ್ಮೆ ಮೆಲ್ಲುಡಿಯಿಂ ಸ್ವಾಗತಮುಂ ಕೇಳ್ವುಂ ದೇವಿಯನುಪಚರಿಸುವ
ಳೆಂಬಂತಿರೆ ಬಟಿನಟಿಯೊಳ್ ಸುಱಿಯಿಂ ಸಿಡಿನ ಸೀರ್ಪನಿಯಿಂ ಕಿಱು

ದೇರಿಯಂ ನೋರಿಯನುಬ್ಬರದ ನೆರೆಯಂ ಕಳಕಳದೊಂದು ಮೊಳಿಯಿಂ
ಗಂಗೆ ಕಂಗೊಳಿಸಲೊಡಂ ; ಸೀತೆ ಮನದೆ—ನೀನೆ ಗತಿಯೆಂದು ನಂಬಿ
ವರ್ಪ ಸಜ್ಜನರ್ಗದೊಳೆಂಬೀವ, ಮೆಯ್ಯೊರ್ಬಿನ ಬಿಂಕದಿಂ ದುಡುಕಿ
ಮೇಲ್ವಾಯ್ತು ದುರ್ಜನರನೆರ್ದೆಮೆಟ್ಟುವ ನಿನ್ನ ಪೆರ್ಮೆ ಪೆಜ್ಜಿಗೊಳವೆ !
ಮುಟ್ಟಿ ಸೇವಿಪರ ಪಂಕಮನೊರ್ದೊಲೊಳೆ ಪಾಲ್ಗೊಡಿಸುತುಂ, ಶತ್ರು
ಜ್ಜೀವನಮನೀವ ಕಾವ, ಜೀವಕೋಟಿಯನೊಡಲೊಳ್ ಬಯಿಟ್ಟು ವಿಶ್ವ
ರೂಪಿಣಿಯೆನೆ ಮೆಜ್ಜಿನ, ನೆಲೆಗಾಣದ ನಿನ್ನೀವೈಮೆಯಂ ಬಣ್ಣಿಸಲಾವಂ
ಸಾಲ್ವನೆಂದು ಗುಣಸ್ತವನಂಗೆಯ್ದೆಳ್. ಸೌಮಿತ್ರಿಯುಂ ತನ್ನ ಮುತ್ತ
ಮುತ್ತ ಪಿರಿಯರನುದ್ದರಿಸಿದ ಭಾಗೀರಥಿಯಂ ಬಲ್ಲಂತೆ ಪೊಗಟ್ಟುಂ.

ಅನ್ನೆಗಂ ಪಾಜ್ಜೋಡಂ ಕರೆಮುಟ್ಟಿ ಬರೆ ನಾವಿಕರ್ಗ ತರಣಪಣ್ಣ
ಮುನಿತ್ತು ಮನ್ನಿಸಿ ಇವರುಮನುಕೂಲದೆಡೆಯ ಪುಳನದೊಳಿಬಾರ್.
ಆಸಮಯದೊಳ್ ನಡುವಗಲ ಭಾಸ್ಕರಂ ನಿಡುವಯಣದೊಂದು ಬಲಿಲೈ
ಕಡಿದಾಗೆ ಬಾಯಾಜು ತನ್ನ ಕರಂಗಳೆಂ ಗಂಗಾಜಲಮಂ ಮೊಗೆದೀಂಟೆ
ಲೈಂದು ತೇರಿನಿಟುದು ಬಾನ ನಡುವೆ ನಿಂದನೆನೆ ನಿಶ್ಚಲಂ ಪೊಳೆಯು
ತಿದಂ. ತೊಳಗಿ ಬೆಳಗುವ ರವಿಯ ಕಿರಣಂಗಳೆತ್ತಂ ಪೊಟಿಯ ಜಲ
ದೊಳ್ ಮಾರ್ಪೊಳೆಯಲೊಡಂ ಪಾಲ್ಗೊಟ್ಟಿಯೆನೆ ಗಂಗೆ ಪ್ರವಹಿಸು
ತಿರ್ಕುಂ. ನೇಸಜ ಕಾಯ್ಪಿನ ಸೂಡಿಂ ಬೆಂದು ಕುಂದಿ ನಂದಿ ಕಾಲ್ಗೆಟ್ಟು
ಪವನನಾಗಳ್ ಬೆಚ್ಚನೆ ಬೀಸುತಿದಂ. ಗಂಗೆಯ ತಡಿಯೊಳೆರ್ಕೆಲ
ನೊಳಂ ಬಿಸಿಲ ಜಳಕ್ಕೆ ನೀರಡಸಿ [ಹರಿಣಗಣಂ] ಬಂದು ನಿಂದು
ಮುಂಗಾಲಂ ನೀರೊಳೊಜು ಸಿಂಗಾಲಂ ನೆಲದೆ ಸಿಂತಿಟ್ಟು ಮುಸುಂಡಂ
ನೀಡಿ ಕಣ್ಣುಚ್ಚಿ ನೀರಂ ಕುಡಿದು ತಣಿದು ಮರಲ್ಪುವು. ಮರೆಗೊಣಸು
ಗಳೊರೊಂದೆಡೆಯ ತಣ್ಣಿಲೊಳ್ ಗಾಳಿಗೆ ಮೆಯ್ಯೊಡ್ಡತೊಜಗಿ
ಕೊಡಂಕೆಯಾಡೆ ಫೇನಮುತ್ತುಟಮಾಗಿ ಆರೆಯೆಟ್ಟಿಜೊಳೆ ಮೆಲ್ವಾಡು
ತಿರ್ದುವು. ಸೋಗೆನವಿಲ್ಗೊ ನಾಟ್ಯರಂಗದತ್ತಣಿಂ ಬೀಡುಗೊಂಡುವು.
ಖಗಂಗಳ್ ನಿಡುಮರಂಗಳ ತೂಜಿಲ್ಲೊಂಬನಡದರ್ ಮೋನಮಿದರ್ವು.
ನೀರ್ವಕ್ಕಿಗಳ್ ಜಳಕೇಳಿಗೆ ಮೊಗಸಿದುವು. ಇಂತು ಮಧ್ಯಾಹ್ನಕಾಲಮ
ಪ್ಪುದುಮವರ್ ಚೆನ್ನಸುಗೆಯ ನೆಲಿಬಡಿಯ ನುಣ್ಣುಲೊಟ್ಟಿಲೊಳ್
ಕೆಂದಳಿರಿಂ ನಲ್ವಾಸುಗೆಯ್ದು ಕ್ಷಣಂ ಕುಳ್ಳಿದರ್ ಮೇಣ್ ತೀರ್ಥದೊಳ್

ಮಿಂದರ್. ಅಂತು ಮಿಂದು ಸೀತೆ ತನ್ನ ಕಿಜುವೆರಲ ಶ್ರೀರಾಮಮುದ್ರಿಕೆ ಯಂ ಕೆಯ್ಯೊಳ್ ಕೊಂಡು ಗಂಗಾಜಲದಿನಭಿಷೇಕಂಗೆಯ್ದು ಲಕ್ಷ್ಮಣಂ ತಿಜುತಂದ ಪುಷ್ಪದಿನಲಂಕರಿಸಿ ತನಿವಣ್ಣಳಂ ಸಮರ್ಪಿಸಿ ತೀರ್ಥಪ್ರಸಾದ ನೈವೇದ್ಯಂಗಳಂ ಮಯ್ಯನಂಗಮಿತ್ತು ತಾನುಂ ಕೆಯ್ಯೊಂಡಳ್. ಲಕ್ಷ್ಮಣನುಂ ಗಂಗಾಜಲಸ್ನಾನಪರಿಪೂತಕಳೇಬರಂ ದೇವಿಯರಂ ಮೂಜುಂ ಸೂಟ್ ಬಲವಂದು ಮಣಿದು ಇತ್ತುದಂ ಮಹಾಪ್ರಸಾದಮೆಂದು ಭಕ್ತಿಯಿಂ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದಂ. ಅಂತಿರೆ ಬಿಸಿಲ್ ತಣಿಯ, ತಂಗಾಳ ಮೆಯ್ಯೋಜಿ, ವಿಹಗಂಗಳ್ ನೇರದಿಂ ಪಾಡೆ, ಮಾತಂಡಂ ಪಶ್ಚಿಮಾಭಿ ಮುಖನಾಗಿ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಣರುತ್ತರಾಭಿಮುಖರಾಗಿ ಪೋಜಮಟ್ಟರ್.

ಇಂತು ನಡೆನಡೆದು ಬಲ್ಲೂರಂಬೋಗಿ ನಟ್ಟಡವಿಯಂ ಪೊಕ್ಕು ಕಟ್ಟಕಡೆಯೊಳಣ್ಣನ ಕಟ್ಟಾಣತಿಯನೊರೆದು ಲಕ್ಷ್ಮಣಂ ಭೂಮಿಜೆಯ ನುಲಿಸಿ ಪೋದಂ.

ಎಂಬಲ್ಲಿಗೆ ಶ್ರೀರಾಮಾಶ್ವಮೇಧದೊಳ್

ಸೀತಾಪರಿತ್ಯಾಗಮೆಂಬ ಪಂಚಮಾಶ್ವಾಸಂ ಸಂಪೂರ್ಣಂ

ಷಷ್ಠಾಶ್ವಾಸಂ

— ವಾಲ್ಮೀಕಿದರ್ಶನಂ —

ಮನೋರಮೆ—(ಕಂಬನಿಗಜಿದು) ಆ! ಎನ್ನೊಡೆಯ! ನೀನು ಮೆಂತು ಕಲ್ಮನನಾದಯ್ ಒರ್ತಡವೆಯೆ ದೇವಿಯಂ ಕಾರಡವಿಯೊಳು ಟುದು ಲಕ್ಷ್ಮಣಂ ಪೋದನೆಂಬೊಡೆ. ಮಯ್ಯನಂಗನಾದೊಡಮೆಂತು ಮನಮಾದುದೋ! ಮೇಣೆಂತು ದೇವಿಯರ್ಗೆ ಕಾವಲಿರದೆ ಪೋದನೋ! ತೊಜಿದು ಪೋಪನ್ನಂ ಸೀತೆಯೇನೆಂದು ಮಜುಗಿದಳೋ! ಅಕ್ಕಟಾ! ಪೆಣ್ಣಳೊಂದು [ಬಾಲ್ತಿ] ಬಾಲ್ತಿಯೆ !

ಮುದ್ದಣಂ—(ತಾನುಂ ಸುರಿವಶ್ಯಜಲಮಂ ಕಿಜುವೆರಲಿಂ ಮಿಡಿದು) ಪ್ರಾಣೇಶ್ವರೀ! ಈ ಇರವನೇನೆಂದು ಪೇಟ್ಟುನೊ? ಅಬಲ್ ಕೊರಲನೊಂಕುಗುಂ. ಮುಂಗತೆಯನಾನುಂ ಪೇಟ್ಟುಂ.

ಮನೋ—ಪೆಣ್ಣೊಡಲಲ್ಲೆ! ಎಂತು ಸೈರಿಪೆಂ. ಸೀತೆ ಏನಾದಳೋ, ಪೇಟ.

ಮುದ್ದ—(ನೀಡುಂ ಸುಯ್ಯು) ಆಯ್ತು, ಕೇಳೋ. ಅಂತು ಗಂಗೆಯಂ ಸ್ತುತಿಸಿ ಮುಂತೆ ಸೀತೆಯುಂ ಪಿಂತೆ ಸೌಮಿತ್ರಿಯುಮಾಗೆ ಪಯಣಂಬೋದರ್. ಸೀತೆಗೆ ವೈಖಾನಸರ ಮುತ್ತಯ್ಯೆಯರನೇವೊಟ್ಟುಂಗೆ ಕಾಣ್ಬೆನೋ ಎಂಬೊಂದು ತವಕದಿಂ ನಡೆ ಮುಂಚಿದುದು ; ಲಕ್ಷ್ಮಣಂಗೆ ಅಣ್ಣನಾಣತಿಯನೆಂತೊರೆವೆನೋ ಮೇಣೆಂತು ದೇವಿಯಂ ತೊಪ್ಪುವೆನೋ ಎಂಬೊಂದು ದುಗುಡದಿಂ ಪಿಂಚಿದುದು. ಅಃ ! ಚಂದ್ರಶಾಲೆಯೊಳೊ ಮೆಯ್ಯುಂ ಶತಪಥಂಬೋಗೆ ಬಸವಟುವ ಗರ್ಭಿಣಿ ಇಂದು ಬಿಸಿಲ ಬೇಗೆಗೆ ಕಾಪಥದೊಳಮಾಯಸಂದೋಪದೆ ಉಲ್ಲಸದಿಂ ನಡೆದು ಪೋಪಳೆಂದೊಡೆ ತವಕಮೆಂತಪ್ಪರುಮಂ ಮಾಪುಗೊಂಡಲ್ಲದೇಂ ಪೋಕುಂ ! ಇಂತು ಮುಂಬರಿದು ಪೋಗೆವೋಗೆ ಸೀತೆ ಪಿಂದುಟುದುಟುದು ಬರ್ಪವೈದುನಂಗೆ—ಏಂ ಕಂದ ! ನಡೆಯೊಳ್ ಪಿಂದಾದಯ್ ? ಪಥದೊಳ್ ಕಲ್ಮುಮುಳ್ಳಳಣಮಿಲ್ಲಂ. ಇಂತಿರೆ ಪೆಣ್ಣಾಂ ಸಾಗವರೆ ನೀಂ ಗಂಡುಗಲಿ ನಡೆಯಲಾಪುಯೆನೆ, ನಾಣಲೇ ! ಪಿಂಚದಿರ್ ಬಾರೆನುತೆ ಬಟುವರ್ಪನ್ನಂ ಪಯಣಂಮಾಣ್ಡು ನೆರೆವರೆ ಪಂತಿಗೊಂಡು ನಡೆಯುತಿರ್ದಳೋ. ಮತ್ತಂ ಪೊಟ್ಟುಪೊಟ್ಟುಂಗೆ ರಾಘವಾನುಜಂಗೆ ಕೆಲಬಲನ ವನಂಗಳಂ ತೋಪು ಅಂದಿನ ದಂಡಕೆಗೊರೆಯಾಗದೆಂದು ತೂಗಿ ಬಣ್ಣಿಸಳೋ. ಎಂತಾನುಂ ಮೊದಲ್ ನುಡಿನುಡಿದೊಂದು ಬಟುವುಮೆಡೆಯೆಡೆಗೊಂದು ಕಡೆಯೊಳ್ ಕಡೆಕಡೆಗೊಂದು ಹುಂಕಾರಮೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣನ ಪಡಿನುಡಿಯಾಯ್ತು. ಅಂತ ವ್ವುದುಂ ಲಕ್ಷ್ಮಣನ ಮೊಗಮಂ ದಿಟ್ಟಿಸುತೆ ತಾಂ ಬಟಲ್ದಿರ್ಪಿನನೀತನು ಮಾಯಸದಿಂ ಬೇಸತ್ತನೆಂದಪುತು ಕೆಮ್ಮನೆ ಮೆಲ್ಲಡೆಯಿಂ ಪೋದಳೋ. ಲಕ್ಷ್ಮಣನುಂ ಬೆನ್ನನೆ ಬೆನ್ನನೆ ನಡೆದಂ. ಈ ಮಾಪುಕ್ಕಿಯಿಂ ಕಡುದೂರಂ ನಡೆದು ಘೋರಾರಣ್ಯಮನೊಂದಂ ಪೊಕ್ಕರ್. ಮುನ್ನಮೆ ನಡೆನಡೆದು ಬಟಲ್ದು ಬಿಸಿಲ ಜಳಕ್ಕೆ ಬಾಡಿ ಬಸವಟುವ ಬಾಲೆ ಈಗಳ್ ಕಂಗೆಟ್ಟಳೆ ದೇಗುಂದಿದಳೋ ಬಾಯ್ವಿಟ್ಟಳೋ. ಹಾ ! ಈ ಪಟುವನೇನೆಂದು ಪೇಟಪ್ಪನೋ ! ನೇಸಪ ಕದಿರ್ಗೆ ಇಂಬರದೆ ಕಪ್ಪಲಿಗೆ ಬೀಡಿನಿಸಿರೆ ಒಂದೆಡೆಯಿಂ ಸಿಂಗಗರ್ಜನೆಯುಮೊಂದೆಡೆಯಿಂ ಪೆರ್ಬುಲಿಯ ಮೊಪುಯುಮೊಂದೆಡೆ

ಯಿಂ ಗಜದ ಬೃಂಹಿತಮುಂ ಕೇಳಿಸೆ ಭೀಕರಮಾಗಿರ್ಪುದು ; ಕರಡಿಗಳ್ಳಿ
ದಾರಿಯೊಳಡ್ಕಂಗೆಟ್ಟು ಮೇಲ್ವಾಯ್ತುವು ; ಪೆರ್ನಾವುಗಳೆತ್ತಂ ಬುಸು
ಗುಟ್ಟುತ್ತೆ ಪರಿವುವು.

ಆಪೊಟ್ಟುಂಗೆ ಭೂಮಿಜೆ ದೆಸೆಗೆಟ್ಟು ತಿಟ್ಟನೇಜು ಬಿಟ್ಟನಿಲಿದು
ಕಣಿಯಂ ಕಟಿದು ಅಗಟ್ಟಿಯಂ ದಾಂಟಿ, ದರಿಯಂ ಸಾದರ್ಪ ಮರನಂ
ಪಾಯ್ಕು ಕಲ್ಲನೆಡವಿ ಮುಳ್ಳಂ ತಡವಿ ಕಣ್ಣಾಣದುಳ್ಳಿ ಬಳ್ಳಿ ನಡೆನಡೆದು
ಕಾಲೊಡೆದು ನೆತ್ತರ್ ಬಸಿಯೆ ಮೆಯ್ಯುಂದಿ ಧರೆಗೆ ಹಮ್ಮಯಿಸೆ ಸೌಮಿತ್ರಿ
ಮುಂದುಗಾಣದೆ ದೇವಿಯನುಪಚರಿಸುತಿದಂ. ಆಗಳ್ ಕಿಜುದಾನುಂ
ಬೇಗದಿಂ ಮುಚ್ಚಿದಿಲಿದು ದುಃಖಾರ್ತೆಯಾಗಿ ಮೈದುನಂಗೆ—ಒ
ಲಕ್ಷ್ಮಣಾ ! ನಡೆಯಲಾಜನಯ್. ನೋಡು ನೋಡಯ್ ಕಲ್ಲೆಡಹಿ
ಮುಳ್ಳಾಂಟಿ ಕಾಲಿಂ ಬಸಿವ ನೆತ್ತರಂ. ಬಸಿಜುನೊಂದು ಬೇನೆಯಿಂ
ನೊಂದೆನಕ್ಕಟಾ ! ಮೈದುನಾ ! ಎತ್ತಲುಂ ಮೊಜಿನ ಸಿಂಹಶಾರ್ದೂಲ
ಭಲ್ಲೂಕವೃಕಸೂಕರಾದಿದುಷ್ಟವೃಗಂಗಳ ನಿಷ್ಕುರಧ್ವನಿಗೆ ಅಳ್ಳುವೆ
ನಯ್ ! ಹಾ ! ಕಂದಾ ! ದುರ್ಘಟಮಾದೀ ಕಾರಡವಿಯೊಳ್
ಮುಸಿಗಳ ಪುಣ್ಯಾಶ್ರಮಮುಂಟೇ ! ನಿಕ್ಕುವಂ ನೀಂ ಬಟ್ಟಿದಪ್ಪಿದಯ್.
ಹಾ ! ಹಾ !! ಪಸಿದ ಪುಲಿಯ ಬಾಯ್ಸಿಂದು ತುತ್ತಾದೆನಲಾ ! ಹಾ
ರಾಘವಾ ! ಹಾ ಪ್ರಾಣನಾಯಕಾ ! ಕೆಟ್ಟಿನೆಲಯ್. ಹಾ ಕರುಣಾಕರಾ !
ನೀನೆ ಪುಣ್ಯಮೂರ್ತಿಯಿರೆ ಪುಣ್ಯಾಶ್ರಮಂ ಪೇತುಂಟೇ ! ಕಮಲನು
ನುಲಿದುಂ ಮಧುಭ್ರಾಂತಿಯುಂ ಕಿಂಶುಕಕೈಟಗುವ ಭ್ರಮರನಂತಿರೆ ನಿರ್ನೆ
ರಂ ಕಾಡೊಳಾದೆಂ. ನಿನ್ನಡಿದಾವರೆಯನುಲಿದು ಬಂದೊಡಂತೆನಗೀವಿಧಿ
ಯಾಯ್ ! ಹಾ ! ಶ್ರೀರಾಮಚಂದ್ರಮಾ ! ಮುಂತೇನಯ್ ತನಗೆ
ಬಟ್ಟೆ ! ಎಂದು ಬಾಯಾಜು ಮುಜುಗಿದಳ್.

ಮೋಹನಾಂಗೀ ! ಇಂತು ಪ್ರಲಪಿಸುವ ರಾಘವನರ್ಥಾಂಗಿಯಿ
ರವಂ ಕಂಡು ಲಕ್ಷ್ಮಣದೇವನ ಬಗೆಯೊಳೇನಕ್ಕುವಂ ಬಗೆಯ. ಒಂದೆಡೆ
ಯೊಳಗ್ರಭವನ ಕಟ್ಟಾಣತಿ ; ಒಂದೆಡೆಗೆ ಸೀತೆಯತ್ತಣ ಮುಜುಕಂ.
ಎವಂ ! ದೇವಿಗೆ ನೀನಂಜದಿರೆಂಬೊಡುಂಟೆ ! ಪುರಕೆ ಮರಲ್ಪವೆನೆಂ
ಬೊಡುಂಟೆ ! ತಾನೆ ಕಾವಲಿರ್ಪೆನೆಂಬೊಡುಂಟೆ ! ಆ ! ತಲೆವೋಕ
ನೊಂದು ಮಾಟಮೇ ! ಅಂತಾಗೆ ರಾಘವಾವರಜಂ ಶಶ್ವದ್ಗಲದಶ್ರುಧಾರಾ

ಸಿಕ್ತಕಪೋಲಂ ಕಂಪಿತಕಾಯಂ ಸೀತೆಯ ಪದದೇಡೆಯೋಳ್ ಮೆಯ್ಯಕ್ಕಿ—
ದೇವಿಯರೆನ್ನಂ ಕಂದನೆಂದು ಸಂಬೋಧಿಸದಿರಂ. ಪಗೆವನೆಂದೇ
ಬಗೆಯಿಂ. ಇನ್ನೆವರನುಣ್ಣನಾಣತಿಯಂ ನಿಮ್ಮೊಳಂದೆನ್ನಿಲ್ಲ. ನಾಡೊ
ಳಾವನೊ ಮಡಿವಳನೊರ್ವನಭದ್ರಮಾಗೆ ದೇವಿಯರೊಳ್ ಕುಂದಿಟ್ಟು
ದೇವರಂ ಚುನ್ನನಾಡಿದಂ ಗಡ ! ಅಂತೀದೊಸಜುನಗ್ರಭವಂ ನಿಮ್ಮಂ
ವಿನದೊಳಿಟಾಪಿ ಬರ್ಪುದೆಂದೆನ್ನಂ ಪೇಟ್ಟಿಂ. ಇದೆಕೊಳ್ಳಂ ಸ್ವಾಮಿಕಾರ್ಯ
ಧುರಂಧರಂ ಅಗ್ರಜನ್ಮಜ್ಞಾನುವರ್ತಿ ವೀರಾಗ್ರಗಣ್ಯಂ ಕೃತಕೃತ್ಯಂ
ನಚ್ಚಿನ ಮೈದುನನೆಂ ಲಕ್ಷ್ಮಣನೆಂ ಈ ಒಸಗೆಯಂ ಪೇಟಲ್ತೆಂದು
[ಬಂದು] ಬೆನ್ನಿಕ್ಕಿ ಪೊಟಲ್ಗೆ ಪೋದಪೆಂ, ಎಂದಂ.

ಸುಂದರೇ ! ಅತಿಕಾಯವೈರಿಯುಸಿದ್ಧ ಸೊಲ್ಲನಾಲಿಸೆ ಬೀರದ
ಹರವಸಂ ತೋಜುಗುಂ. ಅತ್ತಿಗೆಯಿವೊಂದವಸ್ಥೆಗೆ ಪಟಿಯಿಸನೆ,
ಬೇಯನೆ, ನೋಯನೆ ! ಜಗದೆ ದುಃಖದೊಳೆ ಪಟುಗಿದರ್ಗೆ ಮೇಣುಂ
ಮೇಣ್ ದುಃಖನೊದವೆ ಬೀರದ ರೋಸಕ್ಕೆಡೆವರ್ಕುಂ. ಇಂತು ಲಕ್ಷ್ಮಣಂ
ಪಾಷಾಣಕಶಿನಹೃದಯನಾದನೈಸೆ ! ಎಂತುಂ ಕುಜು ಪೋದುದೇ ?
ಮನದೊಳೆ ಮಮ್ಮಲ ಮಜುಗಿದಂ, ನೊಂದಂ, ಬೆಂದಂ.

ಲಕ್ಷ್ಮಣನಂತಿರ್ಕೆ. ಸೀತೆಯಿರವನೇನೆಂಬೆನೊ ? ಹಾ ! ಹಾ !
(ಕಂಬನಿಯಿಡುವಂ.) ಮುಂಗಾರ ಸಿಡಿಲ ಮೊಟಗಂ ಕೇಳ್ವು ಸುರುಂಟು
ವಣಂಬೆಯ ತಿಟ್ಟಿದಂತೆ ನೆಟ್ಟನೆ ಬೀಸುವ ಬಿಜುಗಾಳಿಯ ಮೊಯ್ಲಿಂಗರೆ
ಮುಜುದು ಬಾಡುವ ಕಪ್ಪುರನಾಟಿಯಂತೆ ಒಮೊದಲೊಳೆ ದೇವರ
ನಾಡಿದ ಪರುಷತರವಾಕ್ಯಮಾರ್ಗಣಂ ಕರ್ಣಕೋಟರಮಂ ನಾಂಟಿ ಮೆ
ಯ್ಗುಂದಿ ದುಃಖಾವೇಶದಿಂ ನಿಶ್ಚೇಷ್ಟಿತೆಯಾಗಿ ಮೇಣೊರ್ಮೆ ಹಂಮದಂ
ಬೋದಳ್. ಅನಿತಜಿಖಾಳೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣಂ ನೆರೆಯೊಳೊಬ್ಬುವರ್ಬಿಯ ನೀರಂ
ಸೆಟ್ಟಿಲೆಯೋ ತಂದು ದೇವಿಯೋ ತನ್ನೊಂದು ಕಡೆವೊಟ್ಟುನ ಸೇವೆ
ಯೆಂದು ಪಾದಕಮಲಮಂ ತೊಳೆದು ಕಣ್ಣೆ ಸುರಿದು ಕೆಯ್ಗೆ ತೊಡೆದು
ದೊನ್ನೆಯಂ ಪತ್ರಪುಷ್ಪಮೆನೆ ಬೈತಲೆಯೋ ಶೇಖರಿಸಿದಂ.

ಈ ಶೈಶ್ಯೋಪಚಾರಸಪರ್ಯೆಗೆ ಪ್ರಸನ್ನೆಯಾದಳೆನೆ ಕಣ್ಣೆಟುಕು
ಕೆಯ್ಕಲುಗಿ ಕಾಲ್ಮಗುಟ್ಟಿ ಸುಯ್ಯಾಡಿದಳ್. ಇಂತು ಮೆಯ್ಯುಟುತು ಅಳ
ವುಗಟಾದ ಮನದಟಲಿಂ—ಹಾ ! ಹಾ ! ಕಂದ, ಲಕ್ಷ್ಮಣಾ ! ಇಂತುಮೆ

ನ್ನೊಂದು ಬಾಚ್ಚಿಯಸಕಟಾದುದೇ ! ಮಾವು ಬೇನಾಯ್ತೇ ! ಕವುಳ
ಕಯ್ಯೆಯಾಯ್ತೇ ! ತೆಂಗಾಯ್ ಸಿಂಗಾಯಾಯ್ತೇ ! ಬಂಡೊಸರ್ವ
ನೆಯ್ಬಿಲ್ ಸೆಂಡುಮಲ್ಲಿಗೆಯಾಯ್ತೇ ! ಇಂದಿಗೆ ಕೂರ್ಮಗಡಲ್ ಬಜತು
ದೇ ! ಹುಣ್ಣುಮೆಯ ತಿಂಗಳಂ ರಾಹು ಕಣ್ಣೆವೆ ಮುಚ್ಚಿ ನುಂಗಿದುದೇ !
ಧರ್ಮಂ ಕರ್ಮಡುವೊಕ್ಕುದೇ ! ನೀತಿ ಬಾರ್ತೆಗೆಟ್ಟುದೇ ! ನನ್ನಿ ಬೆನ್ನಿ
ತ್ತುದೇ ! ಹಾ ಕಂದ ! ಅನಾಥಿಯಾದೆನ್ನೆ. ಹಾ ! ಹಾ ! ಮಜ್ಜೇವಿ
ತೇಶನಿಂದೆನ್ನಂ ಕಾರಡವಿಯೊಳ್ ಬಿಟ್ಟು ಬಾರಂದನೇ ! ಎನ್ನೊಡೆಯಂ
ತೊಪ್ಪಿದನೇ ! ಕೂಪನೊಂದು ಪಿಸುಣ್ಗೆ ನಿರಪರಾಧಿನಿಯನೆನ್ನಂ ಬಲಿದೆತ್ತ
ನೇ ! ರಾಮಚಂದ್ರಮನಿಂದೆನ್ನಂ ಕೆಯ್ವಿಟ್ಟನೇ ! ಹಾಹಾ ! ಪ್ರಾಣನಾಥ
ನಿನ್ನೆನ್ನಂ ಮುಟ್ಟನೇ ! ಅಕ್ಕಟಾ ! ಬಾಚ್ಚೊಲೆಯಾದೆನಲಾ ! ಹಾ
ಕರುಣಾಕರಾ ! ಇನ್ನಿನಗೆ ಗತಿಯಾರೈ ? ಹಾ ನಲ್ಲ ! ಮುಂತೆನಗೆ
ಬಟ್ಟಿಯಾವುದೈ ? ಹಾ ಕಾಂತ ! ಆವಗಂ ನೀನೆ ಗತಿಯೆಂದು ನಂಬಿ
ಸೇರ್ದಳಂ ಇಂತೊರ್ಮೊದಲೊಳೆ ತ್ಯಜಿಸಲ್ಪಂತು ಮನದಂದಯ್ ?
ಎನ್ನೊಳಾವುದೂಣೆಯಮಂ ಕಂಡಯ್ ? ಊರೊಳ್ ಮಾರಿಯೆಂದು
ಮನೆವೋಜುಯಂ ಮಾಪುಗುಡುವರೇ ! ಪಾಲ್ಪುಟತುದಿಂದಾವಂ
ಪೊಯ್ವರೇ ? ನಿರ್ವ್ಯಾಜಮಸಗನೊರ್ವಂ ತೆಗಟ್ಟನೆಂಬಲೆಯನಿಂತು
ಕಾರಡವಿಯೊಳ್ ಬಿಡುವರೆ ! ಹಾ ! ಮನೋವಲ್ಲಭ ! ಆಂ ನಿನ್ನರ್ಥಾಂಗಿ
ಯಲ್ಲಿ ! ಪಟ್ಟದರಸಿಯಲ್ಲಿ ! ಎನ್ನನುಟಾದೆಂತರೆಮೆಯ್ಯೊಳರ್ಪಯ್ !
ಎಂತು ಪಟ್ಟವಣೆಯನೇಜುವಯ್ ! ಹಾ ರಾಘವಾ ! ನಿನ್ನಡಿಗಳಾಣೆ,
ಎನ್ನೊಳ್ ಕೊಪತೆಯರೆ ಮನ್ನಿಸಿ ಕಾವುದಯ್ ; ಕೆಯ್ಯುಗಿದು ಬೇಡುವೆಂ,
ಬೇಡುವೆನೆಂದು ಪಲಂಬಿದಳ್.

ಮತ್ತಮೆಪ್ಪಿಯನಂ ನೆನೆದು—ಹಾ ! ರಮಣ ! ಅಂದೆಳಮೆಯ್ಯೊ
ಳೆನ್ನ ಮದುವೆಗೆಂದು ನೆರೆದ ರಾಯರ ಸೊರ್ಕಂ ಮುಜುವಂತಿರೆ ಬಂದು
ಹರನ ಬಿಲ್ಕುಟಾದ ನಿನ್ನ ಬೀರಮುಮಂ, ನಿನ್ನ ಘನಶ್ಯಾಮಲಕೋಮಲ
ಗಾತ್ರಮುಮಂ, ನಿನ್ನ ಸೊಬಗುಗುವ ಮುಖಕಮಲಮುಮಂ, ನಿನ್ನ
ಸೊಗಸುದೋಪುವ ಸವಿನುಡಿಯ ಜಾಣ್ಮೆಯುಮಂ, ನಿನ್ನ ನಡೆವ ಬಿಂಕದ
ಗಾಡಿಯುಮಂ, ನಿನ್ನ ಕರ್ಣಾಂತವಿಶ್ರಾಂತಸರಳಸುಲೋಚನದರೆನೋಟದ
ನೋಟಮುಮಂ, ಅನಿನ್ನ ಕಿಣುನಗೆಯ ಬಗೆಯುಮಂ ಕಂಡು ಸೋಲ್ತು

ಮೆಚ್ಚಿದೆನಲ್ಲೆ ! ಅಂದಿಂದಿಂಗಮೆರವಿಲ್ಲದ ಕಡುಗೆಡೆಗಿಂದು ನೆರಮಿಲ್ಲದ ಬಿಡುಗಡೆಯಾಯ್ತೇ ! ಅಃ ! ಚೆನ್ನ ! ಆಗಳೆ ವನನಾಸಮಂ ಪೋಪಂದು ಅರೆಗಳೆಗೆಯಾನುಂ ನಿನ್ನಂ ಬಿಟ್ಟಿರಲಾಜನೆಂದು ಬೆಂಬತ್ತಿದೆನಲ್ಲೆ. ಈಗ ಲೆಂತೈ ಚಮೂರುಪಂಚಾಸ್ಯ ಭಲ್ಲೂಕ ವೃಕ ಸೂಕರಭೀಕರಮಾದೀ ನಟ್ಟಡವಿಯೊಳೊರ್ವಳೆ ನಿನ್ನನಗಲ್ಲು ಯಾವಜ್ಜೀವಮುಮಿರ್ಪೆಂ ? ಹಾ ! ಕರುಣಾಕರಾ ! ಮುನ್ನಂ ವಿಸಿನದೊಳ್ ನಿಚ್ಚವಯಣಂಬೋಪಂದು ಆನೆ ನಸುಂ ಬಬಲಿರೆ ಬಬ್ಬಲಿಲ್ಲಳೆಂದು ಪತ್ತಿಸಾದು ಕೆಯ್ವಿಡಿದು ಕರ್ನಟ ಲ್ಲಯ್ಯ ತೊಡೆಯೊಳ್ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ಮೆಯ್ದಡವಿ ತನ್ನ ಚೇಲಾಂಚಲದಿಂ ಬೆನುರ್ತೆನ್ನೊಗಮಂ ಪೂಸಿ ಬೀಸಿಯುಂ, ಬಾಯಾಜಿ ನೆಟ್ಟನೆ ತಿಳಿಗೊ ಳನ ಪನಿನೀರಂ ಕಮಲದೆಲೆಯೊಳ್ ತಂದಿತ್ತುಂ, ನಿಡುವಯಣಕ್ಕೆ ಬೇಸಜಿ ಲೊಡಂ ಬಿನದಮಂ ತೋಜು ನಗುವಂತು ಮಾಡಿಯುಂ, ಕಲ್ಲಡಹೆ ನೊಂದ ಳೆಂದು ಮುಗಿಯುಂ, ನಿಲೆ ನಿಂದುಂ, ಪೋಗೆ ಪೋಗಿಯುಂ, ನಗೆ ನಕ್ಕುಂ, ಉಪಚರಿಸಿದ ನೀನೀಗಳ್ ಎಂದು ಕಲ್ಮನನಾಗಿ ಮಾಲತಿಯಂ ಮೆಕ್ಕೆಯಿಂ ಸಿಂಗರಿಸಿದಯ್ ! ಹಾ ! ರಾಮಚಂದ್ರನು ! ದುಷ್ಟರಾಕ್ಷಸನಂದು ಪುಸಿ ದವಸಿ ಎನ್ನಂ ಕಳ್ಳುಯ್ಯಲೊಡಂ ಬಿಡಲಾಜದ ಮೋಹದಿಂ ಮುಗುಗಿ ಕೊ ರಗಿ ಪುಡುಕೆವಂದು ತುಬ್ಬುತು ಪಿರಿದಾಯಸದಿಂ ಕಡಲ್ಗಣೆಗಟ್ಟುಂ ಕಟ್ಟಿ ರಕ್ಕಸರೊಳ್ ಕಾದಿ ಮೊನೆಯೊಳ್ ಗೆಲ್ಲು ಎನ್ನಂ ವನಕಟ್ಟುಮೊಡಂದೇಂ ಮರಲ್ವಿದಯ್ ? ಹಾ ! ಕಾಂತ, ನಿನ್ನಂ ಮಗುಟ್ಟುನೆಂದಿಗೆ ಕಾಂಬೆನೋ ! ಎಂದಿಗೆ ನಿನ್ನ ಸವಿನುಡಿಯನಾಲಿಪೆನೋ ! ಇನ್ನೆಂದಿಂಗೊಡಗೂಡುವೆನೋ ! ಹಾ ! ಹಾ ! ಅಬಿನ್ನದ ಆಬೆಡಂಗಿನ ಆಸೊಗಸಿನ ಆಗಾಡಿಯ ಆಸಿಂಗ ರದ ಆನಟನೆಯ ಆಅಂದದ ಆಹಾವದ ಆಭಾವದ ಆನೋಟದ ಆಬೇಟದ ಆಕೂಟದ ಸುಗ್ಗಿಯನೆಂತು ಮುಜುವೆನೋ ! ಹಾ ! ರಾಮಾ ! ಎಂದು ಸೀತೆ ಬಾಯಬಿಡಲ್ಪಳ್.

ಇಂತು ಬಣ್ಣಿಸಿ ಬಣ್ಣಿಸಿ ಮುಗುಮುಗುಗಿ ಬಿನ್ನನಿರ್ದು ಮತ್ತಂ ಲಕ್ಷ್ಮಣನೊಳ್—ಕುಜುಂಬನ ಕುತ್ತಕ್ಕೆ ಕುಜಾಯ ಸಿತ್ತಮೆ ಮದಾರ್ ಯು ! ನೀನುನಿಬರ್ ಮೈದುನರಿದುಮೆನಗೀಪಾಡುಗೆಯ್ದಿರೇ ! ಅಣ್ಣಂಗೆ ನಯಂಬೇಟಾರೇ ! ತುಂಬಿದ ಬಸಿಜಾಯಲೇ ! ಎಂತೈ ಒಡಲ್ವಿಡಿದಿರ್ಪೆಂ ! ಅತ್ತಿವಿರಿಂತಿದಕೊಪ್ಪಿದರೆ ? ನಚ್ಚಿನ ಬಂಟಂ ಹನೂಮಂತಂ ಕೆಮ್ಮ

ನಿರ್ದನೇ ? ಸುಮಂತ್ರಾದ್ಯರ್ಥಿಗ್ ಮನಕ್ಕೆ ಬಂದುದೆ ? ವೃದ್ಧಂ ಜಾಂಬವಂ
ತಡೆಯದಾದನೆ ? ಹಾ ! ಹಾ ! ಪೆಣ್ಣೆನ್ನೊಂದು ಬಾಲ್ಯಕ್ಕಿ ಬಾಲ್ಯಕ್ಕಿಯೆ ?
ಎಂದು, ಬಲಿಯಂ ತನಗೆ ತಾಂ ತಿಳಿದು—ಆ ! ನಿಮ್ಮನ್ನರನೇಕೆ ನಿಷ್ಕಾರ
ರಣಂ ದೂಲುನೆನೋ ? ಏತರ್ಕೆ ಬಾಯಾಟಿ ಮಲುಗುವೆನೋ ? ಇಂ
ತಿದೇಂ ಕಾನನರೋದನಮಾಗದೆ ? ಪೂರ್ವಜನ್ಮದೊಳಾವ ದಂಪತಿಗ
ಳೊಳ್ ಭೇದಮಿಕ್ಕಿದೆನೋ ! ಆವ ಹದಿಬದೆಯಂ ಪಟಿದೆನೋ ! ಬೊಮ್ಮ
ನೆನ್ನ ಪಣೆಯೊಳ್ ಬರೆದುದಿಂತುಟ್ಟಿಸೆ ! ಇಂತು ರಾಘವನೆನ್ನನುಟಾದೊಡ
ಮಾನೆಂತುಮಾತನಡಿಯಂ ಬಿಡೆಂ. ಆತನೆ ಎನಗೆ ಗುರುವಾತನೆ ನಾಥಂ
ಆತನೆ ಜೀವನಾತನೆ ಬಾಂಧವಂ. ರಾಘವನ ಶಾಸನಂ ನಾಡಂ ಸಮಂತು
ಕಾಡಂ ಕೊಪತೆಯಿಲ್ಲದಾಳ್ಳುಮತ್ತೆ. ಆನೊರ್ವಳ್ ಪೆಪಳೆ ? ಎನ್ನ
ಪೂರ್ವಸಂಚಿತದಿನೀಬಟ್ಟಿಯಾದುದಲ್ಲ ಆತನೇಗೆಯ್ಗಂ ; ಕರುಣಾಸಾಗರ
ನತ್ತೆ ! ನಂಬಿದರಂ ಕಾವನೆಂಬ ಬಿರುದುಳ್ಳನತ್ತೆ ! ಆತನಡಿಯೊಲೈಯೊಂ
ದಿರಲೈ ! ಎಂದು ಮತ್ತಂ ಕಣ್ಬನಿದುಂಬಿದಳ್.

ಇಂತಾಡಿದ ಜಾನಕಿಯ ಮಾತಂ ಕೇಳ್ವ ಲಕ್ಷ್ಮಣನುಂ ಮಲು
ಗುತೆ ಕೇಳಿಬಿಡುಗನಾಗಿ ನಿಂದಿರ್ಪುದುಂ ; ಸೀತೆ ಮೇಣ್ ಸೌಮಿತ್ರಿಗೆ—
ಕಂದಾ ! ಏತರ್ಕೆ ನಿಂದಿರ್ಪಯ್ ? ತಬ್ಬಿದನೆಂದು ನಿನ್ನೊಳಗ್ರಜಂ ಕೋ
ಪಿಸನೆ ? ಅಣ್ಣನಾಣ್ಣ ಸಂದುದಲಾ ! ಪೋಗು ಪೋಗಯ್, ಎನುತೆ ಪೇಟ್ಟ
ಳ್. ಆಗ್ ತನ್ನಂ ತಾಂ ಪಟಿದು ದೇವಿಗೆ—ಆವನಗಲ್ಲೆಳಗಲುನಂತಿರೆ
ನ್ನೊಂದಿರವಾಯ್ತೇ ! ಅಣ್ಣನಾಣ್ಣತಿಯೆಂಬೊಂದು ನೇಣ್ ಗೋಣಂ
ಬಿಗಿದೀಬ್ಬಂ. ಆಗಲೆ ಬಲ್ಬಗೆಯೊಳ್ ಬೇಡಿದೆಂ. ದೇವರ ಚಿತ್ತಕ್ಕೆ
ಬಾರದಾಯ್ತು ! ಎನ್ನ ಬಿನ್ನಸಂ ಪಾಪೆಯಂ ತುಟಿಲೈಯ್ದಂತಿರೆ ಪೊಚ್ಚ
ಪದಾಯ್ತು. ದೇವಿ ! ಎನ್ನೊಂದು ಮುನ್ನೊಡಲ ಅಟಿಗೆಯೈಯ
ಬೆಸುಗೆಯಿನೀಗಲೀಪಾತಕಕ್ಕೆ ಕೆಯ್ಯಿಡುವೊಡಾದಮಾದೆಂ. ಅಂತಿರೆ
ಗೋರಿಟ್ಟ ಸಯ್ವಂ ದುರ್ವಿಷಯಂಗಳ್ಗೆ ಸೂಪಿಗೊಟ್ಟು ನಿರಯದ ಬಾಗಿ
ಲ್ಲಾಪಿಗೊಂದು ದಕ್ಷಿಣಾಭಿಮುಖನಾಗಿ ಪೋಪನಂತೆವೋಲ್ ಪುಣ್ಯರೂಪಿಣಿ
ಯಂ ಕಾಡಿಗೊತ್ತೆಯಿಟ್ಟು ಪಾಟಿಬ್ಬೋದ ನಾಡಿಂಗೆ ಮರಲಲ್ಪಿರ್ಪೆಂ.
ಮಾತೇ ! ಇಂತಿರ್ಪನಂ ನಿರ್ಘೃಣನಂ ಕುಲಘಾತುಕನಂ ದುಷ್ಟನನುಡ್ಧ
ರಿಸೌ, ಎಂದು ಸೀತೆಯ ಕಾಲೊಳ್ ಕಡೆದಂ.

ಇಂತಹದಿಗೇಜಗದ ಮೈದುನನಂ ಸಂತಮಿಟ್ಟು—ಎಲೀಜಾ ಕಂದ, ಕೆಯ್ಯಡಿದ ನಲ್ಲನೇ ಮುನಿವೆಡೆಯೊಳಾರೇನೆಂಗುಂ. ನಿನ್ನೊಳೇನಪ ರಾಧಂ ? ಪೆಣ್ಣಿನಿಸೆ ಪುಟ್ಟದೆನ್ನಯೆ ದೋಷಂ. ಪೊಟ್ಟುಲುದುದಲ್ತೆ. ಪೋಗಯ್. ನಿನ್ನೊಳ್ ಪೆಜತೇನೆಂಬೆನೊ ? ನಿನ್ನಂ ನಿನ್ನಣ್ಣಂ ಕೇ ಲೊಡೆ, ನಿನ್ನಾಣತಿಗಬಲೆ ಮುಳುಗಿದಳಿಲ್ಲ ; ಮಾರ್ನುಡಿಗಳಿಲ್ಲ ; ಮುನಿ ಸಾಂತಳಿಲ್ಲ ; ಬೆರ್ಚಿದಳಿಲ್ಲ ; ಕೂಬ್ಬುದಿಗೊಂಡಳಿಲ್ಲ ; ದೂಪುದಳಿಲ್ಲ ; ನೀನೆ ಗತಿಯೆಂದು ನಿನ್ನಡಿಯಂ ನೆನೆಯುತೆ ಕಡೆಮೊಟ್ಟಿಂ ಪಾರುತಿರ್ಪ ಳೆಂದು ಬಿನ್ನಯಿಸಯ್. ಅತ್ತೆವಿರ್ಗೆ—ನಿಮ್ಮ ಪರಕೆಗೊಂಡು ಬಾರ ದಿರ್ಪಿನಮೆನಗೀವಿಧಿ ಒಂದುಗೂಡಿದುದು. ಈಗ್ಗೆ ನುಡಿಯಿಂದಮೆ ಮಣೆದು ಕ್ಷಮೆಯಂ ಬೇಡುವೆನೆಂದೆನ್ನ ನುಡಿಯೊಳೆ ಪೇಟಯ್. ಉರ್ಮಿಳಾದ್ಯರಂ—ನಿನ್ನೊಳ್ ನಿಧಾನಿಸದೆ ಬಂದೊಂದೂಣೆಯಮಂ ಮನ್ನಿಸಿ ತನ್ನನೆಂದೆಂದು ಮುಜಿಯದಿರ್ಪುದೆಂದು ಕೇಳ್ವಳೆಂದು ಪೇಟಯ್. ಮೇಣಯ್ಯಂ ಬಲುಮಲಯಿತ್ತ ನಲ್ಲೊಡವುಗಳೊಳ್ ಎಕ್ಕಸರಂ ಶ್ರುತಿ ಕೀರ್ತಿಗೆ ದುಕ್ಕಂಡದ ಪಿಂಡುಗಂಕಣಂ ಮಾಳವಿಗಾಜಕ್ಕಸರಂ ನಿನ್ನರಸಿಗೆ ; ಮಿಕ್ಕರೆಯಿಂ ದಾಸಿಯರ್ಗೆ ನೀಂ ಪರ್ಚುಗುಡಯ್. ಅಂತುಮಲ್ಲದೆ ಯುಂ, ಎನ್ನ ಬಲ್ಲಾಲದ ನಚ್ಚಿನ ನಲ್ಲಿಳದಿ ಚಂದ್ರಮತಿಗಾ ಎನ್ನ ಚಂದಿರಗಾವಿಸೀರೆಯಂ ಬಣ್ಣಗುಪ್ಪಸಮಂ ಹಬ್ಬದ ನಿಚ್ಚವಚ್ಚಮನೆಲ್ಲ ಮಂ ಮೆಚ್ಚನಿತ್ತು ಆಂ ಮುನ್ನಂ ಬಾಸೆಯಿತ್ತ ಪೂರ್ಣಪಾತ್ರನೆಂದೆ ಮುಳುಗದಂತಿರೆ ಪೇಟಯ್. ನಿನಗೆನ್ನೊಳ್ ದಯೆಯಿರ್ಕುಮಮೊಡೆ ಲೋಗರನುವಿಂಗೊಂದು ದಮ್ಮಾಣೆಯನೇರ್ಪಡಿಸಯ್. ಮೇಣ್ ಮುನಿ ಸತಿಯರ್ಗೆಂದು ತಂದು ರಥದೊಳುಟುವಿಟ್ಟಿ ಬಾಯಿನಮನೊರ್ವ ಮು ತ್ತಯ್ಯೆ ಪಾರ್ವತಿಗೆ ಕುಡಿಸಯ್. ಆ ಎನ್ನ ಪೂಜೆಯ ಕವಿಲೆದುಜುವಂ ಆಎನ್ನ ಮುದ್ದಿನೆಳಗುಮಂ ಬಡನಾಗದಂತು [ನೋಟ್ಟುದೆಂದು ಪೇಟ್ಟು] ನಿನ್ನಬೈಗೆ ಕೆಯ್ಪರ್ತಿಸಯ್. ಇನಿತೊಂದೆನ್ನೀಕಡೆಗಾಲದೆ ಪುಟ್ಟದ ಬಯ ಕೆಯಂ ಸಲಿಸ. ನಿನಗೆ ಮೇಲಕ್ಕೆ ! ಮೇಣ್ ಪಯಣಂ ಸೊಗಮಕ್ಕೆ ! ಎಮ್ಮೆಲ್ಲರ್ಗೆ ಶ್ರೀರಾಮನಡಿವಾವರೆಯೊಲೈಯೊಂದು ವಜ್ರಪಂಜರಮಕ್ಕೆ ! ಪೋಗಯ್, ಎಂದು ಪರಸಿ ಲಕ್ಷ್ಮಣಂಗೆ ಪಯಣಕ್ಕಾಣತಿಗೊಟ್ಟಿಳ್.

ಆಗ್ಗೆ ಸೌಮಿತ್ರಿ ಡೋಲಾಯಮಾನಮಾನಸನಾಗಿ ದೇವಿಯರಂ

ಬಲವಂದು ಕೆಯ್ಯುಗಿದು ದೆಸೆವಳಗೆ—ಈಕೆ ನಿಮಿಕ್ಕುಲದೆ ಪುಟ್ಟಿದ ರಾಜಯೋಗಿಯಪ್ಪ ಜನಕನಣುಗುಗುವಂ, ರಕ್ಕಸರ ಬಳಗಮಂ ಸದೆದು ದೆಸೆವಲಿಗೊಟ್ಟು ನಿಮ್ಮಂ ಪೊರೆದ ಶ್ರೀರಘುರಾಮನ ಪಟ್ಟದ ರಾಣಿ. ಎಮ್ಮಣ್ಣನಾಣತಿಗವಳಂ ವನದೊಳಿರಿಸಿ ಪೋವೆಂ. ಪೂರ್ಣಗರ್ಭಿಣಿ. ನೀಮೆಲ್ಲರ್ ಕಾವಲಿದುರ್ ಕಾಯಿಮೆಂದು; ಭಾಸ್ಕರಂಗೆ—ಎಲೆ ಆದಿತ್ಯ ! ನಿನ್ನ ಕುಲವಧುವಿನಳ ನಿನ್ನ ಬಟುವಳ್ಳಿ ಮಡಲ್ಪೊಡಿವಳ್ ತಾಯ್ಪೀರ್. ಅಂತದಜುಂ ಇವಳೊಳ್ ದಿಟ್ಟಿಯಿರ್ಕೆ ! ಎಂದು ; ವನದೇವಿಗೆ— ಎಲೆ ಶಾಕಂಭರಿ ! ಇದೆಕೊಳ್ ಭಾಗ್ಯಲಕ್ಷ್ಮಿನಿನ್ನ ಕೆಳತನಕ್ಕೆಳಸಿ ಬಂದಿ ಪಳದುಕಾರಣಂ ನೀನುಮಿವಳುಮೊಡಗಳದಿಯರಾಗಿ ಸಂತಮಿರಿಮೆಂ ದು ಕೇಳಿಸಿ, ಅಗಲ್ವು ಪೋಪನೆಂಬೊಂದು ಬೇಸಜುಂ ಖಿನ್ನೆಯಾಗಿ ತನ್ನನೆ ನೋಟ್ಟು ದೇವಿಯಿರವಂ ನೆನೆನೆನೆದು ಗಾಳಿಗೆ ಮಾಟುಗೊಡ್ಡಿ ಪೋಪ ಪತಾಕೆಯ ಕೌಸುಂಭಾಂಬರದಂತಿರೆ ಮನಂ ಪಿಂದುಟಿಯೆ ನಡೆವಟ್ಟಿಯೆನೆ ಸಲವುಂ ಪಂಬಲೊಂದು ದಂದುಗಂ ಬಿಟ್ಟಿತಾಗಿ ಬೀ ಟ್ಪೊಂಡಂ.

ಮುದ್ದಣಂ—ಅತ್ತಲಯೋಧ್ಯಾನಗರಿಯೊಳ್ ಜನ್ನಗುದುರೆಯಂ—
ಮನೋರಮೆ—ಸುಡು ಸುಡು ನಿನ್ನ ಜನ್ನಗುದುರೆಯಂ ! ಆಕತಿ ಗೀಗಳೆ ಪೊಟ್ಟೀ ? ಆ ! ಸೀತೆಯೇನಾದಳೆಂತಿದಳೆಂದು ಪೇಟಯ್ ?

ಮುದ್ದಣಂ—ಬಾಲೇ ಆಯ್ತಾಯ್ತು. ಅಂತು ಲಕ್ಷ್ಮಣಂ ಬೆನ್ನಿತ್ತು ಪೋಪುದುಮಾದೆಸೆಯನೆ ನೋಡಿ ನೋಡಿ ದುಃಖಂ ಮಜುಕೊಂಡೋರಗೆ ಯ ತನ್ನೊಂದು ಬವಣಿಗೆ [ಮೆಳ್ಳಟ್ಟು] ಚಿಂತಿಸಿ ತನ್ನೊಳ್ ತಾಂ—ಆ ! ನಿಮಿಕ್ಕುಲಕಂ ಚಲಕಂ ಗಂಡನೆನೆ ಪೆಸರ್ವಡೆದು ಪಟುನುಡಿವೆಂಡಿರ ಬೈತಲೆ ವಣಿಗೆ ಬೆಲೆಗಟ್ಟಿ ಬ್ರಹ್ಮರ್ಷಿಗಳ್ಳಂ ತತ್ತಮಂ ಬೋಧಿಪೊಂದು ಜಾಣ್ಣಿ ಯಿನೇಟ್ಟಿವೆತ್ತ ಜನಕರಾಜಂಗೆ ಮುದ್ದುಮಗಳಿನಿಯುಮುಂಡಮಂಡ ಲೇಶ್ವರರ್ ಮುಟುಗೊಂಡು ಪುದುವಾಟ್ಟಿನಂ ತನ್ನ ಜಸದೆಸಕದಿಂ ನೆಗ ಟ್ಪಿವಡೆದ ಸಾರ್ವಭೌಮರಾಘವನಂ ಕೆಯ್ವಿಡಿದು ಪಟ್ಟದರಸಿಯಾಗಿಯು ಮಂತವರದ ಸಜುಮಿಂಡಿಯರಿನೋಲಯ್ಸಿಯುರ ಬಾಟ್ಟಿನಗೀಗಳಂ ತೊಂದು ವಿಧಿ ಬಗೆದುದೇ ! ಹಾ ! ಆ ಎನ್ನರಸನ ಅಂಗಸಂಗಮಿನ್ನೀ ಕಾಲಕುಂಟೇ ! ಅಯ್ಯೋ ! ಆನಸಿರಿಯಾಪಟ್ಟಿಮಂಚದಾಅಂಚೆದುಪ್ಪುಟಾ

ನಲ್ವಾಸಿನಾಪಟ್ಟಿಕೊಳುಡೆಯಾಪುಷ್ಪದಾಗಂಧದಾಸಿರಿಯ ಸುಖಾನುಭವ
ಮುನಿನ್ನೆಂತು ಮಜ್ಜತಿರ್ಪೆನೋ ? ಆಃ ! ಆಃ !! ಇಂದ್ರಚಾಪದ ಪಾಂಗಿ
ನಿಂ ಪಲವಗೆವಣ್ಣದಿಂ ರಂಜಿಪ ಆ ಎನ್ನವೂದೊಂಟದ ಸೊಬಗೇ ! ಆ
ಎನ್ನ ನೀರಾಟದ ತಿಳಿಗೊಳನೊಂದು ಸೊಗಸೇ ! ಹಾ ! ಎನ್ನ ಮುದ್ದಂಚಿ !
ಆಗಲುಮೆನ್ನ ಮಂಜೀರದ ಮಂಜುನಾದಂ ಕೇಳಿಸೆ ಪಿಂಡೆಸೆಯೊಳೆ ಕೇಂ
ಕರಿಸುತೆ ಬಟುವಪ್ ನೀನಿಂದಾರಂ ಬಟುವಾರ್ವಯ್ ? ಹಾ ! ಎನ್ನ
ಪಂಜರದ ಸಾರಿಗೆಯೇ ! ಪಾಲನೆಜವಳಾವಳೋ ? ಪಣ್ಣೀವಳಾವಳೋ ?
ನುಡಿಸುವಳಾವಳೋ ? ಹಾ ! ಹಾ ! ಕಾಲದೊಂದು ಗತಿಯೇ ! ಓ !
ಏತಱಿ ಮಾತೊ ? ನಿಮಗೆಂ ಸೊಗಗೇಡೊ ? ಒರ್ವಳ್ ಪೋಗೆ ಪೆಜಳೊ
ರ್ವಳಿಕ್ಕುಂ. ಆನೊರ್ವಳೆ ಬಡವೆ ಬಟುವೆಯಾದೆಂ. ಉಃ ! ಪೋಕೆ !
ಪಟುವಟಲಿನೇಂ ? ಇವು ಭೋಗಂಗಳ್ ನಶ್ವರಂಗಳಲ್ಲೆ ! ಆನೆ ರಾಯ
ಗುನರಿಯಾಗಿ ಪುಟ್ಟಿನೆ ? ಕಾಡಂ ಪೊಕ್ಕು ರಕ್ಕಸರ ಬಂದಿಗೊಳಗಾಗೆನೆ ?
ದೇವಿಯಾಗೆನೆ ? ಈಗಣೇಬವಣೆಗೆ ಬಾರೆನೆ ? ಸಾಜಂ, ಸುಖದುಃಖಂಗಳ್
ಪಗಲಿರುಳಂತೆವೋಲ್ ಲೋಕದೊಳ್ ಪರಿವರ್ತಿಸಿಕ್ಕುಂ. ಇವಜ್ಜಿಳೆನಗ
ಬ್ಬಿಲು ಪೋಯ್ತು. ಶ್ರೀರಾಮನೊಲೈಯೊಂದೆ ಶಾಶ್ವತಂ. ಆತನ ನಾನು
ಸ್ವರಣೆಯೆ ಎನಗೆ ಬಟ್ಟೆ. ಹೇ ಕಲ್ಯಾಣರೂಪ ! ನೀನೆನ್ನಂ ಕೆಯ್ಯಿಡದಿರ
ಯ್. ಹೇ ಜಗದೊಡೆಯ ! ದೆಸೆಗೆಟ್ಟೆನ್ನಂ ಮಜ್ಜಿಯದಿರಯ್. ಹೇ
ಕರುಣಾಕರ ! ಪೆಣ್ಣೆನ್ನೊಳ್ ಕರುಣೆಯಿರಲಯ್. ರಾಮಾ ! ರಾಮಾ !!
ರಾಮಾ !!! ಎಂದು, ಧ್ಯಾನದೊಳರ್ದಳ್.

ಆಪೊಟ್ಟಿಗೆ ವೇದಪುರುಷನೇ ಮುದುಪಿನೊಂದು ಪರಿಜಂ ಮೆ
ಯ್ಗೊಂಡು ನಡೆತಂದನೋ ಎನೆ—ಮೂಡಿನರ್ಪ ನೇಸಜ ಪಸುಳೆವಿಸಿಲ
ಬೆಳ್ಳೆಂಪಿನ ಪೊಸವೊಗರಿಂ ಕಣ್ಣೊಳ್ಳ ಪೂರ್ವಾದ್ರಿಕೂಟಮೆಂಬಂತಿರೆ
ಮುಂದಲೆಯೊಳರೆಗೆಂಪಿನ ಬೆಳ್ಳೆಳಗಿಡದ ಜಡೆಮುಡಿ ವಿರಾಜಿಸೆ, ಮಾಗೆ
ಯ ಬೆಳ್ಳುಗಿಲಾಗಸದಂತಿರೆ ಭಸಿತೋದ್ಭೂತಲಸಿತಲಲಾಟಂ ಕಣ್ಣೊಳೆಸೆ,
ಇನ್ನೀತನನಿರ್ದಿರ್ಚೆ ಕೆಯ್ಯಾಡೆನೆಂದು ಆಣೆಯಿಟ್ಟು ಕಾನನರೆಮುರಿದ
ಕರ್ವವಿಲ್ಲೆಂಬಂತಿರೆ ಶಿಥಿಲನಾಗಿ ಜೋಲ್ವ ಪುರ್ವಸೆಯೆ, ಜ್ಞಾನದೃಷ್ಟಿಯ
ನೆರ[ಮೇ ನೆರಂ] ಪೊಜನೋಟಮೇವುದೆಂದು ಮುರಿದು ನೋಟ್ಟಿನೆನೆ
ತುಜುಗೆಮೆಯರೆದಿಜ್ಜಿದ ಕಣ್ಣೊಚ್ಚ ತಮಾಗೆ, ತನ್ನಚ್ಚೆಯ ಮುರಿನೋಟದ

ವಿಶ್ರಾಂತಿಯೆಡೆಯಿದೆನೆ ನೀಳ್ ನಾಸಾಪುಟಂ ರಂಜಿಸೆ, ಭಾರತಿಯ ಪದ್ಮ ಸೀತಂಬೋಲ್ ಮುಖಕಮಲಮೊಪ್ಪಿರೆ, ಗೊರವನ ಬೆಳ್ಳೊರಲೊಳನುಡ್ ಹಾಲಾಹಲದ ಕರ್ವೆಳಗುದುಜುಗಲ ಮಾಚ್ಚಿಯಿಂ ಶಂಖಧನಳಕಂಠ ದೊಳ್ ಪತ್ತುವಿಡಿದೇಕಮುಖೀರುದ್ರಾಕ್ಷ ಮೊಂದು ತೆಜಂಬೊಳೆಯೆ, ಜೋಗಗೆಳೆಯರೆಣ್ಣರೇಜುವರ್ಪನ್ನಮಜುವಗೆಗಳೆವೋದ ನಿಚ್ಚಣಿಗೆ ಯೆಂಬಂತಿರ್ಬದಿಯೊಳಮೆಲ್ಲಳ ಸಾಲ್ಗಲ್ ತೋಜಿ, ಸಡಿಲ್ದ ಮಾಯೆ ದಾವಿನ ಪಲವುಂ ಪುರಿಗಳೆಂಬಂತೆವೋಲ್ ಸೆರೆಗಳೆತ್ತಂ ಮಡಲ್ಪಿರೆ, ನಡು ವಿನೊಳುಟ್ಟ ವಲ್ಕುಲಂ ತೊವಲುಡೆಯನ ಕೃತ್ತಿನಾಸಂಬೋಲ್ ಮನೋಜ್ಞ ಮಾಗಿರೆ—ನಾಲ್ಮೀಕಿ ತಾನಾಬಟ್ಟೆಯೊಳೆ ಬರುತುಮಿದಂ.

ಇಂತು ಬರುವಂತೆ ಕಟ್ಟಿದಿರೊಳ್ ಅರೆವೆಜಿಗಲ್ಲಮುಂ ಕರಪಲ್ಲವ ದೊಳೂಜು ಮುಂಬಗಲ ಪೆಜಿಯಂತೆ ಕಳೆಗೆಟ್ಟುಂ, ತನ್ನೊಂದು ಕಣ್ಣೊ ಗರ್ ಕಾಳಿಂದಿಯ ಕರ್ಮಡುವಿನೊಳೊಲಾಡುವ ಬಾಳೆವಿನಾಸ ಪಾಂಗಿನಿಂ ಪೊಳೆಯುತ್ತಿರೆ ಎತ್ತಂ ನೋಲ್ಪಿ ಪೆಣ್ಣೊರ್ವಳೆರೆ ಕಂಡಚ್ಚರಿನಟ್ಟಾರವಳೆಂ ದಜುನೊಡೆಂದು ಮುಟ್ಟಯಿಸಿ ಬಂದು—ಅರಾ? ನನದೇವಿಯಂತಿರಿವನ ದೊಳೊರ್ವಳೆ ಇರ್ಪುದೇಂ? ಎಂದು ಬೆಸಗೊಂಡಂ. ಆನುಡಿಗೆ ಸೀತೆ ಮನದೊಂದು ಭಯದಿಂ ಗಟ್ಟಿನೆಟ್ಟು ಪಿಂಜರಿದು ಮುನ್ನಿನೊಂದು ಬನ್ನ ಮಂ ನೆನೆದು ರಕ್ಕಸರ ಮಾಯೆಯೆಂದೇ ಬಗೆದು—ಎನ್ನಾಣೆ! ರಾಯ ನಾಣೆ! ಪತ್ತೆಸಾರದಿರ್ ಸಾರದಿರ್, ಎಂದು ಕಿಸುಗಣ್ಣೆ ಮರನಂ ಮಜಿ ಪೋದಳೆ.

ಇಂತಪ್ಪುದುಮಾಪುತ್ತಿನ ಪುತ್ರಂ ಆವಳೊ ಬಾಲೆ ತಳ್ಳಂಕಂ ಗೊಂಡಳೆಂದು ಮಜುವಾತಿನೊಳ್—ಬಾಲೆ! ಆಂ ಅನ್ಯರಲ್ಲ; ತವಸಿ ಗಳ್. ಕಾಡೆ ನಾಡಾಗಿ ಈಯೆಡೆಯ ಆಶ್ರಮದೊಳೆ ಇರ್ಪೆವು. ಅಂಜ ದಿರಾ! ನೀನಾರ್ಗಿ? ಪೆಸರೇನೆಂದು ಪೇಟಾ, ಎಂದು ಕೇಳ್ವಂ.

ಇದರ್ಕೆ ಸೀತೆ—ರಾವಣಂಬೋಲ್ ಪುಸಿದವಸಿಗಳ್ ಪಲಂಬ ರೊಳರ್; ಸವಿನುಡಿಯಿಂ ಬೋಸರಿಸಿ ಮಾಯೆಗೆಯ್ವರ್. ನಿಮ್ಮಂದಿಗ ರೊಳೇಂ ಮಾತೊ? ಶ್ರೀರಾಮನಾಣೆ! ಸನಿಯಂ ಬಾರದಿರ್ ಎಂದು ಮಾರ್ನುಡಿವುದುಂ; ಮುನಿಪಂ ರಾಮನಾಮಮಂ ಕೇಳ್ವು ಸಂದೆಗದಿಂ ತಾನುಂ—ದೇವೀ, ರಾಮನಾಣೆ! ತನ್ನಾಣೆ! ಆಂ ಕವಡುದವಸಿಯಲ್ಲ,

ನಾಲ್ಕೈಕಿ ಕಣಾ ! ಬಟುವೋಕಂ ; ನಿರ್ಜನಪ್ರದೇಶದೊಳಿರ್ಪಿಬಾಲೆ ನಿನ್ನ ನಜುವೊಡೆಂದೆ ನುಡಿಯಿಸಿದೆಂ, ಪೆಜತೆಣಿಸದಿರೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದೆಂ.

ಆಗಳ್ ಭೂಸುತೆಗೆ ಮನದ ಭಯದ ಕವಳ್ ಪತ್ತುವಿಡೆ, ಸಂದೆ ಯಮನಸುಂ ಪೆಡೆಮೆಟ್ಟಿ, ದಿಟದ ನಂಬುಗೆಯಿಂಬುಗೊಳೆ—ಅಂತ ಪೊಡೆ ನೀಂ ಮಾನ್ಯಂ. ನಿನಗೆಜಗುವೆಂ. ತಂದೆ, ಎನ್ನಿರವನೇ ನೆಂಬೆನೋ ? ಜನಕರಾಜಂಗೆ ಮಗಳಾಗಿ ದಶರಥಂಗೆ ಸೊಸೆಯಾಗಿ ಶ್ರೀರಾಮಂಗೆ ಪಟ್ಟದರಸಿಯಾಗಿ ಬಾಲ್ಯವನ್ನ ಬರ್ದುಂಕು ಈಗಳ್ ವನದೊಳಾಯ್ತು ! ರಕ್ಕಸನೊಳ್ ಬಂದಿವಾಲ್ಯವನ್ನನೊಪ್ಪುಗೊಂಡೆನೆಂ ಬೊಂದು ಲೋಕಾಪನಾದದ ದೂಸಲುಂ ಶ್ರೀರಘುಜನೆನ್ನನಡವಿಯೊಳ್ ಬಿಸುಟ್ಟುದೆಂದು ಲಕ್ಷ್ಮಣಂಗೆ ಬೆಸನಿತ್ತು ಕಳೆದನೈ ! ಅಂತು ಲಕ್ಷ್ಮಣ ನೀಗಲೆ ಉಟುದು ಪೋಸಿನಂ ಕಾಡೆಂಗೆ ಕೋಳುವೊಡೆನೆಂಬೊಂದು ಭೀತಿಯಿಂ ಬೆದಲು ಬೆಬ್ಬಳವೋಗಿ ಬನಗಟ್ಟಲೆಗೆ ಕಳುಹಿದೀಮರಂಗಳಿ ಳುಂಬಿನೊಳ್ ದೆಸೆಗೆಟ್ಟು ವನಪಿಶಾಚದಂತಿರೆ ಇದೆಕೊಳ್ ಮಜುಗುತಿ ದರ್ಪೆಂ. ಎನ್ನಿಅಟುಮೆಯ್ಯಂ ಬಾವಿದಾವುಗಳೊಪ್ಪಿಸಿ ಎನ್ನಿನಿಯನಂ ಮಗುಟ್ಟುಂ ಕಾಣಲಕ್ಕುಮೆಂದೊಡೆವೆನೈ ! ಅಜುದಿಂಗಳ ಗರ್ಭಿಣಿಯಪ್ಪಿ ನಂ ಆತ್ಮಹತ್ಯಭ್ರಾಣಹತ್ಯದೋಷಂಗಳೊರ್ನೊದಲೊಳೆ ಬಂದೊದವುಗು ಮೆಂದೆ ನಾಣ್ಡೆಂ. ಹಾ ! ಎಂದು, ಆತನ ಪಾದಕಾನತೆಯಾದಳ್.

ಇಂತೆಜಗಿದಳಂ ಕಂಡು ಮುನಿಸಂ—ಅಂತಾಗದೊ ! ನಿಕ್ಕುವಂ ನೀಂ ಮಕ್ಕಳಂ ಪಡೆವುದುಂಟು. ಮಜುಗದಿರ್. ಎಡೆಯೊಳೆ ಎನ್ನಾ ಶ್ರಮಂ. ಜೋಗವಟ್ಟಿಗೆಯಾಣ ! ರಾಘವನಾಣ ! ಮಗಳೆಂದೆ ನಿನ್ನಂ ಸಲಪುವೆಂ. ಏಲೊ, ಎಂದು ಸಂತಯಿಸಿ ಭಾಗ್ಯಲಕ್ಷ್ಮಿಯಂ ಕೊಂಡು ಯ್ವ ದೀನನಂತಿರೆ ಸಂತಸದಿಂ ತನ್ನಾಶ್ರಮದತ್ತಣ್ಗೆ ಕರೆದುದುಂ.

ಇಂತು ಸೀತೆ ಕಿಜುದಾನುಂ ದೂರಂಬೋಗಿ- ತನ್ನ ಕೂಡುವಳ ಗದ ನಿಚ್ಚದಂದುಗದೊಂದು ಮಿಡುಗಿಂ ನಂಜುಂಡ ಬಾನ್ನವಿರಂ ಗಜ ಮುಖನ ಬಿರಿವೊಡೆಯ ಪಾವಂ, ಅಜುಮೊಗನ ತೇರ ಸೋಗೆಯಂ, ಪಾರ್ವತಿಯ ಸಿಂಗಮಂ, ತನ್ನ ಬಸವನಂ ಇನ್ನಾನುಂ ಪಗೆಯಂ ಮಜಿತು ಸಂತಂ ಪುದುನಾಲ್ವುದೆಂದು ಬುದ್ಧಿವೇಲಿಲೊಡಮದುವೆ ವಿರಾಗಮಂ ಪುಟ್ಟಿಸೆ ಪ್ರಸಂಚದೊಳ್ ತಮಗೇತಜ ಸುಖವೆಂದು ತಾನೊಂದುಗೂಡಿ

ತಪಶ್ಚರ್ಯಕ್ಕೊಂದು ವನಂಬೊಕ್ಕು ನಿರ್ವೈರದಿನಿರ್ಪು ವೆನೆ- ಒಂದೆಡೆಯೊಳ್ ಬಯ್ಯನ ಕಿಲುಮುಗಿಲೊಡ್ಡಂ ಕಂಡುಲ್ಲಸದಿಂ ಪೊಂಗಿ ಇಡಿಕಿಜ್ಜಿದ ಸೀಲಿ ಗಳಂ ಬಿಡಿರ್ಚೆಯುಮಣಿಗಟ್ಟಿ ಕೇಗಿ ತನ್ನೊಂದಾಡಂಬರದಿಂ ನುಯೂರಂ ತಾಂಡವಕ್ಕಾರಂಭಿಸಲೊಡಂ ತಾನುಂ ನಾಲ್ವೈಕಿಯೆನೆ ಪುತ್ತಿನೊಂದು ವ್ಯಾಳಂ ಪೊಜಮಟ್ಟು ತೀಡುವ ತೆಂಬೆಲರ್ಗೆ ಮೆಯ್ಯೊಡ್ಡಿ ಪರಿದು ರಂಗಂ ಬೊಕ್ಕು ನೆರೆಯೊಳೆ ಮಂಡಲಾಸನಂಬಲಿದು ಕುಳ್ಳಿದು ನಾಟ್ಯಂ ಮನಂ ಗೊಂಡುದೆನೆ ಪೆಡೆಯೆತ್ತಿ ತಲೆಯೊಲೆದು ಸಭ್ಯಂಬೋಲ್ ನಿಟ್ಟಿಸುತಿರೆಯುಂ, ಕೆಲನಾನುಂ ಕಾಲದಿಂ ಸಮಾಧಿಸ್ತನಿರ್ಪುದುಂ ಪೊಜಗೆ ಬಳೆದ ಬಂಬಲ್ವಡೆಯೆನೆ ಮತ್ತೊಂದೆಡೆಯೊಳ್ ಗೋಣ್ಣವಿರ್ ಮುಮ್ಮಡಂಬರಂ ಮುಸುಂಕಿರೆ ಪಟ್ಟೊಂದು ಮುತ್ತ ಸಿಂಗಕ್ಕೆ ತನ್ನ ಕೇಸರಮೆ ಜಾಲಮಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸೆ, ಕಾಲ್ ಸಿರ್ಕಿನೊಳಾಗಿ, ಮಗುಟ್ಟುಂ ಮಗುಟ್ಟುಮೇಲಲಾಟಿಸಿಯುಮಾಜದಿರೆ ಪೊರಕ್ಕೊರಲ್ಪದಂ ಬಟಾಯೊಳೆ ಕಡನೆ ಕೇಳ್ವು ನೆಟ್ಟನಾಡೆಗೆ ಬಂದು ತನ್ನೆರಡುಂ ಶೃಂಗದಿಂ ಸಿರ್ಕುಂಗೂಂದಲಂ ಬಿಡಿಸುತಿರೆಯುಂ, ಇಂತಿದು ಪುಣ್ಯಾಶ್ರಮದ ವೈಮೆಯೆಂದು ಬಗೆದಂದು ಸಂತಸಂದಾಳ್ಳಳ್. ಅಂತು ಮುಂತೆ ಮುಂತೆ ಬರುವರ್ಪುದುಂ—

ಎಮ್ಮದಿಗರೆಂತಂತು ಪಸುಗೆಗೊಂಡುಂ ಪಡಿಯನೆ ಚರುಚಾರು ಗಂಧಮಂ ಕವರ್ವನೆಂಬೊಂದು ಪುರುಡಿಂ ಜನ್ನಗೊಂಡದ ಬೇಳುರಿ ಚಟಚಟಿಸಿ ಕಿಡಿಕಿಡಿವೋಪುದುಂ, ಕಿನಿಸಿಂ ಕಿಚ್ಚುಂ ತಳ್ಳೊಯ್ದುಂ ಧೂಮಧ್ವಜಮಂ ಮುರಿದುಮಿಂಬಗೆಯುಂ ಮುನಿಗೆ ದೂಃಖೈಂದಿದಿರ್ವಂ ದನೆನೆ ಚರುಪುರೋಡಾಶಂಗಳ ನಟುಗಂಪುಪೊರೆದ ಪಾವನಪವನಂ ತೀಡೆ ಆಗಳೆ ಹವಿರ್ಭಾಗಮುಂ ಕೆಯ್ಯೊಳಲ್ಪೆಂದು ತಪೋವನಕಿಟಿದು ಬಂದಿಂದಿರನ ಮುಗಿಲ್ವೀರೆನೆ ಹೋಮಧೂಮಂ ನಾಲಾಳೇಜುನೊಳ್ ಚೆದಜು ತಳ್ತರೆ, ಮುಂದೆಸೆಯೊಳ್ ಗೋರಂಟಿಯ ಮರುಗದ ದವನದ ಪಸುರ್ದೆ ನೆಯ ಅಜ್ಜಿಗೆಯ ಜಾದಿಯ ಮುಡಿನಾಳದ ಮಡಿಯ ಎಡೆಯೆಡೆಯ ಸಂಪಗೆಯ ಸುರಯಿಯ ಬಕುಳದ ಸಿರಸದಸುಗೆಯ ಮರಂಗಳನಪ್ಪು ಕೆಯ್ದ ಕಾಡುಮಲ್ಲಿಗೆಯ ಮೊಲ್ಲೆಯ ನೀಲಗಂಧಿಯ ಬಳ್ಳಿಗಳೆಡೆಯನಿಡಿ ಕಿಜ್ಜಿದ ಬಂದುಗೆಯ ಪಾದರಿಯ ಪಡ್ಡಳಿಯ ಗಿಡುಗಳ ಪಂತಿಗಳ್ ತೋರಿಟಿ ದೊಳ್ ಪೂವೆಂದುಂ ಮುಡಿಯದೆಸೆವ, ಪಣ್ ಎಂದುಂ ಬೀಯದ

ಫಲವೃಕ್ಷಂಗಳೆತ್ತಂ ತುಱುಗಿ ಬೆಳೆದಿರೆ ಭ್ರಮದ್ಭ್ರಮರನಿನದಮೊಂದುಂ
ಕಿವಿಗನಿದಂ ಕಟಾಯೆ, ಋಷ್ಯಾಶ್ರಮೋಪವನಂ ಸೀತೆಗೆ ಕಣ್ಣೆನಂದತ್ತು.

ಅಂತುಮಲ್ಲದೆಯುಂ ಮುಟ್ಟುಯ ಮುಟ್ಟುಗದರಳಿಯ ಸವುದೆಗಳ
ನಳತೆಯೊಳ್ ಕೊಯ್ದಿರ್ಪೆನಾರಿಂ ತಲೆವೊಟುಗಟ್ಟು ತರ್ಪ ವಟುಗಳಿಂದೆ
ಯುಂ, ಬೆಲ್ಲವತ್ತದ ಬದರಿಯ ಸಚ್ಚೆಲಿಯನೊಟ್ಟು ಗಟುಕೆಯ ತೊಳಚಿ
ಯ ದಾಂಗುಡಿಯಂ ಚಿವುಂಟೆ ಬಾಟುವಟ್ಟಿಯೊಳ್ ಮೂಡಿ ತರ್ಪ
ಬಾಲವಟುಗಳಿಂದೆಯುಂ, ಕುಂದದ ಪಾರಿಜಾತದ ಮಂದಾರದ ಪಾಟಳ
ಯ ಬಿರಮುಗುಳಂ ತಿಟುತರ್ಪ ಮುನಿಕನ್ಯೆಯಿಂದೆಯುಂ ಪುಣ್ಯಾಶ್ರಮಂ
ಮನೋಹರಮಾಯ್ತು.

ಮತ್ತಮಲ್ಲಿ ಉಟಜಾಂಗಣದೊಳೊಂದೆಡೆಯೊಳ್ ಸಂಜೆಯ ಶುದ್ಧಿ
ಗಿಂದು ಪೊಡೆಯೊತ್ತೆ ಬಾಲಂ ನಿಮಿರೆ ಲಂಡನುನುಚುರ್ವಾಕಳೆಂ, ಅಕಳ
ಗೋನುಯಮಂ ಕಲಂಕಲ್ಪೆಂದು ತಮ್ಮ ಕರಪುಷ್ಪರದಿಂ ನೀರಂ ತಂದು
ತುಟುಂಕುವ ಮಜುಯಾನೆಗಳೆಂ, ಮಜುಯಾನೆಗಳ್ ಕಲಂಕಿದೆಡೆಯಂ
ತುದಿವಾಲದಿಂ ಬಟುವ ಚಮರೀವೃಗಂಗಳೆಂ, ಚಮರೀವೃಗಂಗಳ
ಸಾರಣೆಯೊತ್ತುಗೊಂಡು ನೆಲನ ತಣ್ಣಸಾಟಿ ತಮ್ಮ ಮೊಗದ ನೆರೆ
ನವಿರನುದುರ್ತೆ ಪೋಪ ಗಂಡುಗರಡಿಗಳೆಂ, ಕರಡಿಗಳ್ ಸಜ್ಜುಗೆಯ್ತು
ನೆಲನೊಳ್ ರಂಗವಲ್ಲಿಯಂ ಬರೆವ ಕರ್ಗೋಡಗಂಗಳೆಂ, ಮತ್ತಮದೊಂ
ದೆಡೆಯೊಳ್ ಎಕ್ಕಲನಗುಟ್ಟು ಗೋರಿಟ್ಟು ಗೆಟಿಸಿಂ, ಸಿಂಗನಾಯ್ತು ಪರೆ
ಪಿದುದಿರ್ವಣ್ಣೆಂ, ಮೇಣೊಂದೆಡೆಯೊಳ್ ಶೌಚದ ಸ್ನಾನದ ವೇದಪಾರಾ
ಯಣದ ಸಂಧ್ಯಾಪಾಸ್ತಿಯ ಜಪದ ತಪದ ಸಂಕೀರ್ತನೆಯ ಉಪವೇಶದ
ಯೋಗಾಭ್ಯಾಸದ ಪುರಾಣಶ್ರವಣದ ಋಷಿವರ್ಗದಿಂ ಸೊಗಯಿಸಿದುದು.

ಇಂತೊಪ್ಪುವಾಶ್ರಮಮಂ ಕಂಡು ಸಂತಸಮಾಗಿ ವಾಲ್ಮೀಕಿವರಸು
ಸೀತೆ ಸಂಜೆಯೊಳ್ ಸಂಧ್ಯಾದೇವಿಯಂತಿರೆ ಮುನಿ ತೋಟಾದೆಲೆವನೆಯಂ
ಆಶ್ರಮವಾಸಿಗಳ್ ಪೊಗಟಿ ದೇವರ್ಕಳ್ ಕೊಂಡಾಡಿ ಬಂದು ಪ್ರವೇಶಿಸಿ
ಮುನಿಯ ಪಾಲನೆಯೊಳ್ ಸೊಗದಿನಿರ್ದಳ್.

ಎಂಬಲ್ಲಿಗೆ ಶ್ರೀರಾಮಾಶ್ವಮೇಧದೊಳ್

ವಾಲ್ಮೀಕಿದರ್ಶನಮೆಂಬ ಷಷ್ಠಾಶ್ವಾಸಂ ಸಂಪೂರ್ಣಂ.

ಸಪ್ತಮಾಶ್ವಾಸಂ.

— ವಿಜಯಪ್ರಯಾಣಂ —

ಮುದ್ದ—ಎನ್ನ ಕೊಂಡಾಟದ ಬಾಲ್ಯವೆ! ಇಂತು ಭೂಜಾತೆ ಪ್ರಾಚೀತಸನೊಲೈಗಾಸಿಂ ಪುಣ್ಯಾಶ್ರಮದೊಳಿಸಿನಮಿತ್ತಲ್ ಸಾಕೇತ ನಗರದೊಳ್ ಸೀತಾರಾಮಂ ತನ್ನ ಬಿರ್ದಿನ.....

ಮನೋ—ನಲ್ಲ! ಏಮಾತೋ? ಸೀತೆಯನಂತುಟಿದುಮೇತಪ ಸೀತಾರಾಮಂ. ಪೋ! ಮಾಣ್! ಅವಂಗಿನ್ನೆತ್ತಣ ಸೀತೆ? ಅಷ್ಟೊ ಡಿನ್ನಾಕಲ್ಲೆರ್ದೆಯಂ ರಾಮನೊ ಭೀಮನೊ? ಏ?

ಮುದ್ದ—ಎನ್ನ ಕೆಯ್ಯಳಸಮೆ! ಇಂತುಮೆಂಬರೆ! ಶ್ರೀರಾಮಂ ಕಲ್ಲೆರ್ದೆಯನೆ! ಆ! ಬಟುಕ್ಕಮಾತನ ಪ್ರಳಾಪಮಂ ನೀಂ ಕೇಳ್ವದಿಲ್ಲಂ.

ಮನೋ—ಎಂ ತಾನೆ ತಲೆವೊಯ್ದುಂ ಮುಗಿದನೆ?

ಮುದ್ದ—ರಾಮಂ ತಲೆವೊಯ್ದನೇಂ? ತಾಂ ಯತೋಧನನಸ್ಸಿ ನಂ ಲೋಕಾಪವಾದಭೀತಿಗಡವಿಗಟ್ಟಿದನಲ್ಲದರಸಿಯೊಳೇಂ ಪಗೆಯೆ?

ಮನೋ—ಪಗೆಯೇಂ, ನಗೆಯೇಂ? ಬಡವೆಯೊರ್ವಳ್ ಕಾಡಿಂ ಗಾದಳೈಸೆ?

ಮುದ್ದ—ಇಂತಿದನೆ ನೆನೆನೆನೆದಲುಂಬಂ ಪಲುಂಬಿದಂ.

ಮನೋ—ಎಂ ತನಗೆ ಪೆರ್ ಪೆಂಡಿಲ್ಲೆಂದೆಯೆ?

ಮುದ್ದಣಂ—ಪರಿಹಾಸಂ ಸಾಲ್ಸಂ ಕೇಳ್. ಏಗಳ್ ಲಕ್ಷ್ಮಣಂ ಸೀತೆಯಂ ಕೊಂಡುಯ್ದನೆಂಬ ನಾತೆ ಕೇಳಿಸಿದುದಾಗಳೆ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪದಿಂ ರಾಘವನ ಮನಮೊಳಗೊಳಗೆ ಬಿಂದು ಬೇಗುದಿಯೊಳಿದತ್ತು; ಮೇಣೆಂದು ವನದೊಳಿಟುಪಿ ಬಂದೆನೆಂದನಂದೆ ಒರ್ಮೆಯೆ ಉರ್ಕಿದುದು. ಮಾತೇಂ?

ರಾಘವನಿಂತೊಂದು ದುಗುಡದಿಂ ತನ್ನೊಳೆ ತಾಂ— ಆ! ಬಿದಿಯೇ! ಎನ್ನೊಳಮಿಂತು ಮಾಡುವರೇ? ಎನ್ನ ಬಾಲ್ಯವಿಂತು ನಂದಿ ದುದಲೇ! ಏಂ ಮಾಡೆಯೊ! ಸೊಗಂಬಾಲ್ವರೊಳ್ ಮಿಟ್ಟುವಂ ಸಂಚು ಗೆಯ್ದುಂ, ಪುದುವಾಲ್ವರೊಳ್ ಪಗೆಯಂ ದೂದಟ್ಟಿಯುಂ, ತಾಂ ಪಿಡಿಡಿರ್ಪ ರೊಳ್ ಕಾವನಂ ಕಾವಲ್ಪಾಡಿಯುಂ ನೋಟಮಾಟಂಗಳ್ಗೆ ತೋಟದನಲ್ತೆ!

ಓ ! ನಿನ್ನನೇಂ ಬಯ್ಯೆ ? ನೀನುಮೆನ್ನಂತರೆ ನಾಣ್ಣುಡಿಯೊಳ್ ನೊಂದಿ
 ದೈಸೆ ! ಹಾ ! ಲೊಕಾಪನಾದದೊಂದೇತ್ತಿರದ ಬಲೈಯೇ ! ಎಂತಪ್ಪರು
 ಮಂ ಬಿಟ್ಟಿರಯೇ ! ನಿನ್ನೀದೂಸಳುಂ ಮದುವೆನಿಂದ ಮಡದಿಯಂ ಬಿಟ್ಟಿ
 ಪುರದಾಯ್ತು. ನಿಷ್ಕಳಂಕೆಯೆಂದಜಾಯೆನೆ ? ಪಾವನೆಯೆಂದಜಾಯೆನೆ ?
 ಹಾ ! ಹಾ ! ಸೀತೆ ! ಎನ್ನಂ ಕೆಯ್ಯಿಡಿವನಂ ನಿನಗೊದವಿದ ಭಾಗ್ಯಮೇ !
 ಎನ್ನನೆ ವರಿವೆನೆಂದಾವ ದೈವಮಂ ಮುಂ ನೋಂತೆಯೋ ! ಅಕ್ಕಟಾ !
 ಕೆಯ್ಯಿಡಿಡಿಸ್ನೆ ಬರಮೊಂದು ದಿನಮಾದೊಡಂ ಸೊಗಮಂ ಕಂಡುದುಂಟೇ !
 ಎಳವೆ ವನಸಂಚಾರದೊಳಾಯ್ತು ; ಬಳವಿ ರಕ್ಕಸರ ಬಂದಿಯೊಳಾಯ್ತು ;
 ಕೆಲವೆ ಪುಲಿಕರಡಿಗಳನಗುರ್ವಿಸಿದ ಕಾರಡವಿಯೊಳಾಯ್ತಲೇ ! ಅಯ್ಯೋ !
 ಅಬ್ಬೆಯಿಲ್ಲದ ಪೆಣ್ಣುಗಳನೊರ್ವಳಂ ಕಾಡಿಗೊತ್ತಿಗೀವೊಡೆಂದೇಂ ಮದುವೆ
 ನಿಂದೆನೇ ! ಆ ! ಚೆನ್ನೇ ! ನಿನ್ನಾಪಾತಿವ್ರತ್ಯಮನಾಸಿಜನ್ಯಮನಾವಿನ
 ಯಮನೆಂತೊ ಮುಜುವೆಂ ! ಮುನ್ನಮಯ್ಯನ ನನ್ನಿಗೆ ವಿನಿನಕ್ಕೆ ತೆರಳ್ವ
 ನ್ನಮಾಂ ಪೊಜಮಟ್ಟಿನೆಂದು ಕೇಳ್ವ ಮಗಲ್ವಿರಲಾಜದೊಂದು ಮೋಹದಿಂ
 ಬೆಂಬತ್ತಿದ ನಿನ್ನಂ ತಕ್ಕೂರ್ಮೆಗೆಟ್ಟುಂ ಪೇಟದೆಯುಮಾಸೆ ಪಟುವಿಂಗ
 ಟ್ಟಿದೆನೇ ! ಕಿಜುನಗೆಯ ಮೋಡಿಯೊಳೊರ್ಮೆ ತಾಂ ಬಬಿಲ್ದುಂ—ನಲ್ಲ !
 ಬಬಿಲ್ವೆಯ ! ಕುಳ್ಳಿರ ಎಂದು ಪಾಸಜಯಂ ತೋಜು ತಾನುಮೊತ್ತಿನೊ
 ಳ್ ಮಂಡಿಸಿ, ನೆವದ ಬಣ್ಣನೆಯೊಳ್ ನುಡಿಯಿಸಿ, ಕೂಡೆವೋದದಿನ
 ಪಯಣದ ದಿನಂಗಳನಿನ್ನಂ ಮುಜಿತೆನಿಲ್ಲಕ್ಕಟಾ ! ಮಗುಬಿಡ್ವೊರ್ಮೆ ನಗ
 ರಂಬೊಕ್ಕು ತಾಂ ಪಟ್ಟದರಸಿಯಾದೆನೆಂಬೊಂದು ಸಂತಸದಿಂ ತನ್ನೋರ
 ಗೆಯ ಕೆಳದಿಯರ್ಗ ತೊಟ್ಟುರ್ಗ ಮೆಚ್ಚನಿತ್ತುದೇಂ ಲಿಕ್ಕಕ್ಕೊಳವೆ ! ತನ್ನ
 ಬಾವದ ನಲೈಯೊಲೈಯ ನುಡಿಯೊಳರವೆಂಡಿರ ಪರ್ಮೆಯ ಸೊರ್ಕಿಸ
 ಕೊರ್ವಿನ ಬಿಂಕಮುಂಟೇ ! ಆ ! ಸಿಗ್ಗಾಳಿ ! ಆಗಲುಂ ಸುಶೀಲದಿನೆನೆ
 ಬಾಗಿ ನಡೆವ, ಕಜ್ಜಮಿರೆ ನುಡಿಗೊಂದು ನುಡಿವ, ನೆವದಿಂ ನಗುವ, ಪುಸಿ
 ಮುನಿಸಿಂ ಮುನಿವ, ತಿಳಿಪೆ ತಿಳಿವ, ನಿನ್ನ ರತಿರಹಸ್ಯಮನಿನ್ನೆಂತು ಮುಜುವೆ
 ನೋ ! ಬಲ್ಲಾಲದಿಂ ತನಗೆ ಮಕ್ಕಳಾದುದಿಲ್ಲೆಂದು ಮೆಯ್ಯಂ ತವಿಸಿ
 ನೋಂಪಿಯಂ ನೋಂತಳ್ಳಡಾ ! ಎಂತೆಂತೊ ದೈವಮನುಗ್ರಹಿಸಲೊಡಮೀ
 ಪೊಟ್ಟುಂಗೀಗತಿಯುಮಾಯ್ತು. ಅಕ್ಕಟಕ್ಕಟಾ ! ಆಗರ್ಭಣಿಯೆಂತು
 ವ್ರತವವೇದನೆಯಂ ಸ್ಮರಿಸಲೋ ! ಇನಿಯಂ ಕೆಯ್ಯಿಟ್ಟನೆಂಬೊಂದು ಮಗು

ಡಮೊಂದು ; ವನವಾಸದ ಬವಣೆಯೆರಡು ; ಕಾಲ್ಮಗಂಗಳತ್ತಣಂ
ಭಯಂ ಮೂಱು ; ಬಲುವೆಯೆಂಬೊಂದು ಬೇವಸಂ ನಾಲ್ಕು ; ಬಸಿಱ
ಬೇನೆಯೈದು ; ಅಯ್ಯೋ ! ಈ ಉಮ್ಮಟಿಕ್ಕಂತಸುವಿಡಿವರ್ತೋ !
ಹಾಹಾ ! ಲಕ್ಷ್ಮಣಂ ಕಾಡೊಳಿಟುಪಿ ಮರಲ್ವನ್ನಮೇನೆಂದಳೋ ! ಎನ್ನಿತ್ತ
ಬಲ್ದಳೋ ! ಎಂತು ಸುಮ್ಮನಾದಳೋ ! ಮೇಣುಂ ತಾಂ ಬೆನ್ನನೆ ಬರ್ಪೆ
ನೆಂದಳೋ ! ಎನ್ನಂ ಬಯ್ಯಳೋ ! ಈಗಲೇನಾದಳೋ ! ಹರಹರಾ !
ಆತನೊಳಮಿಾತೆ ಸನ್ನೆನೆಂದು ಕೇಳ್ದೆನೊ ! ಎನಗಾವ ಮೊಗಮೊ ! ಸುಡು
ಸೀತೆಯಿಲ್ಲದೀನಾಡಂ ! ಹಾ ! ನಾಯಿಕೇ ! ಹಾ ! ರನ್ನೆ ! ಆಮಿರ್ವ
ರುಂ ಕಾಡೊಳಾದೆವಲ್ತೆ ! ಎನುಗಾವುದು ಬಟ್ಟೆ ! ರಾಜ್ಯದಿನೇಂ ?
ಐಸಿರಿಯಿನೇಂ ? ಇಂತಿವು ಪೆಟವರೊಡಮೆಯಲ್ತೆ ! ಈಗಲಾನುಂ ಪೆಟರ್ಗೆ
ಮಾಲುಮೋದಂ ; ಇನ್ನಿನಗೆ ಸಂತಸಮಾವುದೊ ! ಸೊಗಮಾವುದೊ !
ಕೆಳೆತನಮಾವುದೊ ! ಬಾಲ್ಯಿಯಾವುದೊ ! ಹಾ ! ಹಾ ! ಜಾನಕೀ !
ಎಂದು ಪಲವಗೆಯೊಳ್ ಬಣ್ಣಿಸಿ ಬಣ್ಣಿಸಿ ಮುಳುಗಿದಂ. ಅನಿಗಾಲ
ನಿಾವಿಯೋಗದುಃಖಮಂ ನೆನೆನೆನೆದು ಪಟಿಯಿಸುತಿದಂ.

ಇಂತಿದು ಕಣಾ ! ಸೋದರರಂ ಸೊಮ್ಮುಗಿಡಿಸಿದುದು, ಅಗ
ಸ್ತನಂ ನೆಲೆದಪ್ಪಿಸಿದುದು ; ಸಾಜನುಲೇ ಪತಿಪತ್ನಿಗಳೋ ವಿಯೋಗ
ದುಃಖಂ ! ರನ್ನೆ ! ಆನೊರ್ಮೆಯುಂ ನಿನ್ನನುಟಿದು ಬಾಲ್ಯಂ. ಅಂತ
ದಜಾನೆಮ್ಮೊಳಾವಗಂ ಪುದುನಾಲ್ಕಿಯಂ ದೀರ್ಘಾಯುಮಂ ಶಿವಂ ನೆಲೆ
ಗೆಯ್ಗೆ ! ಸ್ವಸ್ತಿ !

ಮನೋರಮೆ ! ಮುಂಗತಿಯಂ ಕೇಳ. ಅಂತು ಕುಂಭಸಂಭ
ವನ ಬೆಳನಂಪಿಡಿದು ಅಶ್ವಮೇಧಮಂ ಕೆಯ್ಯೊಂಡ ರಾಘವಂ ಸ್ವರ್ಣಸೀತಾ
ಸಮೇತಂ ದೀಕ್ಷೆನಿಂದಂ. ಅಗಸ್ತ್ಯಂ ಬ್ರಹ್ಮನಿದಂ. ವಸಿಷ್ಠನಾಚಾ
ರ್ಯನಾದಂ. ಮೇಣ್ ಮುಷಿಗ್ ಅಭ್ವರ್ಯಾದ್ಗಾತ್ಯಹೋತಾರರುಂ
ಶುಭಮುಹೂರ್ತದೊಳ್ ಸಿಂಗರದ ಚಿನ್ನ ಜನ್ನಗುದುರೆಯಂ ಪೇಚ್ಚಿಂತು
ಪೂಜಿಸಿ ಬಲಿಯಗ್ಗಳಿಕೆಯ ಬಿರುದೋದಂ ಬರೆದೋಲೆಯಂ ಪಣೆಗೆ
ಬಿಗಿದು, “ ನಿರಾಕುಳಂ ಚಪ್ಪನ್ನ ದೇಶಂಗಳಂ ಸಂಚರಿಸುತುಂ ಕಪ್ಪಕಾಣ್ಣಿ
ಗಳಂ ಕೂಡಿತಪುದು ” ಎಂದು ಶಿರದೊಳ್ ಮಂತ್ರಾಕ್ಷತೆಯನಿಟ್ಟುಂ

ಬಿಟ್ಟಂ. ಆಗಳ್ ಯಜಮಾನಂ—ಈಪೊಟ್ಟು ಪೋದೊಳಿದು ಯಜ್ಞೇ
ಯಾಶ್ವದ ಬೆಂಬಟುಪೋಗಿ ನೆರಂಗೂಡುವ ನಾಡೆಳಿಯರ ಕೊಟ್ಟಜವು
ನೊಟ್ಟಿಯಿಸಿಯುಂ, ಬಲ್ಲಿಂ ತಡೆವರೊಳ್ ಪೊಣರ್ಕೆಯುಂ ಮರಲ್ಲಿಯುಂ,
ಗೆಲ್ಲವೆಣ್ಣೆ ಜಸದ ಪೊಸಚೊಲ್ಲಿಯವುಂ ಸೂಡಿ ಕೂಡಿಸರ್ಪ ಬಲ್ಲಾಳ್ತ
ನದ ಗಂಡುಗಲಿಗಳರಾ ! ಎನ್ನಿಕೆಯ್ವೀಳೆಯವುಂ ಕೆಯ್ಯೊಳ್ಳಿಂ, ಎಂಬು
ದುಂ ;—ಆಂ ತಾನೆಂಬಾಕೆವಾಳರ ಗಲ್ಲಣೆಯ ಬಲ್ಲುಲಿಯಂ ಮಾಡಿಸಿ
ಪುರ್ವಿನೊಂದು ಜರ್ವಿಂ ಕಂಠದೊಂದು ಹುಂಕೃತಿಯಿಂ ಬೀರರ ಜಂಗು
ಳಿಯೊಳ್ ನುಗಿ ಬೀದಿಗೊಂಡು ರಾಯನಿದಿವಂದು ಶತ್ರುಘ್ನಂ—ಆರು
ಮಲ್ಲಾನೆ ಕೊಟ್ಟಿಂ, ಎಂದಂ. ರಾಯಂ ತನ್ನ ಕಿಪುದಮ್ಮನ ಬೀರದ
ಮೆಯ್ಸಿರಿಯ ಬಿಂಕದ ಮೆಯ್ವಟಾಯ ನುಡಿಗೆ ಸಂತಸಂಗೊಂಡು—ಲೇಸು,
ಲೇಸೈ ! ಭರತಂ ನಗರಪಾಲಕಂ ಸೇರ್ಪಡೆ, ಲಕ್ಷ್ಮಣನೆನ್ನ ಕೆಯ್ಗುದಿನೂ
ಟಾಗದೊಳಿರೆ, ನೀನಲ್ಲದಾವಂ ಮೇಣೇಕಜ್ಜದೊಳ್ ಸಾಲ್ವಂ. ಪೋ,
ಕ್ಷಾತ್ರಧರ್ಮಂಗಳೊಳಮುಪಾಯಂಗಳೊಳಂ ನೀಂ ಜಾಣನಿಸಿನಂ ಪೆ
ಟತಾವುದಂ ನಡೆನುಡಿನೇಲ್ವಿಂ ? ಆದೊಡಂ ಕೇಳ್. ಮೊನೆಗಲ್ಲದೆ
ಬರ್ಪ ಪಿರಿಯರುಂ ವಿಪ್ರರುಂ ಸೇವ್ಯರಪ್ಪಿನಮವರಂ ಕಡೆಗಣ್ಣದಿರ್.
ಹರಿಹರರೊಳ್ ಭೇದಮೆಣಿಸದರಂ ನೀನುಂ ಭೇದಮೆಣಿಸದಿರ್. ಜೀವ
ನಂ ಪಶುಜೀವನಮೆಂದುಂ ನ್ಯಾಘ್ರಜೀವನಮೆಂದುಂ ನ್ಯಾಳಜೀವನ
ಮೆಂದುಂ ಉತ್ತಮಮಧ್ಯಮಾಧಮವಿಭೇದದಿಂ ಮೂಡೆನಿಕುಂ.
ಲೋಗರ ಶಿಕ್ಷೆರಕ್ಷೆಗಳೊಳಿವಜ್ಜಿಂದು ಚಾಣ್ಮೆಯಿರ್ಕೆ. ರಣದೊಳ್
ನಿರಾಯುದರಂ ಮೂರ್ಛಿತರಂ ಸಮಂತು ಪಲಾಯಿತರಂ ನೋಯಿಸ
ದಿರ್ ; ಮತ್ತಂ ಪುತ್ರನೇಟಾದರಂ ಪುಲ್ಲಂ ಕಚಿದರಂ ಬಾಯೊಳ್ ಬೆರ
ಲನಿಟ್ಟರಂ ಮುಟ್ಟದಿರ್ ; ಮಜ್ಜಿಮೋಸದ ಕನಡುಬಿಜ್ಜೆಯಂ ಕಾಳೆಗ
ದೊಳ್ ಮಾಣ್ ; ಪೆಣ್ಣೊಲೆಗಳೆಸದಿರ್ ; ಇಂತು ನಯಂಬಿಡಿದು
ಮಾರ್ಮಲೆವರಾಯರಂ ಗೆಲ್ಲ ಬಾರಯ್, ಎಂಬುದುಂ ; ನೆರೆಯೊಳೆ
ನಿಂದಾಲಯ್ವ ಸೀತಾನರಜಂ ಲಕ್ಷ್ಮೀನಿಧಿತಾಂ ಮುಗುಳ್ಳಗೆಯಿಂ ರಘು
ಪ್ರವರಂಗಿ—ಭಾವ ! ಇಂತುಟಲೆ ಕ್ಷಾತ್ರಧರ್ಮರಹಸ್ಯಂ. ನೀಮೆ ಪಂ
ಡಿತ್ತೈಸೆ ! ಮುನ್ನಮಾತಾಟಕೆಯಂ ಕೊಲ್ವಂದೀ ಆಲುವೆತ್ತನೋದುದೋ ?
ಭಾರ್ಗವನೊಳ್ ಪೊಣರಿ ! ವಾಲಿಯೊಳಂದೇತಕ ಕಾಳೆಗಮಾಯ್ತು !

ನಿಷ್ಕಯ್ಯಂ ತಾಂಡನನೇನೇಂದು ಕೊಂದನೊ ! ಈಲಕ್ಷ್ಮಣಂ ಶೂರ್ಪಣಖಿಯ ಕಿವಿಮೂಗುಗಳಂ ಬೆಚ್ಚಬೆಸುಗೆಯಿಂ ಕೇಜನೆ ! ಇಂತಿದು ಬಟುವಿರುದಲ್ತೆ ! ಈಗಲ್ ಶತ್ರುಘ್ನನುಮಂತಿರೆ ಧರ್ಮಮಂ ಬಟುಸಲ್ವಂ ! ಎಂದು ವಿನೋದಮಾಗೆ ಹಾಸ್ಯಮನಾಡಿದಂ. ಅದರ್ಕೆ ರಾಘವಂ—ಆ ! ನನ್ನಿಗವಸುಳೆ ! ನೀನಜಾಯಯ್ ಇಂತೀರಹಸ್ಯಮಂ, ನಿನ್ನ ಬಿಲ್ಲೋಜನಸ್ತು ಶತಧೃತಿಯಂ ಕೇಳೆಂದು ಮಾರ್ನುಡಿದಂ. ಈನಡಿಗಿ ಸಭ್ಯರೆಲ್ಲರ್ ತಲೆದೂಗಿ ಸಂತಸಂದಾಳ್ತಾರ್. ಅಂತಿರ್ಪುದುಮಾಗಳ್ ಲವಣಾಂತಕಂ ರಾಘವನಂ ಮಣಿದುಂ ಭರತಾದ್ಯರಂ ಪೊಡೆಮುಟ್ಟುಂ ಮಾತೆವಿರನೆಜಗಿಯುಂ, ಗುರುವಂ ನಮಸ್ಕರಿಸಿಯುಂ, ಪಿರಿಯರಂ ತಲೆನಾಗಿಯುಂ, ವಿಸ್ತರಂ ಕೆಯ್ಯುಗಿದುಂ, ಋತ್ವಿಜರಂ ತುಲುಲ್ಲೆಯ್ದುಂ, ಸಭ್ಯರೇಕುಂಬಿಟ್ಟುಂ, ಮುತ್ತಯ್ದೆಯರಂ ಕಾಲ್ವಿಡಿದುಂ ಪರಕೆಗೊಂಡು, ಬೆನಕಂ ಬಿಂಗಳಿಯುಂ, ಭಾಸ್ಕರನಂ ಧ್ಯಾನಿಸಿಯುಂ, ತ್ರಿಮೂರ್ತಿಗಳಂ ಸ್ತುತಿಯುಂ, ನವಗ್ರಹಂಗಳಂ ಭಾವಿಸಿಯುಂ, ದೆಸೆವಳರಂ ನೆನೆದುಂ ಬಲಗೊಂಡುಂ, ಯಜ್ಞೇಯಾಶ್ವಮಂ ಬಲವಂದುಂ, ಸಸಾಯಕಂ ಸರ್ವರಾತಿಗೊಂಡು ಸುಮತಿವೆರಸು ಪೊಜಮುಟ್ಟುಂ. ಆ ಪೊಜ್ಜಿಂಗೆ ಹನುಮಂ ಸುಗ್ರೀವನೀಲನಳಚಾಂಬನಾದಿಯಸ್ತು ಕಪಿವೀರರುಂ ಕೋತಿವಡೆಯನೋಗೊಂಡು ನಾಯಕನ ಮೆಯ್ಯಾ ವಲ್ಲೆಂದು ತಳದರ್. ಈತಂಗಳಂ ಕೂಡ ಸ್ತುತಾಪಾಗ್ರ್ಯನೀಲರತ್ನಂ ಪುತಾಪೋಗ್ರಾಶ್ವಲಕ್ಷ್ಮೀನಿಧಿಗಳೆಂಬ ಸಂಚಮಹರಥಿಕರ್ ಸ್ತುತ್ಯಕ್ವೊ ಹಿಣೀಸೇನಾಸಮೇತರ್ ನಡೆದರ್.

ಮತ್ತಮಾವೇಳೆಯೋ ಮೆಟ್ಟಿದ ಬಣ್ಣವಾವುಗೆಯ ಸಿಂಗರದಟ್ಟು ಬೀರಗಾಸೆಯಂದದ, ಕಟ್ಟಿದ ದಟ್ಟಿಯ ಬಲ್ವಿನ, ತೊಟ್ಟು ಪೊಸಗುಸ್ಸಸದ ಚೆಲ್ವಿನ, ಇಟ್ಟು ಕೀಜುಗಂದದ ರಯ್ಯದ, ಅಳವಟ್ಟು ಮಣಿಯ ಕುಂಠದ ಮಗುಟದ ಸೊಬಗಿನ, ಕಿಜುಜವ್ವನದ ಬಿಂಕದ, ನಡೆವೊಂದು ಗಡಿಯ ಪುಷ್ಕಲಂ, ಆಗಳೆ ತಂದೆತಾಯ್ತರಡಿಯಾಣತಿನಡೆದು ಕಿಜಾಯ್ಯನ ಬೆಂಬಲಕ್ಕೆಂದು ಸಾಯಕಂಗಳನೆತ್ತಿ ಪೋಪವಸರದೊಳ್ ಬಿಡಜಡೆಯ ಬಿದುಮೊಗದ ಬಿರಿದೆಸಳ್ಳಣ್ಣ ಪೊವಿಲ್ಪುರ್ಬಿನ ಬಿಂಗಳೆಕ್ಕೆಯ ಬಿಂಬಾಧರದ ಬಿಲ್ವಸ್ತನದ ಬಿಣ್ಣೊಡೆಯ ಬಡವಾಸೆಯ ಬಬಲ್ಪಡುವಿ ಬಲಮುರಿಸಂಕುಗೊರಲ ಬಸೆನಡೆಯ ಬೆಳ್ಳಳೆರ್ಗಯ್ಯ ಬಂದುಗೆಮೊಗ

ಬಾವನ್ನಸೊವಡ ಬಜಲೊಡಲ ಬೆಡಂಗಿನ ಬಾಲೆಯೊರ್ವಳ್ ತನ್ನ ಕಿಜು ವೆರಲ ಸೆಳ್ಳುಗುಗೊನೆಯಿಂ ಮುಂಗುರುಳನೆಣ್ಣೊತ್ತು ತುಂ ಅರೆಜಾಜು ದ ಮೇಲುದುಮಂ ಸಮಂ ನೇವರಿಸುತುಂ ಪತ್ತೆವಿಡಿದುಡೆನೇಣನೊತ್ತು ಸೇರಿಸುತುಂ ಕೆಯ್ಯಳೆ ಫುಲ್ಪುಲ್ಲೆನೆ ಮಂಜೀರಂ ಘಲ್ ಘಲ್ಲೆನೆ ನಸುನಗೆ ಯರೆನೋಟದ ತಲೆನಾಗಿನ ವಿಲಾಸದಿಂ ಮಂದಾರದ ತೋರದಂಡೆಯ ನಿಜುಸಿ ಪೊಂಬಟ್ಟಲನೆತ್ತಿ ಬರುತುಮಿದರ್.

ಇಂತು ಕಾವನಧಿದೇವತೆಯನೆ ಕಟ್ಟಿದಿರೊಳಿದಿರ್ಪರ್ಪ ತನ್ನ ಮನ ದೆಣಕದಿನಿಯಳಂ ಕಂಡು ನಸುನಕ್ಕು ಮುಟ್ಟಿಸಾದುರ್ ತಳ್ಳೆಗೆಯ್ಬು ನುಣ್ಣುಮನಲುಗಿ ಮೆಯ್ಯೊಂಕಿನೊಂದು ಸೊಗದಿಂ ನಿಮಿರ್ನವಿರ್ ಗುಡಿ ಗಟ್ಟಿ ಕಾಂತೆಗೆ—ಕಾಮಕಲ್ಪವಲ್ಲರಿ ! ಅಯ್ಯನ ಪಿರಿಯಯ್ಯನಾಣತಿಯಾಯ್ತು. ಇದೆ ! ಜನ್ನಗುದುರೆಯ ಬೆಂಗಾವಲ್ಲೆಂದು ಪೋಪ ಕಿಜುಯಯ್ಯನ ಬೆಂಬಲಮಾಗಿ ತಳದೊಂ. ಬಾಲೇ ! ಅನಿತೊಂದು ಕಾಲಂ ನೀಂ ಮನಮುಗದೆ ನಿನ್ನತ್ತಿವಿರ ಸೇವೆಯ ನೋಂಪಿಯೊಳೆ ಬಾಲ್. ಇದು ನಿನ್ನನ್ನ ರಪ್ಪ ಹದಿಬದೆಯರ್ಗೆ ಮೇಲ್, ಎಂದಂ. ಅನುಡಿಗೆ ಕಾಂತಿಮತಿ ತಾಂ ಗದ್ದದನಾಣೆಯಿಂ ನಲ್ಲಂಗೆ—ಇನಿಯ ! ಚಿರಕಾಲಂ ನಿನ್ನನಗಲ್ವೆನೆಂಬೊಂದು ಬೇವಸದಿಂ ನೋವೆನಾದೊಡಂ ದಿಗ್ವಿಜಯಾರ್ಥಂ ಪೋಪ ವೀರರಂ ತಡೆವುದು ವೀರಪತ್ತಿಯರ್ಗೆ ತಗದಲ್ತೆ. ಲೇಪ್ಪೆ ! ಎಣೆವೆಂಡಿರ ನಗೆಗೆನ್ನಂ ಪಕ್ಕಾಗದಂತು ಮಾಡಿ ಗೆಲ್ಲವೆಣ್ಣಂ ಸವತಿಯನಾಗಿಸಯ್. ನಿನ್ನನುಟುದುಂ ಕುಳಿರ್ಗಾಳಿಗೆ ಕಾವಂಗೆ ಅಮರ್ದುಗೆಯ್ಯಂಗೆ ಸುಗದುಂ ಗಳಿಗೆಯಂ ಯುಗ ಮೆನೆ ಬೇಟಿದ ಸೂಡಿಂಗೆ ನೂಂಕಿ ನಮೆಯಲಿರ್ಪೆನ್ನೊಳ್ ನಿನ್ನಡಿಗಳೊಂದು ನಲ್ಮಿ ಸಮಂತಿರ್ಕೆ ! ಮೇಣಾರ ಮುಖತುರಗಕ್ಕೆ ಬೆಂಬಟು ಪೋಪೆಯಾರಾಮನೊಲ್ಮೆ ನಿನಗೆ ರಕ್ಷೆಯಿರ್ಕೆ ! ಎಂದು ಕಟ್ಟಾಣೆಮುತ್ತಿನ ಸೇಸೆಡಳಿದು ನಜುದಂಬುಲಮನಿತ್ತು ಸುಖಾಶ್ರುವೆನೆ ಆಲಿನೀರ್ ತುಟುಂಕೆ ಕಿಜುನೊಗದ ಸುಕುಂಞುಗೆಯ ಬಾವದಿಂ ನಿಂದಿರ್ಪುದುಂ ; ಭಾರತಿ, ಕಾಂತೆಗೆ—ಕಾಂತಿಮತಿ ! ಎಣ್ಣೆಯೇಂ ? ದೆಸೆಗೆ ಬಿಟ್ಟಾರಾಯರ ಬಾಟ್ಟಲೆವಿಡಿದುಂ ಜಯಕಾಂತೆಗೆ ತೊಟ್ಟಿರಂ ಮಾಡುತುಮಲ್ಲದಂ ದವರ ಪಂದಲೆಯ ತಿಜುಕಲ್ಲಾಟದಿಂ ಮರುಳ್ಳಡೆಗೆ ನಲವೆರ್ಚಿಸುತುಂ ಕಪ್ಪಕಾಣ್ಕೆಗಳೆಂ ಸೆಳೆದು ತರ್ಪೆಂ ; ನೋಯದಿರ್ ; ಪೋಗಿಂದೊಡಂ

ಬಡಿಸಿ ಬೀಜಕ್ಕೊಟ್ಟುಂ. ಅಂತಾಕಾಂತೆ, ವಿಜಯಕ್ಕೆಂದು ಪೋಪ ನಲ್ಲನ ತಲೆನುಡಿಯಡಂಗುವನ್ನಮೆಚ್ಚಿಟ್ಟು ನೋಡಿಯುಂ ಬಯಲಾಸೆಯಿಂ ಬೀಡಂ ಪೊಕ್ಕುಳ್. ಭರತಾತ್ಮಜನುಂ ತನ್ನ ಬಗೆಯನಿರ್ಕುಳಗೊಂಡ ಕಾಂತೆಯ ಕಾದಲ್ಪಿಯುಂ ನೆನೆನೆನೆಯುತೆ ಪೋಗಿ ಶತ್ರುಘ್ನಂಗೆ ಬೆಂಬಲ ವಾದಂ.

ಈಗಳ್ ಶತ್ರುಘ್ನನಾಜ್ಞೆಯಿಂ ಪುಷ್ಪಲನೊಂದು ನಿಯಮದಿಂ ರಥಿ ಕರ ಮಂತಣದಿಂ ಪಟುವಾನಸಬೀರರ ಪದ್ಧತಿಯಿಂ ನಡೆವ ಸೇನೆಯ ಕಾಪಿ ಮಖತುರಂಗಂ ತರಂಗಲೀಲೆಯಿಂ ಯಥೇಚ್ಛಂ ಪೋದುದು. ಆಸ್ಯಂಧಿಧಿತಧಾರೆಯಿಂ, ಸುದೃಢಪೀವರಕಾಯದೊಂದು ಕಾಂತಿಯಿಂ, ನಿಮಿ ದ್ ಕೊಡಂಕೆಯಂದದಿಂ, ರನ್ನದಾರದ ಪೊನ್ನ ಕಿಱುಗಂಟೆಯ ಚೆಲ್ವಿನ ಗೋಣ ಸೊಬಗಿಂ, ಪಣೆಯ ಬಿರುದೋಲೆಯೊಪ್ಪದಿಂ, ಸಂತಂ ಪೋಪ ಕುದುರೆಯ ಬೆನ್ನೊಳೆ ಅತ್ತಪಟಯ ಪೆರ್ಗಾಳಿಯ ಪಳಹದ ಕೊಬಲ ತಂಬಟೆಯ ಶ್ರುತಿಯ ಡೌಡಿಯ ಮವುರಿಯ ಭೇರಿಯ ಭೂರಿನಿನಾದಂ ದೆಸೆನುಟ್ಟು ಪಳಂಚಲೆಯೆ, ಸೇನಾಪದಸಂಘಾತಸಂಜಾತರೇಣುಜಾತ ಮಂಬರಮಂ ಮುಸುಂಕೆ, ಎತ್ತಿದ ಸತ್ತಿಗೆಯ, ಡಾಳಿಸುವ ಚಾಮರದ, ಮಿಳರ್ವ ಕೇತನದ ಪಂತಿಯೆತ್ತಂ ನಿಮಿದಿರೆ, ರಾವುತರ ಮಾವತಿಗರ ತೇರಾಳ್ಗಳ ಚಪ್ಪರಣೆಯೊ ಕಿಳರ್ವ ಹಯದ ಗೀಚುಡುವಾನೆಯ ಕಿಱು ಗಿಱುವ ಪೊಂದೇರೋರಣಮಿಂಬಿಡಿರೆ, ಕಡಿತಲೆಯ ಸುರಗಿಯ ಕೊಂತದ ಸೂಳದ ಬಿಲ್ಲುಣೆಯ ಮೂಡಿಗಿಯ ಭಟರ ದೆಖ್ಪಾಳಂ ನೇರಮಾಗಿ, ಗರಗರಿ ಕೆಯ ದಬದಬದ ಬಿಂಕದ ಬೀರರುಗ್ಗಡಣೆ ಪಿರಿದಾಗಿ, ಜೋದರ ಗೋಚಾ ಯಿಲರ ರಥಿಕರ ಕಾಲಾಳ್ಗಳ ಪಡೆವಳರಾಕೆವಾಳರ ಗಡಣಂ ನೆರೆದಿರೆ, ಲಸ ಣಾಂತಕನ ಕಟ್ಟಾಣತಿಯಿಂ ಪಡೆ ನಡೆಯುತುಮಿದುದು.

ಇಂತು ಪರ್ವದ ಕಡಲೆಂಬಂತಿರೆ ಮೇರೆವರಿದು ಪೋಗಿವರ್ಪ ಸೇನೆಯೊಂದಿರವಂ ತಮತನುಗೆ ಸಂತಸದುರ್ಬಿನಿ ಕಾಂತೆಯರ್ ನೆಲೆ ನಾಡಮನೇಟುಯುಂ ಮೊಗಸಾಲೆಯೊಳಿದುರ್ ಬಾಗಿಲೊಳ್ ನಿಂದುಮ ರೆದೆಟಿದ ಪಡಿಯ ಗವಾಕ್ಷ ದೊಳ್ ನಿಳ್ಳಿಯುಮಿಾಕ್ಷೆ ಸುತಿದರ್. ಅವ ರೊಳೊರ್ವಳ್ ಜಕ್ಕಜವ್ವನದ ಚೆಲ್ಲಗಾರ್ತಿ ತನ್ನ ಬಟುವಂದ ಕಾದಲನ ನೆಂತಂತು ಕೊರಲಂ ತಬಿಚ್ಚುಸಿ ಪಿಡಿದ ತುಂಬುನೀರ ಪೊಂಗೊಡಮ

ನಿಝಿ ಪಡಿಮೊಗದ ನೆರವೀಡ ನಡುಜವ್ವನದ ಕೆಳದಿಯೊರ್ವಳಂ ಸನ್ನೆ
ಯಿಂ—ಎಲೆ ಅತ್ತಿಗೆ, ಎಂದುಂ ನಿನ್ನ ತೋಳೆಡೆಯೊಳೊಪ್ಪುವಂಗದಂ
ತೋರ್ಕುಮಿಲ್ಲವಿಂದೇನೆನೆ ; ತಂಗಿ ! ಉರ್ಗಿಪೋದ ನಲ್ಲನಿಂದು ಬರ್ಪಿನ
ಮಾತನ ಪದಸೇವೆಯೊಳ್ ಸಂದಿರಲೊಡಮೆಂತೊ ಮೆಲ್ಲನೆ ಸಡಿಲ್ದೊ
ಈಗಳ್ ಕಟಕಂಬೊರ್ದಿಕ್ಕುಂ, ಇದೆ ! ಎಂದು ಕೆಯ್ಯೆತ್ತಿ ತೋಜುದಳ್.

ಮತ್ತಮೊಂದೆಡೆಯೊಳೊರ್ವ ಸಿಂಧುರಬಂಧುರಯಾನೆ ತನ್ನೊತ್ತಿನ
ವಿದಗ್ಧಿಯೊರ್ವಳಂ ಮಂದಹಾಸದಿಂ— ರಥಾಂಗಂ ಸಡಿಲ್ವಚ್ಚಿಂತು ತೊ
ಟೀದೀಸು ಕಬಲ್ವಿದ ತೇರನೇಕೊ ನಿಮ್ಮ ಕಾವನ ಬೀರರಡವರ್.
ನಿರ್ನೆರಂ ಎಂ ಸೊಗಮೊ ! ವೇಗಂ ಮಂದಮಾಗದೆ ಎಂಬುದುಂ ;
ಅವಳ್— ಆ ! ಪೊಸತೇರೆಂತೊ ಕಿಜುಗುಟ್ಟುಗುಮೆಂದುಬುದು ಪಲವುಂ
ಸೂಟ್ ರಂಗಂಬೊಕ್ಕು ಗಂಡುಗಲಿಗಳಂ ಗೆಲ್ಲ ಪಟಂಗಿದ ತೇರನೆ
ಅವುದೊ ಕುಜುಪುಗೊಂಡು ಬಿಡದಾಯ್ತದರ್ದು ಸಂಗರದೊಳ್ ಬಲ್ಪೊ
ಬ್ಬುಂ ಕಾದುವರ್. ಈಕಾವರಾಯನ ಸಂದ ಸೆಣಸಾಳ್ಳಳ ಕಟ್ಟಾಳನ
ಮಂ ನೀನಿನ್ನುಮುಜುತೆಯಿಲ್ಲಮೆಂದು ಮಾರ್ನುಡಿದಳ್.

ಇಂತೀಪರಿಯ ಕಟಕಿನಾತಿನ ಮೋಡಿಯ ಪೂಜನಾಡ ಕೇರಿವೆಣ್ಣಳ
ನಭೀಕ್ಷಿಸುತ್ತುಂ ಮೂಡದೆಸೆವಿಡಿದು ವಾಜಿಯ ಕಾಪಿಂ ಪಾಯ್ಡುಂ
ಸಡಗರದಿಂ ನಿಜ ವಯಣದಿಂ ದೇಶದೇಶಂಗಳಂ ಕಜುಕಟಾದು ಪೋಗುತು
ಮಿದುರ್ದದು.

ಎಂಬಲ್ಲಿಗೆ ಶ್ರೀರಾಮಾಶ್ವಮೇಧದೊಳ್
ವಿಜಯಪ್ರಯಾಣಮೆಂಬ ಸಪ್ತಮಾಶ್ವಾಸಂ ಸಂಪೂರ್ಣಂ.

ಅಷ್ಟಮಾಶ್ವಾಸಂ

— ಕಾಮಾಕ್ಷಿದರ್ಶನಂ —

ಮುದ್ದಣಂ—ಓ ! ಎನ್ನ ನಿಚ್ಚನಿಡುಗುಂಕುವದ ಬಿಂಕದ
ಮೆಚ್ಚುಗಾರ್ತಿ ! ಓ ! ಎನ್ನ ಇಚ್ಚೆಗಾಜನ ಬೆಚ್ಚ ಪಚ್ಚೆಯ ಕೆಯ್ನನ್ನಡಿ !

ಓ ! ಎನ್ನ ಎಚ್ಚ ಮೆಯ್ಯಣ್ಣ ಪೆಣ್ಣೆ ! ಓ ! ಎನ್ನ ಮೀಂಮಚ್ಚಲಚ್ಚಣದ
 ಸಿರಿಗೆಯ್ಯ ! ಓ ! ಎನ್ನಮೂಗೊಂಕುಮೂಗೆರಿಯ ಗುಜ್ಜುಗೊರಲ ತರಳೆ !
 ಕೇಳ್. ಇಂತೀಮಾಟಿಚ್ಚಿಯಿಂ ಯಜ್ಞೇಯಾಶ್ವಂ ನಾನಾವಿಷಯಂಗ
 ಳೊಳಂ ಮನೋರಥದ ನಾಜಿಯ ಪಾಂಗಿನಿಂ ತೊಟತೊಟಲ್ದ ಬರೆ
 ನರೆ, ಊರಾಳ ಬಲ್ಲಾಳ ಪೆರ್ಗಡೆಮಾಸಾನಂತಮನ್ನೆಯರಾಯರ್
 ಮುಂತಪ್ಪ ನಾಡೊಡೆಯರ್ ಶ್ರೀರಾಮನ ಕಟ್ಟಾಳನದ ಬಲ್ಲಿನ ಬಟಿ
 ವಿರುದನೋದಿಯುಂ ಹಯದ ಬೆಂಬಲದ ಬಲ್ಲಿಯ್ವಂಟರಂ ಕಂಡುಂ
 ಕೆಯ್ಯುಗಿದು ಶತ್ರುಘ್ನನ ಮಜ್ಜಿವೊಕ್ಕುಂ ಕಪ್ಪಮನೊಪ್ಪಿಸಿ ತಾಮುಂ
 ಪಡೆವೆರಸಿ ಕುದುರೆಯ ಕಾವಲೊದವಿ ಪೋದರ್. ಆಕಾಲದೊಳ್—

ಆರಂ ತೋಡುಂಗಿಬದೆ ತನ್ನೊಂದು ಗರಗರಿಕೆಯ ಸೊಮ್ಮಿನಭ್ಯು
 ದಯದೆ ಪದುಳಮರಸಾಳ್ವ ಬಸಂತರಾಯನುಕುರ್ಗಂ ಸೊರ್ಕುಂ ಸೋರ್ದು
 ಬಯಲಪ್ಪಿನೆಗಂ ದಾಟಿಗೆಯ್ದಾತನ ನಾಡಂ ಬೀಡಂ ಪಡಲಿಡಿಸಿ ಪುರು
 ಳೊಂಡು ತಾನುಂ ಲವಣಾಂತಕಂಗೆ ನೆರನಾದನೆನೆ ಗ್ರೀಷ್ಮರಾಜಂ ತಲೆ
 ದೋಜಾದಂ. ಕಟಾವೂವಟಾಯೆ, ನೀರುಂ ಬತ್ತೆ, ಕೆಸಜುಂ ಪಾವಸೆ
 ಯುಮುಟಾಯೆ, ಕೊಳನಂ ನಿಸ್ಸಾರಮೆಂದು ಪುರುಳ್ಳುಂದಿದಾಣ್ಣನಂ
 ತೊಜಿದು ಪೋಪ ತುಟಲಾಳ್ಳಳಂತಿರೆ ನೀರ್ವಕ್ಕಿಗ್ಗೆ ದೆಸೆದೆಸೆಗೆ
 ಪೋದುವು. ಈ ಅಪದೆಸೆಯಂ ಕಂಡೊಂದು ಬಕಂ ಬೆಳರ್ತು ಮುಂಗಾ
 ಣದೆ ತನ್ನ ನಂಟುಮೊಜಿಯ ಮೀಂಗಳ್ಗೆ ಮುಂತೆ ಬಟ್ಟಿಯಾವುದೆಂ
 ದಾವಗಮಗಲದೆ ಚಿಂತಾಪರನಾಗಿರ್ಕುಂ. ವೆರ್ದೊಜಿ ಕಾಲ್ದೊಜಿ
 ಯುಂ ಕಿಜುದೊಜಿ ಪುಟಿಲ್ದೊಜಿಯುಮಾಯ್ತು. ನಾಡುಂ ಕಾಡುಂ
 ಬೀಡುಂ ಸೂಡಿಂ ಸೀಕರಿವೋಯ್ತು. ಕಾಯ್ತು ಮರಂ ಪೂತ ಬಳ್ಳಿ ಸುರ್ಕಿ
 ಸುಟುವಾಡಿದುದು. ಕಲ್ ಸುಣ್ಣಬೇನಾಯ್ತು. ಮುಟಲ್ ಹುರಿಗಡ
 ಲೆಯ ಮುಮ್ಮುರಿಯಾಯ್ತು. ವನಜಂತುಗ್ಗೆ ಬಯಲ್ದೊಜಿಗೆ ಮರು
 ಳೊಂಡುವು. ಪಕ್ಕಿಗಳ ಗಳರವದೆ ಭಿನ್ನಸ್ವರಂ ಪುಟ್ಟಿತು. ಆಗಳಾಗ
 ಳುರಗಂಗಳ್ ತಮ್ಮಾರೋಗಣೆಯ ಪೊಚ್ಚಿಂದು ಸಂಚರಿಸಲ್ತೊಡಂಗಿದುವು.
 ಅಲರ್ವಕ್ಕಿಗ್ಗೆ ಬಂಡನುಂಡುಂಡು ಬಾಯಾಜು ಬಂದು ಕನ್ನೆವೆಣ್ಣಳ
 ಕೆಯ್ತೊಡನ ತುಟುಕುಂಬನಿಯಂ ಕುಡಿಯಲಾಟಿಸಿದುವು. ಕಾಂತಾಜನಂ
 ಪಟ್ಟುಡೆಯಿಂ ಪುಡಿಗಪ್ಪುರಂಬೆರೆದ ಸಿರಿಕಂಡದಣ್ಣಿಂ ಮುತ್ತಿನೊತ್ತೆಸರದ

ತೊಡವಿನುಳ್ಳಲರ್ದ ಬೈಗುಮಲ್ಲಿಗೆಯ ಚೊಲ್ಲೆಯದ ತುಜುಬಿಂ ಕಣ್ಣೆಡ್ಡೆ
ನಾದುದು. ಬಟ್ಟೆಗರಜವಟ್ಟೆಗೆಯ ಬಾಲೆಯರ ನಯನಾತಿಥಿಗಳಾದರ್.
ಬಿರಯಿಗಳ ಬಿಸುಸುಯಿಲ್ಲಂ ಪೊರೆದುದೆನೆ ಬನಗಾಳಿ ಬೆಚ್ಚನೆ ತೀಡಿದುದು.
ಲೋಗರ್ ತೃಷ್ಟೆಗೊಂಡರ್. ಭಾಸ್ಕರನಾಗಳುಂ ಕಾಯ್ಪನೋಡರ್.

ಇಂತು ಬಂದ ಕಡೆಯ ಕಡುವೆಸಗೆಯೊಳಂ ತುರಂಗಂ ಮುಂತೆ
ಮುಂತೆ ಪೋಗೆಪೋಗೆ ಅಂದಂದು ಚಾಟ ಪೇರೊಡಲಿನುಗಿದುಂ ಬಿಗಿದುಂ
ಪೊಪದೆಗೆದ ಬೆಳ್ಳಕ್ಕದ ತುಂಬುವೆಜಿಗಳನೊಟ್ಟಿಸಿ ಮೂಸೆಯೊಳೆಟ್ಟಿ
ತಿದಿಯೊತ್ತಿ ಕರಗಿಸಿಯುಮೆಜಿದುಂ ಕಂಡರಸಿಯುಂ ಹಳಿದು ಕೆತ್ತಿಯುಂ
ಬೆಚ್ಚುಂ ನಯಸಾಣೆನಿಡಿದುಂ ಸಮೆದುದೆಂಬಂತಿರೆ ತಟತಟನೆ ಪೊಳೆದು
ಬಿತ್ತರಂಬಡೆದ ಬಿದುಗಲ್ಲ ಸುತ್ತಣ ಮೆಟ್ಟಿಡಿಯಿಂ; ಪಾಸಿದ ತಣ್ಣದಿರಜೆಯ
ಪಾದವಟ್ಟೆಗೆಗಳೊಳಗೆಜೆಯ ನಿಡುವರಂಗಳಜುಂಬಿನ ಕಲ್ಲಲೆಯನೊಳ
ಕೊಂಡು ಬೆಳರ್ನುಣ್ಣ ಪೊಸಕಡಾಯದೊಳ್ ತುಂಬಿದ ನೀಲಿಯ ತನಿ
ರಸಮೆಂಬಂತಿರೆ ಕಳೆಂದಜೆಯ ಕರ್ನುಡುವಿನೊಂದು ಪೊಳೆಸಿಂ ಗುಣೈಂ
ತೋರ್ಪ ತಿಳಿನೀರಿಂ ; ತುಂಬಿ ತುಲುಂಕುವ ತಿಳಿನೀರ್ಗೆಡೆಯೆಡೆಯೊಳ್
ಕಾರಿರುಳಾಗಸದೊಳೆಡಿಕಿಡಿದ ತಾರೆಗಳ ಪಾಂಗಿನುಳ್ಳಲರ್ದು ರಯ್ಯನೊಪ್ಪು
ವ ಬೆಳ್ಳಾವರೆಗಳೆಂ ; ಬಂಡೊಸರ್ವ ಪುಂಡರೀಕಮಂ ನಜುಗಂಪಿನ ಬಜಾ
ಗೊಂಡೆಯ್ದು ಕಮಲೆಯ ಮುಖಕಮಲದ ಕತ್ತರಿಬೊಟ್ಟಿನನುಕರಿಸಿ
ಮುಸುಜು ಮೊರೆವ ಮಜುದುಂಬಿಗಳೆಂ; ಬಂದೆಜಿಗಿ ಬಂಡಿನಲರ್ವಡಿಯಿಂ
ಪೊರೆದ ಪರಮೆವಜುಯಂ ಕೋಶದೆಳಬಿಟ್ಟುಗೆತ್ತು ಕರ್ದುಂಕಲೆಂದವ್ವಳಿ
ಸುವ ಬಾಲಹಂಸಂಗಳೆಂ, ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ನಡೆದುಂ ಪಾಜುಯುಂ ಪೋಪ
ಬಾಲಹಂಸೆಗಳೆಂ, ಬೆಳ್ಳಕ್ಕಿಯ ಬಿಗುರ್ಪಿಂ ನೀರೊಳೊಳಗೊಳಗೆ ಮೆಯ್ಯರೆ
ವ ಮೀಂಗಳೆಂ, ಮೀಂಗಳ ನೀರ್ವಕ್ಕಿಗಳ ಕಿಜುಗಾಳಿಯಲೆಪದಿಂ ಕಾ
ಲ್ಪರಿವ ತೆರೆಯಿನೊಂದು ಕೊಳಂ ಪಗಲ್ವೆಣ್ಣ ಕೆಯ್ಯಿಡಿಯೆಂಬಂತಿರೆ ಸೊಗ
ಯಿಸಿದತ್ತು.

ಇಂತು ಮುಂಗಾರೆನ್ನದೆ ಸುಗ್ಗಿಯೆನ್ನದೆ ಬೇಸಗೆಯೆನ್ನದಾಸಡಿಯೆ
ನ್ನದಿಂಬೊಸರಿಂ ತುಂಬಿ ಪೊನಲ್ಪರಿವ ಹೊಕ್ಕರಣೆಯಂ ಬಜಾಗೊಂಡೊಂ
ದು ಬನಂ ಬನರಾಣಿಯ ಕರತಳದ ಜಿಂಬೊಗರ್ಗನುಕಾರಿಯವೈಳದಳಿ
ರಿಂ ತೀವಿ ತೋರ್ಪ ಚೆನ್ನಸುಗೆಯಿಂ, ಬಸಂತಂ ಪೊಲ್ಲು ಸಮಕಟ್ಟಿದ ಮ

ಲಂಗಂಬಂತಿರಡಿವಿಡಿದು ಮುಡಿಸರೆಗಂ ಬಲ್ಲಣ್ಣಳಂ ತುಜುಗಿ ತೋರ್ಪ
 ಬಕ್ಕೆವಲಸಿಂ. ದಿನಲಕ್ಷ್ಮಿ ನಡೆಯೊಂದು ಸೇದೆ ಮಂ ಬಲ್ಲ ಪಯಣಂ
 ಬರ್ಪ ತನ್ನಿನಿಯನ ನೀರಬ್ಬುಗಿಂದೇಜ್ಜಿತ್ತಿ ನೀಡಿದ ತಣ್ಣೀರ ಪೊಸಪೊಂಗಳ
 ಸಮಿದನೆ ಇಂಬಿಡಿದ ತೆಂಗಾಯಿಂ ಬಾನುದ್ದಂ ಬೆಳೆದೋರಣಮಾಗಿ ತೋ
 ಪ್ಪ ತೆಂಗಿಂ, ಮಾರವೀರನ ಕಟ್ಟೋಲಗದ ಮಂದಿಗಳ ಮಾಗಧರ ಗಾ
 ಯಕರ ಪಸುವಟ್ಟಿಯ ಗೂಡಾರದ ಬೀಡಾರಮೆನೆ ಚೆಂದಳಿರಿಂ ತನಿವ
 ಣ್ಣಿಂ ಪೊಸಪೊವಿಂ ತೀವಿದಿಮ್ಮಾವಿಂ, ಇಚ್ಚೆಗಾರ್ತಿಯ ಪೆರ್ಚಿದ ಬಲ್ಲೊ
 ಲೆಯ ಪಾಂಗಿನಿಂ ಜೋಲ್ದ ಪೊಂಬಣ್ಣದಿಂ ಮನೋಜ್ಞಮಾದ ಬೀಜ
 ಪೂರದಿಂ, ಬನಸಿರಿಯ ಸಿರಿಮೊಗದೊಳೊಗೆದ ಬೆಳ್ಳಗೆಯೊಳಂದು ಪೊಜ
 ತೋರ್ಪ ಬಾಯ ಸುಲಿವಲ್ಲನನುಕರಿಸಿ ಬಿಟ್ಟುನೊತ್ತರಂಬಿಡಿದರೆವಿರಿದ ದಾಡಿ
 ಮದಿಂ, ರತಿಕಾಮರ್ಕಳ ತಿಜುಕಲ್ಲಾಟದ ಇಂದ್ರಾಶ್ವಕಂಠುಕಂಬೊಲೆಸೆವ
 ಬಾಲಜಂಬೀರದಿಂ, ಮಧುಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕೇಶಪಾಶಮೆನೆ ಮಡಲ್ತ ಕಜಂಗಿ
 ಕಟ್ಟಲಿಸಿದ ತಮಾಲದಿಂ, ಕಾನನ ಪೇರುಕ್ಕೆವದೊಳಂದು ಪೊತ್ತಿಸಿದ ದೀವಿ
 ಗೆಗಂಬಮೆಂಬಂತಿರೆ ಪೊವಿಂ ಕರಂ ಚೆಲ್ವಾದ ಸಂಪಗೆಯಿಂ, ಕುಸುಮಾಯು
 ಧನ ಪೊಸಮಸೆಯೊಪ್ಪದ ಕೂರ್ನಾಳೆನೆ ಮಿಜುಗಿ ಕುತ್ತಿಸಳಿಂ ತೀವಿದ ಪೊಂ
 ಗೇದಗೆಯಿಂ, ಮುಗುಳ್ಳ ಪಾರಿಜಾತದಿಂ, ಪೂತ ಮಂದಾರದಿಂ, ಉಳ್ಳಲರ್ಧ
 ಸುರಹೊನ್ನೆಯಿಂ, ನನೆಯೇಜ್ಜಿದ ಸುರಯಿಯಿಂ, ಬಕುಳದಿಂ, ಸಿರಿಸದಿಂ,
 ಪುನ್ನಾಗದಿಂ ಸೊಗಯಿಸಿ ತೋರ್ಕುಂ. † ಕೊನರಿಲ್ಲದ, ಮಿಡಿಯಿಲ್ಲದ
 ಕಸುರ್ಗಾಯಿಲ್ಲದ, ದೋರೆವಣ್ಣಿಲ್ಲದ, ತನಿವಣ್ಣಿಲ್ಲದ ಮರಂಗಳಲ್ಲಾ ಬನ
 ದೊಳ್. † ಮುಗ್ಗದ ಮುಗಿಯದ ಬಾಡದ ಸುಜುಗದ ಸುರುಂಟದ ಪೊನೆ
 ಪೂ ಬನದೊಳಳುಂಬಂ. ಮತ್ತಂ ಮೃದ್ವಂಗಳಿಯಂತಂತು ನುಣ್ಣುವಡೆದಂ,
 ಗಾಡಿಯಿಂ ನಡೆವ ಕೃಶೋದರಿಯಂತಂತು ಬಳ್ಳಿಯುಂ, ನಚ್ಚಣಿಯಂತಂ
 ತು ಪೊಟ್ಟುಪೊಟ್ಟುಂಗೆ ತಲೆಯನೊಲೆದುಂ, ಸೂಟ್ಟಿನಂದ ಕಾದಲೆಯಿಂ
 ತಂತು ನೆರೆಯ ತೆಳ್ಳರನಂ ತಳ್ಳಮರ್ದ್ವಿಯುಂ ಪೂವಳ್ಳಿ ಮಡಲ್ತೆಸುಗುಂ.
 ಬಿರಿದ ಮುಗುಳ ಕಂಸಿಂ ಬೆರೆದು ತನಿವಣ್ಣಳ ನಜುವಿಂ ಪೊರೆದುಗುವ ಸೊ
 ನೆಯ ಸೌಸವದಿಂ ನೆರೆದದಿಗಂತಿಯಂ ತಾಟಿ ಮಾಲತಿಯಂ ಮುಟ್ಟಿ ಮಾ
 ಧವಿಯಂ ಕಿಟ್ಟಿ ಬನಗಾಳಿ ತಣ್ಣನೆ ತೀಡುಗುಂ. ಅಂತುಮಲ್ಲದಿಯುಂ—ತೀ
 ಟದ ಕಂಪೆತ್ತಲತ್ತಲ್ ಮೋಹರಿಸಿ ಗಾನರಿಸಿ ತಂಡತಂಡದಿಂ ತೆಂಕುತೆಯುಂ

ದು ಮಂದೈಸಿದಲರ್ಜೂಪಮಂ ಕಂಡು ಸಿಂಡೆಱಗಿ ಪೊಸಜೇನನುಂಡು
 ಷಕ್ಕೆಯಂ ಬಿದಿರ್ಚಿ ಮೊರೆದೆಟ್ಟು ಮೇಣಂ ಮುಂಬರಿವ ಬವರಿವಿಂಡಿ,
 ಸಿಕ್ಕನೆ ಪಿಟುದು ತನಿಸದ ತಂದಲ್ಸುರಿವರನೇಜುಲ ಗೊಂಚಲಂ ಕಟ್ಟಿದಿ
 ರೊಳ್ ಕಂಡು ತಾನುಂ ಸಾರಿಗೆಯುಮಿದೆ ಪವ್ವನೆ ಪಾಜು ಸೆಳೆಗೊಂಬನ
 ಡದೂ ಮೆಯ್ಯಾಗಿ ಕೆಲಕೊಲೆದ ಕಟುವಣ್ಣಂ ಕೊಕ್ಕಿಂ ಕುರ್ಕಿ ಸೀಯನೆ
 ಸವಿನ ನುಡಿನಕ್ಕಿಗೊಂದಣದಿಂ, ಬಂದ ಸೀಮಾವಿನಕ್ಕಿಗೊಂಬಿನೊಳಿದು
 ಕಣ್ಣುಗಿದು ಕೊನರ ಕನಸೋಸೆಯಂ ಚಂಚೂಪುಟದಿನಡಿಗಡಿಗಿ ಮೇದೊ
 ಲ್ಲು ಪುಯಲ್ಪುವ ಪಡಿಯಪವಕ್ಕಿಗಳ ತಂಡದಿಂ, ನಿಜುಗದ ಮರಂಗಳೊಂ
 ದು ಪೊದೆಯಂ ಪುದಿದ ಬನಗತ್ತಲೆಯೆ ಕಾರ ಕಾಮುಗಿಲೊಡ್ಡಾಗಿ ಇದಿ
 ಗಾಳಿಗೊಲೆವ ಮಾವಳ್ಳಿಯ ದಾಂಗುಡಿಯ ನುಣ್ಣೊಗರೆ ಬಳ್ಳಿಮಿಂಚಾ
 ಗೆ ಅಡಿಗಡಿಗಿ ಜಗ್ಗಿಪ ಮೇಳಂಬದ ಮೊರೆಯೆ ಗುಡುಗುವ ಬಲ್ಲನಿಯಾಗೆ
 ಪೊದೊಂಗಲತ್ತಣನೆಡೆವಿಡದೆ ಪನಿವ ತನಿಜೇನೆ ಸೋಸೆಯಾಗೆ ಕಾರ್ಗೆ
 ತ್ತು ನಾಟ್ಯನಾಡುವ ಸೊರ್ಕಿನ ಸೋಗಿನವಿಲ್ಲೊಂದು ಕೂಟದಿಂ ಬನಂ
 ಮನಂಗೊಂಡುದು.

ಈ ತೆಪನೊಂದು ಮಾಟಪ್ಪಿಯಿಂ ಮಾಧವನೋಲಗದ ಸಾಲೆಯಿಂ
 ಬಂತಿರೆ ಕರಂ ಸಿಂಗರಂಬೆತ್ತ ತೋಂಟದೊತ್ತಿನೋ—ಕಂಕಣವಲಯಂ
 ಗಳಿಂ ಮನೋಜ್ಞ ಮುಪ್ಪು ಸುಮೇರುವೆಂತಂತು ಕಿಸುವೊನ್ನ ಸಿಂಜರಿಯ
 ಚಿಂದವಗಲ್ಲ ಕೋಂಟಿಯ ಮೂವಳಸಿನಗಲಾಂದೊಳಗೆ ಕರ್ಮಣಿಯ
 ನೆಲೆಗಟ್ಟುಂ ಪಳಿಕಿನಜಿಯ ಭಿತ್ತಿಯಿಂ, ಬಜ್ಜರದ ಜಂತೆಯಿಂ, ರನ್ನದೊ
 ಳ್ಳಂಬದಿಂ, ಮುತ್ತಿನ ಜಲ್ಲರಿಯಿಂ, ವುಪ್ಪವರಾಗದ ಪೊಸಂತಿಲಿಂ, ಗೋ
 ಮೇಧಿಕದ ದಾರವಂದದಿಂ, ಪವಳದ ಪಡಿಯಿಂ, ಮರಕತದೊಂದು ಕಳ
 ಸದಿಂ ತಾರಗೆವಟ್ಟು ಮುಟ್ಟು ನಿಗುದು ಸೈಸಿನಾಗರಂಬೋಲ್ ಮಣಿಸ
 ತ್ತಿಗೆಯ ಮೊಗಮಂಟಪದ ಬಣ್ಣವಟ್ಟಿಗೆಯ ಅಮಳಗುಟಾಯ ನಂದ್ಯಾ
 ವರ್ತದ ತೋರಣದೋರಣದ ಲೋವೆಯ ಮದನಕೆಯ್ಯ ಬಾಗಿಲ್ವಾಡದ
 ಸಿಂಗರದೊಂದು ದೇಗುಲಂ ಕಣ್ಗೊಡ್ಡಮಾಗಿ ರಂಜಿಕುಂ.

ಇಂತು ಸೊಂಪಿನ ಪೆಂಪಿನಲಂಪಿನೊಂದು ಚೊಕ್ಕಳದ ನೀರ್ದಾ
 ಣಮಂ ಬನಮಂ ದೇಗುಲಮಂ ಕಂಡು ಬಗೆವಗೆಯ ಕಟ್ಟಚ್ಚರಿಯಿಂ
 ತನ್ನ ಮುತ್ತ ಮಂತುಗೆ—ಅಯ್ಯ ಸುಮತಿ! ಕಂಡೆಯ! ಈಕಟ್ಟುರ್ಬಿ

ಬೇಸಗೆಯ ಬೇಗೆಯೊಳಂ ಬತ್ತದೆ ತುಂಬಿ ಬೆಳ್ಳಂಬರಿವ ಬೆಂಜಿಯಂ.
 ಒ! ನೋಟಿಲ್ಲೋಡಿಬನಂ ಸಂದ ಸುರನಂದನಮನೇಳಿಕುಂ ಜೋಜಿಗ
 ಮಲೆ! ಇದೆಕೊಳಾತೋರ್ಪುದಾತೋರ್ಪದೊಂದು ದೇಗುಲಂ ಬೆಳ್ಳಿವೆ
 ಟ್ಟಿನ ಪಾಂಗಿಂ. ಆವ ದೇವತೆಯುರ್ಕುಮೊ? ಆವ ಪರ್ಮೆಯ ಗೊ
 ತ್ತೊ? ಪೇಟ! ಎಂದು ಬೆಸಗೊಳಲೊಡಂ ; ಮಂತ್ರಿಪಂ—ಜೀಯ !
 ಇಂತಿವೆಲ್ಲಮಾತೋರ್ಪ ಪೊಟಲೊಡೆಯಂ ಸುಮದಂಗಳೊಲ್ಲ ಬಂದಿದೇ
 ಗುಲದೊಳ್ ನೆಲೆಗೊಂಡ ಕಾಮಾಕ್ಷೀದೇವಿಯೊಂದು ಮೆಯ್ಯೆಯೆಸೆ.
 ಅಂತದಜುನೀಪುಣ್ಯರೂಪಿಣಿಯ ದರ್ಶನಂಗಿಯ್ದು ಬಲಂಗೊಂಡೊಡಮ
 ಗೆಲ್ಲಂ ಗೆಲ್ಲಮೆಂದಂ. ಅನುಡಿಗೆ ಶತ್ರುಘ್ನಂ—ಅಂತೇಂ ? ಸುಮದನಾವ
 ನಾಡೊಡೆಯಂ ? ಏಕೆ ದೇವಿಯಂ ಮೆಚ್ಚಿಸಿದಂ ? ಏವಂದಳಾರವ್ ?
 ಅಂ ತಿಳಿವಂತು ಬಿತ್ತರಿಸಯ್, ಎಂದು ಕೇಳ್ದಂ. ಅದರ್ಕೆ ಸಚಿವಂ—
 ಲಾಲಿಸಯ್. ಈಭೂಕಾಂತೆಗೆ ಲಲಾನುಮೆಂಬಂತಿರಿದೆ ನಂದನಕೆ ಕೆಲನೊ
 ಳೊಪ್ಪುವುದಹಿಚ್ಚತ್ರಪುರಂ. ಈನಾಡಂ ಸುಮದನೆಂಬೊರ್ಪನಜುಕೆಯ
 ರಾಯನಾಳ್ವಂ. ಮುನ್ನಮೊರ್ಮೆ ತನ್ನ ಪೊಟಲನರಿರಾಯರ್ ಸೂಜು
 ಗೊಳಲೊಡಮದುವೆ ಮೈರಾಗ್ಯಮಂ ಪುಟ್ಟಿಸೆ ಹತಭಾಗ್ಯಂ ವನಂಬೊಕ್ಕು
 ಕಾಮಾಕ್ಷಿ ಯನೊಲಿಸಲ್ಪೆಂದು ತಪದೊಳ್ ನಿಂದಂ. ತರಗೆಲೆಯುಂಡು
 ಮೂಜುಂಬರಿಸಂ, ನೀರುಂಡು ಮೂಜುಂಬರಿಸಂ, ಗಾಳಿಯುಂಡು
 ಮೂಜುಂಬರಿಸಂ, ಸಿರಾಡಾರಂ ಮೂಜುಂಬರಿಸಂ, ಕಟ್ಟುಗ್ರಂ ತಪಂ
 ಗೆಯ್ದಂ. ಇಂತು ಪನ್ನಿರಡು ಕಾಲಂಬರಂ ತಪದೊಳಿರ್ಪುದುಂ. ಕಡಲ್
 ಕುದಿವನ್ನಂ ನೆಲೆವೆಟ್ಟು ಜಗುವನ್ನಂ, ವನಂ ಬೇವನ್ನಮಾಶಾಧಿಪರ್
 ಗೆಂಟುಗೆಂಟಿನೊಳೊಪರಿವನ್ನಂ ತಪಪ್ರಭಾವಮೊಂದೇಟು ನೆತ್ತು ವೆಸೆ
 ದೆಸೆಯೊಳಂ ಮಸಗೆ ಕಂಡು ಪುರುಡಿಂ ಮೆಯ್ಯಣ್ಣಂ ಕೀಟುಗೆಯಿಂ ತಪೋ
 ವಿಘ್ನಮಂ ನೆಗಟ್ಟಲೆಂದು ತಜುಸಂದು, ಕಾವನಂ ಬರವೇಟ್ಟು, ತಾನು
 ಮಾತನುಂ ಮಂತಣದೊಳಿರ್ದಿಂಬಲಿಯಂ—ಎಲೆ ಕಾಮ ! ಆಮುಂ
 ನೀಮುಂ ತವಸಿಗಳ್ಳೆ ಪಗೆಗಳಲ್ತೆ ! ಆರಾಯನ ತಪಕೆಂತುಂ ಬನ್ನಮನೊ
 ಡರ್ಚಯ್. ಅಚ್ಚರಸಿಯರಂ ನಿನ್ನ ಬೆಂಬಲಕ್ಕೆ ಬಲಿಯಟ್ಟುವೆನೆಂದಂ.

ಮನೋರಮೆ—ಅಣ್ಣ ! ನಾಕಲೋಕದ ದೇವರ್ಕ್ಕ ಮೀನರಲೋ
 ಕದ ತವಸಿಗಳ್ಳೆ ಮಾವ ಮೊಜುಯೊಳ್ ಪಗೆ ಪೇಟ್ ?

ಮುದ್ದಣಂ—ಒಚ್ಚೇರೆಗಣ್ಣ ಪೆಣ್ಣೆ ! ಇಂತಿದು ಮೊಟುಯಂ ಪುದು
ವಂ ಪಾರಿತಿಲ್ಲಕ್ಕುಂ ಜತಿಗಳೊಳೊಂದು ಪುಟ್ಟುವಗೆಯ್ಯೆಸೆ ! ನೂಟೀಂ ?
ನಾಡಿಗರ್ ದಿನದಿನಂ ಬೇಳ್ಳೊಂದು ಹವ್ಯಮನುಂಡುಂಡು ಸವಿಗೊಂಡ
ಬೋಟಿಯರೆತ್ತಾನುಮೊರ್ವನೀನಿಚ್ಚ ವಲಿಯೆಡೆಯಿಂ ಪುರುಳ್ಳಾಣದೆ ಪಚ್ಚೆ
ವಿಟ್ಟು ತಿರುಳಂ ಸಮಂತು ಪುರುಳಂ ತೋಜುಪ ಜೋಗವೆಣ್ಣೆ ಸಂಚುಗೆ
ಯ್ಯೊಲೊಡಂ ಕಜುಂಬಿ ನಿರ್ನೆರಮೀವುಜ್ಜುಗಕ್ಕೆ ತಡೆವರ್ಪರ್. ಕಳ್ಳುಡಿ
ವರೇಂ ಮಾಡರೊ? ನೂಜುಂಜನ್ನದೊಂದು ಬಲ್ತಿಯಿಂ ಸಗ್ಗದೊಳ್
ಬಾಲ್ವಿಂದಿರನುಮೀಜೋಗವಟ್ಟಿಯಂ ಕಂಡಿರಂ.

ಮನೋ—ಉಂ ! ಪೋಕೆ. ಮುಂತೇಂ ಮುಂತೇಂ ? ಕಾವ
ನೇನೆಂದಂ ?

ಮುದ್ದ—ಆಜಿನೆಂಬನೆ ! ಸುಮತಿ ಶತ್ರುಹಂಗುಸಿದುರ್ದಂ ಕೇಳ್.

ಸುಮತಿ—ಕೇಳಯ್ ! ಆಗ್ ಮದನಂ ತಳ್ಳದೆ ಕೋಲ್ವಿಲ್ಲಳಂ
ಕೊಂಡು ಪೋಜಿಆಡಿಯೊಳ್ ಬರ್ದಿಲರೊಡೆಯಂಗೆ—ಕಾಣೆರೆ ತನ್ನ ಬಲ್ಲಾ
ತ್ತನನುಂ ! ಜಗದಜುಕೆಯ ಸಾಂತನರೆವೆಣ್ಣಾಗನೆ ! ಬಾನಗಲಂ ತೊಬ
ಲ್ವ ಜಿಂದವಂ ಕಡೆಗೆ ತಾರಿಯಂ ಮುಜುವುಗನೆ ! ಏತಜ ಮಾತೋ !
ಎನ್ನ ನನೆಯಂಬಿನ ಮೊನೆಗೆ ಸುಗಿದಹಲ್ವಿಯಂ ನೀವೆ ಶರಣ್ಣೊಕ್ಕುದೇ
ನಜಾಯದುದೇ ! ಪೋ ಬಡಗೊಂದೆದವಸಿಯೇವಂ ? ಆಜೋಗವಟ್ಟಿಗೆ
ಯುಮಾಬೆಳ್ಳಡೆಯುಮಾಬೆಂಬಾದಿಯ ಪೂಸುಮಾಚೆಂಗಾವಿಗಪ್ಪಡದು
ಡೆಯುಂ ಮೇಣಾಪಾಸುಂದೊವಲುಮೆನ್ನೀ ಎಸುಗೆಯ ಕೂರಂಬಿನ ನನೆ
ಯೊಂದು ಕುತ್ತೆಸಳ ಜಾಲೆಗೆ ಸೀಕರಿವೋಗದೇಂ ಮಾಡ್ಕೊಂ. ಸುತ್ತೇಂ ?
ಎನ್ನೊಂದುಗೆಯ್ಯೊಯಿನಾಗಾವಿಲ ಜೋಗಿಯನೆರ್ದೆಯನುಗಿಬಗಿನಾಡಿ
ಬಗೆಯಂ ಕದಡಿ ತೋಜುದ ಗಾರಿಗೆಗಂಪಿಗೆ ಬೆನ್ನನೆ ಬರ್ಪ ಕುನ್ನಿಯಂ
ತಿರೆ ನಿನ್ನಾರಂಭೆಯರ ಬೆಂಗೊಂಡು ಬರ್ಪಂತು ಮಾಡದಿರೆ ಬಿಂಕದ ಬೀರ
ನೆ ! ಸಂತಮರೆಂದು ಪೂಣ್ಣ ಕಾಮಂ ಪ್ರಕಾಮಂ ತನ್ನ ಪುಸಿವಡೆವೆರಸು
ತಪೋವನದತ್ತಣ್ಣೆಯರುತುನಿದುರ್ದಂ. ಆತಂಗೆ ಬೆನ್ನೊಳೆ ಉರ್ವಶಿ,
ರಂಭೆ, ಮೇನಕೆ, ತಿಲೋತ್ತಮೆ, ಮಂಜುಘೋಷಿ, ಘೃತಾಚಿ ಮುಂತಪ್ಪ
ಅಚ್ಚರಸಿಯರ ಪೆಣ್ಣುಡೆ ನಡೆತಂದುದು.

ಅನ್ನಗಮಾತನ್ನಚ್ಚುಮೆಚ್ಚಿನ ಚೆನ್ನಿಗಳೆಯಂ ಪಗೆಯೊಳಿತ್ತಿವ

ಪೂಂದೊಸಗೆಯಂ ಮುಜುಮಂಬಿಗಳೆಂಬೊಲೆಕಾಪರ ಬಗೆಯೊಳಪುತು
 ಸಂತಸನುಗುಂದಲೆಯಾಗಿ ಪಡೆವೆರಸು ನಡೆತರ್ಪ ಬಿತ್ತೆಗನುಕ್ಕೈವಕೆಂದು
 ಬಸಂತಂ ನುಡಲ್ತು ದಾಂಗುಡಿಯಿಡುವೆಳವಳ್ಳಿಯೆ ಬಳ್ಳಿದೋರಣಮಾಗೆ
 ಪಚ್ಚನೆ ಬೆಳೆದ ಬಾಪುಲೆಯೆ ಪೂಸಕಾವಣಮಾಗೆ ಕನ್ಮಲಜೊಂಪಮೆ
 ಜಲ್ಲರಿಯಾಗಿ ಪಣ್ಣತೊಂಗುವ ಪಣ್ ಫಲಾವಳಿಯಾಗಿ ಸಮೆದೊಂದೋ
 ಲಗದ ಶಾಲೆಯೊಳ್ ಸುರಿವ ಜೇಂಬನಿಯ ಸಾರಣೆಗೆಯ್ದುಮುದಿರ್ವ ಚಿಂ
 ಬೊಗರಲರ್ವುಡಿಯ ಬಣ್ಣವಲ್ಲಿಗಳಂ ಬರೆದುಮನುಸುಗೆಯ ಮಾಮರನ
 ಚಿಂದಳಿರ ಗದ್ದುಗೆಯ ನೇರ್ಪಡಿಸಿಯುಂ ಬಿರ್ದುರ್ವರ್ಪ ಪೊತ್ತುಂ ಪಾರುತು
 ನಿರಲೊಡಂ—ಆವೇಳೆಗೆ ತನ್ನಾಗಮನಮಂ ನೆಟಿ ತಿಳಿಪಟ್ಟೆಂದು ಪೂಗಣೆ
 ಯನಟ್ಟಿದ ದಕ್ಷಿಣಾನಿಲಂ ಮುಂತೆವಂದು ಸೊಗದ ಸುಗ್ಗಿನೆಸರೋಲಗ
 ಸಾಲೆಯ ಬಾಗಿಲ್ವಾಡದೊಳೆ ನಿಂದಿರ್ಪಾಬಸಂತನಂ ಕಂಡೆಜಗಿ ತಮ್ಮಾ
 ಣ್ಣನಟ್ಟಿದ ಪಾವುಡಮನೊಪ್ಪಿಸಿ—ಜೀಯ ! ಈನೆಲೆಯೊಳೊರ್ವಂ ಪಗೆ
 ಜೋಗಿ ಬಯ್ತುರ್ಕುಂ ಗಡ ! ಆತನಂ ಬಾಪ್ಪಲೆವಿಡಿವೊಡೀಗಕೆಮ್ಮಾಕಾವ
 ರಾಯಂ ದಂಡೆತ್ತಿ ಬರ್ಕುಮಂತದಜುನೀಯೊಸಗೆಯಂ ನಿಮ್ಮೊಳಾಡುವು
 ದೆಂದೆನ್ನಂ ಕಟುಪಿದನೆಂದಜುಕೆಗೆಯ್ದಂ.

ಆನುಡಿಗೆ ಬಸಂತಂ ಸಂತಸದೊಂದು ಕೌನರೆಯೊಳ್—ಬಂದನೆ !
 ಲೇಸು ! ಲೇಸು ! ಅಂತೆಂದೆ ಏವೊತ್ತುಂ ಪಾರ್ದು ನಿಂದಿರ್ದೆಂ.
 ನಿಮ್ಮಾಳ್ವಂಗೆ ಮೇಲಕ್ಕೆ ! ಎಂದು ಬಣ್ಣನೆಯೆರಬ್ಬುಡಿಯಿಂ ಮನ್ನಿಸಿ
 ದೂದುವಂದಾಗಾಳಿಗೆ ಪಡಿಬೀಡಾರಮಂ ಕುಡಿಸಿದನಿತಜ್ಜೊಳ ಮುಂದೆ
 ಸೆಯ ಪಡಿಯೊಳ್—ಇದೆ ! ಬರ್ಪಂ ! ಎಂಬೊಂದುಲಿ ಕೇಳಿಸಲೊಡಂ:
 ಸಸಂಭ್ರಮ [ಲತಾನವಿತೆಯರ್] ಪೂವಲಿಗೆದಜು, ಬಲ್ಪಕ್ಕಿಗಳ ತೋರದನಿ
 ಯೊಸಗೆವಜಿಯೆತ್ತಂ ಮೊಜಿಗೆ, ಮಯೂರಿಗಳ ಲಾಸ್ಯಮೊಂದೇಬ್ಬಿವೆತ್ತಿರೆ
 ಮಾಧವಂ ತನ್ನ ಗಿಳಿಗಳ ಮುಜುಗೋಗಿಲೆಗಳ ಪಸಾಯ್ತರಿಂ ಕೂಡಿ
 ಭೋಂಕನೆಟ್ಟು ಇದಿರ್ವಂದು ಗಾಡಿಯಿಂ ಬರ್ಪ ಚೆನ್ನ ಪೊಂಗನಂ ಕೆ
 ಯೊಟ್ಟು ಕೂಡಿದೊಂದೋಲಗದ ಸಾಲೆಯಂ ಪುಗಿಸಿ ಎಳದಳಿರ ನಲ್ವಾಸಿ
 ನೊಳ್ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ತಾನುಮೊತ್ತಿನೊಳ್ ಮಂಡಿಸಿ ಸೊಗಂಗೇಳ್ವು ಕಿಟು
 ದಾನುಂ ಪೊತ್ತುಪಚರಿಸುತಿರ್ದಂ.

ಇಂತಿರ್ಪುದುಂ ತನ್ನನಲ್ಲೆಳೆಯನೊಂದು ಸಪರ್ಯೆಯಿಂ ಸಂತುಷ್ಟ

ನಾಗಿ ದಪ್ಪಗಂ ಪಡೆವೆರಸುಟಾದ ಕಡೆವಗಲನಿರುಳಂ ಪುಸಿಗಾಳೆಗದುಜ್ಜುಗ
ದೊಂದೆಣೆಕೆಯಿಂ ಕಟಾದು ಪೊಟ್ಟಿಪುಟಿಯೊಳ್ ತನ್ನಂಕದ ತುಟಿಲಾಳ್ಗಳ
ಬಲ್ಲೆಯ್ಬಂಟನಪ್ಪ ತೆಂಗಾಳಿಯಂ ಕರೆದು—ಅಯ್ಯಾ ! ಇದೆ ಕೆಲನ ಬನ
ದೊಳೊರ್ವಂ ತವಸಿ ಎನ್ನೊಳಾದ ಪಗೆಯಿಂ ಮೂಗುವಟ್ಟು ಕೆಮ್ಮನಿರ್ಕುಂ.
ಅಂತದಜುಂ ನೀಂ ಪೋಗುತುಮೆಮ್ಮಾಳ್ತನದಗ್ಗಲೆಕೆಯನೆಮ್ಮಿಪಡೆಯ
ಪವಣನಣೆಯಪಮೊರೆದು ಎನ್ನೊಳ್ ಪಗೆಗೊಂಡು ನಿರ್ನಿಮಿತ್ತದಿನಲರಂ
ಬಿಂಗೆ ತಲೆಯಂ ಮಾಲುಗುಡದೆ ಮುಳುವಾಟ್ಟು ದೊಳ್ಳಿತೆಂದು ನಯಂ
ಬೇಟ್ಟು ಬಾರೆಂದು ನಿರವಿಸಿ ದೂದಟ್ಟಿದಂ. ಅನುಡಿಗೊಪ್ಪಿ ದೂದು
ಗಾಳನಲ್ಲಿಂ ತಳರ್ದು ಒರೊಂದು ನೆಲೆಯ ಕಾಯ್ತರನೆಪುಲೆಂಬ ತಿಟ್ಟನೆ
ಪುಯ್ಯಂ, ತಳರ್ತ ಚೆನ್ನಸುಗೆಯೆಂಬ ಜಾದುವೆಟ್ಟಿನಿಟಾದುಂ, ಪೂತ ಬಳ್ಳಿ
ವೊದಪುಂಬ ಸಪುಪೊಳ್ ನುಸುಳ್ಳುಂ, ಕಜಂಗದ ತಮಾಲಮೆಂಬ
ಕಾಟಕ್ಕೊ ಚ್ಚುಮಂ ಪಾಯ್ಪುಂ, ತೂಗಿ ತೊನೆವ ಪೊಗೊಂಚಲೆಂಬ ಬಟಾ
ಯಂ ಕೊಂಡು ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ತವಸಿಯ ಪೊರೆಗೆಯ್ದಂದಂ.

ಅಂತು ಬಂದು ಕಟ್ಟಿದಿರ ಜೋಗಿಯಂ ಕಂಡು ಭುಗಿಲೆಂದುಂ
ಭೋಯೆಂದುಂ ರಯ್ಯೆಂದುಂ ಸುಯ್ಯೆಂದುಂ ತನ್ನೊಡೆಯನಾಣತಿಯಂ
ವೇಟಲೊಡಂ ; ಯೋಗಿ ತಾಂ ಮುಳುನುಡಿಯದೆಯುಂ ತನ್ನಂ ಮನ್ನಿಸ
ದೆಯುಮಿರ್ಪದಂ ಕಂಡು, ಕಿರಿಸಿಂ—ಆಃ ! ನುಡಿಯಂ ಗಡ ! ಬಿಗುರ್ಪ
ಗಡ ! ಏನೆಂಬ ಪೆಂಪೊ ! ನೋಡುಗೆ ಎನ್ನೊಂದು ಬಲೆಯಂ ! ಈಗಲೆ
ಸೆಪುಪಿಡಿದು ಕೊಂಡುಯ್ದು ಕಾವಂಗೊಪ್ಪಿಸುವೆನೆಂದೊಡನೆಯೆ ರಾಜ
ಯೋಗಿಯಂ ಮೇಲ್ವಾಯ್ದುಂ. ಏನೆಂಬೆನೋ ಅಂತು ಬಿಜ್ರನೆ ಮೇಲ್ವಾಯ್ದುಂ
ದಂ ಕಂಡರುಂಟು ; ತಪದೊಂದು ಬೇಗೆಯ ಸೂಡಿಂ ನಾಡೆ ಪೊತ್ತಿ ಸೀಕರಿ
ವೋದುದಂ ಕಂಡರಿಲ್ಲ ; ಪಲವೇಂ. ಇಂತು ಬಂದ ತೆಂಗಾಳಿ ನಡೆಗೆಟ್ಟು
ಕಾಣದಪ್ಪುದುಮಿತ್ತಲ್ ಕಾವನಿನಿವಿರಿದುಂ ಪೊಟ್ಟು ಉಟಗದೊಂದು
ನೆವದಿಂ ಪೋಗಿಯುಂ ಬಾರದ ಗಾಳಿಯಿರವಂ ಬಗೆದು, ಎಂತು ಬಡ
ಕಿತ್ತಡಿಯ ಲಂಚದ ಸಂಚಿಂಗೆಡಂಬಟ್ಟು ಮಾಣ್ಣನೆಂದು ತಪುಸಂದು—
ಆಃ ! ಈಪಡೆಯಿನ್ನೇವುದೆಂದು ಕಾಯ್ಪುಂ ತಾನೆ ಕೈದುಮೊತ್ತು ನೆರೆಯ
ಬನಕ್ಕೆಯ್ದಂದು ಸಮಾಧಿಯೊಳರ್ಪ ರಾಯನಂ ಕಂಡಂ.

ಇಂತಿರೊಡು ಮಾಟಕ್ಕಿಯಿಂ ಗಟ್ಟಿನೆ ಬಂದು ನಿಂದಿದಿರ ಜರೆಯ

ನರೆಯ ನುಡಲ್ತ ಸೆರೆದುಲುಗಲ ಸುಕುಂದೊವಲ ಅಸಿಯೊಡಲ ಬಲು
 ನಂ ಜೋಗಿಯಂ ಮಾಲಿಸುತುಂ—ಆ! ಈಯೆಲ್ಲಾ ಡಿಂಗೇಕೊ ಎಮ್ಮೊಳ್
 ಪಗೆಮಾಟೊಂದು ಬೆಸನಂ ? ಓ ! ಅನುಮೇನೆಂದು ಪುರ್ಚುಗೊಂಡು
 ಕೈದುಮೊತ್ತು ಕಾದುವೆನೋ ? ತೊಂಡುಗಿಡೆವ ಪುರುಳಿ ಸಾಲದೆ ? ಒಚ್ಚ
 ತಂ ಕುಕಿಲ್ವ ಕೋಕಿಲೆ ಸಾಲದೆ ? ತಣ್ಣನೆ ತೀಡುವ ಬನಗಾಳಿಯೊಂದು
 ಸಾಲದೆ ? ಎಂದು, ಮತ್ತಂ ಪರಿಭಾವಿಸಿ—ಒಲ್ಲೆನೊಲ್ಲೆನೀಲಂಚವಣೆಗರಂ.
 ಆಗಲೆ ಸಂಧಿಗೊಂದು ಬಂದ ತೆಂಗಾಳಿ ಏಂ ಗೆಯ್ಯುಂ. ಉಗುರಿಂ ಚಿವುಡಲ್ತ
 ಗುಮೊಂದು ಕಜ್ಜ ಕೈ ಕೊಡಲಿಯೊಂದು ನೆರಮಂ ಪಾರ್ವರೆ ? ಸಂದೊಂ
 ದಂಬಿನೊಳೆ ನೋಯಿಸದೆ ಬಿಡೆನೆಂದು ಮುಳಿಯೊಳೆ ನಿಂದು ಬಾಣನು
 ನಿಸಲೊಡರ್ಚಿದಂ. ಅಂತು ಬಗೆದಲುತು ಕಾನಂ ಕರ್ಬುವಿಲ್ಲಂ ತುಡುಂ
 ಕಿಯುಂ, ತುಂಬಿದೆಯನೇಳುಸಿಯುಂ, ಪೂಗೋಲೈ ಕೆಯ್ಯೊಡಲೊಡಮೆ
 ನಗೆ ತನಗೊಂದು ಮೂಡಿಗೆಯಿನೊಂದಲ ಬೆಂಬಲಾಯೊಳೊಂದು ತಲೆದೋ
 ಳುದುವು. ಪಿಡಿನಾಗಳೊಂದು ; ಪಿಡಿಯಿಂ ತುಡುನಾಗಳೆರಡು ; ತೊಟ್ಟನೆ
 ಸಿಡಿನಾಗಳೊಂದು ; ಗುಜಾಯಂ ಕೆಡೆನಾಗಳ್ ನಾಲ್ಕು ; ಪಂಚಾಯು
 ಧನ ಪೊಸಮಸೆಯ ವಿಶಿಖಂಗಳ್. ಮುನ್ನಮೋರೊಂದು ಮತ್ತಮೀ
 ರೆರಡು ಮೇಣ್ ಮೂಮೂಲು ಬಲುಕ್ಕುಂ ನಾಲ್ ನಾಲ್ಕು ಕಡೆಯೊಳ್ಳಿದೈ
 ದು ತಾನರೆಯ ಕರ್ನೆಯ್ಲ ಮಲ್ಲಿಗೆಯ ಮಾವಿನ ಪೊಸಅಸುಗೆಯ
 ಕೂರಂಬುಗಳಳುಂಬಂ. ಆದೊಡಮೇವನೊ! ದೈವದ್ರೋಹಿಗಾವುದು ತಾಂ
 ಸಲ್ಲುಂ ! ಈ ಮಾಟಕ್ಕಿಯಿನಾರ್ದೆಚ್ಚ ಮಲರಂಬುಗಳ್ ಗೋಳುಗಲ್ಲಿ
 ತೆತ್ತಿಸಿದ ಕಲ್ಲಂಬುಗಳಪ್ಪುದುಂ ಮಯಣದ ರೂಮೊಂದು ಕಿಚ್ಚನಿಡಿರ್ಚಿ
 ಮೆಯ್ಯೊಟಾಂತರಿ ಮದನಂ ಪೋಗಿ ಯೋಗಿಯಂ ಕೆಣಕಿ ಕಡೆಯೊಳ್
 ತಪದುರಿಯಿನಳವಲಾದಂ.

ಆವೇಳೆಯೊಳಿತಂಗೆ ನೆರಮಾಗುತುಂ ಬೀಡಿಕೆಯಿಂ ಕಟ್ಟುಲದಿಂ
 ಪೆಣ್ಣಡೆಯ ನೀಳುವೆಣ್ಣಳ್ ಬಂದೊದವಿದರ್.

ಎಸೆವಲತಗೆಯಿಂ ಪೊರೆದ ಮೆಲ್ಲಡಿಯ ನಡೆಯ ಬೆಡಂಗಿನೊಂದು
 ಬಾವದಿಂ ನೆಲೆವಲಯ ಕಲ್ಲಲ್ಲಿ ರಾಗಮನೊಡರ್ಚಿಯುಂ, ಸೂಡಿದ ಮು
 ಡಿಯಿನಡಿಗಡಿಗಿ ಸೂಸುವ ಬಿಡುಮಲ್ಲಿಗೆಯ ಕಂಪಿನೊಡವರ್ಪಾಟಿಗಿಳ್ಳಿ
 ನಡೆವಳ್ಳಯ ಬೆಮೆಯಂ ಪುಟ್ಟಿಸೆಯುಂ, ಪೆಟಿನೊಸಲೊಳ್ ಕಳುಯ

ಪಾಂಗಿನಿಂದಲೆನ ಮುಂಗುರುಳಂ ನೂಂಕೊತ್ತುವೊಂದು ನೆವದಿಂ ತೋಳ
ಮೊದಲಂ ತೋರ್ಪಡಿಸಿಯುಂ, ಕೆಕ್ಕೆಯ ಕತ್ತರಿಯ ಮಕರಿಕೆಗಂಡಲೆ
ದು ಮುಸುಲವ್ವಳಿಸುವ ಮುಡುಂಬಿಯ ಕೂಟನುಂ ಮುರಿಮುರಿದು
ನೋಟ್ಟು ಭಂಗಿಯಿಂ ತಮ್ಮಾ ಕೊನೆಗಣ್ಣಳ ಕಾಂತಿಯಿಂ ದೆಸೆಯನೆತ್ತಂ
ಬೆಳಗಿಯುಂ, ಬಿಣ್ಣುವೆತ್ತ ಬಟ್ಟನೊಲೆಗಳೆರ್ಡೆಯನೇಷೂತ್ತಿ ನಿಗುರೆ
ಘನನಿತಂಬಂ ಕದಕ್ಕದಿಸೆ ಪುಸಿನಡು ಬಳ್ಳಿ ಬಂದು ತಪದೊಳರ್ಪ ರಾ
ಯಂಗೆ ಕಟ್ಟಿದಿರೊಳಾದ್. ಆಪೊಟ್ಟು ಕಾನಂ ತನಗೆ ಬೆಂಬಲಮಾಗೆ
ನಡೆತಂದ ದಂಡಂ ಕಂಡಳವಿಯೊಳಾದ್ ಸಾದ್ ಬಿಲ್ಮುಪುವನ್ನಂ ತುಂ
ಬಿವೆದೆ ಕಡಿನನ್ನಂ ನಿಷಂಗಂ ಮುಗಿನನ್ನಂ ಐವಡಿಗಣೆಯಿಂ ಮುಪುವಕ್ಕ
ದೊಳೆರ್ಡಾರಾಯನನಿಸುತಿದ್.

ಇತ್ತಲ್ ಮುಂದೆಸೆಯೊಳ್ ಬಂದ ಸಂದ ಸಿಂಗಾರಿಯರುಂ ಸಂ
ದಣಿಸಿ ಕಾದಿದರದೆಂತೆನೆ :—

ಅವರೊಳೊರ್ವಳ್ ಸೋಮುಡಿಯ ಸೊರ್ಕಿನ ಮಂಜುಘೋಷಿ
ಯೆನಸುಂ ದೂರದೊಳೆರ್ಡು ರಾಯಂಗೆ—ಎಲೆ ಮಾರಾಯ ! ಇದೇತಪ
ಮಾಟವೊ ! ಮಡದಿಮಕ್ಕಳಂ ಪೊಡವಿಯೈಸಿರಿಯನುಡಿದೀಕಾರಡವಿ
ಯೊಳ್ ಮೂಗುವಟ್ಟಿಪೊಂದು ಹದನೇಂ ! ಕಲಿ ಸೋಂಕಿದಂತಿರೀಕ
ರ್ಮಲೆಯಂ ನೆಪ್ಪ ಪೊಕ್ಕು ಬಾಲ್ಯ ಬವಣೆಯದೇನಯ್ ? †ಪುಲಿ
ಯಿರ್ಕುಮಾನೆಯಿರ್ಕುಂ ಚಲದಂಕರ ಲೆಂಕ ! ನೀನೆ ಮಂಕಡನಾಗ !
ಎಂಬುದುಂ—

ಅನಿತಪ್ಪೂಳ್ ಮತ್ತಮೊರ್ವಳ್ ಕೊಂಕುಗುರುಳ ಬಿಂಕದ ರಂಭೆ
ತನ್ನ ಮೇಲುದಂ ಬರೆಸೆಳೆಯುತುಂ ತಮ್ಮನರ್ಗೆ ಸುಟ್ಟಿಸಿ—ನೋಡಿರೆ !
ಕಾಯ್ ಬೇಸಗೆಯ ನೇಪಪ ಸೂಡೆನ್ನದೆ ತೀಡುವ ಕುಳಿರ್ಗಲಿಯು
ಕೋಡೆನ್ನದೆ ಕಪ್ಪವ ಕಾರ ಸೂಪ್ಪಿಯ ಜಿನುಂಗೆನ್ನದೆ ಮರವಟ್ಟು
ಮೋನದಿಂ ಪುರ್ಚುಗೊಂಡನಂತುಮಿರ್ಪ ಕಾಡಾಡಿ ರಾಯನೊಂದು ಗೆ
ಯ್ಮಿಯಂ ! ಎಂದು ; ಮುಂದು ನಿಂದು ಸುಮದರಾಜಂಗೆ—ಪೋ !
ಮಾಣೆಲೆ ಜೋಗಿ ! ಏವುದೊ ನಿನ್ನೀತಪಮೇವುದೊ ಜಪಮೇವುದೊ ಜಾ
ನಂ ? ಮುದಿರ್ಪ ಕಣ್ಣೆವೆಯಂ ಬಿಡಿರ್ಚಿ ನೋಡೆಮ್ಮಂ. ಇದೆ ! ಬರ್ದಿಲ
ನಾಡಿಗರ್ಗಂ ನೋಡಲ್ಪಾರದಚ್ಚರಸಿಯರ ನಲ್ವೆಂಡಿರ್ ನಿನ್ನನಾರಯ್ವೊ

ಡೆಂದು ಬಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟಾರ್ಥ. ನೀನಿಂತು ಗುಮ್ಮನಂತಿರೆ ಕಣ್ಣೊಳಿಸಿ
 ದಿಟ್ಟಿಸದಿರ್ಪುದೇಂ ? ಆನ ಸೋಗದ ಭೋಗದ ಬಿಟ್ಟಿಯಂ ಕಿಟ್ಟಿತ್ತ
 ಲಾಟವೆಯೊ ? ತಿರೆಯೊಳ್ ಬಲ್ಲರ್ಗೆ ಕಾಟದ ಬೇಟದ ಕೂಟದೇಳನೆಂಡಿ
 ರೊಡನಾಟದಿಂ ಪೆಚಿತು ಭೋಗಮುಂಟೆ ? ಬಳ್ಳಿಯೊಳೆ ಪಣ್ಣು ತೊಂ
 ಗಲ್ಪೊಂಗುವ ತೊಂಡೆಯ ಕಟುವಣ್ಣೆ ದೊರೆನರ್ಪಾತುಂಬುಂಜವ್ವನದ
 ನಲ್ವೆಂಡಿರ ಚೆಂದುಟಿಯಂ ಮಾಣ್ಣಾಣೆಂಬೊಂದು ನೆವದಿಂದೊಚ್ಚತಮು
 ಣ್ಣುವ ಕಾಮಿನಿಯ ಕಂಠರುತಿಯ ಹೊಂಕೃತಿಯುಪಚಾರಮಾಗೆ ತುಂ
 ಬುಂಗೊಡನೊಳೆಟ್ಟೊಂದು ನುಣ್ಣುಬಲ್ಲರಲಿಂ ಪುಟ್ಟುವ ಕುಳ್ಳುಳೆಂಬ
 ಮೆಲ್ಲಲಿಯ ಪಾಂಗಿನಿಂ ಕಂಠಮೂಲದೊಳಡಿಗಡಿಗೆ ಕಳಕಳನಾದನೊದ
 ವೆ ಮುಂಬಳ್ಳೆಂ ಮೆಲ್ಲನೆ ಕರ್ಚಿಯುಂ, ತನಿರಸಂ ಸೋಪುವನ್ನಂ ನಾಲ
 ಗೆಯೊಪು ಸೀಯೆಂದು ಚುಂಬಿಸಿಯುಮಂತಂತಾಗಳಾಗಳೊಸರ್ವ ಅಧ
 ರಾಮೃತಮುಂ ನಿಚ್ಚಂ ತಣ್ಣನೆ ಸವಿವ ಬರ್ದುಳ್ಳರ್ಗೆ ಬರ್ದಿಲರೇಂ ಪಾ
 ಸಟೆಯೆ ? ಅಂತುಮಲ್ಲದೆಯುಂ ತನ್ನ ಏಪುಂಜವ್ವನದ ಕುಪುಪಿದನೆ
 ಏಪುಟ್ಟು ಮೇಲುದುಮಂ ಪಾಪು ನೂಂಕುವ ಕಾವನಾಟದ ಸೆಂಡೆಂ
 ಬಂತು ತೋರ್ಪ ಜೋಡೆಯ ಬಟ್ಟೆ ನೆಲೆನೊಲೆಗಳಂ ತಳ್ಳು ಪಿಡಿವೊಂಕಿ
 ಯುಂ ಮತ್ತಂ ತನ್ನಂ ಸೋಂಕಿ ಪಾಯ್ವ ಕಾದಲೆಯಂ ಬರೆಸೆಳೆದೊಳೆಟ್ಟಿ
 ನುರ್ಗುನುಪುಯಸ್ಸಿನಂ ಮಿಡಿದೊಡೊಡೆನಮಳ್ಳೊಲೆಯೊಡೆದು ಪಾಲ್
 ಸುವಿನಂ ತನ್ನೆರಡುಂ ನಿಡುದೋಳ್ಳೆಳನಮರ್ದು ಬಿಗಿದು ತಟ್ಟಿಸಿಯುಂ,
 ಮೇಣ್ ಕಾಡುವ ಕಾವಂ ಕೋಡುವ ಕಮ್ಮಲರ್ ಮೂಡುವ ಚೆಂದವಂ
 ನೇಹಿಗರಾಗಿ ನೆಲೆವಾಡದ ತೂಗುಂಮಂಚಮೆತ್ತಂ ಅಂಜಿದುಪ್ಪುಟ ನಲ್ವಾ
 ಸೆತ್ತಂ ಬನದ ಬಳ್ಳಿವಾಡಮೆತ್ತಮೆಳದಳರ ಮೆಲ್ವಾಸೆತ್ತಂ ! ಮತ್ತಂ ಜತೆ
 ಗೊಂಡು ಸಾರ್ದು ಇನಿವೊಟ್ಟುಂ ಲಲ್ಲಿವಾತಿನ ಸೊಲ್ಲ ಸೊಗದೊಳಿದು
 ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ಮೆಯ್ಯಾರ್ಚೆ ನಡುವಂ ಸಡಿಲ್ಲಿ ನಿಜುಯಂ ಬಿಡಿರ್ಚಿ ಬಗೆಬಗೆ
 ಯಂ ತನುತನುವನೊಂದುಗೂಡಿ ನೆರೆವ ಜಾಣ್ಮೆಯ ಹರಳೆಗರ ಭೋ
 ಗಮೆ ಭೋಗಮಲ್ತಿ ! ಅಂತಿರೆ, ಗಾವಿಲ ! ನಿನ್ನೀ ಮೂಪುಂದೆವಸದ
 ಬಾಪುಕ್ಕಿಯಂ ಸೊಗದೊಳಾಗಿಸದೆ ಜೋಗದೊಂದು ಬೆಮೆಯುಂ ಬಾರ್ತೆ
 ಗೆಟ್ಟೀಕಾಡಂ ಪೊಕ್ಕು ನಿರ್ನೆರಂ ಚಿ ! ನರಿಕರಡಿಗಳ ಣಾಯ್ಗೆ ತುತ್ತ
 ಪ್ಪೆಯೆ ? ಬಾ ! ಬಾರೆಂದು ಕರೆದಳಾ.

ಮತ್ತಮಾಪೊಟ್ಟಿಗೆ ಬಡನಡುವಿನ ಮೇನಕೆ ಸಂಚುಗೆಯ್ವ
ರಂಭೆಯಂ ಮಾಣಿಸಿ ತಾಂ ಮುಂಬರಿದು ಮಾರಾಯಂಗೆ— ಎಲೆಲೆ
ಕಾಮರಾಜ ! ಇಂತೊಂದುಂ ಬೆಸನಮೇಂ ! ನಿನ್ನನ್ನರಪ್ಪ ನಡುವರ
ಯದ ಜವ್ವನದ ಗಂಡುಗಲಿಗಳೇತೆನೊಂದು ಬನ್ನದೊಳ್ ಬಾಪ್ಪರೆ ?
ನಿನ್ನನುಟಾದೆಮ್ಮಾವೆಣ್ಣುಗಳಮಾರಂ ಸೇರ್ಗುಂ ! ಎಲೆ ಜಿನ್ನಿಗರಾಯ !
ಎನ್ನೊಳ್ ಮುನಿಸೇನಯ್ ? ತನ್ನಾಣ ! ಅರೆಗಳಿಗೆಯೊಳೆ ಕಾವನಾಟ
ದೊಂದು ಮಾಟದಿಂ ನಿನ್ನಂ ಸಂತಸಂಬಡಿಸೆಂ. ಇಂತು ನಿನ್ನನೆ ನಂಬಿ
ಸೋಲ್ತು ಬಂದಳೊಂದು ಜವ್ವನದ ಗಾಡಿಯ ಮೋಡಿಯಂ ಬಗೆಯದೆ
ಸವಿನುಡಿಯುಂ ನುಡಿಯಿಸದೆನಸುಂ ಕಟಾಕ್ಷಿಸದೆ ದೆವ್ವಮಾಳ್ವಂತಿರೆ
ಗುಳುಗುಮ್ಮನೆ ಬೆಕ್ಕುಸಮಾಗರ್ಪರೆ ! ತಸಮಂ ಸುಡು ! ಮೋನಮಂ
ಬಿಡು ! ಬಳ್ಳಿವನೆಗೆ ನಡೆ ! ಕಾಮಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದೊಡೆತನಮಂ ಪಡೆ !
ಇದೆಕೊಳ್ ನಜುದಂಬುಲಂ ! ಹಾ ! ಹಾ ! ಇನಿವಿದುಂಕಾಲಂ
ಬಿಸಿಲೊಳಿಸಿನಂ ಪಿತ್ತಂ ನೆತ್ತಿಗೆಜುತಕ್ಕುಂ ; ಬಾರಯ್ ನೀರೇಜುವೆಂ
ಮೀಯಿಸುವೆಂ, ಪೂಸುವೆಂ, ಬಾವನ್ನದಿಂ ತಿಮಿರ್ವೆಂ, ತಿಲಕಮನಿಡು
ವೆಂ, ತನಿವಣ್ಣಳಂ ತಿನಲೀವೆಂ, ನಿನ್ನನಗಲದಾವಗಂ ಸೇವಿಸುವೆಂ.
ಎನ್ನಪ್ರಾಣೇಶ್ವರಾ ! ನಿನಗಿಂ ಶಶ್ವತ್ಸುಖದ ಬಟ್ಟೆಯಂ ತೋಜುವೆಂ,
ಎಂದಳ್.

ಆಗಳ್ ಕೆಕ್ಕಿಜುದ ಕಕ್ಕಸಮೊಲೆಯ ತಿಲೋತ್ತಮೆ ಮೇನಕೆಯ
ನುಡಿಯನನುಕರಿಸಿ ಜತಿರಾಯನೊಳ್— ಏನೆಲೆ ಪಂಡ ! ಪೆಂಡಿ
ವ್ವಂದು ಕರೆಯೆ ಆಜಿನೆಂಬ ನಿನ್ನ ಗಂಡುಗಲಿತನಮಂ ಸುಡು ! ಪಂದಿ
ಯರ್ಗಿಂತಂತು ನೀಂ ಕುಜು, ಪೆಣ್ಣಂಜುವೆಯೆ ! ಆ ನಿನ್ನೀಪುಟ್ಟಂಗೇ
ನೆಂಬೆನೊ ? ಚಿ ! ನಿನಗೀಜವ್ವನಮೇಕೆಯೊ ? ಅಣ್ಣರಿಜೇಕೆಯೊ ?
ಏನೆಮ್ಮಂ ಕಂಡು ಬೆದಜು ಮರವಟ್ಟಯ್ ! ಎಂದು ಕೊಜುಚಾಡಿದಳ್.

ಇಂತೆಂದಾಡುವ ತಿಲೋತ್ತಮೆಯನಾಕ್ಷೇಪಿಸಿ ಕುಡುನೋಟದ
ಕುಡಿವುರ್ವಿನೂರ್ವತಿ—ಪೋ ಪೋಗಿರೆ ! ಬಾದಿಯ ಬಜುಜೋಗಿಯ
ನುಟಾದತ್ತಂ. ಪೆಣ್ಣಳಿದುರ್ವ ನಾಣಟಾದು ಗಟುಸಾಳವೆಣ್ಣೊಂದು
ಮಾಚ್ಚಿಯಿನಿಂತು ನುಡಿವರೆ ! ಎಂತೆಂತೊ ಬೊಮ್ಮನಂದಂಧುಡಿ
ಕಡಿಯೆಲ್ಲಳಿನಟ್ಟಿಯೊಂದಂ ಬಿಗಿದು ತೊವಲಂ ಪೊದೆಯಿಸಿ ಪುಸಿಯಿಸಿ

ಯಸುವೊಂದಂ ತುಂಬಿ ಬಿನದಕ್ಕೇವನದತ್ತಣ್ಣಟ್ಟುಕುಮಲ್ಲದೀಜೀವಿ
ಯೋಳ್ ಮಾನಸರ ಲಕ್ಕಣಮುಂ ಪುರುಳುಮುಂಟೆ ! ಪೊ ! ಮಾಣ್ !
ವಿಹಾರಂ ನೇರಮಾಯ್ತು, ನಡೆ ಪೋಪಂ, ಎಂದಿಜುದು ನುಡಿದಳ್.

ಕೇಳ್ ದೇವಾಂಗನೆಯರಿಂತು ಪೊಗಟ್ಟುಂ ತೆಗಟ್ಟುಂ ಬಯ್ತುಂ
ಭಂಗಿಸಿಯುಂ ನುಡಿಸಿದೊಡಂ ಮೋನಮನೊಡೆಯದ ಕಣ್ಣೆಜಿಯದ
ಕದಲದ ರಾಯನ ಕಟ್ಟಾಯಸದ ತಪದ ಬಲೈಯುಂ ಕಂಡು ದೂರದೆ
ಕೆಯ್ಯುಗಿದು ಬೆಂಗೊಟ್ಟರ್ ; ಕಾವನಾವ ನಾಡನೊ ಪೊಕ್ಕುಂ.

ಇತ್ತಲಿಂತಾಗೆ ರಾಯನ ನಿಚ್ಚಟದ ಭಕ್ತಿಗೊಲ್ದು ಕೆಲವಾನುಂ
ದಿನಕೆ ದೇವಿ ಮೆಯ್ಯೋಜುದಳ್. ಇಂತು ತನ್ನ ಕಣ್ಣಿದಿರೋಳ್ ಮೂರ್ತಿ
ಗೊಂಡ ಆದಿಮಾಯೆಯುಂ ಕಣ್ಣಾಜಿ ಕಂಡಾನಂದಾಬ್ಬಿಯೊಳೊಲಾಡಿ
ಯುಂ ಪಾಡಿಯುಂ ಪೊಗಟ್ಟುಂ ಮಣಿದುಂ ದೈನ್ಯದಿಂ— ಎಲೆ ಮಾತೆ !
ನೀಂ ಭಕ್ತವತ್ಸಲೆ ಸಾಜಂ ! ಧ್ಯಾನಗಮ್ಯೆ ಸಾಜಂ ! ಸಕಲೇಷ್ಟಪ್ರದಾ
ಯಿನಿ ಸಾಜಂ ! ಆದಿಶಕ್ತಿಯೆನಿಸಿದುರ್ ಮೂಗವಲಿಂ ಹರಿಹರಬ್ರಹ್ಮ
ರ್ಕಳಂ ಮೋಹಿಸಿದ ನಿನ್ನೀಮಾಯಾವಿನೋದಮನಾರಜುಗುಂ ! ಎನ್ನ
ನುದ್ದರಿಸಾ ! ಎಂದು ಬಗೆವಗೆಯೋಳ್ ತುತಿಸುತುನುಡಿಗಿಳಿದಂ.

ಆಗಲಾತನಂ ನಾಲ್ಕುಂ ಕೆಯ್ಯಳನೆತ್ತಿ—ಮಗನೆ ! ಪಿರಿದಾಯ
ಸಂಗೊಂಡಯ್ ! ನಿನ್ನಿಷ್ಣಾರ್ಥಂ ಸಿದ್ಧಿಪುದು ದಿಟಂ, ಎಂಬ ಶುಭ
ರೂಪಿಣಿಯಂ ಕಾಮಾಕ್ಷಿ ಯುಂ—ನಿನ್ನಂ ಕಂಡೆನೆಗೆ ಪೆಜತಾವುದೊ ಇಷ್ಟಂ ?
ಎಂದು ಬಿನ್ನಯಿಸಿದಂ. ಈ ನುಡಿಗೆ—ಹಾ ! ಸೊಗಂಬಾಟಯ್ ! ಶತ್ರು
ಹೃತಮಾದ ನಾಡುಂ ಸಕಲಸಂಪದಮುಂ ನಿನ್ನೊಡಮೆಯೊಳಕ್ಕೆ !
ಪೋಗೆಂಬುದುಂ ; ಸುಮದರಾಜಂ—ಅಬ್ಬೆ ! ನಿನ್ನಡಿಗಳನುಟುದುಮಾಂ
ಪೋಗಲ್ಪುಂಟೆ ! ರಾಜ್ಯದಿನೇಂ, ಭಾಗ್ಯದಿನೇಂ ? ಆನೊಲ್ಲೆನೀಕ್ಷಣ
ಭಂಗುರದ ಭೋಗಂಗಳಂ. ನೀನೊಲ್ವುದು ನಿಕ್ಕುವಮವೊಡೆನಗಾಸ್ತಿ
ರಪದವಿಯಂ ತೋಜುಸ, ಎಂದು ಬೇಡಿದಂ. ಮತ್ತಮಾರಾಯನ
ಬಿನ್ನಪಕ್ಕೆ ಕಾಮಾಕ್ಷಿ— ಅಂತಾಗದಯ್, ನಿನಗಿಹದ ಭೋಗಂಗಳಿನ್ನುಂ
ತೀಜುತಿಲ್ಲದಜುನಂತದು ಸಮೆವನ್ನಮಾನಿನ್ನ ರಾಜ್ಯಪದದೊಳೆ ಇದುರ್
ಬಾಟು. ಮೆಣೆಂದಿಗೆ ಶ್ರೀರಾಘವನ ಜನ್ನದ ತುರಗಂ ನಾಡಂ
ಪುಗುತರ್ಪದಂದೆ ಧರಣಿಯನಾತನ ಚರಣಕ್ಕರ್ಪಿಸಿ ನೀನಾತನ ಸೇವೆಯೊ

ಳಿದೊಡೆ ಮುಂತೆ ಲೇಸಕ್ಕುಮನ್ನೆಬರಂ ನಿನಗಂ ಪೊಬ್ಬಲಂ ರಕ್ಷೆಯಿ
ರ್ಪಂತಾಂ ನಿನ್ನನಾಡೊಳ್ ನಿಲ್ವಿನೆಂದನುಗ್ರಹಿಸಿ ಮೆಯ್ಯರೆಡಳ್.

ಲಾಲಿಸು ! ಅಂತು ತನಗಾಣತಿಯಿತ್ತುಂ ಮಾಯಮಾದ ಆದಿ
ಮಾಯೆಯಡಿಗಳಂ ನೆನೆಯುತ್ತೆ ತಪೋವನದತ್ತಣಿಂ ತಳದರ್ಪ ಪುರ
ಕೆಯ್ತಂದು ಸಗೆರಾಯರನೆಟ್ಟಿಟ್ಟೆಯುಂ ತಾನರಸುಗೆಯ್ಯತುಮೀಗಳುಂ
ನಿಮ್ಮಾಗಮನಮನೆ ಪಾರುತುಮಿರ್ಪಂ.

ಅಂತು ರಾಯಂ ತನಗೊಲ್ಲ ಕಾಮಾಕ್ಷಿ ದೇವಿಗೆಂದೇರ್ಪಡಿಸಿದ
ದೇಗುಲವೈಸೆ ಆಗಳುಂ ತನ್ನಂ ಮುಜಿವುಗುವರಂ ಕಾವೊಂದು ಮೈಮೆವೆ
ತ್ತೀದೇವಾಗಾರದೊಳ್ ನೆಲಸಿರ್ಪಳೆಂದು ಸುಮದರಾಜಚರಿತಮಂ ಸಮಂ
ತು ಕಾಮಾಕ್ಷಿ ಮಾಹಾತ್ಮ್ಯಯಂ ಶತ್ರುಘ್ನಂಗೆ ಮಂತ್ರಿಪಂ ಕೇಳಿಸಿದಂ.

ಮುದ್ದಣ— ಎನ್ನರಸಿ ! ಶತ್ರುಘ್ನನಿಂತೇರ್ಪಟ್ಟೊಂದು ಮೈಮೆ
ಯಂ ಕೇಳ್ವ ಸಂತುಷ್ಟನಾಗಿ ಮಂತ್ರಿವೆರಸು ತಾಂ ದೇವೀದರ್ಶನಾರ್ಥಂ
ದೇಗುಲಮನೊಳವೊಕ್ಕು ಮೂರ್ತಿವೆತ್ತ ಕಾಮಾಕ್ಷಿಯಂ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತು
ಮಿದರ್ಪಂ.

ಅನ್ನೆಗವ.ತ್ತಲ್ ಯಥೇಚ್ಛಂ ಪೋಪ ಜನ್ನಗುದುರೆ ಮುಂತೆನೆ
ವಹಿಚ್ಛತ್ರಪುರಮಂ ಪುಗುತರ್ಪುದುಂ ನಗರಪಾಲಕರ್ ಪಿಡಿದು ರಾ
ಯಂಗೊಪ್ಪಿಸಿದರ್. ಸಾಲ್ಗುಮೀಬಿತ್ತರಂ. ರಾಯಂ ಹಯದ ಪಣೆಯ
ಲಿಖಿತಮನೋದಿಸಿ ಇಂದಿಗೆ ಪಾವನನವೈನೆಂದು ತಪುಸಂದು ಶತ್ರುಘ್ನ
ನಂ ಬರಿಸಿ ತನ್ನ ಪೊಬ್ಬಲಂ ರಾಘವನ ಪೆಸರೊಳರ್ಪಿಸಿ ಆತನ ಸೇವೆ
ಯೊಂದು ಬಗೆಯಿಂ ಸೇನಾಸಮೇತಂ ಲವಣಾಂತಕನೊಡನೆ ಪೊಜಿ
ಮಟ್ಟುಂ. ರಾಘವಾನುಜನುಮಾತನ ಕುಮಾರಂಗೆ ಪಟ್ಟಂಗಟ್ಟಿ ರಾಜ್ಯ
ಪದದೊಳಿಟ್ಟು ಕಾಣೈಗೊಂಡು ಕುದುರೆಯಂ ಬಿಂಬತ್ತಿ ಮುಂ ತೆರಳ್ದಂ.

ಎಂಬಲ್ಲಿಗೆ ಶ್ರೀರಾಮಾಶ್ವಮೇಧದೊಳ್
ಕಾಮಾಕ್ಷೀದರ್ಶನಂ ಅಷ್ಟಮಾಶ್ವಾಸಂ ಸಂಪೂರ್ಣಂ.

ನವಮಾಶ್ವಾಸಂ

— ಚ್ಯವನಾಶ್ವಮವರ್ಣನಂ —

ಸುಂದರೀ ! ಇಂತು ಶತ್ರುಹಂ ತುಂಬಿದೆಳಿಗೆ ನನ್ನಿವೊಲಿಂ
ಬೊಂದು ಜಸದಿಂ ಪೆಸರ್ವೆತ್ತು ಪುದಿದು ಪುದುವಾಲ್ವ ಪಾರ್ವರ ಬಂಚ
ದಟನ ಬಾಲ್ವನೆಯೆಂಬೊಂದು ನೆಗಟ್ಟಿಗಡರ್ಪಾಗಿ ಸಂದ ಅಹಿಚ್ಚುತ್ರ
ಪುರವರದ ರಾಯನ ಮನ್ನಣೆಯ ಬಿರ್ದಂ ಕೆಯ್ಯೊಂಡು ಮೂವಗಲಿದುರ್
ಬಲಾಕ್ಯಮಾತನನೊಡಂಗೊಂಡು ತನ್ನಂಕೆಯಂಕದ ದಲಂಬೆರಸು ನಾಜಿ
ಯ ಬೆನ್ನೊಳೆ ನಡೆದು ಪಲವುಂ ನಾಲ್ವಳಂ ಕಟುಕಟಾದು ಪೋಗಿ
ವೋಗಿ, ಮುಂತೆ ಮುಂತೆ—

ಭೂರಮೆಯ ನೇನಾಳಮೆಂಬಿನಂ ಪೊನಲ್ವರಿವ ಪಯೋಷ್ಣಿನದಿ
ಯ ಕೂಲದೊಳಗ್ಗಿಮೊಗರ್ಗೆ ಬಾಣಸುಗೆಯ್ದು ನಿಚ್ಚಮುಯ್ಯ ಜನ್ನ
ದುರಿಯ ನಡೆಬೀದಿಯನೆ ಮುಗಿಲುದ್ದನೊಂದಿದ ಕರ್ಪೊಗೆಯಿಂ,
ಅಗ್ಗಿಗೊಂಡದೊಳ್ ಪೊತ್ತುವ ನಜುನೆಯ್ಯ ನಿಲ್ಲರಳ ಬಲಿಗೂಟ, ಸಿರಿಕಂ
ಡಸೆಕ್ಕೆಯ ಸವುದೆಯ ಕನುರಿಂ ಪೊರೆದೆಲ್ಲೆಡೆಯೊಳೆತ್ತಂ ಪಳಂಚಲಿವೆಲರಿಂ,
ತೋರಮರಂಗಳ ಪಾಜುಗೊಂಬನೇಟ ರಯ್ಯಮಾಗೆ ಮೊರೆವ ಕುಕ್ಕಿಲ್ವ
ಪಾಡುವ ಬಾಸೆವಕ್ಕಿಗಳ ಗಜಬಜದಿಂ, ನಿರ್ವೈರಂ ಕೂಡಿ ಬಾಲ್ವ ಮೃ
ಗಂಗಳೊಂದು ನೆರವಿಯಿಂ, ತಾಂ ತಮಗಣಂ ಭಯಮಿಲ್ಲನೆ ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಿಂ
ಮೇದು ಮುನಿಗಳ್ಗೆ ಏವೊಟ್ಟುಂ ಪಾಲನೀವ ಸಗ್ಗದಾವನಿಟುಕೆಯ್ಯ
ಶ್ರಮದಾಕಳಂ, ತೋರ್ಪ ತಪೊವನನೊಂದು ಕಣ್ಣೊಳಿಸಲೊಡಂ ; ರಾ
ಜಂ ಸುಮತಿಯೊಳಿದೇಂ ತಪೋವನಮಾವ ಮುನಿಪುಂಗವನಾಶ್ರಮಂ
ಪೇಟಿಂದು ಬೆಸಗೊಳ್ವುದುಂ ; ಶತ್ರುಹಂಗೆ, ಇಂತೀತಪೋವನಮಶ್ವಿನೀ
ದೇವತೆಗಳ್ಗೆ ಸುರಪಜ್ಜೆಯೊಳೆಡೆಗೆಯ್ದು ಹವಿರ್ಭಾಗಮಂ ಸಲಿಸಿದ ಚ್ಯವ
ನಚುಷಿಗಳಾಶ್ರಮಮೆಂದಂ. ಏಗಳೆಂತೇ ? ಆರಾಮುನಿಪಂ ? ಜಂಟಿ
ದೇವರ್ಗೆ ಎಂದು ಸುರರೊಳ್ ಪಂತಿಗೊಟ್ಟನೇಕೆ ? ಅನಜುವಂತು ಬಣ್ಣಿ
ಸಿ ಪೇಟಿಂಬುದುಮುಟ್ಟಿಯಿಂ ಕಥಿಸಿದನದೆಂತೆನೆ :—

ಈಪೊಡವಿಯೊಳ್ ನಿಂದ ಪಟನುಡಿನೆಂಡಿರ್ಗೆ ಗಂಡನೆನಿಸಿ
ಬಂದ ಹೂನ್ಯಕ್ಕೆ ಮೊದಲಿಗನಾಗಿ ಸಂದ ಜೋಗಿಗಳ ಪಿರಿಯನೊರ್ವಂ

ಭೃಗುವೆಸರ ರಿಸಿಯುಂಟು. ಆತನೊರ್ವೆ ನೊಗಸಿದ ಗಜವಟ್ಟಕ್ಕೆ ಸಮಿತ್ತಾರಂಗಳಂ ತಿರಿತವೊಂದುಜ್ಜುಗದಿಂ ಭೈಗುವೊಟ್ಟುಂಗೆ ತನ್ನಾಶ್ರಮದತ್ತಣಿಂ ಪೊಜವೊದಂ. ಆಗ್ಲಾಪೊಟ್ಟೀಪೊಟ್ಟುಂ ಪೊಟ್ಟುಂ ಪಾರುತಿರ್ದ ದಮನನೆಂಬೊರ್ವನಲಾರಕ್ಕಸಂ ಉಟಜಮಂ ನೋಳ್ಳು ಸೊರ್ಕನುರ್ಕಿಂ ಪೊಡೆವ ಸಿಡಿಲ ಬಿಜುದನಿಯೊಳ್—ಮುನಿಕಾಂತೆಯಾವಳೆತ್ತವೊದಳಾರೇನೆಂದು ಗದಜು, ಅತ್ತಮಿತ್ತಂ ಕಂಡು ಕಾಣದೆ ಮತ್ತಂ ಕುಂಡದಗ್ನಿಯಂ ಜರ್ವಿದಂ. ಅಂತಸ್ಪುದುಂ ವೈಶ್ವಾನರಂ ಈ ಮರ್ಬಿಗನೊಂದು ಜಂಕಣಿಗೆ ಬೆದಜು ನಡುಗಿ ಮುನಿಪತ್ನಿಯನಂತರ್ವತ್ನಿಯಂ ಪತಿಪರಾಯಣೆಯಂ ತೋಪುಸಲೊಡಂ ; ಕೂಟಂ ಪತ್ತೆಸಾರ್ದು ಕೊಡನ ಮಜುಯ ಪಡೆಯಂ ತುಡುಕುವೆಗ್ಗನಂತಿರೆ ಸತಿಯ ನಿಡುಜಡೆಯಂ ಪಿಡಿ ದೀಪ್ತಿಯುತ್ತುಮಿದಂ. ಆಃ ! ಮಜುಗದರಾರೊ ! ತುರುಕನ ಬಂದಿಯೊಳಾದ ಆವಿನಂತಿರೆ ಮುನಿಕಾಂತೆ ಬೆಟ್ಟುಪುಂ ಸಿಡಿಮಿಡಿಗೊಂಡು ದೆಸೆಗೆಟ್ಟು ಬಾಯ್ವಿಟ್ಟು ಪಿಂದೆಸೆಯನೆ ನೋಡಿನೋಡಿ—ಹಾ ಮುನಿ ! ಹಾ ಗುರು ! ಹಾ ನಾಥ ! ಹಾ ! ನಾಯಕ ! ದಾನವನೊಂದು ಸೆಜಿಯಿಂ ರಕ್ಷಿಸಯ್, ಎಂದು ಕೇಳುದಳ್. ಆವೇಳೆಯೊಳಂತು ಭಯತ್ರ ಸ್ತೆಯಪ್ಪ ಹದಿಬದೆಯ ಬಸಿಪುಂ ಗಟ್ಟನೆ ಗರ್ಭಂ ಸೋದ್ದು ನೆಲನನಿಲಾಯೆ ಪಿಂಡದಿನೊಂದು ಮೂರ್ತಿಯೊಗೆತಂದು ಮಯ್ಯೆತ್ತು ಕೊಲೆಗನಂತಡೆದು, ಪೊಲ್ಲದ ಕಜ್ಜುಮನೊಡರ್ಚಿದ ನೀಂ ಪೊತ್ತಿಬೂದಿಯಾಗೆಂದು ಶಪಿಸಲೊಡಂ ; ದಮನಂ ಸುಟ್ಟುರಿದು ಕರಿಮುರಿವೊದಂ. ಅನಂತರ ಮಾಕಾಮಿನಿ ತಾಂ ಪೆತ್ತ ಕಿಜುಗೂಸಂ ತೋಳನೆತ್ತಿ ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನಾಶ್ರಮಕ್ಕೆ ನಡೆತಂದಾಗೆ ಬಂದ ಕಾಂತಂಗೆ ತನಗೊದವಿದೊಂದು ಸಂಕಟಮಂ ಕೇಳಿಸಿದಳ್. ಆಗ್ಲ ಮುನಿಪನಗ್ನಿಯೊಂದು ಗೆಯ್ಯೆಗೆ ಕಜು ತ್ತುರಿದು—ನೀಂ ಪಿಪುತಿನಿಯ ಪಾಂಗಿನಿಂ ಎಲ್ಲಮಂ ತಿಂದು ಸಾವುದೆಂದು ಬಯ್ಯಂ. ಅಂತಿರೆ ಬಯ್ಯುಂ ನೊಂದು ಬೆದರ್ಕೆಯಿಂ ನಡುನಡುಗಿಯುಂ ಹುತವಹಂ ರಿಸಿಗಿಜುಗಿ—ರಕ್ಕೆಯಕ್ಕೆ ! ಪುಸಿಯೋತದ ಮಾತಿನೊಂದು ಭೀತಿಯಿಂ ಮಾತೆಯಂ ತೋಪುದೆನಾಣ್ಣನೊಳ್ ದ್ರೋಹದೆಣಿಕೆಯಿನಲ್ಲ, ಎನ್ನನೋವ ಕಾವ ಪೊಜು ತಮ್ಮಡಿಯೊಳೆಂದು ಕಣ್ಣೀರಿಬ್ಬಿಡುವುದುಂ ; ಕೂರ್ವೆಯೊಡೆಯನಗ್ನಿಯಂ ಅಂತು ಪಿಡಿದುದಂ ಗಿಡಿದುಂ

ಮಡಿಯನಿಸೆಂದು ಸಯಿಟ್ಟು ಬೀಟುತ್ತಾ. ಇತ್ತಲ್ ಬಸಿಜಾಂ ಜಾಜಾ ಪುಟ್ಟಿದಂಗೆ ಚ್ಯವನನೆಂಬೊಂದು ಸಕ್ಕದದೊಳ್ಳೆಸರನಿಟ್ಟು ಕೊಂಡಾಟದಿಂ ಪೊರೆಯುತಿರೆ ಮುದ್ದಿನ ಪುಟ್ಟಕುವರಂ ಬೆಳ್ಳಕ್ಕದೇಜುಂಬೆಜಿಯಂತೆ ದಿನದಿನಕ್ಕೆ ಕಳೆಯೇಜು ಬಳೆಯುತಿರ್ದಂ. ಇಂತು ಬಳವಿಯ ಕಂದಂ ಸಾಂಗವೇದಂಗಳಂ ಕಲ್ತು ಗುರುವಂತಿರೆ ತಾನುಂ ಹರಿಯೊಲೈಯಂ ಪಡೆ ಯಲ್ಪೆಂದು ತಪಂಬೊಕ್ಕಂ. ನೆಲೆಗೊಂಡ ನಿಚ್ಚಟ್ಟದ ಜೋಗದೊಂದು ಜಾನದಿಂ ಮೆಯ್ಯುಜಿದೊಳನೋಟದೆ ಪಲವುಂ ಬರಿಸಂ ಸಮಾಧಿಯೊ ಳಿರ್ಪುದುಂ ; ಮೆಯ್ಯೊಳ್ ಪುತ್ತಮೂಡೆ ಮುಯ್ಯಿನೇಜುನೋಳ್ ದಟ್ಟ ಗೊಂಬಿನ ಬಲ್ಮರಂಗಳ್ ಪುಟ್ಟೆ ಕೆಂಜೆಡೆಮುಡಿಯ ಮಡಿಯೊಳ್ ಮಡ ಲಿಜಾದ ಬಿಬಿಲೊದಜ್ ಪೊದೆಯ ಕಾಂಚನಲತೆಯಂ ತುಲುಗಿ ಜಂಬೂ ವೃಕ್ಷದಿನೆಸೆವ ಪೊಂಬೆಟ್ಟದಟ್ಟದ ದಟ್ಟದಟ್ಟಲಂ ಗೆಲೆನಂದಂ.

ಅನ್ನೆಗಮಿತ್ತಲ್ ಶರ್ಯಾತಿವೆಸರ ಮನುಕುಲದ ರಾಯನೊರ್ವಂ ಸಕುಟುಂಬಂ ಬೆಂಬಟಾಯ ಮೆಯ್ಯಾನಲ ಚತುರಂಗಸೇನೆವೆರಸು ತೀರ್ಥ ಯಾತ್ರೆಗಿಂದು ಬಂದು ರೇವಾತೀರದೊಳಿಜುದು ಪುಣ್ಯತೀರ್ಥದೊಳ್ ಮಿಂ ದು ಕ್ಷೇತ್ರವಿಧಿಯೊಳಿರ್ದಂ. ಆಪೊಟ್ಟುಂಗಾತನಣುಗುಗುವಂ ತನ್ನೆಣೆವ ರಿಯದ ಗೆಡೆಯ ಜೋಡುಕಾರ್ತಿಯರೊಡನಾಡುತಾಡುತೆ ಬಲನ ಬನಂ ಬೊಕ್ಕೋರೊಂದೆಡೆಯ ತಳಿಜೊಂಪನುಂ ಪಿಡಿದುಂ, ಪೂಗೊಂಚಲಂ ಮುಡಿದುಂ, ಪಣ್ಣೊಂಗಲಂ ಸವಿದುಂ, ಬಿನದದಿಂ ವಿಹರಿಸುತುಮಿರ್ದಳ್. ಇಂತಾಡುವ ಬಾಲೆ ತನ್ನದಿರೊಂದು ಪುತ್ತಂ ನಿರುಕಿಸಿ ಕೆಳದಿಯರ್ಗಿ—ಆಂ ಕಂಡೆಂ ; ಏಂ ಕಂಡೆಂ ಪೇಟುಮೆಂದು, ಮತ್ತಂ ಬಾಲೆಯರ್ ಪಡಿನುಡಿ ಗುಡದಿರೆ ನಕ್ಕು—ಎನ್ನೀಪೈಪಿಂಗೇನೆಂಬೆ. ಇದೆ ಪುತ್ತಿನೊಳ್ ತೆತ್ತಿಸಿದ ಕರ್ಮಣೆಗಲ್ಲೆರಡಂ ಕಂಡೆನೀಗಲೆ ಕಿಲ್ಲುಕೊಳ್ಳೆನೆಂದು ಕೆಯ್ಯೊಳಾಟದ ಕವ ಲ್ಲೋಲಿಂ ಮಣೆಯೆಂದೆ ಬಗೆದು ನಿಶ್ಚಲಂ ಮಿನುಗುವ ಮುನಿಯ ಕಣ್ಣಂ ಕುರ್ಕಿದಳ್. ಅಕ್ಕಟಾ ! ಪೊನಲಿಡುವ ಕೆನ್ನೀರ ಕಾಲಂ ಕಂಡು ಬಾಲೆ ಭ ಯದಿಂ ಮನದೆ ತಳಮಳಂಗೊಂಡು ಆರೊಳಮೆನ್ನದೆ ತನ್ನೆಡೆಗೆ ಸಂದಳ್. ಆಕಾಲದೊಳೇನೆಂಬೆನೊ ! ಪಗಲೊಳೆ ಉಲ್ಕಾಪಾತಂಗಳಾಗಿ, ಧೂಮ ಕೇತುಗಳ್ ದೆಸೆದೆಸೆಗೆ ಮುಸುಂಕೆ, ನೆತ್ತರ ಸರಿ ಸುರಿಯೆ, ಆಗಳಾಗಳ್ ಪೊ ಡವಿ ನಡುಗೆ, ರಾಯನ ಸೇನೆಯೊಳ್ ಕುತ್ತಂ ಕುಜುಪಿಡೆ, ಕುದರೆ ಕಣ್ಣೀ

ರಿಡೆ, ಗಜಂ ಮಣ್ಣಂ ಗೋರೆ, ತೇರ್ ಮುಜಾಯೆ, ಉತ್ಪಾತಮಾಯ್ತು. ಇಂತೆಡೆನಿಡೆ ತಲೆದೋಪುವ ದುರ್ನಿಮಿತ್ತಂಗಳ್ಗೆ ರಾಜಂ ಪಿರಿದುಂ ಕೊರಗಿ ಏನಾನುನೊಂದಡಿಯುರ್ಕುಮೆಂದು ತಪ್ಪಸಂದು ಸುತ್ತಂ ಬನದೊಳ್ ಚರಿಸುತಿರೆ ; ತನ್ನಿದಿರೊಳ್ ಬಿಂಜವೆಟ್ಟಿನಿಟುತರ್ಪ ಶೋಣನದದೆಡುಂ ಪೊನಲೆಂಬಂತಿರೊಂದು ಪುತ್ತಿನತ್ತಣೆಂ ಕವಲ್ಪರಿವ ನೆತ್ತರ ಮುರಿಯಂ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ಕಟ್ಟಚ್ಚರಿಯೊಳೆ ಮುಟ್ಟಿಯಿಸಿ ನೋಲ್ಪುದುಂ ; ತಪದೊಳರ್ಪ ಮುನಿಪಂ ಗೋಚರನಾದಂ. ಆಗಲಾತನಡಿಗಳ್ಳಿಗಿ ರಾಜಂ—ಶಾಪಾನು ಗ್ರಹಸಮರ್ಥರ್ ನೀಮೆ ವಲಂ. ಪರಿವ ನೆತ್ತಿರೇನೊ ! ಎಂತಪುವೆನೀಮ್ಬ ಮೆಯಂ ಕುಟುವಾನಿಸನೆಂ. ತೀರ್ಥಯಾತ್ರಾರ್ಥಂ ಬಂದೀತೊರೆಯೊತ್ತಿ ನೊಳೆ ಬನದೆ ಬೀಡಂ ಬಿಟ್ಟೆಂ. ತಪೋವನಮೆಂದಜುತೆನ್ನಿಲ್ಲಂ. ಎಮ್ಮಾ ಸೇನೆಯೆಂತುಮಾಧಿವ್ಯಾಧಿಕ್ವಾಮಡಾಮರಂಗಳ್ಗೆ ಕೋಳುಮೋಯ್ತು. ಎ ನ್ನೊರ್ವನಯೆ ಕತದಿಂ ವನಮಂ ಪಾಟಾಯ್ತಕ್ಕಟಾ ! ಮುನಿರಾಯ ! ಈಗಲ್ ನಿನ್ನನೆ ಮುಜುಗೊಂಬೆಂ. ನೀಂ ಕರುಣಿಸಿ ಕಾವುದೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸೆ ; ಚ್ಯವನಂ ರಾಯಂಗೆ—ಎಮಗಿನ್ನಾವ ಮೈಮೆಯೊ ! ಆವ ತಪನೊ ! ಕಣ್ಣು ರುಡರಾದೆವೈಸೆ ! ಕೇಳ್ ನಿನ್ನಯೆ ಕುವರಿ ತನ್ನಾಟದೊಂದು ಗಮಕದಿಂ ಸೆಳೆಯನೆನ್ನ ಕಣ್ಣಳಂ ಕುರ್ಕಿ ನೋಯಿಸಿದಳ್. ಇಂತಿದು ನೆತ್ತರ್. ಏವೇಲ್ಪಿನೊ ! ಎನ್ನೊಂದು ನೋವಿಗಿಂತು ಔತ್ಪಾತಿಕಂಗಳೆಂದಂ. ಆ ನುಡಿಗಿ ರಾಜಂ ನೊಂದು, ಮೇಣ್ ಶಾಂತಿಯೇನೆಂಬುದುಂ ; ಮುನಿಪಂ— ನಿನ್ನಾಕನ್ನೆಗುವರಿಯನೆ ಎನ್ನ ಸೇವೆಗೀವುದಜುಂ ನಿನಗಂ ಸೇನೆಗಂ ಸು ಭಿಕ್ಷ ಮಕ್ಕುಮೆಂದು ಮಾರ್ನುಡಿಯಲೊಡಂ ; ಶರ್ಯಾತಿ ತಾಂ ತಲೆವಾಗಿ ರಾಣಿಯೊಳ್ ನಿಧಾನಿಸಲ್ತೆಂದು ತನ್ನಾವಾಸಕ್ಕೆ ನಡೆತಂದು ಅರಸಿಗೀಕತಿ ಯಂ ಪೇಟ್ಟಂ. ಆಗಲಾತನ ರಾಣಿ ವೆತ್ತ ಬಸಿಟುನೊಂದುರಿಯಿಂ ನೊಂದು ಪಳಯಿಸಿ—ಹಾ ! ಎನ್ನೀ ಮುದ್ದುಗುವರಿಯನೆಂತಗಲ್ವಿನೊ ! ಎಂತೀಪೆತ್ತೊ ಡಲಂ ಪಿಡಿವೆನೊ ! ದೈವನೊಂದೀ ಬಾಲೆಯೊಳೆ ಕಣ್ಣೆಟ್ಟುದೇ ! ಅಕ್ಕಟಾ !
 † ಎತ್ತಣ ಬನಮೆತ್ತಣ ಮುನಿ | ಯೆತ್ತಣ ತಪಮೆತ್ತಣಾಟಮೆತ್ತಣ ನೋಟಂ ||
 ಎತ್ತಣ ಶಲಾಕೆ ಪೋ ಮಾ | ಣೆತ್ತಣ ಪಗೆಯೆತ್ತಣಾಧಿಯೆತ್ತಣ ದಾನಂ ! ||
 † ನಡೆಬಾರದ ನುಡಿಬಾರದ | ಗೆಡೆಬಾರದ ಕೂಡುಬಾರದಂದದ ಸಯ್ತೊ ||
 ದುಡೆಬಾರದ ಮುಡಿಬಾರದ | ಬಿಡಬಾರದ ಪಸುಳೆ ಮಗಳನೆಂತಾಂ

ಕುಡವೆಂ ! || ಎಲೆ ರಾಯ ! ನೀನುಮೊಡಂಬಡುವಯ್ ! ಜಾವಳದವಸಿಯ
ಕವಡುಮಾಯೆಗೊಳಗಪ್ಪರೇಂ ! ಆ ! ಎನ್ನೀಕೊಡುಗೂಸಿಂಗೇವೂರ ಕೊ
ಳ್ಳೊಡೆ ! ಮನುಕುಲದೆ ಪುಟ್ಟು ಪಟ್ಟಾಗಿರೆ ಚೆಲ್ಲಿನ ಬಲ್ಲಿನ ರಾಯಗುವರನ
ಕೊರಲೆ ಮಾಲೆಯಿಕ್ಕಿ ತುಂಬುವಳಗದೊಳ್ ಬಾಲ್ಯಪ್ಪನ್ನೀಬಾಲೆ ತಿರೆ ಪ
ಟುವಿನಂ ತಪದ ಮುದುಗೂಗೆ ಕುಂಗಂಗಿತ್ತು ಕೊರಲಂ ಕೊಪಿನಾ !
ಎಂದು, ಬಟುಕ್ಕಾಟದ ಮಗಳಂ ಕೊರಲೊಳ್ ತಟ್ಟಿಯಿಕ್ಕಿ ಕಣ್ಣೀಸುರಿದು—
ಹಾ ಗುಣಮಣಿ ! ಹಾ ಮುದ್ದಿನ ಕಣಿ ! ಹಾ ಕುಲರತ್ನವೆ ! ಹಾ ಸಿಂಗ
ರದ ಮುದ್ದ ! ಎಂತು ನಿನ್ನನಗಲ್ಲ ಬಾಲ್ಯಪ್ಪನೊ ! ಅನುದಿನಂ ನೋಂತು
ನೋಂತು ತನು ತವಿಯೆ ಕರಮುಪನಾಸಮುಟುದುಂ ಕಟುದುಮೊಡಲ
ತಿಣ್ಣದೊಂದು ಬೇನೆಯಿಂ ನೋವೆ ಪೊತ್ತುಂ † ಪೆತ್ತಿನ್ನೆಬರಂ ಪಾಲಿಸಿ ಲಾ
ಲಿಸಿ ಮುದ್ದುಗೆಯ್ದ ನೀಗ*ಳಂತಾಂ ಪಟುವಾನಿಸಂಗೆ ಕುಡುವೆಂ ಮಗಳೇ !
ಆಸಿಯೊಡಲ ಬಾಲೆ ! ನೀಂ ಪಸಿದು ಸಸಿನಂಬಡದಂತಾರಯ್ಯರಾರ್ ! ಸೋ
ಮುಡಿವನಾಗಳಾಗಳ್ ಪಿಕ್ಕಿ ಪೊಡೊಡಂಬೆಯಂ ಮುಡಿಯಿಸುವ
ರಾರ್ ! ದಿನದಿನಕೆಂ ಮಿಯಿಸುವರಾರ್ ! ನಲ್ಲುಡೆಯನುಡಿಸುವರಾರ್ !
ನಲ್ಲೊಡವಂ ಕುಡುವರಾರ್ ! ನಿನ್ನನೊಡಂಬಡುವರಾರ್ ! ಕೊಂಡಾಡು
ವರಾರೋವರಾರ್ ಬೇನೆಗೆ ನೋವರಾರೆಲೆ ಕುವರೇ ! ಆ ! † ಆರೊಡ
ನುಣ್ಣಾ ಬೇಸತ್ತಾರಂ ನಡೆನೋಡಿ ಕೂಡಿ ನುಡಿವೊ ಪಡುವೊ ; ಆರೊಡ
ನಿರ್ಪೊ ಮೇಣೆನ್ನಾರಂ ಪೆತ್ತಬ್ಬೆಯೆಂದು ಕರೆವೊ ಮಗಳೇ ! || ಅಕ್ಕಟಾ
ಕಂಗಳನಾದೊರ್ವನಂ ಮುದುವಾರ್ವನಂ ಕೆಯ್ಯಿಡಿವೊಂದು ಯೋಗಮಂ
ಬಿದಿ ಮಾಡಿದನೇ ! ಲೋಕದೆ ಲೋಗರ್ ಕಾಡ ಬೀಟಂ ತಂದು ಊರ
ಮರನೊತ್ತಿಗಿಡುವರುಂಟು. ನೋಡಿ ನಾಡೆಳವಳ್ಳಿಯಂ ಸವಂತು ಕಾಡ
ಕರ್ಮರನೊಳ್ ಪತ್ತುಗುಡುವರೊಳರೇ ! ನೂಪ್ಪಂ ಪಲವೇಂ ? ನೂಳದ
ದೊಂದು ದಂದುಗಕ್ಕೆ ಕೆಯ್ಯನುರ್ದ ಚಿಂತಾಮಣಿಯನೊತ್ತೆಯಿಟ್ಟು
ಬಾಲ್ಯ ಕೈನೆಯ ಕಯ್ಯೆಗೊಳಗಾದೆನಕ್ಕಟ ! ಎಂದು ಮುಟುಮುಟುಗಿ ಹವ್ವು
ದಂಬೋದಳ್. ಆಗಳಾಕಿಟುವರಯದ ರಾಯಗುವರಿ ಮಾತೆಯಂ
ಸಯ್ತುರಿವೊಂದು ನುಡಿಯ ಬಿನ್ನಣದಪುವಿನ ಜಾಣ್ಮೆಯಿಂ—ಅಬ್ಬೆ ! ಏನೆಂದ
ಬಲ್ವ ! ಪೆತ್ತರೊಳ್ ಪೆಣ್ಣೊಡವೆಯೆಂದು ನ್ಯಾಸಮಲ್ತೆ. ಎಂತುಂ ಕುಲಕ್ಕೆ
ಪೆಪಳಪ್ಪ ಮಗಳೊಳೇಂ ಮುಟುಕಂ ! ಮನುವಾದೊಡಂ ಮುನಿಯಾ† ದೊಡ

ಮೇಂ ! ಕೊಡಗೂಸಿನೊಂದು ಭಾಗ್ಯಮೆ ಭಾಗ್ಯಂ, ಸೈವೆ ಸೈವು. ಪೆಜತಾವ ಭೋಗಂ ಸಲ್ಲಂ ? ಮುನ್ನೊಡಲೊಂದುಗೆಯ್ತೆಯ ನೋಂಪಿಯೆಸಕ ನೊಡರ್ಚಿ ತಿರಿಕುಳಿಯೊಳಮರವೆಂಡಿರ ಭೋಗಮನುಣ್ಣಂ ; ಮೇಣ್ ಕೈನೆಯಾಗೆರಾಯನ ಕೆಯ್ವಿಡಿದುಂ ತಿರುದಿಣ್ಣಂ ವೆಣ್. ಅದು ಕಾರಣಂ ನೀಂ ಸಂತಮಿರೆಂದು ತಾಯ್ಗೆ ನಯಂಬೇಟ್ಟು, ಅಯ್ಯಂಗೆ—ಅಯ್ಯ ! ಮುನಿಯೆಡೆಗೆ ಪೋಪಂ ಎಂದು ಕರೆದುಯ್ದೆಳ್. ಅಂತು ಬಂದಾ ಕನ್ನಿವೆಣ್ ತವಸಿಯಂ—ಒಡೆಯ ! ಅಪ್ಪದಪ್ಪದಾನಾಟದೋಟದೋಳ್ ತಮ್ಮಡಿಗಳ್ಗೆ ತಪ್ಪನೆಸಗಿದೆ. ಇದೆ ! ಅಯ್ಯನೆನ್ನಂ ನಿಮಗರ್ಪಿಸಲ್ವೆಂದು ಬಂದಿರ್ಪನದಜನಾದಾನಮನೊಲ್ವು ಕೆಯ್ಯೊಂಡು ಕೂರ್ಮೆಯನೆಮ್ಮ ಜಾತ್ರಿವಯಣಿಗಳೆಗೆ ನೇರಿಟ್ಟಾಧಿವ್ಯಾಧಿಗಳಂ ಪರಿಹರಿಸಿ ಪೊರೆಯಯ್ ! ಎಂದು ಕಾಲ್ಗೊಳಿದೆಳ್. ಇಂತಪ್ಪದುಂ ಚ್ಯವನಂ ಕನ್ಯೆ ಸುಕನ್ಯೆಯ ಜಾಣ್ಮೆಯ ಮೆಲ್ವುಡಿಗೊಪಲ್ವು, ಸಮಾಧಿಯನುಟಾದು, ರಾಯಂ ಶಾಂತಿಗೆಂ ದಿತ್ತ ದಾನದ ಬಾಲೆಯನೊಪ್ಪಿ, ಪಯಣಿಗಳಂ ನಾಡಿಗಳಂ ಸೊಗಮ ಪ್ಪಂತು ಕರುಣಿಸಿ, ಶರ್ಯಾತಿಯಂ ಪರಸಿ ಬೀಟಿಕ್ಕೊಟ್ಟಂ.

ಇತ್ತಲ್ ಶರ್ಯಾತಿರಾಜತನೂಜೆ ನಿಜಪತಿಯಂ ತನಗೊಲ್ವು ದೈವ ಮೆಂದೆ ಬಗೆದು ಮುನಿ ಮನಂ ಮೆಚ್ಚುವನ್ನಂ ಸಂದ ಸೇವೆಯೊಳೆ ಬ ಲ್ಲೆಳ್. ಚ್ಯವನರ್ಷಿಯಂ ಮಾನವಿಯೊಂದಾರಯ್ಯೆಯಿಂ ತನ್ನ ಕುರು ಡಿನ ಬೇನೆಯಂ ಮಜ್ಜಿದು ಎಡೆಯೊಳೆ ಆಶ್ರಮಮನೊಂದಂ ನೇರ್ಪಡಿಸಿ ದೈವಭಕ್ತಿಯೊಳೆ ಸಂದು ತಾನುಂ ಸಂತಮಿದಂ. ಇಂತು ಕೆಲವಾನುಂ ದಿನಮತಿಕ್ರಮಿಸಲೊಡಮೊರ್ವೆ ಬರ್ದಿಲವೆಜ್ಜರಾಬಟ್ಟೆ ಮುಟ್ಟಿನಂದು ಮುನಿಯೆಲೆವನೆಗೆ ಪುಗುತಪ್ಪುದುಂ ; ಸುಕನ್ಯೆ ಛತ್ರಿಧಿಗಳಂ ಯಥಾವಿಧಿ ಉಪಚರಿಸಿ ಮನ್ನಿಸೆ ; ಬಿರ್ದುವಂದ ದೇವರ್ ಹದಿಬದೆಯ ನಡೆವಳಿಗಂ ಭಕ್ತಿಗಂ ಮೆಚ್ಚಿ ಸಂತಸದಿಂ ಮುನಿಪತ್ತಿಯಂ ವರಮಂ ಬೇಡೆಂದರ್. ಅದರ್ಕಾಕಾಂತೆ—ಅಂ ಪೆಜತಾವ ವರಮಂ ಬೇಟ್ಟಿನೊ ! ಎನ್ನೀ ಪತಿಯ ಕುರುಡಂ ಪೋಗೊಳಿಸಿ ಕಾವುದೊಂದೆ ಎಂದು ಮಾರ್ನುಡಿಡೆಳ್. ಮೇಣಾದೇವತೆಗಳ್—ನಿನ್ನ ಮುನಿ ಎನುಗೆ ಸುರಪನ ಪಂತಿಗುಡುವೆನೆಂದು ಪೂಣ್ಣೊಡೆ ಕಣ್ಣಳನೀವೆನೆ ; ಮುನಿಪಂ—ತಡೆಯೇಂ, ಇದೆ ಬಾಸೆ ಯೀವೆಂ. ಅಂ ಪುರೋಹಿತನಿದುರ್ ಬೇಳಲಿದ್ ಜನ್ನದೊಳ್ ನೀಂಗಳ್ಗೆಯೆ

ಮುನ್ನಮೆಡೆ, ಬಟಾಯಮಿಂದ್ರಂಗೆಂದು ಕೆಯ್ಯೊಯ್ದಂ. ಅನುಡಿಗೆ ಸುರವೈದ್ಯರೊಪ್ಪುಗೊಟ್ಟು ಮುನಿಯೊಡನೆ ತಡೆಯದೊಂದು ಬೆಂಚೆಯೆಡೆ ಗೆಯ್ಯಂದು ತಾಂ ಮೂವರುಂ ಮೆಯ್ಯಟ್ಟಿಲೊಡಂ ಬಗೆಯಲ್ಬಾರದ ಪಡಿವರಿಜುಗಳೆನೆ ಒಂದಚ್ಚಿನೊಳೆಕಂಬೊಯ್ದ ಮೂಜುಂ ಪೊಂಬಾಪೆ ಯೆನೆ ಮೂವರುನೊಂದೆ ರೂಪಿನೊಳೊಗೆದು ಮರಲ್ಪಟ್ಟಜದೆಡೆಗೆಯ್ಯಂ ದರ್. ಇಂತು ಬಂದ ಸುಕುಮಾರಗಾತ್ರರಪ್ಪ ಮೂದೇವರೊಳ್ ಮುನಿ ಯಾರಿಂದಾರಯ್ಯೊಡಾಪದ ಬಾಲೆ ಸ್ವರ್ಣೈದ್ಯರಂ ಮೇಣುಂ ಮುಜುವುಗೆ ತಾನೊಲ್ಪು ತೋಜು ಪತಿಯಂ ಮೆಚ್ಚುಗೊಟ್ಟು ತಮ್ಮೆಡೆಗೆ ಬಿಜಯಂ ಗೆಯ್ದರ್.

ಕೇಳಯ್ ! ಶತ್ರುಘ್ನ ! ಮೂಲೋಕಮುನುಂ ತನ್ನೊಂದು ಜೋಗದ ಜಾಣ್ಮೆಯ ಮೈಮೆಯ ಬಲ್ಮೆಯಿನೊವೊದಲೊಳೆ ತೆಮಳ್ಳಿ ಬಿಚ್ಚಲುಸಿ ನೋಡಲಾರ್ಪ ತನ್ನೊಳನೊಟದ ಪರ್ಮೆಯ ಜೋಗಿಗೀಗಳ್ ಬಾಂಬಟ್ಟಿಯ ಪರ್ದಿಗೇಟ್ಟಿಡಿಯೆತ್ತರದಿಂ ಪೊಜನೊಟವೊದನೆ ಕರುವಿಟ್ಟ ಕಡವರದ ರೂವೆನೆ ಮೆಯ್ಯಿರಿ ಪೊಗರೇಜಿ, ಮುಜುಸಿಂಗನೊಳ್ಳೊಣ್ಣ ವಿರನಿಟುಕೆಯ್ಯೊಂದು ತೇಜಮನೊಳಕೊಂಡು ರಾಜಪ ಜಡೆಮುಡಿ ಸೊಗ ಯಿಸೆ, ಪೊಂಬೆಟ್ಟಿನ ಕೋಡುಗಲ್ಲಂ ತಳ್ತು ಪುದಿದು ಪೊದೆದ ಬೈಗಿನ ಚೆಂಬಿಸಿಲ ಬೆಳಗಿಂಗೆ ದೊರೆವರ್ಪ ಪೀತಾಂಬರದುಡೆ ನಡುವಿನೊಳ್ ವಿರಾಜಿಸೆ, ಅರಸಿಂಗನ ಬಲ್ಲೆದ್ಗೆ ಪಾಸಟಿಯೆನಿಪ್ಪ ಪೇರಗಲದೆದ್ಗೆ ಮನಂಗೊಳೆ, ಯೂಧನಾಥನ ದಟ್ಟಸೊಂಡಲಂ ಗೆಲೆವರ್ಪ ತೋರತೋ ಳ್ಳೆಸೆಯೆ, ಸಿರಿಸೋರ್ವ ಮುಖಪದ್ಮಂ ಚಳಚಳಿಸೆ, ಚ್ಯವನಂ ಜವ್ವನ ದೇಲ್ಕಿಯಿಂ ಸಂತಂ ಪತ್ತಿನೆರಸಿರ್ಪನ್ನೆಗಮೊರ್ವ ಶರ್ಯಾತಿರಾಜಂ ತಾಂ ಮೊಗಸಿ ನೆಗಟ್ಟಲಿರ್ಪ ಜನ್ನಕ್ಕೆ ತನ್ನಳಿಯನನೆ ಪುರೋಧಸನಾಗಿ ಬರವೇ ಟ್ಟಿಟ್ಟಲೊಡಮೋಲೆಕಾಪರ್ ಬಂದು ಮುನಿಗೆಜಿ ಪಾವುಡೆಯುಮಂ ಕಟ್ಟೋಲೆಯುಮನೊಪ್ಪಿಸಿದರ್. ಚ್ಯವನನೋಲೆಯೊಕ್ಕಣೆಯನೋದಿ ರಾಜನಿಂಗಿತಮನಜಾತು ಸಂತಸಂಗೊಂಡೂಟಾಗದಾಳ್ಳಂ ಮನ್ನಿಸಿ ಬರ್ಪೆ ವೆಂದು ಮುಜುನುಡಿಯಂ ಬರೆದು ಕಳುಪಿದಂ. ಬಟುಕ್ಕಂ ಮುನಿ ದಂಪತಿಗಳ್ ತಮ್ಮಾಶ್ರಮದಿಂ ಪೊಜಮಟ್ಟು ಪಯಣಂಬಂದು ಮಾವನ ನಾಡಂ ಪುಗುತಂದು ರಾಯನರಮನೆಗೆಯ್ದೆನಂದು ಕುಳ್ಳಿರ್ಪುದು ;

ರಾಯಂ ಮಗಳಂ ಬಟಾಯಂ ಜವ್ವನದ ಚೆನ್ನಿಗನಂ ಕಂಡು ಕಟುತ್ತ ಮುರಿಮುರಿದು ಆ ! ಮನುಕುಲದ ಪುಟ್ಟಿ ನಿಟ್ಟುರದ ಬೊಡ್ಡಿ ತನಮಿಂತೇಂ ಸೂಟನನಾಯ್ದು ಬಾಲ್ವು ನೀಂ ಮಗಳೇ ! ಕೆಲಸಾರೆಂದು ಗದಟ ; ಅಯ್ಯನಡಿಗೇಗಿ ಕಿಟುನಗೆಯಿಂ—ಜೀಯ ! ಆನಜಂಗಿಟ್ಟು ಬಟಾಗಿ ಪಟುವೊರ್ದುಂವಂತು ನಡೆದೆನಿಲ್ಲ, ಈತನೆ ತನ್ನಾಣ್ಣನೆಂದು ಸಕಲಾಂ ಶಮಂ ತಿಳಿವಂತಾಡಿ ತೋಜಾದಳ್. ಇಂತಾಗೆ ನಲ್ಲವರಿಯ ನೆಗಟ್ಟಿಯಂ ಕರಮೊಲ್ವು ಬಂದಾಮುನಿಯಂ ಪೊಗಟ್ಟು ಪಾಡಿದಂ.

ಇಂತಿಪ್ಪುದುಂ ಬಟಾಕ್ಕಮೊಂದು ಶುಭದಿನದೊಳ್ ಚ್ಯವನಂ ಪುರೋಹಿತನಾಗೆ ರಾಜಂ ಯಾಗಮಂ ತೊಡಂಗಿ, ನೆರೆರಾಯರ್ ಪೊಗ ಟ್ಪನ್ನಂ, ಭೂಸುರರ್ ತಣೆವನ್ನಂ, ದೇವರ್ಕ್ಕಾ ಸಂತುಷ್ಟರಪ್ಪನ್ನಂ ಬೇಳ್ತಂ. ಆಗ್ ತನ್ನೊಂದು ಪೂಣೈಯಂ ನೆನೆದು ಪುರೋಧಸಂ ಹವಿಪ್ರದಾನದೊಳ್ ಮುನ್ನಂ ಮುನ್ನಮಿದು ಬೋಟಿಯರ ಬೆಜ್ಜರ್ಗೆ, ಇಂತಿದಮಳ್ಳೇವರ್ಗೆ, ಮೇಣೆದಶ್ವಿನೀಸುತರ್ಗೆಂದು ಕರೆಕರೆದೆಡೆಗೊಟ್ಟು ಬಟಾಯಮಿದು ದೇವೇಂದ್ರಂಗಿದು ಸುರಪಂಗಿಂತಿದು ಮೆಯ್ಗಣ್ಣಂಗಿದು ಎಂದು ಹೋಮಿಸಿದಂ. ಇಂತು ತನ್ನನೇಳಿಸಿಯುಂ ಪಂತಿಗೆ ತಗದ ಅಶ್ವಿನೀದೇವರ್ಕ್ಕಳಂ ಮನ್ನಿಸಿ ಮುನ್ನೆಡೆಗೆಯ್ದನೆಂಬೊಂದು ಕತದಿಂ ಕಟುಂಬಿ ಸುರಪಂ—ಈ ಅಟುವಾರ್ವನಂ ತಲೆಗಡಿನೆನೆಂದು, ತನ್ನ ಬಜ್ಜ ರಗೈದಂ ಜಳಪಿಸುತೆ ಮಾಮ್ಲೆತಿಸಲೊಡರ್ಚಿದಂ. ಅನಿತಟಾಳೆ ಚ್ಯವ ನಂ ತನ್ನೊಂದು ಬಲೈಯಿಂ ಸುರಪನುಮಂ ಕೈದುಮಂ ತಡೆಗೆಯ್ದಂ. ಇಂತು ಮರವಟ್ಟಿಪ್ಪುದುಂ ಸಕಲಮನುಗಳುಂ ಮುನಿಗಳುಂ ಸುರರುಂ ಮೈಮೆಯಂ ಪೊಗಟ್ಟು ಸುರಪನನುದ್ಧರಿಸಲ್ಪೆಂದು ಚ್ಯವನನಂ ತುತಿಸಿ ದರ್. ಅಂತು ಸುರಪನಂ ಸೆಜಿವಿಟ್ಟುಂ ದೇವಮೈದ್ಯರ್ಗೆ ಪಂತಿಗೊಟ್ಟುಂ ನೆಗಟ್ಟಿನೀಮುನಿಯಿಳೆಯೊಳ್.

ಮೆಚ್ಚುಗಾರ್ತಿ ! ನಾಡಿಂ ನಾಡಿಂಗೆ ಪಯಣಂಬಂದ ಬಟಲೈ ಮುಡಿವನ್ನಂ, ಕೊಡಂಕೆ ನಲ್ಲತೆಯ ಪುರುಳಿಂ ತುಂಬುವನ್ನಂ, ಮನದ ಬಯಕೆ ಯಟುವನ್ನಂ, ಶತ್ರುಹಂ ಸುಮತಿಯೊರೆದ ಕತೆಯಂ ಕೇಳ್ವು ಸಂತಸಂದಾಳ್ವಿ ಅಂತರ್ಸಿನಂ ಮುನಿಯಂ ಕಾಣಲ್ವೇಟ್ಟುಮೆಂದು ನಿಚ್ಚದ ತುಟಾಲಾಳ್ಳಳಂ ಬೆರೆದು ಪುಣ್ಯಾಶ್ರಮಕೆಯ್ತಂದು ಚ್ಯವನನಂ ಕಂಡೆಡಿ

ಗಿಡಿದು—ತಾಂ ಶ್ರೀರಾಮನನುಜನೆಂ, ಶತ್ರುಘ್ನವೆಸರ ಬಾಲಕಂ, ಜನ್ನ ಗುದುರೆಯಂ ಬೆಂಬಟುವೋಪ ಬಟ್ಟಿಯೊಳ್ ತಮ್ಮಡಿಯಂ ಕಂಡು ಪರಕೆ ಗೊಳ್ಳೊಡೆಂದು ಬಂದೆವೆಂದು ಕೇಳಿಸಿದಂ. ಮುನಿಯೆಂಗುಂ—ನಿಡುಗಾಲಂ ಜಗದಜುಕೆಯೊಳೆ ಬಾಟೊಂದು ಸೈಪಂ ನಿನ್ನೊಳೆಶನೊಡರ್ಚುಗೆ ! ಶ್ರೀ ರಾಘವಂ ಬೇಳಲಿರ್ಪನೆಂದು ಜಾನದೊಳೆ ಬಗೆಯಜುತು ನೀಂಗಳೆತ್ತಂ ಬರ್ಪೊಂದು ಪೊಟ್ಟನೆ ಪಾರುತುಮಿದ್ ; ಚೆನ್ನಾಯ್ತು, ಕುಳ್ಳಿರೆಂದು ಯಥೋಚಿತಂ ಸತ್ಕರಿಸಿದಂ. ಮತ್ತೆಮೆನಸುಂಬೋಟ್ಟು ಧರ್ಮಕಥಾ ಕಥನದೊಳಿದಿಂಬಟಾಯಂ ರಾಘವನಂ ಕಣ್ಣಾಟಿ ನೋಡಲೆಣಿಸ ಮನ ದಿರವನಜುಪಿದಂ. ಶತ್ರುಹನೆಂಗುಂ—ಮುನಿಯಿಷ್ಟಮಿಂತಿದು ; ಬಯಸು ವೆಯವೊಡೆ ಈಗಕೆ ಕೊಂಡುಯ್ವಂತೀರಾಮದೂತನಂ ನೇರ್ಪಡಿಸುವೆಂ. ಮುನಿಯೆಂಗುಂ—ಲೇಸು ! ಲೇಸು ! ಈ ಪೊಟ್ಟಿ ರಾಮನಡಿದಾವರೆ ಯಂ ಕಂಡು ಸಕುಟುಂಬಂ ಧನ್ಯನವ್ವೆಂ. ಆರವಂ ರಾಮನ ನಚ್ಚಿನ ಬಂಟಂ ? ಶತ್ರುಹಂ ಹನೂನುಂತನಂ ಸುಟ್ಟಿಸಲೊಡಮಣುವಂ ಮುನಿಗೆ ತಲೆವಾಗಿ—ಆಣತಿಯೊಳಿರ್ಪನೀಗಕೆ ಆಯೋಧ್ಯೆಗೆ ನಿಮ್ಮನುಯ್ದು ಮಖ ಶಾಲೆಯೊಳ್ ಬಿಟ್ಟು ಮರಳ್ ಪೆನೆಂದಂ. ಒಡನೆಯೆ ಚ್ಯವನಂ ತನ್ನಾಶ್ರ ಮನುಂ ಮಿಕ್ಕುಟಾದ ಋಷಿಗಳೊಪ್ಪಿಸಿ ಬೆಸನಂಗೊಂಡು, ತಾನುಂ ಸುಕೆ ನೈಯುಂ ವಾಯುಸುತನ ಪೆಗಲನೇಟಿ ವಾಯುವೇಗದಿನಯೋಧ್ಯೆಗುಯ್ಕಿ ಟುಪಿ, ಇನ್ನೆಬರಂ ತಮ್ಮ ವಿಜಯಯಾತ್ರೆಯಂ ರಾಘವಂಗಳುಪಿ, ಮತ್ತೆ ಮಾತನಾಣತಿಯಿಂ ಬೆನ್ನನೆ ಶತ್ರುಹಂಗೆ ಬೆಂಬಲನಾಗಿ ಬರುತುಮಿದ್.

ಎಂಬಲ್ಲಿಗೆ ಶ್ರೀರಾಮಾಶ್ವಮೇಧದೊಳ್
ಚ್ಯವನಾಶ್ರಮವರ್ಣನಮೆಂಬ ನವಮಾಶ್ವಾಸಂ ಸಂಪೂರ್ಣಂ.

ದಶಮಾಶ್ವಾಸಂ

— ನೀಲಾಚಲದರ್ಶನಂ —

ಎನ್ನ ನಿಚ್ಚದ ಪೂಜೆಯ ಕಟ್ಟಿಚ್ಚಿನ ಪ್ರಾಣಲಿಂಗವೆ ! ಎನ್ನ ಕೈ
ಮರ್ಚಿನ ಗೆಡೆಯಾಟದ ಮುತ್ತಿನ ಸೆಂಡೆ ! ಎನ್ನ ಚಿನ್ನ ಪೊನ್ನರಿಸಿ !

ಇಂತು ಹಯಂ ಪಯೋಷ್ಣಿನದಿಯಂ ದಾಂಟಿ ಬಲ್ಲಾರಂ ನಡೆ
ನಡೆದು ಪೋಗಿ ಪೆರ್ವೆಟ್ಟುಂ ಮುಂ

ಮನೋರಮೆ—ಎನ್ನರಸ ! ನೀನೋರ್ವನಪೂರ್ವಂ ಬಣ್ಣಗಬ್ಬಿ
ಗರ ಬಲ್ಲಹಂ ಗಡ ! ಪೋಪೋಪ ಬಟ್ಟಿಯೊಳ್ ಅಡವಿವೆಟ್ಟುಗಳನೆ ಬಣ್ಣೆ
ಪಯ್. ಅಶ್ವಮೆತ್ತಾನುಂ ನಾಡಂ ಪುಗದೆ ?

ಮುದ್ದ— ಒ! ಆಗಡೆ ವಾಜಿ ವಾಜಿಪುರಮಂ ದಾಂಟಿ ಪೋದುದು.

ಮನೋ— ಏಂ ಬಲ್ಪುಳ್ಳರಾಯಂ ಕಟ್ಟಿ ಕಾದನೆ !

ಮುದ್ದ— ದಿನಪತಿಯ ಪೆಂಕುಳರಾಯನೇಂ ಕಟ್ಟುಗುಂ ! ಏತಱ
ಬೀರಂ ! ತಾನೆ ಕೆಯ್ಗಟ್ಟಿದಂ.

ಮನೋ—ಶತ್ರುಹಂಗೆ ಕಾಣೈಯಿತ್ತು ಮಱಿವೊಕ್ಕನೇಂ ?

ಮುದ್ದ—ಅಪ್ಪುದಸ್ತುದು ; ತಾಂ ತನ್ನಂ ತನ್ನ ನಾಡಂ ತನ್ನ
ಬೀಡಂ ರಾಘವನ ಪೆಸರೊಳ್ ಶತ್ರುಹಂಗೊಪ್ಪಿಸಿದಂ.

ಮನೋ—ಆಃ ! ಶತ್ರುಘ್ನಂ ಬಲ್ಲಡಸುಗಾಱಂ.

ಮುದ್ದ—ತಡೆಯೇಂ ! ಅಂತು ಮಱಿವೊಕ್ಕು ಬಂದ ರಾಯನಂ
ನಾಡಂ ಒಪ್ಪುಗೊಂಡು ಮುಂತೆ ಬರ್ಪಾಪಥದೊಳ್—

ಅಡಿಗಡಿಗೆ ಬದ್ಧಬದಸಿಂ ಪಗೆದು ಪತ್ತುವಿಡಿಸಿ ದೆಸೆಗಿಡಿಸಿದೊಂದು
ಬಗೆಗೇಡಿಂ ದೆಸೆದೆಸೆಯ ಕಟ್ಟಲೆಯ ಬಿಂದವೊಂದುಗೂಡಿ ಗುಂಡು
ಗೊಂಡು ತಮ್ಮ ಪಗೆಯ ಬೆಂಗದಿರನ ಬೊಂದಿಯಂ ಬಂದಿವಿಡಿವೊಂದು
ಱವಣೆಯಿಂ ಬಾಂದಳಮನೇಱು ಪೋಪುವೆನೆ—ನೆರೆದ ನೀರ್ವೊಟ್ಟುಣದೊಳ್
ಬೆಚ್ಚಂತಿರೆ ಮೆಯ್ವೆರ್ಚಿ ನಿಗುರ್ದದೊಂದು ನೀಲಪರ್ವತಂ ಮಾಕಾಳಿಯ
ಎಡವೊಲೆಯಂತೆ ವಿರಾಜಿಸಿದತ್ತು. ಅಂತದು ದಟ್ಟಯಿಸಿ ಮುಗಿಲ್ಮಟ್ಟಿ
ಬೆಳೆದ ಕರ್ಮರಂಗಳಿಱುಂಬಿನ ಬನಗಟ್ಟಲೆಯನೊಳಕೊಂಡೆಪೊಟ್ಟುಂ
ಚಂಪ ಖಗಮೃಗಂಗಳೆ ತಣ್ಣೊಳನೊಂದು ಭ್ರಾಂತಿಯಂ ಪುಟ್ಟಿಸಿ ಒರ್ತ

ರದಿನಿಂಬುಗೊಂಡ ಕರ್ಮಣಿಯ ಪಾಸಪಟಿಯಿಂ, ಅಂದು ಚಂಡಿಕೆಯ ಕೂರ್ವಾಳಂ ಪೋಲ್ಲ ಡಿವೋದ ಮಹಿಷಾಸುರನ ಬಿರಿವೊಡೆಯಿಂ ಸುರಿದ ದಂಡೆಗರುಳ್ಳಿ ಪಾಸಪಟಿಯಪ್ಪ ಅರೆಜರಿದ ಜಾದಿನ ಕೋಡುವೆಟ್ಟನೊತ್ತು ಗೊಂಡು ಸಿಂದೂರವಿಲಿಪ್ಪ ಮದಸಿಂಧುರಗಂಡಮಂಡಲದೊಂದು ಪಾಂಗಿನಿಂ ತೋರ್ಪ ತಪ್ಪಲಿಂ, ಪಗಲ್ಗೆ ಪಡಿನೇಸಪಿನೆ ಇರುಳ್ಳೆ ಪಡಿದಿಂಗಳೆನೆ ತೋಳಗಿ ಬೆಳಗಿ ಬೆಟ್ಟುವಗೆಯಂ ಪಗೆಯಿನ್ನಿಟ್ಟ ಕುಳಸದ ಕಡಿಕಂಡದಂ ತೊಪ್ಪುವಚ್ಚವಳಿಕಿನ ಗಂಡವೈಲದಿಂ, ನಿಚ್ಚವಯಣಂಬರ್ಪ ಜಾತ್ರೆಯ ಜನರ ಬರ್ದಿನ ಪಗಲೂಟದ ಬಾಣಸಿನಾವಿಗೆಯ ತನಿಗಿಂಡದೋವರಿ ಯೆಂಬಂತು ತಟತಟನೆ ಪೊಳೆವ ರಂಗುಮಾಣಿಕದಗಟ್ಟಿಯಿಂ, ಪುರುಷೋತ್ತಮನ ನಿಡುವಣೆಯ ತ್ರಿಪುಂತ್ರದೊಂದು ಮಾಪ್ಪಿಯಿಂ ಮೂಪುಂ ಕೆಲನೊಳಿಟಾತರ್ಪ ಬೆಳ್ಳಂಬರಿವರ್ಬಿಯಿಂ, ಉಣ್ಣದರುಣ್ಣಮದುರ್ಮದ ಮದಮದೊಂಬಾಟದೋಂಟದೊತ್ತಿನ ಪೇರುಚ್ಚದಿಂ, ಸಿದ್ಧರಸದ ಮಡುವಿಂ, ಪರುಸಗಲ್ಲಳಿಂ ಮನೋಜ್ಞಂ.

ಮತ್ತಮಲ್ಲಿ ರನ್ನಗಲ್ಲೆಡೆಯ ಪುಲ್ಲ ನಲ್ವಾಸಿನೋಳ್ ಚೆಲ್ಲದಿಂ ನಲ್ಲಕ್ಕೆ ರಸು ನಿಲ್ಲದೆ ಕುಳ್ಳಿದುರ್ದ ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ಲಲ್ಲಿಗಟುವ ಬಲ್ಲತನದ ಸೊಲ್ಲಸೊಗದ ಭುಲ್ಲಣೆಯ ಕೊಲ್ಲಣದೊಳೆಸೆದುಮಲ್ಲಿಗಲ್ಲಿಗೆ ಮಲ್ಲಟಾದಿವ ಪಲ್ಲ ಬಲ್ಲಲಿಗೆ ಕಲ್ಲದಾಡುವ ತೆಲ್ಲಯಿಸಿದ ಮಲ್ಲಗಳೆಯ ಸವಿನುಡಿಗೆ ಪಲ್ಲಟದ ಘಲ್ಲಣೆಯಲ್ಲಣೆಯ ಗಂಡುಗೋಗಿಲೆಯಿಂಚರಕ್ಕೆ ಪಲ್ಲಣೆಯ ಬೆಲ್ಲಂಗೋಲ್ವಿಲ್ಲನ ಮಲ್ಲಿಗೆಸರಲ ಜಲ್ಲಣೆಗೆ ತಲ್ಲಣಂಗೊಂಡು ಸಾವಗಿಸುವ ನೋವನೋವದೆ ಬಾವೆಯೊಡನೆ ಪೂವ ಸೇವತಿಗೆಯ ಕಾವಣದೋವರಿಯಂ ಸಾರ್ದು ಕಾವ ನಾಟದೊಳೆವೊಟ್ಟುಂ ಸೇವಿಸುವ ಬಿಜ್ಜೋದರರುಂ ; ಮತ್ತಮೊಂದೆಡೆಯೊಳ್ ಕಡೆಗಣ್ಣೋಟಂ ಕುಡಿನರಿಯೆ ಕುಡುವುರ್ವ ಸೆಡೆಯೆ ಬಿಡುಜಡೆ ಬೀಡುವಿಡೆ ನಡು ಪೊಡೆಯೆ ನಿಡುಮೊಲೆ ಜಡಿಯೆ ತೊಡೆಯೊಳಿಟ್ಟಿಡೆ ಯೊಳಾನಿಸಿ ಜತೆಗೂಡಿದೇಲುಂ ಸರದ ಮೆಲ್ಲನಿಯೋಜೆಯಿಂ ನುಡಿನಂತು ಮಿಡಿದು ಮಿಡಿದಂತು ಪಾಡಿ ಬಿನದಿಪ ಕಡುಬೆಡಗಿನಚ್ಚರಸಿಯರುಂ ; ಮೇಣುಂ ಪೆಟತೊಂದು ತಾಣದೊಳ್ ತಮ್ಮ ನಿಚ್ಚವಸದನದ ಸಿಂಗರ ಕೈಂದು ಸಿಂಗನೆಟಗಿ ಮಿದುಡುಂಡು ಕೆಲಕೊಕ್ಕ ಮುತ್ತಾನೆಯ ಆಣೆಮುತ್ತುಗಳಂ ಮತ್ತಂ ಬಟಾಯೆಡೆಯೆಡೆಯ ಕೆಂಬರಲನೋರನ್ನಮಾಗೆ ಕಂ

ಪುಗುವ ಪಾರಿಜಾತದ ಮಂದಾರದ ದುಂಡುಮಲ್ಲಿಗೆಯ ಸೆಂಡುಮಲ್ಲಿಗೆಯ ಬಿರುಮುಗುಳಂ ತಿಪ್ಪದೊಟ್ಟು ನಾಣಿಕದಡಕಿಲ್ಲೆಟ್ಟಿಯೊಳ್ ತುಂಬಿ ಮೊಟ್ಟಿದು ಬಟಿಸಲ್ವ ಮೇಳದ ಮೇಳಂಬಂಗಳ್ ಮುಸುಳದಂತು ಮೇಲು ದಳ ಕಿಟ್ಟುಜಂಗಂ ಬಾಸಣಿಸಿ ಬೆನ್ನನೆ ಬರ್ಪ ಜೋಲಿಗರ ಬರವಂ ನಿರು ಕಿಸುತುಂ ನಿಲ್ವ ಪೋಪ ದೇವಾಂಗನೆಯರುಂ ಕಣ್ಣೆವರ್ಪರ್.

ಇಂತು ಕರಮೊಪ್ಪುವ ಕಾರಾನೆಯ ಕಾಳಸಿಂಗನ ಕರ್ಗೋಡಗನ ಕರ್ವಕ್ಕಿಯಿಕ್ಕೆಯಾದ ಕರ್ಮರನ ಕಕ್ಕೆಯ ಕರ್ಮಾಟಿಯ ಕರ್ಮಣಿಯ ಕರ್ಗಲ್ಲ ಕರ್ವೆಟ್ಟುಮನಿಟ್ಟೆಡೆಯೊಳ್ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ಸುಮಿತ್ರಾತ್ಮಜಂ ಸುಮತಿಯಂ — ಎಲೆ ಅಜ್ಜಮಂತು ! ಮುಂತಿದೆ ಕಾಳರಕ್ಕಸಿಯ ಪಾಳೆಯದ ಕರ್ವಟ್ಟಿಯ ಗೂಡಾರಮನೆ ಕಟ್ಟಲೆಯ ಬೀಡಾರದೊಂದಿರವಿಂ ತೋರ್ಪ ಕಾರೊಡಲ ಬಲ್ವೆಟ್ಟಂ ಏನೆಂದು ಪೇಟಿಯ್, ಎಂಬುದುಂ ; ಸಮಸಂದ ಮುದು ಸಿನಜುವಿನೊಂದೇತ್ತಿರಮಂಗೆಯ್ನಲ್ಲಿಯಾಗೆ ತಾನಿಂತು ಪೇಟ್ಟುನೆಂತೆ ದೊಡೆ :—

ಬಲ್ಲಾಳ್ಗಳ ಬಿರುದರ ಮನ್ನೆಯರರಸ ! ಸರಸಿಜಾಕ್ಷನ ಬಿತ್ತರಂ ಬೆತ್ತ ಪುತ್ತಿನೆ ಆತೊರ್ಪದೆ ನೀಲಾಚಲಂ. ಸರರೊಡಮೆಯನಟಿಪುವ ಬವಸಿನ ಕೂಟರ್ಗೆ, ಪೆಟವೆಂಡಿರ್ಗಳಸುವೊಂದು ಬೆಸನದ ಸೂಳರ್ಗೆ, ತನ್ನಟಮಂ ಮಾಜುಗೊಟ್ಟು ಪಸುವಾಟ್ಟು ಗೊಂದೆಬೊಂದಿಗೆ, ಸಂದುಗೊಂದಿನೊಳಡಂಗಿದು ಬಟಿವೋಕರಂ ಕೊಲ್ವ ಕಳ್ಳ ದುರುದುಂಬಿಕೊಲಿಗಂಗೆ, ಪೆತ್ತ ಕೊಡಗೂಸಂ ಪಣಕೆ ಮಾಜಾಡಿ ಒಡಲಂ ಪೊರೆವಟಿಒಡಲಿಂಗೆ, ಪಟನುಡಿಯಂ ಪಟಿದು ಮೀಹಜಾನಂಗಳನುಟಿದ ಬೊಮ್ಮವೊಲೆಯಂಗೆ, ಬೆಸಲಾದ ಮಡದಿಯಂ ಬಡವ ಮಾನಸರಕ್ಕಸಂಗೆ ಕಣ್ಣೆ ಕಾಣಲ್ಪಾರದೊಂದು ಮೈಮೆನೆತ್ತು ನಿಂದಿರ್ಕುಂ. ಮತ್ತಮೀಪೆರ್ಮೆಯ ಪೆರ್ವೆಟ್ಟಿನ ತುತ್ತತುದಿಯ ತಟ್ಟಲೊಳ್ ತನ್ನಂ ಮುಜಿನೊಕ್ಕು ತುಟಿಲ್ಲೆಯ್ದ ಸೇವಿಸುವಟುಕೆಯ ದಾಸರ್ಗೆ ಮಜುವುಟ್ಟಂ ಪೋಗೊಳಿಸಿ ಸಾರೂಪ್ಯಮನಿತ್ತು ತನ್ನಂತು ಮಾಟ್ಟು ನಾಲ್ದೊಳನೆಸೆವ ಪುರುಷೋತ್ತಮನೊಂದು ನಾಸದ ಗುಡಿಯಿರ್ಕುಂ. ಆವನಾನುಂ ಭಕ್ತಿಯಿನಾಕ್ಷೇತ್ರದೊಳ್ ಸೇವಿಸುತ್ತಮಿರೆ ತನ್ನಿಂ ತಾನೆ ಚತುರ್ಭಜನಕ್ಕುಂ. ಸಂಕಿನ ಬಟ್ಟುಗೈದಿನ ಗಜೆಯ ತಾವರೆಯ ಸೊಬಗಿನ ಪೊರ್ದುಗೆಯಿನೆಸೆಗುಂ. ಇದಕೊಂದಿ

ತಿಹಾಸನುಂ ನೇರ್ಪಡೆ ಪೇಟ್ಟುನೆಂತೆನೆ :—

ಈ ಜಂಬುದೀವಿಯೊಳ್ ತೆಂಕಲ್ಗೆ ಅಲ್ಲಿಗಲ್ಲಿಗೆ ಸಂಚರಿಸ ಕೇರಳಿ ಯರ ತಳರಡಿಯ ಲೆಪ್ಪದಲತಿಗೆವೊನ್ನಿಂ ಕೊರ್ವಿ ಬೆಳೆದ ಕೆಯ್ಯೊಲನಿನತ್ತ ಲಿತ್ತಲೆಡೆಯಾಡುವ ಜೋಳಕಾಮಿನಿಯರ ಕೆಂಪಡರ್ಡ ಕಡೆಗಣ್ಣ ಸವಿ ನೋಟದಮದ್ದಿನ ಪೊಯ್ಯಿರಿಂ ತಳ್ತು ಪರ್ಬಿ ನಳನಳಿಸುವ ಪೂದೋಂ ಟದಿಂ ಒಡನೊಡನೆ ಜತೆಗೂಡಿ ನಡೆದಾಡುವ ಪಾಂಡ್ಯನಾರಿಯರ ಮೆಯ್ಯ ಪಚ್ಚದ ಪೊಸವೊಗರಿಂ ಬಣ್ಣವೆರ್ಚಿ ಮಿಲುಗುವ ಸೌಧಂಗಳಿಂ ರಂಜಿಸಿ ಸೌಭಾಗ್ಯಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕಾಂಚೇದಾಮದ ಪೊನ್ನಕೀಲೆನೆ ತೋರ್ಪ ಕಾಂಚೇ ಪುರಮುಂಟು.

ಮುನ್ನಮಾಪೊಟಲಂ ರತ್ನಗ್ರೀವನೆಂಬೊರ್ವಂ ಕೈದುಕಾಟರ ದೇವಂ ಮಾಮಲೆದು ಕೆಯ್ಯೆಯ್ವ ಪಗೆರಾಯರ ಅಟ್ಟಿಯ ಕೆನ್ನೀರ ಬೆನ್ನೀ ರಿಂ ಬೀರಸಿರಿಯಂ ಮೀಯಿಸುತುಮಾವಗಂ ಮುಟುವಾಪ್ಪ ಸಾವಂತ ಪೆರ್ಗ ಡೆಯರ ನಾಡಿನೈಸಿರಿಗಣಿಯರಂ ನೆಲಿವೀಡನಾಗಿಸುತುಂ ತನ್ನೊಂದೇ ಉಂಜಸದೆಸಕದಿಂ ದೆಸೆನಳಗೆರ್ ಪೊಸಮಾಡಮಂ ನೇರ್ಪಡಿಸುತುಂ ಪಲ ವುಂ ಪಗಲರಸಾಳುತಿರ್ಡಂ.

ಇಂತು ಕೆಲನಾನುಂ ಕಾಲಂ ಪೋಗೆ ಮಾರಾಯಂ ಸಿರಿವೊಟ್ಟಿ ನೊಳೊರ್ವೆ ಜಾನಂಬೊಕ್ಕು ಬಟಾಯಂ ಬಟಾಯರಸಿಯ ಮೊಗಮಂ ನೋಡಿ ಬೇಸಳೊಂದು ಮಾತಿನೊಳೆಂಗುಂ :—“ ಎನ್ನರಸಿ! ಸಂಸ್ಕೃತಿಯೇ ನಪಾರಮೊ ! ಎನಿವಿರಿದೊ ! ಇನಿಗಾಲಂ ನಮೆದೊಡಂ ಸಮೆಯದೆ ಪಂಜರ ನೊಂದು ಪಕ್ಕಿ ತಾಂ ಸಂತಂ ಸೊಗಂಬಾಟಲಿಪಾರ್ ವನರಾಜ್ಯದಟುವಂ ಮುಟಿದು ತನ್ನ ಬಂದಿನಾಟಿಯೊಳೆ ದಿನದಿನದ ಪಾಲ್ಪಣ್ಣಳನಿನ್ನಿದಿನದಾಗಿ ಸವಿಯುತುಂ ನಿಶ್ಚಿಂತಮಿರ್ಪಂತಿರಿದೆ ಮಾನಸಂ ಪ್ರಪಂಚದೊಳ್ ಮಾಯೆ ದಾವಿಂ ಕಟ್ಟುವಡೆದು ಬಗೆವಗೆಯ ನಶ್ವರಭೋಗಂಗಳ್ಳಾಸೆವಡುತುಮೆಣು ತುಂ ಪರಮಂ ಮುಟಿದಿರ್ಕುಂ. ಆಃ ! ಲೋಗರ ಲೋಕದ ತೃಷ್ಣೆಗೆ ತಡಿ ಯುಂಟೆ ! ಸಾಜಂ. ತಾಂ ತನಗೆಂಬೊಂದು ಬೆಮೆಯಿಂ ನರನಲಾಗುಂ. ಹಾ! ಜೋಲ್ದಂ ಸಡಿಲ್ದಂ ನರೆತುಂ ಬಟತುಂ ಸುರ್ಕೆಯುಮಿಲುಗುವು ಟುದುಂ ಪೋಗೀಮೆಯ್ಯಂ ನಿಚ್ಚಮೆಂದೆ ನಂಬಿ ಸೊಮ್ಮಿಂ ಪೆರ್ಕಳಿಸುವಂ ಗಾಂಪನಲೇ ! ಏಂ ಬಯಲಾಸೆಯೊ ! ಆನಗಂ ಸೊಗಮುಂಟೆ ! ಪೋಕೆ !

ಒಲ್ಲೆನೊಲ್ಲೆನೀರಾಜ್ಯಭಾರದೊಂದು ದಂದುಗದೆಡರಂ. ಅದಜುನೀವೊ
ಜಿಯಂ ಎನ್ನ ತೋರದ ಬೀರದ ಮಗನೊಳೇಜುರಿಸಿ ಮನಂ ನೆಮ್ಮಗೆ
ಗೊಂಡು ನೆಲೆನಿಲ್ವಿನಂ ತೀರ್ಥಾಟನಂಬೋಗಲೆಣೆಪೆಂ. ನೀನುಮಾನಂ
ಪೋಸಂ. ಪುರುಳೇಂ ಬಜುವಾಲ್ಕಿಯ ಬದುರ್ಕಿನೊಳ್ !”

ಸೌಮಿತ್ರಿ ! ಇಂತರಸನರಸಿವೆರಸು ಸಂಸೃತಿಯೊಂದು ಬಾಲ್ಯೇ
ಡಂ ಕುಱುತು ಮಾತುಗುಟ್ಟುತಿರ್ದುಂ ಬಿರ್ದುಣಿಸಂ ಮರ್ದುಣಿಸೆಂಬಂತಿ
ರುಂಡು ಸೆಜ್ಜೆವನೆಗೆ ಪವಡಿಸಲ್ಪೆಂದು ಪೋದಂ. ಅಂತು ಬಗೆಯ ಬಗೆವ
ಗೆಯ ನೆನಸಿನ ಕಳವಳದಿಂ ನಿಜವೋದ ರಾಯಂ ಕಡೆಯಿರುಳೊಳೊರ್ವಂ
ಸಾರ್ವಂ ಬಂದು ತೀರ್ಥಯಾತ್ರಾಫಲಮಂ ತದುಕ್ತವಿಧಿಯಂ ನೆಜ್ಜಿ
ತಿಳಿಸಿ ಮಾಯಮಾದೊಂದು ಕನಸಂ ಕಂಡು ಪೊಲ್ಲಡೆಯೊಳೆಲ್ಲು ನಿತ್ಯ
ಕರ್ಮಂಗಳಂ ಗೆಯ್ಯೋಲಗಮಂ ಪುಗುತಂದಂ.

ಆಪೊಲ್ಲಂಗೆ ಮೂಡಿವರ್ಪ ಸೆಗಳಿಗದಿರನ ತೇಜಮಂ ಪಡಿತಳಿಸಿ
ಕಡೆಗಣ್ಣುವ ಸಿರಿವೊಗದ ಕಾಂತಿಯಿಂ, ಗಂದರಗವಿಯನ ನಡುನೆತ್ತಿಯಿಂ
ತಿರೆಗೆ ಭೋರೆಂದು ಧೀಂಕಿಡುವ ಸುರಗಂಗೆಯೊಂದು ಬೆಳ್ಳೊನಲ್ಲೆ ದೊರೆ
ವರ್ಪ ಬಿಡುಜಡೆಯ ಬೆಳಗಿಂ, ತಳ್ಳೆಕ್ಕಿಲ ಪುಡಿಗಪ್ಪುರದ ಮಲ್ಲಿಗೆಯ
ಸಾಲ್ಗಡಲೊರೆಯ ಸಮಸಂದೊಂದು ಬೆಳರ್ಪಿಂ ರಾಜಪ ಮೆಯ್ಯಿಂ,
ಅತ್ರಿಪುತ್ರನ ಕೆಯ್ಯುಂಡಿಗೆಯಂ ಕೀಲ್ಪಾಡುವೊಂದು ಪಳಕಿನ ಕರವತಿಗೆ
ಯಿಂ, ನಾರಾಯಣನ ನಾಲ್ಕುಂ ತೋಳ್ಗೆ ಪಡಿವರ್ಪ ನಾಲ್ಕೊಳಿಂ, ಚೆ
ಲ್ವಾದ ಭೂಸುರಂ ಚಾವಡಿಗೆ ಪಡಿವೊಗನಾಗಿ ಬರುತುಮಿರ್ಪದಂ ಕಂಡು
ರಾಯನಿಡಿರೆಲ್ಲು ನಂದು ತಲೆವಾಗಿ ಕೆಯ್ಯೊಟ್ಟು ನಡೆಯಿಸಿ ತಂದು ಪೊನ್ನ
ಗದ್ದುಗೆಯೊಳ್ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ಯಥೋಚಿತಂ ಪೂಜಿಸಿದಂ. ಮೇಣುಂ
ಸುಖೋಪವಿಷ್ಟನಾದಾಭೂಸುರನಂ ಒರೊಂದು ನುಡಿಗುಟ್ಟಿಂ ಕುಶಲಪ್ರಶ್ನ
ಯಂ ಬೆಸಗೊಂಡು ಮತ್ತಂ—ದೇಸಿಗರಾಣ್ಣ ! ಬೆಳರ್ವೆಯ್ಯನಾಂತ ಪಕ್ಕ
ದೇರನಂತುಂ ನಾಲ್ಕೆಯ್ಯತ್ತ ಬಾಂಬೊಚ್ಚದಲೆಯನಂತಂ ಒರ್ತಲೆಯ
ಪೊಂಬಸಿಜನಂತುಂ ನಿನ್ನಂ ಕಾಣ್ಪೆಂ. ಇಂದಿಗೆನ್ನೀಪುಟ್ಟು ಕಟ್ಟುಗೆಟ್ಟುದು.
ಈ ! ನಿನ್ನನೆ ಕುಱುಸಿಟ್ಟು ಪೇಲ್ಪುದಕ್ಕುಂ ನಿನ್ನನೊಂದು ಕನಸು. ದಿಟ್ಟಂ!
ಪುಟ್ಟುಟುನವೊನೆಂಬ ಕಟ್ಟುಬ್ಬಸದುರ್ಬಿನ ಕಡಲೊಳೊಡಲೊಡಮಂ
ಪೋವಿಟ್ಟಿನಗೆ ನೀನೆ ಪುಟ್ಟು. ಇನ್ನೇಂ ? ಮುಱುಮೆಯ್ಯೊಳೆಬನ್ನಮಂ

ಕಾಣಲ್ಪಾರದಂತು ಕರುಣಿಸಯ್ ! ಮರ್ತ್ಯರ್ ತೀರ್ಥಯಾತ್ರಾದಿಸತ್ತು ಮಂಗಳಂ ಪಾವನರಪ್ಪರೆಂಬರಲ್ಲಿ. ಅಂತರ್ಹಿಂಸಂ ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೈಗಾವ ಕ್ಷೇತ್ರಂ ಮೊದಲ್, ಅವುದು ಪೆರ್ಯೈಮೆಗೆಡೆ ? ನೀಂ ಜಾತ್ರಿಗನಲೆ ! ಕೂರ್ವೆಯಿಂ ನಿರವಿಸೆಂದು ಕೆಯ್ಯುಗಿವುದುಂ ; ಭೂಸುರಂ—ರಾಜಕಂಠೀ ರವ ! ನೀಂ ಶುದ್ಧಾತ್ಮಂ. ಪೂರ್ವಜನ್ಮನಾಸನಾವಿಶೇಷದಿನಂತೊಂದು ಬಯಕೆ ಪುಟ್ಟುಗುಂ ಜನಗೆ. ಕೇಳಯ್ ! ಸಮಸ್ತಕ್ಷೇತ್ರಂಗಳೊಳಂ ಶ್ರೀರಾಮನೆ ಪಾವನನಾತನಯೆ ಕೀರ್ತಿ, ಆತನಯೆ ಮೂರ್ತಿ, ಆತನಯೆ ಮೈಮೆ, ಆತನಯೆ ವೆರ್ವೆ. ಇವಱುಳೊಂದು ಪುಣ್ಯಕ್ಷೇತ್ರಮೆನೆ ಪ್ರಸಿದ್ಧಕ್ಷೇತ್ರದಿರವನೊರೆವೆಂ :—

ಮುನ್ನಂ ಗಾವಿನಾಂ ಸೈಪಿನೊಂದೆಡೆಯನಾಯ್ವೆನೆಂದು ವೆರ್ವೆ ತ್ತ ತೀರ್ಥಕ್ಷೇತ್ರಂಗಳೊಳ್ ಸಂಚರಿಸುತಿರ್ಪನ್ನಂ ನಡುವಟ್ಟಿಯೊಳ್ ಪಲಂ ಬರಂ ಕರ್ವೆಡರಂ ಕಂಡೆಂ. ಕೊರಲ ತೊಳಚಿಯ ಮೆಲ್ಲುಡಿಯ ತೋರ ದಂಡೆ ವಿರಾಜೆ ಪಣೆಯ ಮೂಳುಂಗವಲ ನಿಡುನಾಮಮೆಸೆಯೆ ಮೆಯ್ಯ ಕರ್ಬೊಗರ್ ಮುಗಿಲ್ಲಿ ಪಾಸಟಿಯಾಗಿ ಅಳವಟ್ಟ ನಾಲ್ಗೆಯ್ಗಳೊಳ್ ಪೊತ್ತ ಕೈದು ತೆಜಂಬೊಳೆಯೆ ವಿಷ್ಣುದೂತರೆನೆ ಬಲ್ಲಿದರಪ್ಪ ಶಬರರಂ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ಕಟ್ಟಿಚ್ಚರಿವಟ್ಟವರೊಂದು ವೃತ್ತಾಂತಮಂ ಬೆಸಗೊಂಡೆನದರ್ಕಾ ಪುಳಂದರೊಳೊರ್ವನಿಂತು ಬಿತ್ತರಿಸಿದಂ :—

ಚಿತ್ತವಿಸಯ್ ಗಹನರೊಡೆಯ ! ಇದೆ ಪೊಂಬೆಟ್ಟದೊಡನೆ ತೂಗಿ ವರ್ಪ ಕರ್ವೆಟ್ಟು. ಮುತ್ತ ಕಾಲದೊಳೊರ್ವೆ ಬೇಂಟೆಯೊಂದು ಬೆಸನ ದಿಂ ಆತೋರ್ಪ ನೆರೆವೆಟ್ಟನೆಮ್ಮ ಪಕ್ಕಣದಿಂ ತಳದರ್ ಬಳಗಂಬೆರಸೀ ಅಂಜನಗಿರಿಯಡಿಯ ಕಿಟ್ಟಿರಿಯ ಪಟುವೊಳ್ ಸರವಿವೋಪುದುಂ, ಎಮ್ಮ ಬಾಲರ್ಕಳೊಳೊರ್ವಂ ತನ್ನೆಣೆವರೆಯದ ಗೆಣೆಯರ ಕೂಡಾಡುತೆ ಕಣ್ಣುಳಿ ಯಾಟಕ್ಕೆ ಮೆಯ್ಯರೆದಡಂಗಿರಲ್ವೆಂದು ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ತುತ್ತತುದಿಗೆ ಪೋ ಪೋದಂ ಗಡ ! ಅಂತು ಪೋದ ಬಾಲಕನ ಕಣ್ಣೊಂದು ಬೆಲೆವಣೆಗಟ್ಟಿನ ದೇವಾರಂ ತೋಱುವರ್ಪುದುಂ, ತನಗದು ಮಱಿಯೊಂದು ತಾಣಮೆಂ ದೊಳವೊಕ್ಕುಂ. ಆಗಳೊಳಗೊಳಗೊಂದೆಡೆಯೊಳ್ ಪರುಟವಣೆಯ ಗಾನದ ನಚ್ಚಣೆಯ ಬಾಜಣೆಯ ಬಿಜ್ಜೋದರರ ಗಂದರರಚ್ಚರರ ಗಜಬಜಂ ತೇ ರಯ್ಯದ ಕುಂಚದ ಕಂಚುಗನ್ನಡಿಯ ಬಿಜ್ಜಣಿಗೆಯ ದೇವಾಂಗನೆಯರ

ಗೊಂದಣಂ, ಸೇವಿಸ ಭಾವಿಸ ಸಂದ ದೇವರ್ಕ್ಕಳೊಂದೊಗ್ಗರಂ, ಒಲೈಸ ಸೂಟುತೆಟಗುವ ಬೇಡುವ ನೋಡುವ ದೆಸೆಗೊಡೆಯರೋಳಿ, ಎತ್ತು ವಾರತಿಯ ಪೊಗೆನ ದೂಪದ ಬೆಳಗುವ ದೀಪದ ಪೊಸನೋಟಂ ತನ್ನಂ ಬೆಮೆಗೊಳಿಸಲೊಡಂ ; ಪಸುಳೆಗುವರಂ ತನ್ನ ಕಟ್ಟಿದಿರ ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಮೂರ್ತಿಯನೆಮೆಯಿಕ್ಕದ ನಡುನೋಟದಿಂ ದಿಟ್ಟಿಸುತೆ ಕುಳ್ಳಿರಲೊಡಂ ; ಭು ಭೂ ಭೂ ಎಂದು ಪೂರಯಿಸ ಶಂಖದ ಧಟಂ ಧಟಂ ಧಟಮೆಂದು ಮೊಟಗುವ ಭೇರಿಯ ತುತ್ತುತ್ತುರೆಂದು ಸೂಳಯಿಸ ಪೆರ್ಗಾಳೆಯ ಬಲ್ಲುಲಿ ಯೋಳ್ ಮಾಪೂಜೆ ಸಮಸಂದುದು. ತಟುನಾಯಿಂ ಪರಿವಿಡಿಯೊಳೆಡೆ ಗೊಂಡ ಪಂತಿಗೆ ತೀರ್ಥಪ್ರಸಾದಂಗಳನೋರಣದಿಂ ಪಚ್ಚುಗೊಟ್ಟುಂ ಸವಿ ದುಂ ತಂತಮ್ಮಡೆಗೆ ಪೋದಿಂಬಟುಯಂ ತನ್ನ ಪಾಲ ಸಿಕ್ಕಕಮನುಂಡೆ ಮೈಳೆಯನುಂ ಪೊಟಮಟ್ಟುಂ. ಇನಿಪೊಟ್ಟುಂ ತಡೆದಿಂ, ತೆತ್ತಿಗರೇಂ ಬಯ್ಯ ರೋ ಕಾಣೆನೆಂಬೊಂದು ತಳಮಳದಿಂ ಬಿಮ್ಮನೆ ಬರ್ಪಾಹೂನ್ಯದೊಂದು ರೂವಿನೆಮ್ಮ ಮುದ್ದುಗುವರನಂ ಕಟ್ಟಿದಿರೋಳ್ ಕಂಡು ಸೊಂಡಿಲೊಂದು ಚೆಲ್ವಿನ ಪಲ್ಲಮುಟು ಬಗೆಯೊಳೊಡರ್ವಂತು ಪೊತ್ತ ನಾಲ್ದೋಳ ಶೋಭೆಯ ಕಂದನೊಂದಿರಂ ಮನಂಬುಗಲೊಡಂ ಸಂತಸದಚ್ಚುರಿಯೊಮೊದಲೊ ಳೊಗೆತರ್ಪುದುಮೀಕತೆಯನಾತನಂ ಕೇಳ್ವೆವು. ಆಗಲ್ ತಾಂ ಪೋದು ದಂ ಕಂಡುದಂ ಕೊಂಡುದನುಂಡುದಂ ಮತ್ತಂ ಬರ್ಪಾಬಟ್ಟಿಯೊಳೆ ಪೊಸತೋಳ್ ಕವಲೊಡೆದುದನೆಮಗೆ ತಿಳಿಯೆ ಪೇಟ್ಟುಂ ನಡೆದುಂ ಬಟ ಲದೆ ನುಡಿದುಂ ಬೇಸಟದ ತನ್ನವತೆಯಂ ತೋಜುಸಿದಂ. ಏಟುದ ರರಸ ! ಪಾರದಂ ಸಿದ್ಧರಸಮಾದೊಂದು ಸಂತಸಂ ಬಾಲನಿರವಂ ಕಂಡೊ ಡಪ್ಪುದುಂ ಆಮೆಲ್ಲರುಮಿನೀಲಗಿರಿಯ ಮುಗಿಲ ನಿಗರದ ಶಿಖರಮನೇಟು ಮೈಮೆವೆತ್ತ ಶ್ರೀಪುರುಷೋತ್ತಮನಂ ಕಂಡು ಇಂತು ಪಾವನರಾದೆ ನಯ್ ! ಎನುಗಾವಗಂ ಪಸಿವುನಿಡ್ಡಗಳ ನೋನಾಗದು. ನೀನುಮಾ ಕಾರುಣಿಕಮೂರ್ತಿಯಂ ಕಣ್ಣಿನೆಯೆ ಕಂಡು ಧನ್ಯನಾಗು ಪೋಗೆಂದೆನೆಗೆ ಬಟ್ಟಿದೋಟು ಬೇಡರ್ ತಮ್ಮಾನಾಸದತ್ತಲ್ ಸಂದರ್.

ಇಂತು ತನ್ನ ಮುನ್ನೊಡಲೊಗೆತನದ ಸುಕೃತವಿಶೇಷದಿನಾಬೇಡ ರೊಂದುಪದೇಶಮನೊಪ್ಪುಗೊಂಡು ವೆಸರ್ವೆತ್ತ ನೀಲಶೈಲಮನಡರ್ಪು ಆದಿಮೂರ್ತಿಯ ದರ್ಶನದಿನಾನುಮಾತನ ಸಾರೂಪ್ಯಪದವಿಯೋಳ್ ಸಂದು

ಬಂದಿನರಸಾ ! ಈಗಲಾನುಂ ನಿಶ್ಚಿಂತಂ. ನಿನಗಮೀ ಒಗಿವಗೆಯ ಪೊಜ್ಜಿ
ತಿಣ್ಣಮಾಗೆ ನಿಕ್ಕುವಮಾದೈವದೊಂದು ನೆರಂ ಪಾರಲಪ್ಪುದೆಂದು
ಕಥಿಸಿದಂ.

ಲವಣಾಂತಕ ! ಇಂತು ತನ್ನೊಂದಿರವಂ ಕೇಳಿಸಿದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಂ
ರನ್ನಗೊರಲಂ ಮತ್ತಮದೊರ್ಮೆ—ಲೇಸುಲೇಸಯ್ ! ನೀಂ ಧನ್ಯಂ
ಸಾಜಂ, ನಿನ್ನೊಂದು ದರ್ಶನಮಪ್ಪಿನಮಾನುಂ ಧನ್ಯನೆಂ. ಆದೊಡಮಂ
ತೇರ್ಪಟ್ಟ ಕ್ಷೇತ್ರಮಂ ಕಣ್ಣಾಟಿ ಕಂಡು ಬಂದ ಭವದ ಬವಣೆಯೊಂದ
ದಂತುಂ ಮುಂದಣ ಭವದ ಭಾವಂ ಬಾರದಂತು ತಡೆಗೆಯ್ದುದೇ ಮೇಲ್.
ಅಂತದುಕಾರಣಂ ನೀನೆ ನಾಯಕನಾಗಿ ಕೊಂಡುಯ್ದಾಕ್ಷೇತ್ರಮನೆಮಗಂ
ತೋಟ, ಎಂಬುದುಂ ; ವಿಪ್ರಂ—ತನ್ನೇಂ ! ಬರಲಪ್ಪನೆಂದು ಸಂತವಡೆ,
ಜಾತ್ರೆಯ ಪಯಣಕ್ಕೆ ಪವಣಾದ ಸನ್ನಣಮಣಿಯಾದುದು. ಆ ಪೊಟ್ಟಿಗೆ
ಪೊಟಲ ಕೇರಿಕೇರಿಯ ಬೀದಿಬೀದಿಯೊಳೆತ್ತಂ—ಓವೊ ! ಒಗೆತನದ ದಂದು
ಗದ ಬೇನೆಯ ಸೂಡಿಂ ಬೇವರ್, ಸಂಸೃತಿಯ ಕಣ್ಣೆವಲೆಯೊಳ್ ಕಟ್ಟು
ವಡೆದು ನೋವರ್, ಮುಂಚಿ ಬಂದ ಸಂಚಿನ ಪ್ರಪಂಚದ ಕೊಲೆಗುತ್ತ
ದ ಬೇನೆಗೆ ನರಲ್ವರ್, ಅಟುವಗೆಗಳ್ಗೆ ತಮ್ಮಂ ಮಾಲುಗೊಟ್ಟ ತೊ
ಟ್ಟಿರ್ ! ಇದೆ ಮಾರಾಯಂ ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆಗೆ ಪೊಜ್ಜಮಡುಗುಂ ಮನ
ಮುಳ್ಳರ್ ಬರಲಕ್ಕುಮೆಂದು ಡಂಗುರಮಂ ಸಾಜುವಂತಿರಂಕವಟಿ ಮೊಟ
ಗಲೊಡಂ, ತಮಗೀಬಾಟಕ್ಕಿಯೇಂ ಬಾಟಕ್ಕಿಯೆಂದು ಪೌರರೆಲ್ಲರ್ ಪೊಜ್ಜ
ವಯಣಕನುವಾದರ್.

ಇಂತು ಕೊಂಗರ ಕೊರವರ ಮಡಿವಳರ ಕಮ್ಮಟರ ಕುಂಬಟರ
ಕಂಚುಗಾಟರ ದೂಸಿಗರ ಪೂವಡಿಗರ ಸಮ್ಮಗಾಟರ ಬಲೆಗಾಟರ ಪರದರ
ಕ್ಷತ್ರಿಯರ ಪಾರ್ವರ ನಾಡಿಗರೊಂದು ಜಂಗುಳಿ ಶ್ರೀರಾಮನ ನಾಮದ
ಜಾನದೆ ನಾಡಂ ಬೀಡಂ ಕಡೆಗೊತ್ತಿ ಪೊಜ್ಜಮಟ್ಟರಪ್ಪುದುಂ ರಾಜನೇತ್ತಿರ
ದಟ್ಟಿಯಿಂ ತನ್ನವರ್ವರಸು ಸಬಳದ ಕೊಂತದ ಕೂರ್ವಾಳ ಬಿಲ್ಲ ಬಾಣ
ದ ಮೆಯ್ಯಾನಲರೊಡನೆ ಮಂಗಳಯೋಗದೊಳ್ ಶ್ರೀರಘುಪ್ರವರನಡಿಯ
ತುಟಿಲ್ಪಾಡಿನ ಬೀಣೆಯ ಜವಳಮದ್ದಳೆಯ ಕಂಸಾಳೆಯ ಸಂಕಿನ ಕಾಳಿ
ಯ ಮೇಳದವರ್ ಕೂಡೆ ಬೀಡಿಂ ತಳರ್ದು ದಿನವಯಣದೊಳ್ ಜಾತ್ರೆ
ವೋಗುತುಮಿದಂ.

ಲಾಲಿಸು ಶತ್ರುಘ್ನ ! ಈ ಬಗೆಯಿಂ ರತ್ನಗ್ರೀವಂ ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ರೊಡನೆ ನಿಚ್ಚವಯಾಣದೊಳ್ ಸಲವುಂ ದಿನಂಬರಂ ಬಟ್ಟಿವಟಾಯೋರೊಂದು ತಾಣದ ಪುಣ್ಯಕ್ಷೇತ್ರಂಗಳ ದರ್ಶನಂಗೆೊಂಡು ಮುಂತೆ ಮುಂತೆ ಪೋಪೋವುದುಂ ; ಪೊಂಬಟುನ ಕೆಕ್ಕೆಯೊಳೊಸದರ್ ಪುಣ್ಯಭೂಮಿಗಿಟುತಂದು ಒದಂಬೆತ್ತು ಮೋದಂಬಿಯ(?)ನಟ್ಟು ಪಂಕನುಂ ಸಂತಮಲುಂಬಿದ ಸಂತರ್ಗಿ ನಿಚ್ಚಸಂತಸದೆಡೆಯಂ ತೋಟು ದೇವರ್ಕ್ಕಂ ಸಂಭಾವ್ಯೆಯೆನಿಪ್ಪ ಗಂಡಕಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಳ್.

ಈವೊಂದು ಮಾಟಕ್ಕಿಯಿಂ ಪೊನಲ್ವರಿವ ಕಣ್ಣಿದಿರ ಪುಣ್ಯವಾಹಿನಿಯಂ ದಿಟ್ಟಿಸುತರಸಂ ದಿನವಯಾಣಮಾಣೊತ್ತಿನೊಳೆ ಬೀಡುವಿಟ್ಟು ತಾನುಂ ವಿಪ್ರನುಮಿನಿಮೊಟ್ಟುಂ ಸಲ್ಲಾಪಂಗೆೊಂಡು ಮತ್ತಂ ಮುಂದೆಸೆಯ ತೋಟಿಯಂ ತೋಟು ಇದೇತಟು ಪೊಚ್ಚಂ ನಿರವಿಸೆಂದು ಕೇಳಲೊಡಂ ; ಭೂಸುರನಿಂತು ಬಣ್ಣಿಸಿದಂ.

ಕೇಳಯ್ ! ಜಗದೆ ದೊರೆವಡೆದ ಪಾಪದ ಕೋಟಕ್ಕುಸಟು ಬೆಂಜಿಯೊಳ್ ಪಂದಿಯಂತಿರೆ ಪೊರಳ್ಳು ನರಲ್ವಿಗ್ಗಿನ ಲೋಗರ್ಗಿ ಮೆಯ್ಗರ್ಚೆ ಲೈಂದು ಬೊಮ್ಮಂ ಪೊಸತೆನೆ ಸಮೆದ ಗಂಡಕಿನೆಸರ ತೀರ್ಥವೈಪೆ. ಆರಾನುನೊರ್ವನೊರ್ವ ದಿಟ್ಟಿಸಲೊಡಂ ಪಾನನಂ, ಮುಟ್ಟಲೊಡಂ ಶುದ್ಧಂ, ಸವಿಯಲೊಡಮುಮರಂ, ಮುಟುಂಗಲೊಡಂ ಮುಕ್ತನಪ್ಪನೆನೆ ಈ ತೀರ್ಥದ ವೈಮೆಯನಾನಂ ಬಣ್ಣಿಸಲಾರ್ಪನೊ ! ನದಿಯೊಳರ್ಪ ಕಲ್ಲೆಲ್ಲಂ ಸಾಳಿಗ್ರಾವಂ ವಲಂ. ಈ ಕಲ್ಲೊಂದು ಕಡುಪನೆಂ ಪೊಗಟ್ಟಂ ! ಭವರೋಗದೊಳಸವಟಾದು ನಮೆವ ರೋಗಿಗಿಂತೊಂದು ಕಲ್ಲಂ ಕರ್ಚಿದ ನೀರಂ ಕುಡಿಯಿಸಲೊಡಮೊಡನೆಯೆ ಕುತ್ತಂ ಭೇದಂ ಬರ್ಕುಂ, ಮೇಣೆಂದುಂ ಮುಟುಕೊಳಸದು. ಇಂತೇರ್ಪಟ್ಟು ಸಾಳಿಗ್ರಾವದ ಮಾಹಾತ್ಮ್ಯಯಂ ಕುಜುತೊಂದು ಕಥೆಯುಂಟು :—

ಮುನ್ನನೊರ್ವನಟಗುಲಿನೆಸರ ಕರ್ವೇಡಂ ನರವೃಗಂಗಳಂ ತಲೆಯನೊಡೆದುಂ ಬಡಿದುಂ ಕಡಿದುಂ ಪಿಡಿದುಂ ಬೆಂಟಿಯಾಡುತೆ ತನ್ನೊಗೆ ತನಕ್ಕೆ ಪೇಟ್ಟುಟನಂ ಬಟುಸಂದು ರೂಪುಗೆೊಂಡ ಪಾಪದೊಂದು ಮೊತ್ತಮೆನೆ ಸಲಗಾಲಂಬರೆಗಂ ಜೀವಿಸಿದುರ್ ಕಡೆಯೊಳೊಂದು ದಿನಂ ಕಾಲ್ಮಧರ್ಮನುಂ ಕಾಣಲಿರ್ಪವಸರದೊಳ್ ತಾಂ ಗೆಯ್ ಕೊಲೆಯೆ

ಪಲವುಂ ಮೆಯ್ವೆತ್ತು ಸಂದಣಿಸಿ ಬಂದಿದಿರ್ಚಿತೆಂಬಂತಿರೆ ಕೋಟದಾಡೆಯ ಕೊಂಕುಂಬನೆಯ ಕುಟುಗಣ್ಣು ಕೆಮ್ಮಿಸೆಯ ಜೋಲ್ವಾಯ ಮೊದದಲೆಯ ಕರ್ಮೋಗದ ತೇಲ್ವೀರನೊಂದು ಮೊಡರ್ಪಿನ ಪರ್ಪರಿಕೆಯ ರೋಸದ ಬೀರದ ಜನನ ದೂಜುಗಾಳರ ಜಂಗುಳಿನೇಣ ಶೂಲದ ಕರಗಸದ ಇಟ್ಟೆಯ ಕನೆಗೋಲ ಇರ್ಕುಟಾಯ ದಂಡದ ಗಂಡುಗತ್ತರಿಯ ಕೊಡಲಿಯ ಕೂರ್ವಾಳ ಪರುಟವಣೆಯ ಸಡಗರದ ದಲವುಪದಿಂ ಬಂದು ಮುತ್ತಿ ಮುತ್ತಿ ಅಜುಗುಲಿ ಜೀನಾತ್ಮನಂ ಸೆಜವಿಡಿದತ್ತು.

ಇಂತು ಬಂದು ಬಂದಿವಿಡಿದುಂ ನೇಣಂ ಬಿಗಿದುಂ ಮುಳ್ಳುಂ ಗೊಳ್ಳೆಯಿನ್ನೀಲ್ವು ಮಣೆದುಮಾರ್ದುಂ ಸಾರ್ದುಮೆಜಿದುಯ್ಯಾಗಳ್ ಕೂರಂಕುಸದಿಜುತರ್ಕಂ ನಟ್ಟೊತ್ತಿ ನಾಂಟುವ ಕಲ್ಮುಳ್ಳನೊಂದು ಬೇನೆಗಂ ನೊಂದು ಸುರುಳ್ಳುರುಳ್ಳು ತಾಂ ಕೆಟ್ಟೆನೆಂದು ಗೋಲುಟ್ಟಿಟ್ಟ ಬಡವೊಂದು ಜೀವಿಯಂ ದಿಟ್ಟಿಸಿ—ಒರ್ವಂ ಸಚ್ಚರಿತ್ರನಪ್ಪ ಭಾಗವತಂ ಮುಟ್ಟಿಯಿಸಿ ಬಂದು ತನಗಾತನೊಳ್ ಮುಜುಕಂ ಪುಟ್ಟಲೊಡಂ ಕೆಯ್ಯರಡಿಗೆಯ ಕರ್ಗಲ್ಲಂ ಕರ್ಚಿ ತೀರ್ಥಮನಾತನ ಬಜತ ಬಾಯೊಳೆಜಿದಂ. ಇಂತೆಜಿದ ಸಾಳಿಗ್ರಾವತೀರ್ಥದೊಂದು ಮೈಮೆಯಿನಾಪೊಲೆಯನ ಬಾಯ ತುದಿನಾಲಗೆಯೊಳ್ ಕಚ್ಚಿನೆ ಉಜದೆ ಶ್ರೀರಾಮಾಧ್ಯಾನಂ ನೆವಮಿಲ್ಲದೊಂದು ಸಂದಿನಿಂ ನೆಗಲ್ವುದಾಪದನೊಳ್. ನಿಜವಿಡಿದುಟ್ಟಿ ಸೀತಾಂ ಬರದ, ಮಿಜುಪ ದ್ವಾದಶನಾಮದ, ಪೊಳೆವ ಕರ್ಣಕುಂಡಲದ, ನಳನಳಪ ತುಳಸೀದಾಮದ, ತೊಳಪ ನಾಲ್ಕುಂದೋಳ್ಳಳ, ಪಾಲುಂಬಳೆಯ ಗಜೆಯ ಪದುಮದ ಸಂಕಿನ ಕುಜುಪಿನ, ಸಿಂಗರದ ದಿವ್ಯಸುಂದರವಿಗ್ರಹರ್ ವಿಷ್ಣು ದೂತರಿಜಾತಂದು ಶ್ರೀರಾಮನಡಿಯ ಜಾನದೊಳರ್ಪ ಬೇಡನಂ ಬಟುಸಂದು ಬೋಳಯಿಸುತಿರ್ಪುದುಂ ; ಬೆಕ್ಕುಸಂಬಟ್ಟು ಕಕ್ಕಸದ ಜವನಾಳ್ಳಳ್. ವೈಷ್ಣವರಂ ನಿನಾರಿಪೊಂದು ಬಗೆಯೊಳ್—ಓ ! ಪಿರಿಯರಿ ದೇತಟ ಗೆಯ್ಯೆಯೊ ! ನೇರಿದರ್ಗಿನಿತೊಂದಜಾಯಮೆ ನೋಟಿಟ್ಟೊಡರಿದು ಗಡ ! ಇಸ್ಸಿ ! ಪೊಲೆಯನಂ ಕಿಟ್ಟುವ ದೇವರುಂಟೆ ! ನಿಮಗೀತನೊಳೀತಟ ಕಜ್ಜಂ ! ನೀಂ ಬಜದೆ ಕೊಂಡುಯ್ದು ಮೈಕುಂಠಮಂ ಪೊಲೆಗಿಡಿಸದಿರಿಂ, ತೊಲತೊಲಗಿಂ. ಇದೆ ! ಈ ದೋಷವ್ರತನೆಮ್ಮ ಪಾಲ್ಗೆ ಸಂದವ ನೈಸೆ ! ಇಂತೀಗಳೆ ಪಿಡಿದುಯ್ದು ಸೂಲದೊಳೊತ್ತಿಂ ಪೋಲ್ವುಂ, ಕಲ್ಲಾ

ಲೆಯೊಳಿಕ್ಕಿ ಸುಳುದುಂ, ಕರಗಸದನುಳ್ಳಂತ್ರದೊಳ್ ಕೊಱಿದುಂ,
ನೆಲ್ಲೊರಲೊಳಿಟ್ಟುನಲ್ಲುಂ, ನೆರೆದ ನೆತ್ತರ ಕೀವಿನೊಂದು ಕೊಳನೆಳವುಳು
ಗಲ್ಲಿ ತಿನಬಡಿಸುವೆವು ; ಅಲ್ಲದೊಡೆ ಕಿಮುಟ್ಟು ಸೊವಡುವಸೆಯಂ ಪಿಂಡಿ
ಜನನೆರ್ಮೆ ವೋರಿಗೆಜಿತಂ ಗುಡುವೆವು. ಅಂತದುಕಾರಣಮೆನುಗವೆಮ್ಮೊ
ಡೆಯನಾಣತಿಗಂ ತಡೆವಾರದಂತುಂ ನಿಮ್ಮೊಂದು ಪೆರ್ಮೆಗಂ ನೆಗ
ಟ್ಟುಗಂ ಪಟುವನೊಡಗೂಡಿಸದಂತುಂ ಪಿಂದೆಗೆದು ಪೋಪುದೆಂದು ಬಿನ್ನ
ಯಿಸಿದರ್. ಅದರ್ಕಾವಿಷ್ಟುದೂತರ್ ಯಮಭಟರ ಕಾನುಕರಂ ಕರಂ
ಕರಂಗುವಿನಂ ಮಾಂಕರಿಸುತೆ—ಪೋವೋಗಿರೆ ಬಡಿನಾರದ ಕೂಟರೆ !
ಈಗೇತಂ ವಿಷ್ಟುಭಕ್ತನಾಗನೆ ! ಸಾಳಗ್ರಾವದೊಂದು ಕರ್ಚುನೀರಿಂ
ಪರಿಶುದ್ಧನಾದೊಡಲವನಂ ಕಿಟ್ಟಿದಿರಿಂ. ಕಡೆವೊಟ್ಟುಗಾನುಂ ' ರಾಮ
ರಾಮ ' ಎಂಬೀ ನಾಲಗೆ ಪುಟ್ಟುವ ನಾಲಗೆಯ ಮಾನಸಂ ಪಾವನನಾಗ
ದೇಂ ಪೋಕುಂ ! ಶ್ರೀಹರಿಗೆ ಕರ್ಗಲ್ಲ ಕಾಲ್ಮಣೆಯನಿಪ್ಪ ಸಾಳಗ್ರಾವದ
ಮಹಾತ್ಮೆಯೇಂ ಕಿಜುದೆ ! ನೀಮುಳುಯಿರೆಂದು, ತಾಂ ಬಲ್ಲಂತು
ಬಣ್ಣಿಸಿ ತೋಟು ಯಮನ ದೂತರನೆಟ್ಟುಟ್ಟಿದರ್.

ಆ ವೇಳೆಯೊಳ್ ದೇನಾಂಗನೆ ತಾಂ ನಿಚ್ಚ ಮೆಜಿವ ಪೊಯ್ನೀರಿಂ
ಪೂತ ಮಂದಾರದ ಬಿರಿಮುಗುಳ ಮಾಲೆಯಿಂ ಚಿಲ್ವಾಗೆ ಸಗ್ಗದ ಬೆಲೆ
ವಣಿಸತ್ತಿಗೆಯಿಂ ಸಿಂಗರಂಚಿತ್ತ ಸಿವಿಗೆಯೊಂದು ನೆಲಕ್ಕಿಟುತರ್ಪುದುಂ ;
ವಿಷ್ಟು ದೂತರಾವಿಷ್ಟು ಭಕ್ತನನದಜಿಱೊಳೇಟುಸಿ ತಾಮುಮಡುರ್ದ ಪೋ
ದರ್ ಗಡ ! ಅಂತದುಕಾರಣಂ ದೊರೆವಾರದ ದೊರೆವಡೆದೊಂದು ಮೈ
ಮೆಯಾಗಂಡಕಿವೆಸರ ಪೊನಲ್ಲಂ ಕಲ್ಲಂ ಸಲ್ಲಂ. ನೀನೀನೀರೊಳ್
ಮಿಂದುಂ ಶಿಲೆಯಂ ಪೊಜಿಸಿಯುಂ ಕೃತಕೃತ್ಯನಾಗೆಂದಜುಪಿದಂ.

ಪಗೆಗಾಱರ ಮೊನೆಗಾಱರ ಬೀರ ! ಬಟುಕ್ಕುಂ ರತ್ನಗ್ರೀವಂ ವಿಪ್ರ
ನೊಂದು ಸೊಲ್ಲಿಂಗೊಡಂಬಟ್ಟು ಸಪರಿವಾರಂ ತೀರ್ಥದೊಳ್ ಮುಲುಂಗಿ
ಸಾಳಗ್ರಾವಪೂಜೆಯನೊಡರ್ಚಿ ತಾನೊಂದು ಕ್ಷೇತ್ರಸಂಖ್ಯೆಯ ಕಲ್ಲಳಂ
ಕೊಂಡು ಮುಂ ತೆರಳ್ಳಂ.

ಇಂತು ಸತ್ಯದ ನೆಲೆಯಂ ನಿತ್ಯದ ಬೀಡಂ ನನ್ನಿಯ ಕಡಲಂ
ಹೂನ್ಯದೊಡಲಂ ಭಕ್ತಿಯ ಗುಂಪಂ ಮುಕ್ತಿಯ ಪೆಂಪಂ ಅಜನೊಗೆವ
ಗೊತ್ತಂ ಪರಸುಖದೊತ್ತಂ ಕಟಾದು ಮುಂತೆ ಮುಂತೆ ದಿನವಯಣಂ

ಬೋಗುತಿಸ್ಥಿ ನಮಾಪಧದೊಳ್—

ಮೊತ್ತಮೊದಲ ಗೆಡೆಯ ಗೆಣೆಯ ಪೊಸಕೂಟದ ಕೂರ್ಪರ
ಮಾಂಟಿದ ಸಂತಸದುರ್ಕಿನ ಪೆರ್ಚುಗೆಯೊಂದು ಲೀಲೆಯ ಮಾಚ್ಚಿಯಿ
ನಡಿಗಡಿಗೆ ತಂತನುಗೆ ಬೆರೆವೊಡೆನಾಟದ ತೆರೆಗೆಯ್ಯ ತಚ್ಚಿಯಿಂ,
ಭೋರ್ಗರೆನ ಸಬುದದ ಮನ್ನಣೆಯ ಬಣ್ಣನೆನುಡಿಯಿಂ, ಕರೆಗಣ್ಣುವ
ಸಾಲ್ವರಿನ ಬೆಳ್ಳಿರೆಯ ಬೆಳ್ಳಿಗೆಯಿಂ, ಕಣ್ಣೆಡ್ಡನಾದ ಗಂಗಾಸಾಗರ
ಸಂಗಮಂ ಮುಂಗಡೆಯೊಳಿಸೆದತ್ತು. ಮತ್ತಮದು ಗುಲುಗುಲಿಸು
ತೇಲ್ವ ಬೀಲ್ವ ಮುಲುಮಿಂಗಳೆಡೆಯಾಟದಿಂ, ತಾಂ ತಮಗೆ ನೆಗೆನೆಗೆದು
ರುಳ್ಳ ಮಿಂಗಳೊಂದು ಸೋವಿನ ಹೊಂಚಿನೋಟದೊಳೆ ಎಡೆಗೆಡೆಗೆ
ಪಾಲುನ ಕಡಲ್ವಕ್ಕಿಗಳ ಸುಲಿಯಿಂ, ಮುತ್ತಿ ಮಂಡಳಿಸಿದ ನೀರ್ವಕ್ಕಿ
ಗಳತ್ತಣೊಂದು ಭಯದಿಂ ನೀರೊಳೆ ಮೆಯ್ಯರೆನ ಬಾಳೆಮಿಂಗಳಿಂ, ಒಳ
ಗೊಳಗಡಂಗಿ ಪರಿದಾಡುವ ಬಾಳೆಗಳಂ ಬೆಂಬೆಂಬತ್ತಿ ಸುಲಿಸುಲಿದು
ತಳಮಳಂಗೆಯ್ಯ ತಿಮಿತಿಮಿಂಗಳಗಳ ದಲುಡುಡಿದಿಂ ಕರಮೊಪ್ಪಿದುದು.

ಇಂತು ರನ್ನಬಂಡಾರಿಯನೆ ಆಯ್ದೊಪ್ಪು ಬೆರೆದು ಬೆಟದಿರ್ಪ
ನೀರವೆಣ್ಣ ಕಡುಜಾಣ್ಣಿಗೆ ಸೋಜಿಗಂಗೊಂಡು ತಲೆದೂಗಿ ಮೇಣ್ ತಾಂ
ಪೋಗಲಿರ್ಪ ಕ್ಷೇತ್ರದೊಂದು ನೆನಸಿಂ ವಿಪ್ರನೊಳ್—ಆಚಾರ್ಯ ! ಎನಿ
ದೂರದೊಳಿರ್ಪನಾಸಂದ ನೀಲಾಚಲಂ, ಎಂದಿಗೆ ಕಾಣ್ಪೆಂ, ತಿಂಗಳೊಂದಾದದಲೇ ! ಎಂದು ಬೆಸಗೊಳಲೊಡಂ ; ಭೂಸುರಂ—ಎಂ ತೋ
ಪದೆ ? ಅಲರ್ವಕ್ಕಿಯ ಮುಗಿಲ ಕರ್ಮಣಿಯ ಮಾಕಾಳಿಯ ಒಡಲ
ಕರ್ಪಿನಚಲಂ ಅಂದೀಯೆಡೆಯೊಳೆ ನಾಲ್ಗೆಯ್ಯ ಬೇಡರಂ ಕಂಡೆನೀಬಟ್ಟಿ
ಯೊಳೆ ಪೋದೆನೀದೆಸೆಯೊಳೆ ಬಿಟ್ಟುಮನೇಪಾದೆನಿದೆ ಬಿಟ್ಟುಂ ದಿಟ್ಟಿಸೆಂದು
ಸುಟ್ಟಿ ತೋಪುದಂ. ಆಗಳರಸಂ ಕಣ್ಣೆತ್ತಿ ನಾಲ್ಪುಂ ದೆಸೆಯಂ ಸುತ್ತಿ
ಕಂಡುಂ ಕಾಣಿಸದಿರೆ ದುಗುಡದಿಂ ಬೆಮೆಗೊಂಡು,—ಪಾರ್ವಂ ಪೇಲ್ವ
ಬಿಟ್ಟುಮಂ ಕಂಡಿರೆ ಎಂದು ತನ್ನ ಪರಿಜನರಂ ಕೇಳ್ವುದುಂ ; ಕಂಡೆ
ವಿಲ್ಲೆಂದು ಮಾರ್ಪುಡಿರರ್. ಅನುಡಿಗೆ ರತ್ನಗ್ರೀವಂ ಕಟ್ಟಿಚ್ಚರಿವಟ್ಟು
—ಎನಯ್ಯ ! ನೀನೊರ್ವನೆ ಕಂಡಯ್ ! ಆಮಿಬಿಬರುಂ ನೋಡಲಾಪದ
ಪಾಸಿಗಳೆ ? ಇದಪಡಿಯೇಂ ? ಪೇಟಿಂದು ಕೇಳಲೊಡಂ ; ತನ್ನ ಜಾನದ
ಜಾಣ್ಣೆ ನೆರನಾಂತಪುವಿಂ ವಿಪ್ರಂ—ಅಪ್ಪುದಪ್ಪುದು ಈಗಳಪಾತೆಂ,

ತೋರ್ಪಿಸಂಗಮದೊಳ್ ಮೊದಲೊರ್ಮೆ ಮಿಯಾದಿರ್ಪ ಜಾತ್ರೈಗಳಿಗೆ
ಬೆಟ್ಟಂ ದಿಟ್ಟಿಗೆ ಬಾರದೈಸೆ ! ನೀಮದುಕಾರಣಂ ಗಂಗಾಸರಿತ್ಸಾಗರ
ಸಂಗಮತೀರ್ಥದೊಳ್ ಮಿಂದು ಬರ್ಪುದೆಂದು ತಿಳಿಸಿದಂ.

ಕೇಳೆ ! ಅನುಡಿಯಂ ಕೇಳೆಲ್ಲು ಸರ್ವರುಂ ತೀರ್ಥಸ್ನಾನಂ
ಗೆಯ್ದು ದಾನದಕ್ಷಿಣೆಗಳಿಂ ವಿಪ್ರಕುಲಮಂ ತೃಪ್ತಿಗೊಳಿಸಿ ತವಕದಿಂ ಮುಂದೆ
ಸೆಯಂ ನೋಲ್ಪುದುಂ ; ಪುಣ್ಯದ ರಾಶಿಯಂತೆ ಬಗ್ಗಿನ ನೆಲೆಯಂತೆ
ವೈಮೆವೆತ್ತು ಚೆಲ್ವಾದ ಪರ್ವತಂ ತೋಜಿನಂದುದು. ಆಗಳಾಗಳೆ
ವೆಳವಂ ನಡೆಗೊಂಡಂತುಂ, ಕುರುಡಂ ಕಣ್ಣಡೆದಂತುಂ, ಪಂಡಂ
ಪುರುಷನಾದಂತುಂ ವೆರ್ಚಿದೊಂದು ಸಂತಸದಿಂ ಬೈಗಿನೊಳ್ ಕೆಲೆದುಂ
ಮುಕ್ಕುಟುಕ್ಕೆಯುಂ ನೆಗೆದಾಡಿಯುಂ ಚೆಡಜು ಪೋಸಾಕಳ ಮಂದೆಯ
ಮಾಟಕ್ಕಿಯಿಂ ನೆರೆದು ಬಂದ ಜಾತ್ರೆಯ ಪಯಣಿಗರ್ ಶ್ರೀರಘುವರನಂ
ಪಾಡುತುಂ ನೋಡುತುಮೋಡುತುಂ ದೊರೆವಡೆದ ಕರ್ವೆಟ್ಟನುನೇಜು
ಪೋದರ್.

ಕೇಳೆಲೆ ಚಿಕ್ಕರಸ ! ಇಂತು ನೀಲಾಚಲಶಿಖರಮನಾರೋಹಣಂ
ಗೆಯ್ದು ಶ್ರೀಪುರುಷೋತ್ತಮಮೂರ್ತಿಯಂ ಕಂಡುಂ ಪ್ರಸಾದಮಂ
ಕೊಂಡುಂ ಸಿಕ್ಕಕಮನುಂಡುಂ ಕೆಲಕೆಲರ್ ವಿಷ್ಣುಸಾರೂಪ್ಯಮಂ ಪೊಂ
ದಿದರ್ ; ಕೆಲಕೆಲರ್ ಪೊಂದಿ ವಿಷ್ಣುಲೋಕಕ್ಕೆಯ್ದಿದರ್ ; ಕೆಲಕೆಲರ್
ಪುರುಷೋತ್ತಮನ ಸೇವೆಯೊಳೆ ನಿಂದರ್ ; ಕೆಲರ್ ಬಂದರ್. ರತ್ನ
ಗ್ರೀವಂ ನಿಜಸತಿಸುತಮಂತ್ರಿಪುರೋಹಿತರ್ ಸಹಿತಂ ದೇಹಂಬೆರಸು
ಸಾಯುಜ್ಯಪದವಿಗೇಜುದಂ ಕಣಾ ! ಇಂತೇರ್ಪಟ್ಟ ವೈಮೆ ಈ ಬೆಟ್ಟ
ಡೆಯಂಗೆ ಸಲ್ಲನೆಂದು ನೀಲಗಿರಿಮಹಾತ್ಮ್ಯೆಯಂ ಮಂತ್ರಿಸಂ ಕಥಿ
ಸಿದಂ.

ರಮಣೇಮಣಿ ! ರಾಘವಾವರಜಂ ಇನಿತೊಂದು ಪೆರ್ಮೆಯ
ಕ್ಷೇತ್ರದೊಂದು ವೈಮೆ ದಿಮ್ಮಿತೆಂದು ಕೌತುಕಂಗೊಂಡು ದರ್ಶನಸ್ತುತಿ
ಗೆಯ್ದು ತುರಂಗದ ಬೆಂಬಲದ ಸೇನೆಯ ಕಾಪಿನೊಳೆ ಪೋಗುತುಮಿದಂ.

ಎಂಬಲ್ಲಿಗೆ ಶ್ರೀರಾಮಾಶ್ವಮೇಧದೊಳ್
ನೀಲಾಚಲದರ್ಶನಮೆಂಬ ದಶಮಾಶ್ವಾಸಂ ಸಂಪೂರ್ಣಂ.

ಏಕಾದಶಾಶ್ವಸಂ.

— ಸುಬಾಹು ಯುದ್ಧಂ —

ಎನ್ನ ಸಿಂಗರದ ಸಿರಿಯೆ ! ಆ ಅಂದಿನ ರಗಳೆಯ ಬಣ್ಣನೆಂದಿನಂಗಳ್ ಪಿಂಚಿದುವು. ಆಗಳುಂ ತನ್ನೊಡಲಾರಿಯೊಂದು ಬೇವಿನ ಕೆಳೆಯಿಂದೆಡೆವಿಡದೆ ಪುಯಲ್ಪವ ಕಡಲಿಗಳ್ ಬೇಸಪುನೇನಸುಂ ಸೈರಗೊಂಡುದು. ಪೊಸವೆಸಲಾದ ಪೆಣ್ಣಳ ಜವ್ವನದ ಬಿಗುರ್ಪಿಟುದು ತಂತೆ ತೊಪ್ಪವೆಂಡಿಗುರ್ಕೆನುಬ್ಬರಮಡಂಗಿ ತಿಳಿದುದು. ತಾನುವಣದ ಪೆಪವರ್ಗವಿಯಾದ ನೆಲಕಲನ ಮುಪ್ಪಿಯ ಮುಚ್ಚಿನ ಬಂಡಾ ದೊಳಗಣೊಂದು ಪಾಲ್ಗೊಂಡಿಂ ಪುರುಳ್ ಕುಂದುವಂತಿರೆ ಕೊಳಂಗ ಜಳಂ ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೊಳಗೊಳಗಿಂಗಿದುದು. ಬೈಗಿನ ಮುತ್ತ ಪೊಲ್ತು ಚೆಂಬಿಸಿಲ ಪರ್ಬುಗೆಯ ಬೆಳಗಿನೊಂದಿರವಿಂ ತಾನರೆಯಿದುವು. ಸಾಗೆಗೊ ನೋವದೆ ಅವರ ಜಾಳಿಗೆವೊನ್ನಂ ಕವರ್ವೊಂದು ಬಗೆಯೊಳಾರಯ ನೆಂಟೆಗೊ ದೊರೆವಂದ ಬಂಡುಣಿಗಳ್ ನೀರ್ವೂಗಳಂ ಸೇವಿಸುತಿದುರ್ವ ನೀರುಣದೆ ಮುಗಿಲ್ಗುಳ್ ಬೆಳರ್ತು ಬೆಂಡಾದುವು. ಪೆಪುನೇಸರ್ಕ ಕೈಗಳ್ ನೀಡಿದಾದುವು. ಇರುಳ್ ಬಾಂಬೊಲಂ ಬಿತ್ತಿದಜಾಲಗೆಯಿ ಸೊಗಯಿಸಿದತ್ತು. ಭೂರವೆ ಕಜಂಗಿ ಬೆಳೆದಾರವೆಯೆಂಬ ಕಾಂಗಿ ಸೀರೆಯನುಟ್ಟು ನಳನಳಿಸುವ ಕೆಯ್ಯೊಲಮೆಂಬ ಮಿಸುನಿಗಚ್ಚಿನ ಪೊಂಪ್ಪಸಮಂ ತೊಟ್ಟು ಕಣ್ಣೆಡ್ಡಮಾದಳ್.

ಇಂತು ಮುಂಚಿ ಬಂದ ಶರತ್ಪಾಲದೊಳ್ ರಾಘವನ ಜನ್ಮ ಬಣ್ಣಗುದುರೆ ತೆಂಕಲ್ಲಿ ಮೊಗಮಿಕ್ಕಿ ನಡೆಯುತುಮಿರ್ಪುದಂ.

ಇತ್ತಲಾವೇಳೆಯೊಳ್ ಚಕ್ರಾಂಕಪುರದ ರಾಯಗುನರಂ ಪ್ರಜೆಳೊಂದು ದೂಜುಂಗೆ ತನ್ನೊಂದು ಬಿನದಕ್ಕೆ ಮೇಲಾಕ್ಷನದ ಸಡಗರದ ಬೇಂಟೆಗೆಂದು ಪಟುವಂ ಪುಗುತಂದಂ. ಆಗಳ್ ದಿಕ್ಕರಿಗಳ್ ಗಿರಿಗಳ್ ದೊವರ್ಪಕರ್ವೆಡರ್ ಎಕ್ಕಡವಾವುಗೆಯ ತೊವಲುಡೆಯ ತುಪ್ಪುಟಂಗಿಂ ಸೊಪ್ಪಿನ ಟೊಪ್ಪಿಗೆಯ ಸಿಂಗರದಿಂ ಕವಣೆಯ ಮಿಂಟೆಯ ಪೆಂಟೆಯ ಅಂಟವಲೆಯ ತಡಿಕೆವಲೆಯ ಬೀಸುಂಬಲೆಯ ಪಾಸುಂಬಲೆಯ ಕಣ್ಣೆವಲೆಂ ಬೆಳ್ಳಾರ ಬಲೆಯ ಗುದಿಯ ಸಬಳದ ಕವಲೊಲ ಅಡಿಕಿಲ್ಲೊಡೆಯ ನೇ

ಕಡಿಗತ್ತಿಯ ಬಿಲ್ಲಂಬುಗಳ ಬಲ್ಲೊಜಿವೊತ್ತು ಪೀಲಿಯುಡೆಯ ಜಂತ
ದೋಲೆಯ ಪುಲಿಯುಗುರಬಾವುಲಿಯ ಗುಂಜಿಯೆಕ್ಕಸರದ ಎಲ್ಲಿನ ಬಳೆಯ
ಸಾದಿನ ಬೊಟ್ಟಿನ ತಮ್ಮ ಪುಳಂದಿಯವೆರಸು ಜಾಯಿಲಂಗಳಂ ಕೂಡಿ
ನಡೆತಂದು ನೆರೆದರ್. ಅಂತು ಬಂದ ಬೇಡರ್ ಕಾಡಂ ಮುತ್ತಿಯುಂ,
ಮಿಗದಿಕ್ಕೆಯಂ ಹೊಂಚಿಯುಂ, ಕೊಣಕುವ ಸಬುದಮನಾರಯ್ಯಂ,
ಕರ್ಪನಗುಟ್ಟುಂ, ಬಲೆಗಳನೊಡ್ಡಿಯುಂ, ಕುತ್ತುಂ ಸೋವಿಯುಮಿಡಿ
ಕುಜೊಳ್ ನುಸುಳ್ಳುಂ, ಸರುವೊಳ್ ಹುದುಗಿಯುಂ, ನೀರ್ದಾಣ
ದೊಳ್ ಕತ್ತರಿಗಂಡಿಯನೆತ್ತಿಯುಂ, ಮರನನಡದುಮಬ್ಬರದೆ ಬೊಬ್ಬ
ಒದಕುಚಿ ಬೇಂಟೆಯಾಡುತಿರೆ ; ನಟ್ಟ ಕೊಡಂಕೆಯ ಮೊಲನ, ಅಳ್ಳೆ
ಯೊತ್ತುವ ಮರೆಯ, ಡಗೆವೊಯ್ದರಲೆಯ, ಹಕ್ಕೆಗೆಟ್ಟ ನರಿಯ, ಬೆದ
ಒದ ಕಡವೆಯ, ಕೆರಳ್ಳೆಕ್ಕಲನ, ಕೊಕ್ಕುರಿಸಿದ ಕಕ್ಕಡವಂದಿಯ, ಕಣ್ಣೊ
ಳಸಿನ ಕರಡಿಯ, ಮುಕ್ಕುಜುಕ್ಕುವ ಕಾಟಕ್ಕಾಣನ, ಕೊಡಿಡುವಾನೆ
ಯ, ಗರ್ಜಿಸುವ ಸಿಂಗದ, ಮೊರೆವ ಬಲ್ಪಲಿಯ ಗಜಬಜದ ಸಂಚಾರಂ
ಬಲ್ಲಿದಾಯ್ತು.

ಆಗ್—ಇದೆ ಕಿಜುಬನನಿಸು ! ಇದೆ ಕಾಟ್ಟುಜಾಯನಿಡು ! ಇದೆ
ಬಗ್ಗನನಿಕ್ಕು ! ಮೇಣೆದೆ ಚಿತ್ತಗನಂ ತುಡು ! ಇದೆ ಕಲ್ಲಾನೆಯಂ ಕತ್ತು !
ಇದೆ ಪೆರ್ವಲಿಯಂ ಕತ್ತು ! ಎಂದೆಲ್ಲಜುಸುತುಂ ಮುಟ್ಟೆವರುತುಂ,
ಮೇಣೊರ್ಮೆ ಸೊಪ್ಪಳಾಗದಂತು ಸನ್ನೆವೇಂಟೆಗೆಯ್ಯುತುಮಳವಿಗಿಟ್ಟ
ಕೂಟ್ಟುಗಂಗಳಂ ಸಂಹರಿಸಿದರ್. ನೊರೆಯಿಡಿದರೆಗರ್ಚಿದ ಪುಲ್ಲ ಪುಲ್ಲೆ,
ಮುಜುಗೋಣ ಮಜಿಯ ಮರೆ, ಕಲ್ಲಿದ ಮೊಗದ ಪೊಡೆಯೊಡೆದುಡು,
ಮತ್ತಂ ಕೋಡುಡಿದಾನೆ, ಮತ್ತಂ ನಟ್ಟಾಲಿಯ ಮೊಲಂ, ತಲೆ ಕಡಿ
ವೋದ ಪೆರ್ಬುಲಿ, ಮತ್ತಂ ಪಲ್ಲುಡಿದ ಪಂದಿ, ಮತ್ತಂ ಕರುಳೊಕ್ಕ ಕಟ್ಟಿ
ಬೇಡರ ಬಗೆಗೆ ಬಂದುಂ ಬಾರಡಾಯ್ತು.

ಇಂತು ವನದೊಳ್ ಮೃಗಕುಲಂ ನಿರ್ಣಾಮನಾಗಲೊಡಂ
ಸಂತಸನಾಗೆ ಬೇಡರ್ ಸವಿಯಡಗಂ ಬಸೆಯಂ ನೆತ್ತರಂ ತೊವಲಂ
ಕೋಡಂ ಜಂತಮಂ ಮತ್ತಂ ಚವುರಿಯಂ ಪೊತ್ತು ನಗರಿಗೆ ಮರಲ್ಪ
ವರ್ಪಾನಡುವಟ್ಟಿಯೊಳ್ ಚಂಚಲಿಸುವ ಮಿಂಚಿನಂತಿರೆ ಮುಂಚಿನರ್ಪ
ಮಿಂಚುವ ಪಂಚವರ್ಣದ ಕುದುರೆಯಂ ಕಂಡು— ಎಲೆ ಅಣ್ ! ಎಲೆ

ತನ್ನ! ಏವೂರ ನಿಗಳದೊಂದು ಬಣ್ಣ ಗುದುರೆ! ಎಮ್ಮೀಜಾಯಿಲಂಗಿ ದೊರೆವಕುಂ! ಕೊಂಕದ ಬಾಲಂ, ನಿಮಿದ್ ಕೊಡಂಕೆ, ಡಗೆವೊ ಯ್ವಳ್ಳೆ, ಗುಜ್ಜುಗಾಲ್, ನಿಟ್ಟೊಡಲ್, ಕಟ್ಟಾಯದ ಮೆಯ್ಯಿರಿ. ಆ! ಕೀಲುಂ ಪಲ್ಲಣಮುಮೇನಾಯ್ತು? ಒ! ಸೊರ್ಕದ ದುಜುದುಂಬಿ ಗುದುರೆ! ಇಂತುಂ ಸಿಂಗರಮೇಂ ನೋಟ್ಟುಂ ನೋಟ್ಟುಮೆಂದು ಮುಟ್ಟಿ ನಂದು ಪಿಡಿದು ತನ್ನೊಡೆಯಂಗೆ ನಾಹನಮಕ್ಕುಮೆಂದು ದಮನಂ ಗುಯ್ಯೊ ಸ್ಪಿಸಿದರ್.

ಆಗ್ ತನಗೆ ದೊರೆವಡೆದೊಂದು ಜವ್ವನದ ಪೊಸಕುದುರೆಯಂ ನಿಟ್ಟಿಸಿಯಟ್ಟುಂ ಪೊಂಪುಟುವೋಗಿ, ಬಾಳದ ಬಿರುದಿನ ಪಾಡಿನೊಕ್ಕು ಣೆಯ ಒಲೆಯಂ ಕೆಯ್ಯೋಳ್ ಕೊಂಡಿಂತು ನಾಚಿಸಿದಂ:—“ ಕಡಲೆ ಕಡೆ ಯಾದೀವೊಡವಿಯಂ ತನ್ನೊಂದು ಬೆಳ್ಳೊಡೆಯ ನೆಟಲೊಳರಿಸಿ ಮಾಮಲೆವ ಪಗೆರಾಯರ ಬಿಂಕಮನುದಿ ತಿದಿ ಸಮಕಟ್ಟಿ ಬಿರುದರ ಗಂಡಂ ಕೈದುವೊತ್ತರ ದೇವಂ ಶ್ರೀರಾಮಚಂದ್ರಮಂ ಆಯೋಧ್ಯೆಯೊಳ ರಸುಗೆಯುತ್ತ ಮಿದ್ವಪಂ. ತನಗೆ ಕೂಟರತ್ತಣಂ ಬಲ್ಲೊಟುಯಾಗೆ ಬಣ್ಣವಿಟುದು ಸೊಬಗಟುದು ಸುಜುಂಟಿ ಮುಜುಂಟಿ ಮೆಯ್ಯುಂದಿದೀ ಭೂರನೆಯಂ ಪೊರೆವೊಂದು ದೂಸಲುಂ ರಾವಣಾಧ್ಯರಂ ಕೊಂದೊಂದು ಕೊಲೆಯ ಶಾಂತಿಗಿಂದು ಕುಂದದ ಜನ್ನಮಂ ಕೆಯ್ಯೊಂಡು ದೀಕ್ಷೆಯೊ ಳಕುಂ. ಇಂತಿದಾತನಯೆ ಜನ್ನಗುದುರೆ. ತನ್ನಣುಗದವ್ವನ ಶತ್ರು ಘ್ನನ ಮೊನೆಗಾಜನ ಬೀರಸಿರಿಯ ಗಂಡನ ಕಾವುಂಟು. ಅಂತದಜು ನಾರಾನುಮೆತ್ತಾನುಂ ಮಿಡುಕುಳ್ಳ ಪೆಂಪಿನ ಕೊರ್ವಿನ ಜವ್ವನದ ಗಂಡು ಗಲಿತನದ ರಾಯರಿ ಹಯಮಂ ಕಟ್ಟಿ ಕಾದುವುದು. ಕೈದುಗೆಯ್ದು ಸೋಲ್ತರ್ ಮೇಣ್ ಕಾದಲಾಜರ್ ಶತ್ರುಹನಂ ಕಂಡು ಮುಜುವೊಕ್ಕು ಕಪ್ಪಮನಿತ್ತು ಸಂತಂ ಬಟುಸಂದು ಬಾಟ್ಟುದು. ಶ್ರೀರಾಮನಾಣೆ!”

ಕಾಮಕಲ್ಪವಲ್ಲರಿ! ಇಂತು ದಮನಂ ಪರಿವಿಡಿಯನೋಲೆಯ ನೋದಿದನಪ್ಪುದುಂ ಕೈಪೆಯನುಂಡಂತುಂ, ಕಲ್ಲೆಡವಿದಂತುಂ, ಮುಳ್ಳ ಬೆಟ್ಟದಂತುಂ, ತೇಲ್ ಇಜುದಂತುಂ ಕಲಂಕುವಗೆಯೊಳ್ ಏಜು ಗೊಂಡೆಕ್ಕಲನ ದಾಂಟುಗೊಟ್ಟು ಪಾವಿನ ಪೊಸನಗೆಯೊಂದು ಮಸಕದಿಂ ಕಿಡಿಕಿಡಿವೋಗಿ ಕುಡಿವರಿವ ಮೀಸೆಯಂ ತಿದುತೆ—ಆ! ಶ್ರೀರಾಮಂ

ಗಡ ! ಒಂದೆ ಬಿಳ್ಗೊಡೆಯೊಳಾಳ್ವ ರಾಯಂ ಗಡ ! ರಾವಣಾದ್ಯರಂ ಕೊಂದಂ ಗಡ ! ಶಾಂತಿ ಗಡ ! ಜನ್ನಗುದುರೆ ಗಡ ! ಬೀಳ್ವಂ ಗಡ ! ತನ್ಮುಂ ಶತ್ರುಘ್ನಂ ಗಡ ! ಕಾಪು ಗಡ ! ಮಿಡುಕುಳ್ಳ ಬೀರರ್ ಕಾದಲಕ್ಕುಂ ಗಡ ! ಕಾಣೈ ಗಡ ! ಪೂಣೈ ಗಡ ! ತನ್ನಾಣೆ ಗಡ ! ಜಗಕೆ ರಾಮನೊರ್ವನೆ ಚಲದಂಕಂ ; ಶತ್ರುಹನೊರ್ವನೆ ಬೀರಂ ; ಮಿಕ್ಕ ರಾಯಗುವರರ್ ಪಂದೆಗಳೇನಾಗರೆ ! ಏತಜ್ಜೊಂದು ಪೊಚ್ಚುಜದ ಮಾತಿನೊಂದು ನಿಜುಗೆ ಯೊ ! ಲೋಗರೊಳ್ ಬಲ್ಲರ್ ತನ್ಮಾಳ್ತನದ ಪೆರ್ಕ್ಕಳಿಕೆಯಂ ಗಳಪುವರೆ ! ಲೋಗರ ಕಣ್ಣಂಜಲ್ ತಾಗದಂತು ಬೆರ್ಚನಿಟ್ಟು ಪಕ್ಕಿಗಳಂ ಬೆದರ್ಚ ಲೊಡರ್ಚದ ತೋಂಟಿಗನೊಂದಾಯತಿಯಂ ಕಂಡನಕ್ಕುಂ ರಾಮಂ ! ಅಕ್ಕೈ, ತವ್ವೇಂ. ಇಂತೊಂದು ಪೂಣೈ ಎಮ್ಮನ್ನರ್ಗೆ ದಕ್ಕಿಸುವ ಬಲ್ಲಿಚ್ಚಿ ನೊಳಿಜಿದ ಪೊಸ ನೆಯ್ಗೆ ಪಾಸಟವಾರದೇಂ ಪೋಕುಂ. ಅದುಕಾರಣಂ ತಾಂ ತನಗೆ ದೊರೆಕೊಂಡ ಕುದುರೆಯಂ ಕಟ್ಟಿ ಕೆಯ್ವಿಡಿದ ನಲ್ಲಗೆ ಸಂತಸವೆಕ್ಕಸಂಗಳ ನವಿರ್ ಮೂಡುವಂತಂ, ಪೆತ್ತೋವಿದಬ್ಬಿಗೆ ಪೆತ್ತೊ ಡಲ ಎತ್ತಿದ ತೋಳ್ಳಳ ಕಟ್ಟುಬ್ಬಸದಾಯಸಂ ಸ್ಮರಣೆಗೆ ಬಾರದಂತುಂ, ಅಂದಂದಿಂಗಂ ಬಳಿಯುಸಿ ನಡೆನುಡಿನೇಟ್ಟು ಪೊರಿದಯ್ಯನ ಕೂರ್ವೆ ಪೆರ್ವೆನಡೆವಂತುಂ, ಬೀರದ ಗಂಡುಗಲಿಗಳಪ್ಪ ಗೆಣೆಯ ರಾಯಗುವರರ್ ತಲೆದೂಗುವಂತುಂ, ನೇಹದ ನಂಟರೊಳನಂಟು ಗಂಟುಗೊಳ್ವಂತುಂ, ಬಿಡುಗಣ್ಣರ್ಗೆ ಕಣ್ಣಹಬ್ಬಮುಪ್ಪಂತುಮೆತ್ತಿವಂದ ಪಗೆಯಂ ಬಾರಿಸುವೆಂ. ಮೇಣೆನ್ನ ಗಂಡುಗಲಿತನದ ಚಲಮುಂ ತೋಜುಸುವೆಂ, ಎಂದು ತಜ್ಜ ಸಂದು ಶ್ರೀರಾಘವನ ಕುದುರೆಯಂ ಬಂದಿವಿಡಿದು ಬೇಡನಡೆಯ ಕಾಪಿ ನೊಳ್ ತನ್ನ ಪೊಪ್ಪಿಲ್ಲಟ್ಟಿದಂ.

ನಸೆಗಾರ್ತಿ ! ಇಂತು ದಮನಂ ಹಯಮಂ ಸೆಜಿವಿಡಿದು ನಿಜ ಪುರಕೆ ಕಳಪಲೊಡಮಿತ್ತಲ್ ಹಯದ ಬೆಂಬಲದ ಕಾಪಿನಾಳ್ಳಳ್ ತತ್ತ ಜದಿನೊತ್ತರಿಸಿ ಪತ್ತೆಸಾರ್ದು ರಾಯಗುವರನಂ ಸುತ್ತಂ ಮುತ್ತಿ ಮೆಯ್ಗ ಲಿಯಂ—ಎಲೆಲಿ ಪಗಲ್ಲಳ್ ! ಏತಜ್ಜೊಂದು ಗೆಯ್ತುಂ ! ತಾಂ ತಾಂ ಬಟ್ಟಿವಿಡಿದೆಯ್ವಿ ಪೋಪ ಕುದುರೆಯನಿಂ ನೀಂ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡುಯ್ವ ಬಲ್ವೇ. ವುದೊ ! ಆರೊಂದು ಹಯಮೆಂಬುದನಾರಯ್ವ ಪೋಗದೆ ಪತ್ತುಗೊಳ್ಳ ನೀಂ ಕಾಲುರಿಚನಕ್ಕುಂ, ಸಾಜಂ. ನಿಲ್ ನಿಲ್ ! ಮಾಣ್ ಮಾಣ್ !

ಶ್ರೀರಾಮನ ಜನ್ಮದೊಂದು ಸಿಂಗರದ ಕುದುರೆ ಕಣಾ ! ದೇವರ್ ಮುನಿ
ವೆಡೆಯೊಳ್ ಕಟ್ಟ ಕೊಟ್ಟ ನಿನ್ನೀಬಲೈ ಪೊಳ್ಳಕ್ಕುಂ, ನಿನ್ನಡಗು ಪರ್ದಿಗೆ
ಬಿರ್ದಕ್ಕುಂ, ಮೇಣ್ ನಿನತ್ತಸುವಿನುಸಿರ್ ಜವಹುರದ ಪುಟುಗಳ್ಳೆ
ಸುಯ್ಯಾಡುವ ಜೀವದ ಗಾಳಿಯಕ್ಕುಂ, ಮೇಣೀನಿನ್ನ ಪಾಟಿಗಾಡಲ
ನೆತ್ತರ್ ಪಿಱುದಿನಿವಡೆಗೆ ಪಗಲ ಬೋನದೊಂದು ಕಟ್ಟಕ್ಕುಂ. ನಿನ್ನಟ್ಟಿ
ಯೆಲ್ವ ಕುಟ್ಟಿವುಟುಗಳ್ಳೆ ಕಟ್ಟಿಚ್ಚಿನ ಹೋಟಿಗೆಯಕ್ಕುಂ, ನಿನ್ನೀರುಂ
ಡಂ ಮರುಳ್ಳಡೆವೆರಸು ಮಂಡಳಿಸಿ ಸೆಂಡನಾಡುವ ಮಾಕಾಳಿಯ ಕೆಯ್ಯಂ
ದುಗಮಕ್ಕುಂ. ನೂಜುನೇಂ ; ನಿನ್ನ ನಾಡು ಬಕ್ಕುಂಬಯಲಕ್ಕುಂ.
ಅಂತದಜುಂ ಬಗೆಗೇಡಿಂ ತಕ್ಕುಟಾದು ನಿರ್ನರಂ ನೀಂ ಬನ್ನದೊಳಾಗದೆ
ಬೇಗದೆ ಹಯಮಂ ಬಿಟ್ಟು ನೆಟ್ಟನೆಮ್ಮಂ ಶರಣೊಕ್ಕು ಸೊಗಂಬಾಟ್ಟು
ಡೆಂದರ್. ಅನುಡಿಗೆನಸುಂ ನಕ್ಕು ಮತ್ತಂ ಕಿಸುಗಣ್ಣಿ ದಮನಂ ಕೆಯ್ಯ
ಕೂರ್ವಾಳ ತೆಳ್ಳೊನೆಯಂ ನೂಂಕಿ— ಈ ಸೂಚ್ಚಿ ನಿಮ್ಮಂ ತಲೆಗಾವೆಂ,
ಮುಂತಿಂತು ಬಾಯ್ಗೆ ಬಂದಂತೆ ಜಜುಜೆ ಕುಡಿನಾಲಗೆಯಂ ಸೌಳನೆ
ಸೀಟುಂ, ನಿಕ್ಕುವಂ. ಆನೆ ಬಲ್ಪುಳ್ಳಂ, ಕುದುರೆಯಂ ಕಟ್ಟಿದೆಂ. ಕಾದು
ವೊಂದು ಬೆಸನಮೆಮಗಕ್ಕುಂ. ಆಸೂರ್ಕಿನ ರಾಮಂ ನಿಮ್ಮ ದೇವ
ನಾವನೇವಂ ? ಈಗಲೆ ನಿಮ್ಮಾಳ್ವನಂ ತಟ್ಟಿ ರಣಕಟ್ಟಂ ; ಇದೆ
ಎನ್ನೊಂದು ತೋಳ್ಬಲಮಂ ಮೆಚ್ಚಿವೆಂ. ಕುದುರೆಯೊಂದು ದೂಸಲುಂ
ಮೊನೆಯೊಳೆನ್ನೀಮೊನೆಯ ಬಾಳ್ಗೆ ತಲೆಯಂ ಮಾಲುಗುಡದಿಂ. ಪೋ !
ಪೋಗಿರೆ !, ಎಂದು ಕಾಪಿನಾಳ್ಳಳಂ ಗದಲು ಗರ್ಜಿಸಿದಂ.

ಇಂತಪ್ಪುದುಮನುಚರರ್ ಪೇಳಿಗೆಯ ಪಾವಿನೊಂದು ಮಾಟು
ಯಿಂ ತಡೆಗಟ್ಟುಪಟ್ಟರಾಗಿ ಮರಳ್ಳು ತನ್ನೊಡೆಯನಪ್ಪ ಪ್ರತಾಪಾಗ್ರ್ಯಂ
ಗಿಂತಿದಂ ಬಿತ್ತರಿಸಿದರ್.

ಮುದ್ದಣಂ—ದೇವೀ !

ಮನೋರಮೆ—ಆವ ದೇವಿ ! ಶ್ರೀದೇವಿ, ಏಂ ಭೂದೇವಿ !

ಮುದ್ದ—ನಿನ್ನನೆ ದೇವಿಯೆಂದು ಕರೆದೆಂ.

ಮನೋ—ಬಲ್ಲತೆಯಂ ಬಿತ್ತರಿವೊಂದುಬೈಮೆಯೊಳೇನೆನ್ನಂ
ತೊಟ್ಟುಮಾಡಿ ದೇವಿಗೆತ್ತು ಕರೆದಯಾ ?

ಮುದ್ದ—ಏಂ ಕಾಣೆನೆ ! ಸೋಯಂದಪ್ಪಿದೆನೆ !

ಮನೋ—ಮೇಣಾವ ದೇವಿಯಾಂ ?

ಮುದ್ದ—ರತಿದೇವಿ.

ಮನೋ—ಅಂತಪ್ಪೊಡೆ ನೀಂ ಕಾಮದೇವಂ.

ಮುದ್ದ—ಅಕ್ಕೆ ದೇವಿಯೊಂದು ಹಸಾದಂ.

ಮನೋ—ಎಲೆ ಮದನಮೋಹನರಾಜ ! ಅಂತಿರ್ಪೊಡೆ ನೀಂ ಪೇಟ್ಟ ರತಿಯನೆ ಬಣ್ಣಿಸಿ ಪೊಗಲ್, ನೋಬ್ಬಂ.

ಮುದ್ದ—ಓ ! ಏತಜ ಮಾತೊ ! ಎನ್ನಳವೆ !

ಮನೋ—ಆಃ ! ರತಿಯಂ ಬಣ್ಣಿಸಲ್ಕೆ ಸಲ್ಲದ ನೀನೇತಜ ಕಾಮ ದೇವಂ !

ಮುದ್ದ—ಅಂತಪ್ಪೊಡೆ ಸಲ್ವೆಂ ಸಲ್ವೆಂ, ಕಾಮದೇವನೆಂಬೊಂದು ಬಿರುದಂ ಪಡೆದುಮಾಜನೆ ? ತೆಗೆಬ್ಬರಿಕೆ ! ಇದೆ ಇದೆ ತೊಡಂಗಿದೆಂ : —ಅಸಿಯೊಡಲ ಪೊಗಣ್ಣ ಪೆಣ್ ; ಸಸಿಮೊಗದ ಕಿಸುನಾಯ ಪುಸಿನಡು ವಿನರಸಿ ; ಮಿಡಿನೊಲೆಯ ಪಿಡಿನಡೆಯ ಬಿಡುಜಡೆಯ ನೀಂ, ಬೆಟ್ಟ—

ಮನೋ—(ಅರೆನೋಟದಿಂ) ಆಃ ! ಕಬ್ಬಿಗರ್ಗೆ ನೀಂ ಕಲ್ಲಾಯ್ತನ ಕ್ಕುಂ. ಎಂದಂ ಕಾಣದೊಂದು ಪಾಂಗಿನಿಂ ಪೇಟ್ಟ ಪೊಚ್ಚುಜದ ನಿನ್ನೀಬಣ್ಣನೆಯ ನುಡಿಗೇನೆಂಬಿನೊ ! ಒಡಲಸಿದೇಂ ? ಮೊಗದೊಳೇ ತಜ ಸಸಿ ; ಕಣ್ಣೊಳೇತಜ ಪೂ, ನಡುವಿನೊಳೇಂ ಪುಸಿ ! ಎಂದಂ ಬಾಯಂ ಕಿಸಿದ್. ಜಡೆಯಂ ಬಿಡಿರ್ಚಲ್ಕೇಂ ದೆವ್ವಮಾಳ್ತದೆ ? ಪೋ ! ನೀಂ ಕಾಮನಲ್ಲ ಭೀಮಂ.

ಮುದ್ದ:—(ಕಿಜುನಗೆಯುಂ) ಎನ್ನ ಕುಲದೇವಿ ! ಇನಿತೊಂದು ಮುನಿಸೇಂ ? ಎನ್ನೆಗ್ಗಿನಂತಾಯ್ತಕ್ಕುಂ. ಸೈರಿಸು ! ಸೈರಿಸು ! ನುಡಿಪುಜ ಗೆಯಂ ಬೆದಂಕಿ ಪಾರದಂತುಂ, ಇರ್ದಂತೆ ಬಣ್ಣಿಪೊಂದು ಜಾಣ್ಣಿ ದೊರೆ ಕೊಚ್ಚಂತುಂ, ಬಾಸೆನೆಣ್ಣೊಂದೊಲೈದಾಳ್ವ ವಾಕ್ಸಿದ್ಧಿಯಂ ಪಡೆದು ನಿನ್ನಂ ಎನ್ನ ಜನ್ನದಾರದಾಣೆ ! ರತಿಯಂ ನೂರ್ಮಡಿ ಮಿಗಲೆನಿಸಿ ಬಣ್ಣಿಪೆಂ.

ಸುವ್ವಿ ! ಸುವ್ವಿ ! ನಾಲೊಗನಗ್ಗಿಟ್ಟಕೆಯೊಳೊಗದ ಬೆಳ್ಳಗೆಯ ಮುದ್ದುಗುವರಿ ! ಸುವ್ವಿ ! ಸುವ್ವಿ ! ಬೀಣೆಯೊತ್ತಗೆಗಳಂ ಪೊತ್ತ ಕೆಯ್ಯ ಚೆಲ್ವೆ ! ಸುವ್ವಿ ! ಸುವ್ವಿ ! ಬಾಣೆ, ಎನ್ನೇ ಮಡದಿರನ್ನೆಯಂ ರತಿಗೆಣೆಯೆಂದು ಪೊಗಲ್ಪು ಪಾಡುವೊಂದು ಜಾಣ್ಣಿಯ ಮೊರ್ದುಗೆಯ

ನುಡಿಬಿನ್ನಣಮನೆನೆಗೆ ಕರುಣಿಸೌ ! ನಿನಗೆಏಗುವೆಂ. ಸುವ್ವಿ ! ಸುವ್ವಿ !
ಆ ! ಆ ! ಆ ! ಆ ! ಆ !!!

ಮನೋ—ನೀಂ ಗೆಯ್ವ ಸರಸತಿಯ ಪೊಗಟಕ್ಕಿಯ ತುತ್ತತುದಿಯ
“ ಆ ! ಆ !! ” ಏಂ ?

ಮುದ್ದ—ಅಂತದು ಪಾಡಿನ ಜೋಡಿನ ದಾಟಿಯೆಪ್ಪೆ.

ಮನೋ—ಆಯ್ತಾಯ್ತು ಚೆಲ್ವು, ಏಂ ನಿನ್ನಂ ಸರಸತಿಯೊಲ್ವಳ್ ?

ಮುದ್ದ—ಎಂತೆಂತೊ ಪಾಡಿ ಬೇಡಿ ಒಲೈವಡೆದೆಂ. ಈಗಳಿನಸುಂ
ತಡಂಬಡದೆ ಬಣ್ಣಿಸಿ ನಿನತೊಂದೊಲೈವಡೆದವೆಂ. ಕೇಳ್,

ಮಾಕಾಳಿಯ ಮೆಯ್ಯೊಗರ್ಗೆ.....

ಮನೋ—ನಿನ್ನ ರತಿಯಂ ಬಣ್ಣಿಪೊಂದು ಸಂಧಿಯೊಳ್ ಮಾಕಾಳಿ
ಯೊಳೆಂ ಕಜ್ಜಂ ?

ಮುದ್ದ—ಆಃ ! ಎಡರ್ಗೆಡಿಯನೆ ಮುಜಿತೆಂ. ಆತನಂ ಬಲಂ
ಗೊಳದರ್ಪಿನಂ ಮೊತ್ತಮೊದಲೊಳಿನಿತುಂ ವಿಘ್ನಂ. ಒ ಒ ! ಒರ್ಪ
ನೆಯ ಬಿಂಕಣಿಗಿವಿಯ ಮೂಗೊಂಕುಮೂಗಿನ ಪೇರೊಡಲ ಇಲಿದೇರ
ಬೆನಕ ! ಇದೆ ಮಣವೆಂ. ಈರಮಣೇಮಣಿಯಪ್ಪ ರತಿದೇವಿಯಂ
ಬಣ್ಣಿಪೊಂದು ಕವನದ ಕಜ್ಜದುಜ್ಜುಗದನಿತೊಂದು ಪೊಟ್ಟಿನೇಮಾಟಕ್ಕಿ
ಯೊಳಮೆಡರ್ ಬಾರದಂತು ಕಾವುದು. ಇನಿತೊಂದು ಮೇಲನೊಡರ್ಚಿ
ದೆಯವ್ವೊಡೆ ಆಬಣ್ಣನೆಯ ಪೊಗಟಕ್ಕಿಯ ಪಾಡಿಂಗೊಲೈನ್ನೀಮಡದಿ
ಕೂರ್ವೆಯಿನೆನೆಗೆ ತಿನವಡಿಸುವಾಪಸುಗೆಯ ಚಕ್ಕುಲಿಯಂ ಗಾರಿಗೆಯಂ
ಪುರಿಗಡಲೆಯನವಲಂ ಕರ್ಬಂ ತೇಂಗಾಯಂ ನಿನಗಂ ಪಾಲಿತ್ತು ಮೊದ
ಲೊಳರ್ಪಿಸುವೆಂ.

ಮನೋ—ನಿನ್ನ ಬೆನಕಂ ಒರ್ಪನೆವಾಯೊಳೆಂತುಣ್ಣಂ.

ಮುದ್ದ—ಏಂ ರಮಣಿ ದೇವರುಣ್ಣರೆ ! ಉಣ್ಣೊಡಂತೆಂಬೆನೆ ?

ಮನೋ—ಮೇಣೊರ್ವನೆ ತಿನಲ್ ಬಗೆವಾ !

ಮುದ್ದ—ನೀನೀವುದೇಂ ದಿಟಂ.

ಮನೋ—ಎತ್ತಾನುಮಿತ್ತೊಡೇಂಗಿಯ್ವಯ್ ?

ಮುದ್ದ—ಇಸ್ಸಿ ! ಅನಿತ್ತು ಭಕ್ತ್ಯಮನೋರ್ವನೆ ನುಂಗಲಾಂ ರಾವೆ ?
ಚಕ್ಕುಲಿಗಾರಿಗಳ್ ಕಾಮದೇವಂಗೆ ; ಅವಲಂ ಪುರಿಗಡಲೆಯುಂ

ಮುದ್ದಣಂಗೆ ; ಕಬ್ಬು ಕಬ್ಬಿಗಂಗೆ ; ತೇಂಗಾಯೆನಗೈಸೆ !

ಮನೋ—ನೀಂ ಜಾಣಂ. ನಿನ್ನ ರತಿದೇವಿಗೇಂ ?

ಮುದ್ದ—ತಾನೆ ಒಲ್ದೀವ ದೇವಿಗಾವುದುಱುಕಾಸೆಯೊ ?

ಮನೋ—ಅಂತಿರೆಯುಂ ಮನೋರಮೆಗೇಂ ?

ಮುದ್ದ—ಒವೊ ! ರತಿಯಂ ಬಣ್ಣೆ ಪೊಂದು ಬೆಸನದೊಳ್ ಮನೋ
ರಮೆಯಂ ಮುಱಿದುಱುಡೆಂ. ಅಕ್ಕೈ ! ಕರ್ಬಿನ ಸಿವುರುಂ ಮುಗ್ಗಿದ
ಗಾರಿಗೆವುಡಿಯುಂ ಮನೋರಮೆಗಿರ್ಕೆ.

ಮನೋ—ನೀಂ ಬಲ್ಲಡಸುಗಾಜಂ, ಸಾಜಂ. ಇರ್ಕೆ. ನೀಂ
ಮನದೊಳೆ ಮಂಡಿಗೆಯನುಂಡಂತಾಯ್ತು. ಈಗಳಂ ಕೇಳ್ವೆಂ ರತಿಯ
ಪೊಸಬಣ್ಣನೆಯಂ.

ಮುದ್ದ—ಕೇಳ್. ಅಂ ಬಣ್ಣೆಪ ರತಿಗೆ ಮಿಂದ ಮರಗೂಟನೊಂದು
ಮೆಯ್ಯೊಗರ್.

ಮನೋ—ಮರಗೂಟನೆಂದೊಡಾರ್ ?

ಮುದ್ದ—ದೆಸೆವಳರೊಳೊರ್ವಂ.

ಮನೋ—ಉಂ. ಹುಂ.

ಮುದ್ದ—ಸಿಂಗರದ ಮಲೆನಾಡಿಗನೊಂದು ಭಂಗಿಯ ಮೊಗಂ.

ಮನೋ—ಮಲೆನಾಡಿಗನೆಂದೊಡಾವಂ ?

ಮುದ್ದ—ಮಲೆಯೊಳೆ ನೆಲೆಗೊಂಡಿರ್ಪ ನಾಲ್ಗೆಯ್ಯ ದೇವರ್.

ಮನೋ—ಇಂತಪ್ಪ ದೇವರೊಲ್ಮೆವಡೆದೆ ಮಲೆನಾಡ ಪೆಣ್ಣಳ್
ಕಣ್ಣೆ ಚಿಟ್ಟೆಯರಾದರಕ್ಕುಂ ?

ಮುದ್ದ—ಅಪ್ಪುದು. ಮತ್ತಮಾನೀಱಿಗೆ ಇರುಳ್ಳಣ್ಣಂಗಿಂತಂತೊ
ಪ್ಪುವ ಬಟ್ಟನುಣ್ಣಣ್.

ಮನೋ—ಇರುಳ್ಳಣ್ಣನೆಂದೊಡೆ ಆವ ಸೈಪುಳ್ಳಂ ?

ಮುದ್ದ—ಇರುಳ್ಳಣ್ಣನೆಂದು ಚೆಂದವನಕ್ಕುಂ.

ಮನೋ—ಆ! ಎಲೆಲಿ, ಕಾನುದೇವರ ದೇವ! ಈಗಳೇಗಳಱುತೆಂ.

ನೀಂ ಬಣ್ಣನೆಯೊಳೆರಡನೆಯ ಬೊಮ್ಮಂ ನಿಕ್ಕುವಂ. ಎನ್ನೀ ಜೋಲ್ಮು
ಡಿಯ ಪೊಸರದಾಣೆ ! ನಿನಗಾವ ಭಕ್ತ್ಯದೊಳಿಷ್ಟಂ ? ಪೂರಣಗಡುಬನೀ
ನೆನೋ ? ಚಕ್ಕುಲಿಯಂ ?

ಮುದ್ದ—ಇರಿರ್! ಸಯ್ತು ಬಯ್ತುಡು; ಮಾದೇವಿಯ ಕಡೆವೊಟ್ಟು ನೊಂದು ರೂಪಿಗೆ ಪಡಿವರಿಜಾಗೆ ಮೆಜುವೆನ್ನ ರತಿದೇವಿಯನಡಿವಿದಿದು ಮುಡಿವರಿಗಂ ಬಣ್ಣಿಸದ ಮುನ್ನಮಿನಿತೊಂದು ಬೇಗದಿನೊಲ್ಲಾ !

ಮನೋ—ಮುನ್ನೀರ ನೀರ ಸವಿಯನಜುವೊಂದು ಬಗೆಯೊಳ್ ಕೊಡನ ಕುವರನಂತಿರೆ ಬಲ್ಲಡಲನೆ ಕುಡಿವೊಡಕ್ಕುಮೆ? ಒಪ್ಪನಿ ಸಾಲದೆ?

ಮುದ್ದ—ಅತಿಪ್ರಸಂಗಂ ಸಾಲ್ಕುಂ. ಇಂತು ವ್ಯಥಾಕಾಪದಿಂ ಪೊಟ್ಟುಂ ಕಪುವೆಮ್ಮಂ ಲೋಗರ್ ಪಟಾಯರೆ? ಪೋ ಮೂಣ್, ರಾಮ ಕಥೆಯನ್ನೊರೆವೆಂ, ಕೇಳ್.

ಅವೇಳೆಯೊಳ್ ಶ್ರೀರಾಮನ ಕುದುರೆ ಬಲ್ಲಿನ ಪಗೆರಾಯಗುವರ ನೊಳ್ ಬಂದಿವಟ್ಟದೆಂದು ಚರರೆಂದ ನಿಟ್ಟಿರದ ಕಕ್ಕಸದ ನುಡಿ ತನ್ನ ಕಿವಿವೊಳಗಂ ಪುಗುತರ್ಪ ಮುನ್ನಮೆ ಪ್ರತಾಪಾಗ್ರ್ಯನೆಕ್ಕೆಕ್ಕೆ ಮಿಕ್ಕುವರ್ಪ ತೆಕ್ಕದೆಕ್ಕತುಳದ ರೋಸದಿನಾಡಿ ಕುಣಿವ ಕುಡುಮೀಸೆಯಂ ಪುರಿಗೆಯ್ದು ಬೆಮರಿಡುವ ಕೆಕ್ಕೆಯಂ ಸಮಜು ಕೆತ್ತುವ ಮುಯ್ಯನೊತ್ತಿ ಬಿಲ್ಲೆ[ಜೇಯ] ನೇಜುಸಿ ತಿರುನಾಯ್ಗೆ ಕಣೆಯಂ ಪೂಡಿ ತೇರನೇಜು ನಾಲ್ವಗೆಯ ಪಡಿ ವೆರಸು ಕುದುರೆಗಳ್ಳನಾವನಾನಂ ತೋಜು ತೋಜುಂದು ಪಗೆಯೊಳಿತ್ತಿ ನಡೆದಂ.

ಇತ್ತಲ್ ದಮನಂ ಪೊಣರ್ಕೆಗೆಂದು ಬರ್ಪರಿಸೇನೆಯಂ ಕಂಡು ತನ್ನ ಮೆಯ್ಯಾನಲ ಕಿಜುವಡೆಗೆ ಕೆಯ್ಪಿಸಿ ಚೂಣಿಯೊಳೆ ನಿಂದು ತಾಗಿದಂ. ಅಪೊಟ್ಟುಂಗೆ ಮಾಜಾಂತರಿರಾಯಗುವರನಂ ತೂಳ್ತು ಬಾರಿಸುವ ಪರ್ಪ ರಿಕೆಯ ಸೂರುಳೊಂದು ಬಲ್ಲಾಳ್ತನದ ಗಂಡಗರ್ವದಿಂ ತೇರಂ ನೂಂಕು ತುಂ, ಕಾರ ಕರ್ಮಗಿಲೊಡ್ಡಿನಲೈಡ್ಡಮೆಸೆವ ಪೇರಾನೆಗಳ ಘಟೆಯಂ ನೋಳಿಸುತುಂ, ಪೇರುರ್ಬಿನ ಕಡಲ ನಡುವಿನೊಳಡಿಗಡಿಗೆ ಗುಡಿಗಟ್ಟಿ ಮಡಿಮಡಿನ ನಿಡುದಿರೆಯ ಲೀಲೆಗೆ ಪಡಿನವೊಂದು ಗತಿಯ ಕುದುರೆ ಗಳ ತಟ್ಟಿನೆಡೊತ್ತುತಂ, ಮಾರಿಯ ಮಸಣಿಯ ಚೂಳಿಯಂ ಪಿಡಿದು ಜಡಿನ ಜವಹರಮಂ ತಗುಳ್ಳ ತಾಮೊಕ್ಕಲಿಕ್ಕುವ ಬೋಜಿಯರ್ಗೆ ಗುರ್ವನಗುರ್ವಿಸುವ ಸೇಜಗಂ ಬೇಜಗಂ ಪಾರದ ಬಲ್ಲೈಬಂಟರ ಪೆರ್ವಡಿ ಯ್ಕು ಜರ್ವಿ ಕೆತ್ತಿಸುತುಂ ತಾಂ ನಾಯಕನಾಗಿ ಪ್ರತಾಪಾಗ್ರ್ಯಂ ಮಾರ್ಮ ಲೆದು ದಮನನಂ ತಡೆದೊಡ್ಡಿ ನಿಲ್ಲುಂ. ಇಂತುಜುಬಿ ಬಂಧುಂ ನಿಂದುಂ.

ಮುಂದುಂ ಪಿಂದುಂ ಸಂಧಿಸಿದ ಬಂದಿಗಾಳರ ಗೊಂದಲಮಂ ನಂದಿವೊಂ
ದು ಕುಂದದ ಗರಗರಿಕೆಯ ಕೈದುಗಾಳತನದ ಬಲೈಯೊಳೆ ಮಾಜೂಡ್ಡಿ
ಮೊನೆಗಾಂತ ದಮನನನಿರ್ದಿರ್ಚಿ ಕೋಲ ಸರಿಯಂ ಕಜಿಯುತೆ ಕರೆಯುತೆ
—ಎಲೆ ಪಸುಳೆ, ನಿನಗಿಂತೀಂ ಹರಣಂ ತಿಣ್ಣಮಾಯ್ತೆ! ನಿರ್ನೆರಮೆನ್ನೀಕೂ
ರಂಬುಗಳ್ಗೆ ತಲೆಯಂ ಮಾಜುಗೊಟ್ಟು ಸಾಯಲ್ ಬಗೆವಾ! ಇಸ್ಸಿ!
ನೀಂ ತರಳಂ; ಪೊಣರ್ಕೆಯಾಗದು. ಅಂತಿರ್ಸಿನಂ ದೇವರ್ಕಳಿಂ ನಿಚ್ಚಂ
ನುತಿಗೊಳ್ಳ ಪೆರ್ನೆಗೊಡೆಯನಪ್ಪ ರಾಮನ ಹಯಮಂ ಬಿಟ್ಟು ಕಾಣ್ಪೆ
ಯಂ ಕೊಟ್ಟು ಪುದುನಾಳಿ—ಎಂದು ಕೇಳಿಸಿದಂ. ಅನುಡಿಗೆ ಕಡಂಗಿ
ದಮನಂ—ಕೇಳ್! ಕೇಳ್! ಹರಣಂ ತಿಣ್ಣಮಾದರ್ಗೆ ದಾವುಂ ಪಾವುಂ
ನೀರೊಂದು ಟಾವುಂ ಪೊತ್ತುವ ಕಿಚ್ಚಿನ ಬೇವುಮೊಳವು. ಸಂಗರದೊಂ
ದು ದಂದುಗಮೇಕೆ? ನಾಲಗೆ ನಿಡಿದಾದರ್ಗೆ ಕೂರ್ವಾಳುಂ ಕೋಲುಮೀ
ಗಳೆ ಸಾಧ್ಯಂ. ಅಂತದುಕಾರಣಂ ಸಲ್ಲದ ನಿನ್ನಂಕದ ಬಿಂಕದ ಮೆಯ್ಯಾ
ಸದ ಸಡಗರದ ಬಿಡುನುಡಿಯ ಜೊಕ್ಕಳಿಕೆಯಂ ಒಲ್ಲದೆ ನಿಲ್ಲದೆ ಮರಲ್ಪು
ದೆಂದಂ. ಇಂತಾಡಿದ ದಮನನಂ ಮೊಸಮಸೆಯ ಕೂರ್ಗಣೆಗಳನಿಸುತುಂ
—ಎಲೆ ಕುದುರೆಗಳ್ಳ! ಕೂಟ! ನೀಂ ಬಾಲನೆಂದಿಂತು ನಯಂಬೇ
ಱೂಡಂ ಬಳ್ಳದಳ್ಳದೆ ಮಾಜಾಂತಿರ್ದಿರ್ಚಿ ಸಾವ ನಿನ್ನೀನೊಸಲಕ್ಕರ
ದೋದಿಂಗೇನೆಂಬೆನೊ! ಪುಣ್ಯಮೂರ್ತಿರಾಘವನ ಜನ್ನಕ್ಕೆಡರಂ ತರ್ಪೊಂ
ದು ಸೆಡಕಿಂ ದುಡುಕಿಂ ಮೋಪ ಹಯಮಂ ಬಂದಿಗೊಂಡೊಂದಟಾಗೆಯ್ತೆ
ಯೆ ಸಿಂದಿದುದಕ್ಕುಂ; ತಪ್ಪೇಂ—ಎಂದಾಡಿದಂ. ಆಗಲ್ ಕೋಪಾಟೋ
ಪದಿಂ ದಮನಂ—ತೆಗೆ ತೆಗೆ ನಿನ್ನಾರಾಘವನಂ, ಹಯಮಂ. ಗಂಡುಗಲಿ
ತನದಿಂ ರಾಯಗುವರನೆಂ ನಿನ್ನ ಬನ್ನದ ಜನ್ನದ ತುರಂಗಮಂ ಕಟ್ಟಿದೆಂ,
ನೀಂ ಕಲಿಯಾಗೆ ಕಾದಿ ಎನ್ನಂ ಸಮಂತು ಹಯಮಂ ಗೆಲ್ಪುದು ಕೊಳ್ಳು
ದು—ಎಂದಂ. ಪ್ರತಾಪಾಗ್ರ್ಯನೆಂಗುಂ:—ಬಿಟ್ಟು ಕುದುರೆಯಂ ಬಿಟ್ಟು
ಪರೆ ಬೀರರ್? ಇದೆ ಇದೆ ಮೊಂಗಟಾಯ ಕೋಲ್ ಕಟ್ಟಿ ಬಿಡದರೆರ್ಡೆ
ಯೆಲ್ಲಳಂ ಪುಡಿಗುಟ್ಟಿ ನೆಟ್ಟನೆ ಹಯಮಂ ಮರಲ್ಪಲ್ಪೆಂದು ಪೂಣ್ಡು
ಪೂಡಿದೆಂ. ಅರಮಗನೆಂಗುಂ:—ಅಂತಿರಂತು ಮರಲ್ಪಲ್ಪೆಂದು ಬರ್ಪ
ಪಗೆಯನೆಟ್ಟುಟ್ಟಲ್ಪೆಂದು ಬೀರಸಿರಿಯೆತ್ತಿದ ನೆತ್ತರುಂಡ ಕೆಂಗಳೆಯಂ
ನೋಡಿದೆಂ.

ಕಾಂತೆ, ಈಗ್ಲೆ ಪೊಯ್ಕೆಯ್ಗೆ ನೊದಲ್. ಪ್ರತಾಪಾ
 ಗ್ರ್ಯಂ ತನ್ನೊಂದದಟೆನರಿಯಂ ಶರಜಾಲದಿಂ ಮುಸುಂಕಲೊಡಂ ನಡು
 ವಟ್ಟಿಯೊಳೆ ಬರ್ಪ ಕಣೆಗಳಂ ಮುಕ್ಕಡಿಗೈಯ್ದು ಮೇಲಂಬುಗಳನೇಸಾ
 ಡುವುದುಂ, ಪ್ರತಾಪಾಗ್ರ್ಯಂಗೆ ಜೀವರಕ್ಕೆ ಬೆಸುಗೆವಿಟ್ಟುದು ; ತೇರಿನರ
 ಗೀಲ್ ಕಟಲ್ದುದು ; ಪಟಿಯಿಗೆಯುಡಿತ್ತು. ಮತ್ತಂ ಪೊಸದಗಲೆಯಂ
 ಬಿಗಿದು ಅಳವಟ್ಟ ಪೊನ್ನ ಪಡಿದೇರನೇಜು ಮುಟ್ಟಿಯಿಸಿ ಕಟುತ್ತಿಱಗಿ—
 ನೀಂ ಕಡುಗೈಗಲಿಯಕ್ಕುಂ, ಏಂ ಮಿಟ್ಟುವಿನುಂಡಿಗೆಗೊಂಡಯ್ ! ಇದೆ
 ಇದೆ ನಿನ್ನಟ್ಟಿಯಿಂ ಜವನರಮನೆಯ ಮುಂಬಾಗಿಲೆ ಲಾಳವಿಂಡಿಗೆಯಂ
 ಸಮೆವೆನೆಂದು ಮೂಡಿಗೆಯಿಂ ಕಿಡಿಯಿಡುವುರಿಗಣೆಯನಾರ್ದೆಚ್ಚಂ. ಅನಿ
 ತಜ್ಜೊಳೆ ದಮನಂ ಭುಗುಭುಗಿಲೆಂದು ಪೊಗೆದುಂ ಪೊತ್ತಿಯುಂ ಕಿಡಿಗಾ
 ಱುಯುಂ ಜಾಲೆಯೊಕ್ಕುಂ ಮಿಕ್ಕುಂ ಮೀಳುಯುಂ ಪರಿತರ್ಪ ಕಿರ್ಚುಂ
 ಗೋಲಂ ಚೆಚ್ಚರದೊಳೆ ತನ್ನೊಂದು ಬೆಚ್ಚ ಪೊಚ್ಚ ಪೊಸನೀರೊಡಲ ನಿಡು
 ಗೋಲಿಂ ಕಾಲ್ದೊಳೆಯಿಸಿದಂ. ಬಟಿಯಂ ಮುಟುವಕ್ಕದತ್ತಣಿಂ ನಾಯ
 ನ್ಯಾಸ್ತ್ರಂ ತಳದರ್ ಬರ್ಪುದುಂ ಸರ್ಪಾಸ್ತ್ರನುಂ ಸಂಧಿಸಿದಂ. ಇಂತು
 ಮಂತ್ರಾಸ್ತ್ರಂಗಳ್ ಮುಡಿಯಲೊಡಂ, ಬಲೈಯ ತೋಳ ತೋಟೆ ಬೆಳ್ಳ
 ಳನಾಗಿ ಪೊಣರ್ದರ್. ಕಡೆಯೊಳ್ ಪ್ರತಾಪಾಗ್ರ್ಯಂ ದಮನನ ಬಲೈ
 ಡಿಗುದಿಂಗೆ ನಿಡ್ಲವೊದಂ. ಆಪ್ರಸ್ತವದೊಳ್ ರಥಿಕನೊಂದು ಸೋಲಂ
 ಕೇಳ್ಪು ಪುಷ್ಕಲಂ ಶತ್ರುಘ್ನನಿಂ ಬೆಸನಾಂತು ತಳ್ಳದೆ ಮಾಱಾಂತ
 ವಿಕ್ರಾಂತರಾಜಪುತ್ರನಂ ಸರಲ ಸೋನೆಯಿಂ ಕಾವಳ್ಳಿ ಮಸುಳ್ಳಿ—ಎಲೆಲೆ
 ಪೋ ಪೋಗದಿರ್, ಭಟನಾಂ ಕಾಳೆಗದ ಮೊನೆಗೆ ಬಿಲೊಂಡು ಬಂದೆಂ.
 ನಲ್ಲುಡಿಯೊಳೆ ಹಯಮಂ ಚಲಮಂ ಬಿಡು. ಅಲ್ಲದೊಡೀಗಳೆ ಪಡೆಯ
 ನೊಡೆಮುಱುವೆಂ—ಎಂದು ತಡೆದಂ. ಆಗ್ಲೆ ಸುಬಾಹುತನಯಂ ಬಂದ
 ನಂ ನಿಂದು ನೋಡಿ—ನೀಂ ಪಡೆಯನಲ್ಲೊಡೆಯಂ ಮುಱುವಯ್ ;
 ಭಟನಲ್ಲ ಭಟ್ಟಿಂ ; ಕೊಂಡುದು ಬಿಲ್ಲಲ್ಲ ಪುಲ್ ; ಬಂದುದು ಕಾಳೆ
 ಗದ ಮೊನೆಗಲ್ಲ ಮಾಳೆಯದ ಮನೆಗೆಂದಂ. ಪುಷ್ಕಲಂ ಕಾಹುರದಿನೆಂ
 ಗುಂ :—ಬಿಡು ಬಿಡೀಬಿನ್ನಣದ ನುಡಿಯಂ. ಇದೆ ಪೂಣ್ಣೆಂಬೆಂ. ಇಂದೀ
 ಕೊಳುಗುಳದೊಳ್ ನಿನ್ನಂ ಗೆಲ್ಲಲ್ಲದೆ ಕಾಟ್ಟಿಡೆದಿನಾದೊಡೀಬಿಲ್
 ಉಱುಂಗೋಲಕ್ಕೆ, ಅಣ್ಣ ಕಣ್ಣಾಯನುಕ್ಕೆ, ಮೇಣುಂ ಗೆಲ್ಲವೆಣ್

ನಿನ್ನೊಳ್ ಕೇಣಿಯಕ್ಕೆ ! ಕೆಯ್ಯುಜಿದು ಕೆಕ್ಕಳಸದಿರ್. ದಮನನೆಂ
ಗುಂ :—ನೀನಿಂತಿರೆ ಗಡಾವಣೆಯಂ ಕೋರವಿಸಿ ಗಟ್ಟಿಸಲೇಂ ? ಪೋ,
ಗಸಣಿಯ ಗರುನಾಯ ಗೂಳಿಯದ ಜೋಹಮಂ ಬಿಡು. ಆವೊಡೆ
ಕೆಯ್ಯಳಕಮಂ ತೋಳು. ಪುಷ್ಪಲನೆಂಗುಂ :—ಅಬ್ಬಾ ! ಮೊನೆಗಾಜದ
ಮೊನೆಗಾಜಕುವರ ! ನಿನ್ನೊಳ್ ಕಡುಕೆಯ್ದು ಪೊಣವಿನಂ ಗುಣಂ
ಬಾರದೆಂಬೊಂದು ಬಗೆಯಿಂ ಸಯ್ಯಡೆ ನೀನೊಡಂಬಡದೆ ಬಾರ್ತೆ ಗಟ್ಟಿಳ
ನೆತ್ತರ ಕೊರ್ವಿಂ ತಲೆಯಂ ಪೋಗುಡುವಿನೀಂ ಮರುಳಾಗಾ ! ನಿರ್ನೆ
ರಂ ಕಾಡಾನೆಯೊಳದಿರ್ಚುವ ನಾಡ ಕುನ್ನಿಯಂತು ನೀನೆನ್ನೊಳ್ ಕಡುಕೆ
ಯ್ಯಾ ! ದಮನನೆಂಗುಂ :—ನೀಂ ಕಾಡಾನೆಯಲ್ಲು ; ನೆಣಗೊರ್ವಿ
ನೂರಾನೆಯಕ್ಕುಂ. ಪುಷ್ಪಲನೆಂಗುಂ :—ಎನೆನ್ನಂ ನಾಡ ಪಂದಿಯೆಂದು
ಕೊಜ್ಜಾಡುವಾ ! ನಿನ್ನ ತುದಿನಾಲಗೆಯನೀಕೂರ್ವಾಳಿನೀಗಳೆ ಸೌಳನೆ
ಸೀಟುಂ, ಗಟಪದಿರ್. ದಮನನೆಂಗುಂ :—ನಿನ್ನಂ ಪಂದೆಯೆಂದರಲ್ಲ ;
ಪಂದಿಯೆಂದು ನುಡಿದರೊಳರೇ ! ಇಂತೀನುಡಿಗೆ ಪುಷ್ಪಲಂ ಕರಂ
ಕನಲ್ದ ದೊಣೆಯಿಂ ನಂಜನುಗುಟ್ಟಿ ಕವಲಂಬುಗಳನುರ್ಚಿ ಮೊಗದಿಸು
ತುಮಿರೆಯಿರೆ, ದಮನಂ ಎಡನಂ ಬಲನಂ ತಿರುಗಿಯುಂ ಸಾರ್ದುಂ
ಪಡಿಸರಲಂ ಜೋಡಿಸಿಯುಂ ರಯ್ಯನೆ ಬರ್ಪ ಪಗೆಯ ಪೊಸಕಣಿಗಳಂ
ಖಂಡಿಸಿಯುಂ ದೇವರ್ಕ್ಕು ಪೊಗಟ್ಟಿನ್ನಂ ಸಮದಂಡಿಯೊಳ್ ಪೊಣ
ದರ್. ಕಟ್ಟಕಡೆಯೊಳ್ ಕೈಪೋಲ್ಲು ಮೆಯ್ಯುಂದಿ ಬಸವಟುಂದು ಮುಚಿ
ಪೋದಂ.

ಮುದ್ದಣಂ—ಸಕಲಗುಣಸಂಪನ್ನೆ ! ಏಕಗುಣಹೀನೆ !

ಮನೋರಮೆ—ಅಬ್ಬಾ ! ಎನ್ನ ಗುಣದೊಳಾವುದೊ ಒಂದು
ಹೀನಂ !

ಮುದ್ದ—ನಲ್ಲತೆಯಂ ಪೇಟ್ಟಿರ ಕಣ್ಣೆ ಕಟ್ಟಿದಿರೊಳ್ ಪುರುಳನಜಾ
ಯದ ಗಾವ್ವಿನ ಕಾಡವರಂತಿರೆ ನಿದ್ವೆಯ ಬಿಣ್ಣಿಂ ತೂಂಕಡಿಸ ನಿನ
ತೊಂದು ಗುಣಂ ಹೀನಂ !

ಮನೋ—ತೂಂಕಡಿಸದೇವೆನೊ ? ಕಿವಿಗಳ್ಳೆ ಪುರುಳಮರದ ಗುದಿ
ನಾಟದ ಬಜುರಗಳೆಯ ನಿಡುಗತೆಗೆ.

ಮುದ್ದ—ನಿನಗೇಂ ವೀರರಸಂ ಮೆಚ್ಚಿದೆ ?

ಮನೋ—ಮೆಚ್ಚು ಮುಚ್ಚ ನಜಾಯೆಂ. ಎರ್ದೆವುಗುವ ಪೊಚ್ಚ ಪೊಸನಲ್ಲ ತೆಗಳನೆ ಮೆಚ್ಚುವೆಂ.

ಮುದ್ದ—ಉಂ ! ಪೋಕೆ. ಮುಂತೆ ಮುಂತೆ ಚೆಲ್ವಿನ ಬಲ್ಲೊಗಸಿ ನಯೆ ನಲ್ಲ ತೆಗಳ್.

ಇಂತು ಸುಬಾಹುಜಂ ಪುಷ್ಪಲನೊಂದು ಬಾಣಹತಿಗಳನಟಿದು ಮೆಯ್ಯಜಿಯಲೊಡನಾಗಳ್ ತಳ್ಳದೊರ್ವನೋಲೆಕಾಜಂ ತಳದರ್ವ ಪುರಕೆಯ್ತಂದು ಸೋದರಂಬೆರಸೊಡ್ಡೊಲಗಂಗೊಟ್ಟಿರ್ಪ ತಮ್ಮಾಳ್ವಂಗೆ ನೊಬ್ಬ—ಕಾನ ದೇವರೇಗಳೆ ಕೊಳುಗುಳಕ್ಕೆ ಪೊಪಮಡಲಕ್ಕುಂ. ಅರಿ ರಾಯರೊಳೆಮ್ಮ ಚಿಕ್ಕರಸನಿಂದು ನಿಂದು ಕಾದಿ ಮೆಯ್ಯೊಲ್ಲುಂ. ಇಂತಿಡೆ ಕಜ್ಜದುಜ್ಜಗದೊಂದು ಬಿನ್ನಪಂ ಬಿನ್ನಪಮೆಂದು ಕೇಳಿಪುದುಂ, ಸುಭುಜಂ ಕಿಕ್ಕಿಜುದೆಬ್ಬು ತೂಗುಂದೊಟ್ಟಿಲೊಂದು ಪಾಂಗಿನಿಂ ಬಗೆ ಷುನಮುಜುಕದ ಗಂಡಗರ್ವದಿರ್ದೆಸೆಮೂಲೆಗಳೊಳಮುಯ್ಯಲಾಡೆ ತನ್ನೊಂ ದಾಯತಿಯಿಂ ತಜುಸಂದು ಸಂಗರಕ್ಕೆಂದು ಪೊಪಪಡಿಯಿಕ್ಕಿ ಮಿಕ್ಕಿನ ಸೇನೆ ನಡೆದು ಬರ್ಪಂತು ರಣದುಂದುಭಿಯಂ ಮೊಟಗಿಸಿದಂ. ಆ ವೇಳೆಗೆ ಅಂಬಿಗರ ಸಬಳಿಗರ ಕೊಂತಗಾಜರ ಹರಿಕೆಗಾಜರ ಕೈದುಗಾಜರ ಪಡೆವೆರಸು ಪಡೆನಳ್ಳರ್ ರಾವುತ್ತರ್ ಸಾದಿಗಳ್ ತೇರಾಳ್ಗಳ್ ದಂಡಿತ್ತಿ ಪೋದರ್. ಅವರಂ ಬಟಾಯಿಸಿ ಚಿತ್ರ ಚಿತ್ರಾಂಗ ಸುಕೇತುಗಳ್ ಮುಂತಪ್ಪ ಸಂದ ಮಹಾರಥರುಮತ್ತಿರಥರುಂ ಜೋದರುಂ ನಿಚ್ಚದ ಕಾಸಿನ ಬಂಟಿರನುಟಿದು ಪಡಿಬಲಮಂ ಕೂಡಿ ತೆರಳ್ದರ್. ರಾಯ ನುಂ ಬೆಂಬಲಂಗೊಂಡು ರಥಮನಡರ್ವ ತಳದರ್.

ಅಂತು—ಇಲಿತರ್ಪ ಸೊವಡುಗುವ ದಾನಧಾರಿಯ, ಪನಿತು ಮೊಟಂಗಾಲೊಳ್ ಕಾಲ್ವರಿವ ನೊರೆಯ, ತಲೆಯೊಳೊಟ್ಟಿದ ಮಣ್ಣು, ಪೊಸತೊಂದು ಮಾಟಕ್ಕಿಯಿಂ ಬೆನ್ನ ಟಿಂಚಿಯ, ಪಕ್ಕೆಯ ಗುಟದ, ಕೋಡ ಕೀರ್ತಿಮುಖದ ಕೊರಲ ಕಿಟುಗಂಟಿಯ, ಕಾಲ ಗಗ್ಗರಗೆಜ್ಜೆಯ, ನೊಸಲ ಜಂಟಿಚೌರಿಯ, ಕೆಯ್ಯ ಇಟ್ಟಿಯ ಸಿಂಗರದ, ನೆಲವೆಟ್ಟುಗ ಳೊಟ್ಟಜದಂತೆ ಮುಗಿಲೊಡ್ಡಿನ ದಡ್ಡಿಯಂತೆ ಜವನಾಳ್ಗಳ ಜಂಗುಳಿ ಯಂತೆ ನಡೆವ ಕಾರೊಡಲ ಪೇರಾನೆಗಳ—ಮತ್ತಂ ಮಿಂಚಿನ ವೇಗ ದಂತೆ ಸಿಡಿನ ಸಿಡಿಲಂತೆ ಕಡಲ ತೆರೆಯೊಳ್ಳುನಂತೆ ಬೆಳಗಿನ ಪರ್ಬುಗೆ

ಯಂತೆ ಮೀಜು ಧೀಂಕಿಡುವ ಪೊನ್ನಕಡಿಯಾಣದ ಸಮ್ಮದವಾಗೆಯೆಂದ
ರನ್ನದ ಪಲ್ಲಣದ ಸೊಗಸಿನ ತುರಗದಬದ—ಮತ್ತಂ ಎತ್ತಿದ ನೊಗದ
ಸುತ್ತವ ಗಾಲಿಯ ಬಿಗಿದಚ್ಚಿನ ನಿಂದ ಪಾಪೆಯ ನೆಮ್ಮಿದರಗೀಲ ಸಮ
ಕಟ್ಟಿದೀಸಿನ ಗಟ್ಟಿಸಿದ ಮೊಗನಾಡದ ಬೆಟ್ಟದ ಕೀಲ ಕಟ್ಟಿದ ಕುದುರೆಯ
ನಟ್ಟ ಪಟಯಿಗೆಯ ತೇರ್ಗಳ ಮೊತ್ತದ—ಮತ್ತಂ ಮಾರಿಯೊಳ್ ಪೋರ್ವ
ಮಸಣಿಯೊಳ್ ಗಸಣಿಗೆಯ್ ಜನನಂ ಜನಗಡಿಸುವ ಕುಳಿಕನಂ ಗುಳಿಗೆ
ಗಟ್ಟುವ ಪರ್ಕಳದ ಕಾಲಾಳ್ಳಳ ಪಡೆಯ—ಮತ್ತಂ ಖಳಲೆಯ ಕಾಯ್ತು
ನೇಡಿಸುವ, ಬಲ್ಲಿಂಗನ ಮುಂಗುಡಿಯ ಜರ್ವನಣಕಿಸುವ, ಪಲ್ಲಮ
ಜಾಯ ಚಲ್ಲದ ಸೊರ್ಕನಿಟಿಕೆಯ್, ಬೇರದ ಜೋದರ ದಟವುಟದಿಂ
ಸೇನೆ ಗಳಿಗೆಗಳಿಗೆಗೆ ಮುಂದೊತ್ತಿ ಕಡಲ್ಗೆ ಪಡಿಗಡಲ್ ಕೆಯ್ಯೆತ್ತಿ ನಡೆ
ವಂತು ನಡೆದು ಮುಗಿಲ್ ಮುಗಿಲಂ ತಾಗಿದಂತೆ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟಮ
ನಿರ್ದಿರ್ಚಿದಂತೆ ತಾಗಿ ನಿಲ್ಲದುಂ ;

ನೊದಲ ರಣರಂಗದೊಳ್ ಪಗೆಯ ಕೋಲ ಪೊಯ್ಗೆ ಬಸವಟಾದು
ಮುಚ್ಚಿಗೆ ಸಂದ ದಮನನಟಾದುಟಾದ ವೆಯ್ಯಾಸಿನ ತುಟಲಾಳ್ಳಳ
ಶೈತ್ಯೋಪಚಾರದತ್ತಿಣಂ ಮೆಯ್ದಿಳದೆತ್ತಂ ದಿಟ್ಟಿಸುವ ಭರದೊಳ್ ಇದಿರ್ಗೆ
ಬಂದ ತನ್ನಯ್ಯನ ಬೆಂಬಲದ ಸೇನೆಯಂ ಕಂಡು ತಾನವಜ್ಞಾಳೊಂದಿದಂ.
ಮತ್ತಮಿಂತಳನಾಂತ ಕುವರನೊಂದಿರಕ್ಕೆ ಮೆಯ್ಯೆರ್ಚಿ ಸುಭುಜಂ ಪಗೆ
ರಾಯರಂ ಕೊಲ್ವಿನೆಂಬಾಸೆಯಿಂ ಬಾಸೆಗೊಟ್ಟು, ತನ್ನ ಪಡೆಯಂ ಕೊಂಚಿ
ಗಟ್ಟಿನ ಕೊಂಟಿಯಂ ಸಮೆದು, ಮೊಗದೊಳನುಜಸುಕೇತುವಂ ಕೊರ
ಲೆಡೆಯೊಳ್ ಚಿತ್ರಾಂಗನಂ ಪಕ್ಕಂಗಳೊಳ್ ಚಿತ್ರದಮನರನಿಸಿ ತಾಂ
ಬಾಲದೊಳ್ ನಿಂದು ಒಡಲೊಳ್ ಮಿಕ್ಕ ಜೋದರಂ ತುಂಬಿ ಯುದ್ಧ
ಸನ್ನದ್ಧನಾದಂ.

ಅತ್ತಲ್ ಮಱುವಕ್ಕಮಿಂತೇರ್ಪಟ್ಟ ಪವಣ ಪೊಸಗೆಯ್ಮೆಯಂ ದಿ
ಟ್ಟುಪುದುಂ ಕಲಿಯಾಗಿ ಪೆಟ್ಟುನೆರ್ಚಿ ಬೊಬ್ಬಿಳಾದು ದೊಣೆಯಂ ಕಣೆ
ಯನಣಿಗೆಯ್ದುಂ ಕೆಯ್ಯ ತೆಳ್ವಾಳಂ ಮಸೆದುಂ ಬಿಲ್ಲ ಹೆದೆಯಂ ಪೊಸೆದುಂ
ದಿಟ್ಟನಾಯ್ತು.

ಅವೊಯ್ಯಂಗೆ ಶತ್ರುಹಂ ಮಂತ್ರಿಯಂ—ಅಯ್ಯ, ಎಮ್ಮಾಕುದುರೆ
ಯಂ ಸೆಜಿವಿಡಿದನ್ನೆಬರಮೆನ್ನೊಡನೆ ಕೆಯ್ಯೆಯ್ ಕಲಿಯಾವರ್ಣಿಗಳ್

ಬಲ್ಪಡೆವೆರಸು ಬಂದಿದಿಚ್ಛಾವನಾವನಾವ ನಾಡಿದು ? ಏನೆಮ್ಮೊಳ್ ಕಾದಲಾರ್ಪನೆ ? ಪೇಟ್—ಎಂದು ಕೇಳಲೊಡಂ, ಸುಮತಿ—ಇದೆ ತೋರ್ಪುದು ಚಕ್ರಾಂಕಪುರವರಮಿರಾರಾಯನಾನಾಡೊಡೆಯಂ. ಮೊನೆಯ ಮೊದಲೊಳ್ ತನಯನಳವಟಾದನೆಂದಜುತು ಎಮ್ಮೊಳಿತ್ತಿ ಬಂದಿರ್ಪಂ. ಕಡುಗಲಿ ದಲಿವಂ. ಕಾದಿ ಗೆಲ್ಪೊಡೆಮ್ಮಿನಸದಳಂ. ಈತನೊಳ್ ಕಾದುವ ಬೀರನಾವನೊ ? ಎಂದು ಸೇನೆ ಬೆಜಗುವಡೆ ನುಡಿದಂ. ಆ ನುಡಿಯಂ ಮಾಂಕರಿಸಿ ಲಕ್ಷ್ಮೀನಿಧಿ ತಾಂ ಕೆಯ್ಯೆಯ್ದು ಎತಜಿ ಪೊಳ್ಳುರಾಯಂ. ಎನ್ನೊಂದು ಸೂಟಿಯ ಗಜೆಯ ಬಡಿಗೆಡೆಗಿಡದೇಂ ಪೋಕುಂ ? ಸಂತಂ ನೋಲ್ಪುದೆನ್ನೊಂದು ಕೆಯ್ಯಳಕಮನೆಂದು ಪನ್ನತಿಕೆಯ ಗಂಡಗರ್ವದಿಂ ನುಗ್ಗಿ ನೋಳ್ಪುಮೊಗನಂತಿರೆ ಕೊಂಚಿಗೋಂಟಿಯತ್ತಣ್ಣಿತ್ತಿ ನಡೆವುದುಂ, ಬೆಂಬಟಾಯ ಕಾಲಾಳ ದಲುಂ ವ್ಯೂಹನುಂ ಮುತ್ತಿದುದು. ಅಂತು ಮುತ್ತಿಯುಂ ಕೊಪ್ಪರಿಸಿಯುಂ ಸಾರ್ದುಂ ಸೇರ್ದುಂ ಕಾಲಾಳ್ಳಳ್ ಕಾಲಾಳ್ಳಳ್ ತೇರಾಳ್ಳಳ್ ತೇರಾಳ್ಳಳ್ ಗೋಲಾಯ್ತಾರ್ ಗೋಲಾಯ್ತರಂ ಸಾದಿಗಳ್ ಸಾದಿಗಳನಿರ್ದಿಚ್ಛ ಕಾದುತಿರಲೊಡಮಾಗಳ್ ಪಡೆಗೋಂಟಿಯ ಬಾಗಿಲೊಳೆ ತನ್ನಾಯತಿಯಿಂ ನೂಂಕಿ ನಡೆವ ಲಕ್ಷ್ಮೀನಿಧಿಯಂ ತಡೆದು ಸುಕೇತು ಗದಜು—ನಿಲ್ ನಿಲ್ ! ಜವ ಹುರದ ಪೆರ್ವಾಗಿಲಂ ಪುಗುತರ್ಪಂತಿರೆ ಬರ್ಪಟುಬೀರ ! ನೀನಾರವಂ ? ಎಂದು ಜರ್ವಿದುಂ. ಅದರ್ಕೆ ಸೀತಾವರಜಂ ಆನಾಜುವನಲ್ತು ಜವನೆರ್ವೊರಿಯವಂ, ನಿನ್ನನುಯ್ಯೊಡೆಂದೆ ಬಂದನೆಂದಂ. ಆ ನುಡಿಗೆ ಸುಕೇತು ಕಿಸುಗಣ್ಣೆ ಗಜೆಗೊಂಡು ತನ್ನಾತೇರಿನೆಳೆಗೆ ಧಿಮ್ಮನೆ ಧುಮ್ಮಿಕ್ಕಿ ಮಾಜಾಂತ ಬಲ್ಲಾಳ್ಳನದ ಬಂಟನನೊತ್ತಿ—ಅಂತವೊಡಿಂತೊಂದು ಬಡಿಯಾನಾನುಂ ಕೊಂಡುಯ್ದು ಪೋಗಿಂದು ಮೋದುವನಿತೊಂದು ಬೇಗದಿಂ ಜನಕಜಂ ಕುಳರ್ತು ಪಗೆಯೆ ಬಡಿಗೆ ತಪ್ಪಿ ತನ್ನ ಗಜೆಯಿಂದೆ ಮೊಟಕಾಲ ಕೀಲನಿಟ್ಟಂ. ಒಡನೆಯೆ ಸುಧ್ವಜನುಂ ಪಿಂಜರಿದರಿಯ ಕೆಯ್ಯಂ ಕುಟ್ಟಿದಂ. ಮತ್ತಮಿರ್ವರುಮೆಲ್ಲು ಗದೆಗಳಂ ತಿರಿಪುತೆ ಜಡಿದುಂ ಬಡಿದುಂ ಪಿಡಿದುಂ ಪೊಣರ್ದರ್.

ಇಂತು ಮುಂದೆಸೆಯೊಳ್ ಪೊಣರುತಿರೆಯಿರೆ ಪಕ್ಕದೊಳ್ ಕಟ್ಟನೆ ಪುಷ್ಕಲಂ ಕುದುರೆಗಳಂ ಚಪ್ಪರಿಸಿ ಪೊಂದೇರಂ ಮುಂತೆ ನಡೆಯಿಸಿ ಮ

ಲೆನ ಜೋದರಂ ತತ್ತಪದಜುತು ತಾನುಂ ತನ್ನನೊಲ್ಲ ಬೀರಸಿರಿಯುಂ
 ಬೀದಿವರಿದು ನುಗ್ಗಿವರ್ಪನ್ನೆಗಂ ಚಿತ್ರಂ ಹೂಟಿಯ ಬೆಳ್ಳಿದುರೆಯ ತನ್ನ
 ರನ್ನದೇರಂ ನೂಂಕಿ ಕೋಲ ಹಂದರಮನೊಡ್ಡಿ—ಎಲೆಲೆ ! ಇದೇನೆ
 ತ್ತಣ್ಣೆ ಪೋಗು. ನಿಲ್ ನಿಲ್ಲಿಂದು ತಡೆದಂ. ಈನುಡಿಗೆ ಪಡಿನುಡಿ
 ಯೊಳೆ—ಕೇಳೆಲೆ ! ಎಮ್ಮುತಶ್ವಮಿರ್ಪತ್ತಣ್ಣೆಮ್ಮ ಪೋಕು ಕಣಾ ! ಇಂ
 ತೆಮ್ಮ ಪೋಗಂ ಬರವಂ ಕೇಳ್ವ ಪೇಟ್ಟಿ ನೀನಾಗಾರೊಳ್ ಪೇಟುಂದು
 ಕೋಲ ಮುಸುಂಕಂ ಪರಿಹರಿಸುತೆನಂ. ಚಿತ್ರನೆಂಗುಂ :—ಕೇಳ್ವೊಡೆ
 ಕೇಳ್. ಈನೆಲದೊಳ್ ಸಂದ ಬೀರರ ಲೆಕ್ಕಕ್ಕೆ ದತ್ತಕನಿಷ್ಠಿಕನಾಗಿ
 ಅಲರ್ವೊಡೆಯನಡಿಮಲರ ಬಂಡುಣಿಯೆಂಬೊಂದು ಬಿರುದಂ ತಾಳ್ವಿ
 ಬಾಲ್ವು ಚಕ್ರಾಂಕಪುರದರಸಂಗೆ ಸುಭುಜಂಗೆ ಪುತ್ರಂ ಚಿತ್ರಂ ಕಿಷುಯಂ,
 ನೀನೆಂ ? ಭಾರತಿಯೆಂಗುಂ— ಇದು ಚಿತ್ರಂ ! ನೀಂ ಸುಬಾಹುಜಂ
 ಬಾಹುಜರನೆಮ್ಮಂ ತಡೆವುದು. ಅಂತದಜುಂ ನಿರ್ನೆರಂ ಕಡುಕೆಯ್ದು
 ಕಾಲ್ವೊಡದೆ ಸೋದರರೊಂದು ಬಗೆಯ ನಂಟಂ ಮಖಾಶ್ವನುಂ ಬಿಟ್ಟು
 ಕಟ್ಟಿಪಕದಿನೆಮ್ಮೊಳ್ ಪುದುವಾಲ್. ಚಿತ್ರಾಖ್ಯನೆಂಗುಂ— ಎಲೆ ಅಣ್ಣಂ
 ಗಳಿರಾ ! ಏನಾತೊ ! ಚಲದಿಂ ಬಲದಿಂ ಕಟ್ಟಿದ ಕುದುರೆಯಂ
 ಮೊನೆಯೆಡೆಯೊಳ್ ಕೊಟ್ಟು ಕೆಮ್ಮನೆ ಮಾಣ್ವ ರಾಯರ್ ಪಂದೆಗಳಾ
 ಗರೆ ! ಅಂತು ಬೇಟ್ಟಿ ರಾಯರ್ ಬೀರರೇಂ ? ದಾನಮಂ ಪಾರ್ವ ಪಾರ್ವ
 ರಾಗರೆ ? ನಂಟುಂ ಬಂಟುಂ ನೆರಮಿರ್ಪಿನಂ ಗೆಲ್ವುದುಮೊಲ್ವುದುಂ
 ನಿಮಗಕ್ಕುಂ. ಪುಷ್ಪಲನೆಂಗುಂ—ಬಲ್ಲರ್ ನಯಮಂ ಕೇಳರೆ ! ಬಡ
 ರಾಯಗುವರ ! ನಿನಗೆಮ್ಮೊಳ್ ಕಾದುವೊಂದು ಬೆಸನಮೇಕೊ ! ಪೆರ್ವೆ
 ಯಿನಾಗಳೆಮ್ಮಂ ತಾಗಿದ ನಿನ್ನಣ್ಣನೇನಾದನೆಂದು ಬಗೆಯದೆ ಕುದುರೆ
 ಯೊಂದು ದೂಸಜುಂ ಬಂದು ಸಾಯಲಿರ್ಪ ನೀಂ ಮರುಳರಾಗಿರೆ ! ಚಿತ್ರ
 ನೆಂಗುಂ— ಮರುಳರೆನಲ್ಪಾಂ ನಾಡನುಟುತು ಕಾಡಂ ಪೊಕ್ಕು ತೊಟ್ಟಿ
 ಲುತುಮಿದೆವೆ ? ಪುಷ್ಪಲಂ ಕೆರಳ್ಳೆಂಗುಂ— ತಾಂ ಪೊಡಸು ನುಡಿ
 ಬಿಜುಸು ಗಡ ! ಅಯ್ಯನ ನನ್ನಿಗೆಂದು ಕಾಡಂ ಪೊಕ್ಕು ಶ್ರೀರಾಮನಂ
 ಹಗರಣಂಗೆಯ್ಯಾ ! ನಿಮ್ಮವರಪ್ಪ ಕಾಲುರಿಚರಾಯರ್ ಕ್ಷಾತ್ರಧರ್ಮಂ
 ಗಳನೆತ್ತಣೆನಜುಂವರ್. ಚಿತ್ರನೆಂಗುಂ— ಕ್ಷಾತ್ರಧರ್ಮಮನಜುಯ
 ದಾದೊಂದು ಕೊಪತೆಯಿನಜಂಗೆಟ್ಟಿಮ್ಮವರಾವ ಕಲಿಯಂ ಗನ್ನಗತಕ

ದಿಂ ಮುನ್ನಂ ಕೊಂದರುಂಟು ವೇಟ. ಪುಷ್ಪಲನೆಂಗುಂ— ಕಟ್ಟಣಕದ ನುಡಿಗಾಣ ! ಅಡಿಗಡಿಗೇಂ ಜಜುಚುವಯ್. ನಂಬಿದನಂ ಪೊರೆ ವೊಂದು ಕತದಿಂ ಲೀಲೆಗೆಂತಂತು ವಾಲಿಯಂ ಶ್ರೀರಘುರಾಮಂ ಕೊಂದ ನಕ್ಕುಂ. ನಿಮ್ಮನ್ನರಪ್ಪ ಕ್ಷೇಣಬಲರ್ಗೆ ಇಂತೊಂದು ಗೆಯ್ತೆ ನಾಣ್ಣೆಟ್ಟ ಕೆಯ್ತುಸಕದೆಸಕಮಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿರ್ಕುಂ. ಚಿತ್ರನೆಂಗುಂ— ನಿರ್ನೆರ ಮೆಮ್ಮಂ ಪಟುವ ಬಲೈಯಿದೇಂ ? ಎಮ್ಮನ್ನರಪ್ಪಕ್ಷೇಣಬಲರೊಳಾ ರಾನುಂ ಮತಿಗೆಟ್ಟು ತಾಂ ತನ್ನ ಕೆಯ್ವಿಡಿದ ಮಡದಿಯಂ ಪೆಜವರ್ಗೆ ಮಾಜುಗೊಟ್ಟರಂ ನೀಂ ಕಂಡು ಕೇಳ್ವುಮುಂಟೆ ! ಪುಷ್ಪಲಂ ಕಿನಿಸಿ ನೆಂಗುಂ— ಎಲೆಲೆ ! ಬಾಯಂ ಮುಚ್ಚು ಮುಚ್ಚು ! ಅಲ್ಲದೊಡೀ ಗಳ್ ಯಥೇಷ್ಟಂ ಗಟಪುವ ನಿನ್ನ ಕುಡಿನಾಲಗೆಯಂ ಸೌಳನೆ ಸೀಳ್ವು ಕುನ್ನಿಗಿಕ್ಕುವೆಂ. ಆನುಡಿಗೆ ಚಿತ್ರಂ ಕನಲ್ವು ಅಂತಿರೆನ್ನ ನುಡಿಯಂ ಲಾಲಿಸಿ ಪೊಲೆಯಾದ ನಿನ್ನ ಕೊಡಂಕೆಗಳ ಬಿಚ್ಚುಬಿಸುಗೆಯಂ ಕಟಲು ವೆನೆಂದು ಮಾರ್ಗಣಂಗಳಂ ಜೋಡಿಸಿದಂ. ಇಂತುಮಾಗಲೊಡ ಮೆಚ್ಚು ಮಾರ್ಗಣಂಗಳಂ ಮಾರ್ಗಣೆಗಳೆಂ ತುಂಡಿಸಿಯುಂ ಭ್ರಾಮ ಕಾಸ್ತ್ರಂಗಳಂ ಸಂಧಿಸಿಯುಂ ಕಡುಕೆಯ್ವು ಪುಷ್ಪಲನೊಳ್ ಚಿತ್ರಂ ಚಿತ್ರ ತರಮಾಗೆ ಕೆಯ್ತೆ ಯ್ಯುತಿರ್ದಂ.

ಈ ಮಾಟಕ್ಕಿಯನಾಜಿಯೊಳೊರೊಂದೆಡೆಯೊಳುತದಿಸುಗೆಯ ಪೊಯ್ಯ ಬಡಿತದ ಕಡಿತದ ನುಗುನೂಂಕಿನ ಹಾಣಾಹಾಣೆಯ ಕೇಶಾ ಕೇಶಿಯ ಜುದ್ದಂ ಪೆರ್ಚಿರೆಯಿರೆ, ಎತ್ತಂ ಕಡಿಕಂಡದ ರುಂಡದ ಮುಂಡದ ತಂಡನಾಯ್ತು. ಪೆಣನ ಬಣಂಬೆಯನಡರ್ದು ಬಿಸುನೆತ್ತರ ಕಾಲನಿಟಾದು ಕಡಿಯೆಲ್ಲೊಗ್ಗಂ ಕುರ್ಕಿ ಪಂದೊವಲಂ ಬಾರ್ದುಂ ಸಾರ್ದುಂ ನಲಿವ ಕಾಗೆಗೂಗೆಗಳುಂ, ದಂಡೆಗರುಳನುಂಡು ಬಸಬಸನೆ ಸುರಿವ ಬಸೆಯ ಪೊಸಬಸೆಯಂ ಕುಡಿದೊಟ್ಟು ಬಗುಳ್ಳ ನರಿನಾಯ್ಕಳುಂ ಪಗಲುಮಿರುಳುಂ ಕಾವಲಿರ್ದುವು. ಇಂತಾಕೆವಾಳರ ಬೀರಮಾಟ್ಯಾಡೆ, ಸೊರ್ಕು ಸೋಟು, ಅಳವೊಳನಾಟು, ಚಲಂ ನೆಲಗಿಡೆ, ಬಲಂ ಬಯಲ್ವುಗೆ, ಕೊಂಚಿ ಗೋಂಟೆ ದೂಳಿಗೋಂಟೆಯಪ್ಪುದುಂ ; ಸುಭುಜಂ ಬೆನ್ನ ಮುಂದೆಸೆಯೊಳ್ ಕಟ್ಟುಬ್ಬಟೆಯ ಕಾದಾಳ್ಳಳ್ ಬೆರಸಂಕೆಯುಂ ಬೀದಿವರಿದು ನುರ್ಗಿವರ್ಪ ಸೌಮಿತ್ರಿಯಂ ನೆಟ್ಟನೆ ಕಂಡು ಕಡೆಗಾಲದ ಸಿಡಿಲ ಕಡು

ಕಾಯ್ವಿಂ ಮಸಮಸಗಿ ಜರ್ವಿ ಜಂಕಿಸಿ ಕಜುತೈಜಗಿ ಮುಂಬರಿವ
ಸೂಜಿಗಾಜನಂ ಶಕ್ತ್ಯಾಯುಧದಿನ್ರಿಟ್ಟಂ. ಆವೇಳೆಯೊಳ್ ಶತ್ರುಹಂಗೆ
ಬೆನ್ನೊಳೆ ಹೊಂಚುವ ಸಂಚುವೆತ್ತಣುವಂ ತನ್ನೊಡೆಯನಂ ಪಿಂದುಲುಪಿ
ತಾಂ ಮುಂಜರಿದು ರಥಿಕನನಿರಿದಿರ್ಚಿ ಪೊಯ್ವು ಶಕ್ತಿಯಂ ತುಡುಕೆ ಪುಡಿ
ಗುಟ್ಟಿದಿಂಬಲಿಯಂ ಸುಬಾಹು ಹನೂಮಂತನೊಳ್ ನಿಂದು—ಕೆಲಸಾರೆಲೆ
ಪಾಟ್ಯೂಗದ ಮುದುಗೋಡಗ ! ಬಯಲ್ಗೆ ಬಂದ ಕಿತ್ತಿಲಿಯನಜಿ
ಯಟ್ಟುವ ದಿಟ್ಟದ ಗೊತ್ತಿನ ಕೊತ್ತಿಗೆ ತಡೆಯ ಹಡಲಗೆಯೇಂ ಬಲ್ವೆಟ್ಟೆ!
ಮೇಣುಂ ಮೆಯ್ಯರೆವಕ್ಕಿನ ತಲೆ ದಕ್ಕುಂದಲೆಯೇ ! ಇರ್ಕೆ ; ತಡೆದ ನಿನ್ನ
ನಡಂಗಿದ ರಾಯನಂ ಸದೆದು ಸಮಂತು ದೆಸೆವಲಿಗುಡುವೊಂದು ಬೆಡಂಗಂ
ನೀಂ ಮಿಲ್ಲುವಿನರಮನೆಯ ಮೊಗಸಾಲೆಯೊಳ್ದು ಕಾಣಲಕ್ಕುಮೆನುತುಂ
ಬಲ್ಲಣೆಗಳಂ ನಾಯುಜನಂ ನೋಯಿಸಿದಂ. ಆಗ್ಗೆ ಕೋಲ ಪೊಯ್ಲು
ನಣುವನಣುವಂ ಬಗೆದು ಸುಭುಜಂಗೆ—ಕೊಲ್ವಾರ್ ನೀಮುಂಟು ಸಾವ
ರಾಮುಂಟು. ಹಯಮಂ ಬಿಡಿಸಿ ಕೊಂಡುಯ್ವ ದೊರೆ ಬೇಜಿಯುಂಟು.
ಅಕ್ಕುಬೆಕ್ಕುಗಳೊಂದು ಗೊಡವೆಯೆಮಗೇಕೆ ? ಆದೊಡಂ ಕಾದ ಮುದು
ಮಂಕಡನೊಂದು ಕೆಯ್ವಳಕಮಂ ಪರಿಕೆಪುದೆಂದು ತನ್ನಡಿಯನೆರ್ದೆಯ
ನೊದೆದಂ. ಏನೆಂಬೆನಾರಾಯಂ ವೀರನೊಂದು ಪದಹತಿಗೆರ್ದೆವಡಿ
ಪವ್ವನೆ ಪಾಟಾದಂತಾಗೆ ಕಟ್ಟಾಯಸದಿಂ ನೊಂದು ದಿಮ್ಮನೆ ತಿರೆಯೊಳ್
ಮುಚ್ಚೆಗೊಂಡಂ. ಪಡೆಯೊಳೆ ಗಲಬೆಯೆತ್ತಂ ಪೆರ್ಚಿದುದು. ಕಟ್ಟಿನ
ಕೋಂಟಿಯಂ ತೆಗೆದು ನಾಯಕರುಂ ಜೋದರುಂ ಮನಂನೊಂದು
ರಾಯನೆಡೆಯೊಳ್ ನೆರೆದುಪಚರಿಸುತಿರ್ದರ್.

ಎನ್ನ ಜೀವಿತೇಶ್ವರಿ ! ಇಂತಪ್ಪುದುಮಾಗಳ್ ನಾಯುಪುತ್ರನ
ಪದಹತಿಗೆ ಗಾಜುಗೆಟ್ಟು ನಿಜವೋದ ಸುಭುಜಂ ಕನಸಿನೊಳ್ ಶ್ರೀ
ರಾಘವಂ ಮೆಯ್ಯೋಜುದುದಂ ಕಂಡನಪ್ಪುದುಂ, ತನ್ನೊಳ್ ತಜ್ಜುಸಂದ
ನಿಚ್ಚಟ್ಟದ ಬಕುತಿಯಿಂ ನೆನೆನೆನೆದು, “ ಜಗದೊಡೆಯಂಗೆ ಗೆಲವಕ್ಕೆ !
ಗೆಲವಕ್ಕೆ ! ನಿಚ್ಚ ಸೊಗದ ಗಂಡುವರಿಜಂಗೆ ಗೆಲವಕ್ಕೆ ! ಮಾಲಕುಮಿ
ಯರಸಂಗೆ ಮೇಲಕ್ಕೆ ! ಅಜನಯ್ಯಂಗೆ ಮೇಲಕ್ಕೆ ! ಅಜನ ಮುಮ್ಮ
ಗಂಗೆ ಮೇಲಕ್ಕೆ ! ನೀನೆ ಎನ್ನೊಡೆಯಂ, ಎನ್ನ ಕಾವ ದೇವಂ ! ಎಲೆ
ನಾಯಗಾಳ ! ಲೋಕದ ಮಂಕುಮಾಯೆಗೊಳಗಾಗಿ ಇಂತೊಂದು

ಪೊಲ್ಲದ ಕಜ್ಜುಮನೊಡರ್ಚಿದೆಂ. ಅಂದು ಮುನಿಯೊಳ್ ನಿನ್ನಂ ಪಡೆಂ. ನಿನ್ನಿದಿರೊಳೆನಗಾವ ಚಲಮಾವ ಬಿಂಕಮಾವುದರಸುತನಂ? ನಿನ್ನರಂ ಕಾದಿದೆಂ, ತಪ್ಪೊಪ್ಪುಗಳಂ ನಿನ್ನೊಳೊತ್ತೆಯೇನೆಂ, ಕಾಯಯ್ಯಾ ಎನುತೆ ಕನವರಿಸುತುಂ, ಮತ್ತಂ ಚೇತರಿಸಿ ಅಜ್ಜಾವುಗೊಂಡು ಮು. ತಿರ್ಪ ಸೋದರನಂ ಕುವರನಂ ಮೊನೆಯಿಂ ಕೆಯ್ಯೆಗೆವುದೆಂದು ನಿಯಮಿಸಿ ಶತ್ರುಹಂಗಮಣುವಂಗಂ ಕೆಯ್ಯುಗಿದು—ನಿಮ್ಮತ್ತಣಿನಾಂ ಪಾವನನಾದೆಂ. ರಾಘವನ ಜನ್ಮಗುದುರೆಯ ಬರವಿನದೊಂದು ನೆವದಿನೆನ್ನ ನಾಡಬೀಡುಂ ಬಳಗಮುಂ ಮೇಲಾಯ್ತು. ಶ್ರೀರಾಮನಂ ಕಂಡ ಮೇಲೆವುದೊ ತಾಂ ಪೊಳ್ಳಕ್ಕುಂ ! ರಾಮಭಕ್ತಗೇರ್ ಬಾರದೊ ! ಇದೆ ಮತುರಂಗಮಮಿದೆ ಚತುರಂಗಸೇನೆ ಇದೆ ಭಂಡಾರಮಿದೆ ರಾಜ್ಯಂ ಸಲವಿನೇನಿದೆ, ಸರ್ವಸ್ವಂ. ನಿಮ್ಮಡಿಗಳೊಲೈಯನೊಂದನೆ ಬೇಡುನೆಂದು, ಮತ್ತಮಡಿಗಳಿಗಿದಂ. ಇಂತು ಮಣಿನ ಬೇಡುವ ರಾಯನ ಕರುಣಿಸಿ ತನ್ನಧಾಸನದೊಳ್ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ಸುಭುಜನೊಳ್—ನೀಂ ವಸ್ಯಂ, ನಿನ್ನನನುಗ್ರಹಿಸಲ್ಪಿದೆ ಶ್ರೀರಾಮಚಂದ್ರಮನೆನ್ನೊಳ್ ನಿನ್ನೊಳಿಂತು ಕಾಳೆಗಮನೊಡ್ಡಿದನಕ್ಕುಂ — ಎಂದು ಸಂತಮಿಟ್ಟು ಲಾಲಿಪಾಲಿಸಿ ಕಪ್ಪಮಂ ಕಾಣೈಯಂ ಹಯಮಂ ಕೊಂಡು ಪೊಜಮಟ್ಟು ಸುಭುಜನುಂ ತನ್ನ ಚೊಚ್ಚಲ ಮಗಂಗೆ ಪಟ್ಟಮಂ ಕಟ್ಟಿ ತಾನಪಡೆವೆರಸು ಶತ್ರುಹಂಗೆ ಬೆಂಬಲನಾದಂ.

ಎಂಬಲ್ಲಿಗೆ ಶ್ರೀರಾಮಾಶ್ವಮೇಧದೊಳ್
ಸುಬಾಹುಯುದ್ಧಮೆಂಬ ಏಕಾದಶಾಶ್ವಾಸಂ ಸಂಪೂರ್ಣಂ.

ದ್ವಾದಶಾಶ್ವಾಸಂ.

— ತೇಜಃಪುರವರ್ಣನಂ —

ಮುದ್ದಣಂ—ಓ ಎನ್ನತ್ತೆಯ ಮಗಳೆ ! ಮುತ್ತಿನ ಸೆಂಡೆ !

ಮನೋರಮೆ—(ಪುಸಿಯ ನಸುಮುನಿಸಿಂ) ಬಜಾವಜಾದೆ ಬಣ್ಣೆ ಬಣ್ಣಿಸಿ ಕರೆಕರೆದು ಕರಕರಿಸದಿರ್ ; ಎನಗೆ ತಲೆ ನೋವುದು.

ಮು—ಅಂತದೇತಜನರಸಿ ?

ಮ—ಅಡಿಮುಡಿಯಿಲ್ಲದ ನಿನ್ನ ಕತೆಗೆ.

ಮು—ಆಃ ! ಎನ್ನ ಬಿತ್ತರದ ಬಣ್ಣನೆಯ ನಲ್ಲತೆಯೊಳೆನಡಿಮುಡಿಯ ಕೊಪತೆ ? ಸವಿಸ್ತರಂ ನಿರವಿಸಿದನಲ್ಲ.

ಮ—ಎಂತೆಂತೊ ತೊಡಂಕಿ ಬೆದಂಕಿ ಪೇಟಿಬಿಡಾಯ್ತೆ ನಿಡುಗತೆಯ ನಿಜುಗೆಯ ಕೂಟಂ ಕೇಳ್ವರ್ಗೆ ಮನಕ್ಕೆ ಬಾರದೊಡಕ್ಕುಮೆ ?

ಮು—ಇರರ್ ! ಆಂ ಬಿತ್ತರಿಸಿದ ನಲ್ಲತೆಯೊಳ್ ನಿಜುಗೆಯ ಕೂಟಂ ಮೀಟಿನಿಸದುಂಟೆ ? ನೀನೆ ಪೇಟ್.

ಮ—ಸುಭುಜಭೂಭುಜಂ ತನ್ನಂ ಮುನ್ನಮೊರ್ವ ಮುನಿ ಪೊಯ್ದನೊ ಬಯ್ದನೊ ಎಂದು ಶತ್ರುಹನೊಳ್ ಗೊಣಗಿದನಲ್ಲ.

ಮು—ಮುನಿ ಪೊಯ್ದನೆಂದಲ್ಲ, ಬಯ್ದನೆಂದೆ ಪೇಟ್ಟನಕ್ಕುಂ.

ಮ—ಏಕೊ ಪೇಟನೆ ?

ಮು—ಆನಜುವೆನೆ, ಕತೆಯೊಳರ್ಕುಂ.

ಮ—ಅದನೆ ನಿರವಿಸು.

ಮು—ಓ ! ಓ ! ಇನಿತೊಂದು ವಿಷಯಮುಂ ಪೇಟಾದುಡಲುಂ ಬೇಸಜಾಯ್ತೆ. ಈಗಲೆ ಬಿತ್ತರಿಸೆಂ. ಈಧರಣೀಮಂಡಲ.....

ಮ—ಬಣ್ಣನೆಯ ಧರಣೀಮಂಡಲಂಗಳೇಕೆ ? ಒಂದುಜಾಯದಂತು ತಿರುಳನೆ ಕೂಡಿ ಪೇಟಯ್.

ಮು—ಆಯ್ತಾಯ್ತು. ಮುನ್ನಂ ಮುತ್ತ ದಿನಂಗಳೊಳೊರ್ವ ಸುಭುಜರಾಜಂ ಅದಿದೈವದಿರವನಜುವೊಂದು ಬಯಕೆಯ ಬೆನೆಯಿಂ ಪೊಪಮಟ್ಟು ಮುನಿಗಳೊರೊಂದೆಡೆಯ ಪುಣ್ಯಾಶ್ರಮಂಗಳೊಳ್ ತೊಪಿ ತೊಪಿಲ್ಲಂ ಗಡ ! ಅಂತು ಪೋಪೋಗುತುಂ ಮುಂತಿರ್ಪ ತಪೋವನದೊಳಸಿ ತಾಂಗನೆಂಬೊರ್ವನಂ ತವಸಿಯಂ—ದೇವರ್ಕ್ಕೊಳ್ ಪಿರಿಯನಾವನೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಡಂ. ಆಗ್ ಮುನಿಪಂ—ಶ್ರೀರಾಮನೆ ಜಗದ ದೇವರ ಗಂಡನೆಂದು ಕುಪುಪಿಟ್ಟು ಪೇಟ್ಟುದುಂ ; ರಾಯಂ—ಮಾನಸರೆಂತಂತು ಬಸಿ ಜುಳೊಳ್ ಪುಟ್ಟಿಯುಂ, ಬವಣೆಗರೆಂತಂತು ಕಾಡಂ ತೊಪಿಲ್ಲುಂ, ಪಾಪಿಗಳೆಂತಂತು ಬಲ್ಪನ್ನದೊಳ್ ತೊಡದುಂ, ಬಾಲ್ವ ರಾಮಂ ದೇವನೆ ! ಚಿಃ ! ಬಿಡುಬಿಡಿ ನಿನ್ನ ಗನ್ನಗತಕದ ನುಡಿಯಂ. ಅಂತು ರಾಮನನೊ

ಲಿಷ್ಟಿಡೆ ನಿನ್ನಂತಿರಾಂ ಗಾಂಪನೆ ? ಎಂದು ರಾಮನಂ ಮೇಣ್ ಮುನಿ
ಯಂ ತೆಗಟ್ಟಿದಂ. ಅನುಡಿಗಿ ಕರಂ ಕನಲ್ದ ಮುನಿಪಂ ರಾಮಭಕ್ತಿ
ಯೊಳ್ ಬಿಂಗೊಟ್ಟರೆಂದು ಶಪಿಸಲೊಡಂ ಪೂರ್ವಸಂಚಿತದೊಂದಜುವಿನೆ
ಲ್ಲುಂ ತನ್ನೊಂದು ಕುತ್ತಮಂ ಬಗೆದು ಮುನಿಗೆ ಕಾಲ್ಗೊತ್ತಿ ತಪ್ಪಂ
ಕ್ಷಮಿಸಿ ಕಾವುದೆಂದು ಬೇಡಿದಂ. ಆಗಳಸಿತಾಂಗಂ ರಾಯನಂ ಪಾಲಿ
ಪೊಂದು ಭಾವದಿಂ-ಎದಿಂಗಿ ರಾಮಭಕ್ತಂ ನಿನ್ನಂ ಕಾಲಿನೊಡೆವನಂದಿಂಗಿ
ನಿನ್ನೊಳ್ ಭಕ್ತಿಯೊಗೆತರ್ಕ ! ಎಂದು ತಿಳಿಸಿ ಕಳಿಸಿದಂ. ಇಂತೆಂದೆ
ಸುಬಾಹು ಮುನಿಯ ಬಯ್ಯಳನಾಗಳ್ ನೆನೆದು ಶತ್ರುಹಂಗೆ ತನ್ನಿರವಂ
ಕೇಳಿಸಿದನಕ್ಕುಂ.

ಮನೋ-ಈಗಳಜಾತೆಂ. ಮುಂತಣ ಕತೆಯನಜಾಯೆ ಪೇರ್.

ಮುದ್ದ-ಎನ್ನ ಬಿತ್ತರದ ಚಿತ್ತರದ ಬೊಂಬೆ ! ರಂಬೆ ! ಈ ಪಂ
ಯೊಳ್ ಸುಮಿತ್ರಾಪುತ್ರಂ ಚಿತ್ರಚಿತ್ರಾರಗದರಂ ಮಿತ್ರಭಾವದೊಳೊಪ್ಪು
ಗೊಂಡುಂ, ಸುಭುಜಸುದ್ಧಜರೊಳೊಡಂಬಟ್ಟುಂ, ದಮನನಂ ಸಂತಮಿ
ಟ್ಟುಂ ಮುಂಬಟ್ಟು ಪಡೆವೆರಸು ಹಯದ ಬೆನ್ನೊಳೆ ನಡೆಯುತಿರೆಯಿರೆ ;
ಬಟ್ಟಿಯೊಳ್ ಕರ್ನಲದೆ ಕೊರ್ವಿ ಬೆಳೆದ ಕರ್ವಿನ ತನಿರಸಕ್ಕೆ
ಪೆರ್ನರನ ಪಾಲುಗೊಂಬಿನೊಳ್ ಪೊಡೆಯ ತೆಳ್ಳೊಟಲೊಳೊತ್ತುಗಟ್ಟಿದ
ಕಿಜುನೊಟನ ಸವಿಜೇನ ಸಜ್ಜಿನಿಂಬನಿಯನೆಜಿದು ಪಾಲ್ಗೊಡಿನ ಜೋ
ಲೆಚ್ಚಲ ತೋರಮೊಲೆಯ ಎಳಗಂದಿ ಕರ್ದುಜುವಿನ ತೊಟದ ತಂಬಾ
ಲಂ ಬೆರೆದು ಹನಿಸಿ ಕೊನೆನಾಲಗೆಯೊಸಜಿ ಬಾಯ್ಕಿನಿದಿನಿದಾಗೆ ಸವಿವ ಸ
ವಿಯಂ ಲೋಗರಜುವಂತು ಪೆಜತೊಂದು ಮಾಜಿಚ್ಚುಂ ಮೂಗಿನುಣ್ಣುಂ
ತು ತುಂಬುವಂ ಪವನನೆನೆ-ಬಿಸಿಲ ಜಳಕ್ಕೆ ಬಾಡದೆ ಬೆಳ್ಳಂಗಳ ಹಿವಕ್ಕೆ
ಕೋಡದೆ ಪಗಲೆನ್ನದೆ ಮರ್ಬೆನ್ನದಾಗಳಾಗಳ್ಳಲರ್ಧ ಕೊಳದ ಬನದ
ಬಿಜುಮುಗುಳ ತನಿಗಂಪಂ, ಪಾವಡರದೆ ಪಕ್ಕೆ ಸೋಂಕದೆ ತುಕ್ಕುಡಿದ
ಸೆಕ್ಕೆಯೊಡೆದ ಚನ್ನದದ್ರುಮಂಗಳ ನಜುಗಂಪಿನೊಳ್ ತೆತ್ತಿಸಿ, ಪಸು
ಮಾರ್ಯದ ತಣ್ಣಾಟದ ಮೆಲ್ಲುಗುಂದದ ಮರುಗದ ದವನದ ಪೊಸಗಂಪಂ
ಪತ್ತಿಸಿ, ಪೋಪ ಬರ್ಪ ಬಟ್ಟೆಗರ ಮೂಗಿನಂಡೆಯೊಳ್ ತುಲುಕುವ ಬನ
ಗಾಳಿಯಂ ಬಜುಗೊಂಡು, ಕಡಲಿಂ ಬಾಂಬರಂ ನೆಗೆದ ಕಮುಗಿಲೊ
ಡ್ಡುಂ ಪಗಿಲ್ತು ಕೊಳನ ನೀರುಣಲೆಂದು ತೇಂಕಿ ವರ್ಪ ಕಿಜುಮುಗಿಲೆಂಬಂ

ತಿರೆ ನೆರೆದುರ್ಬಿ ಪರ್ಬಿ ಪಜ್ಜೆವಿಡಿದೀಸಿ ಪರಿವೆಣ್ಣೆದೊಡೆದ ನೇಜುಲ
ಪಣ್ಣೆ ಬಣ್ಣಂಬಳದ ಕರ್ಮಣಿಗೆ ತಣ್ಣೀರೊಳಬ್ಬಿದ್ದ ತನಿಗಿಂಡಕ್ಕೆ ದೊರೆ
ವರ್ಪ ಬವರಿಗಳ ಗಾವರಕ್ಕೆಟ್ಟುತ್ತು ಗೊಡನುಲಾದು ಕೋಡುಗೊಂಬನ
ಡದೂ ಕೂಡಿ ಪಾಡಿ ಕಾಡ ಪಣ್ಣಳಂ ನಾಡ ನೆಲ್ಲಳನಾಯ್ತು ಬೇಡಿ ಕಾ
ಡುವ ಪಿಳ್ಳೆಗಳ್ಳೆ ರೂಡಿಸಿದ ಮನುತೆಯಿನೂಡಿ ನಲಿವ ಪಕ್ಕಗಳ್ಳೆ ಬೀಯದ
ಪಣ್ಣಂ ಮಾಗದ ಮಿಡಿಯಂ ಬೀಯಮಾಗದ ತಳರಂ ಆನಗಮೋದವಿಪ
ಮರಂಗಳಂ ಬಟುಸಿ ನಿಚ್ಚುಮೊಸರ್ವ ಪೆರ್ಚುಗಿಯುಬ್ಬರದಿಂ ಕರೆಗಣ್ಣು
ಪರಿದು ಬನಸಿರಿಯ ಜೀವದ ಗೊತ್ತಿನಂತೊಪ್ಪುವ ನೀಗೊಳಂಗಳಂ ಮ
ನೋಜ್ಜುಮಾದಾರವೆಯ ಮುಂದೆಸೆಯೊಳ್ ದಿನದಿನಕ್ಕೆ ತನಗೆ ಬರಯಿ
ಮಿಗಂಗಳ ಬೇಂಟೆಗೆ ಬೇಜುನೇಜು ನಿಲ್ಲುಳ್ ದೊರೆಕೊಳ್ಳಂತು ನಸೆಗಾಜ
ನೊಸೆದು ಬೆಳೆಯಿಸಿದನೆನಲ್ಪಿಸೆವ ಕರ್ಬಿನ ತೋಂಟದ ಗೊಂಟಿನೊಳ್
ಬಿತ್ತೊಂದರ್ಕೆ ಏವತ್ತಲಂ ಪೊಲಿವರ್ಪ ಕದಿರ ಬೆಳೆಯ ತನ್ನೊಂದು ಪೆ
ರ್ಮೆಯಿಂ ಬಣ್ಣವೆರ್ಚಿ ನಳನಳಿಸಿ ಬೆಳೆದ ಕೆಯ್ಯೊಲಮನಣಕಿಸಿ ತಲೆನಾ
ಗಿಸಿ ತೂಗಿಸಿ ನೂಲುಮಡಿ ಮಿಗುವ ಬಿತ್ತಂ ಪೊತ್ತು ನಿಗುರ್ದು ನಿಂದ
ರಾಗಿವೊಲದೊತ್ತಿನೊಳ್ ಕೆಸಳುಣಾಳಾಗದ ಬಸಿಳುಣಾಳ್ ಪುಟ್ಟದಾಣೆಮು
ತ್ತುಗಳೆಂ ಬಿಗಿದು ದೂವೆಯ ಕುಸುಳುಂ ಪುದಿದು ಬಣ್ಣಂಗುಂದದಂತು
ಬೆಳ್ಳಟ್ಟಿಯಂ ಪೊದೆದೊಡಲಿಚಂ ತನ್ನ ಬೆದೆಗಾರ್ತಿಯ ಚೂಳೆಯ ಸಿಂಗ
ರಕ್ಕೊಂದು ಸಮೆದು ಬಯಿಟ್ಟು ಕುಂದಣದ ಗೊಂಡೆಯೆನೆ ತಾವರೆಯ
ಕೋಶದಂತಿರೆಸೆವ ಜೋಳದ ಪಾಟಿಯಂ ಸಾಲ್ಗೊಂಡು ಮೊಳೆತ ಬೆಳ್ಳು
ಲುವಿಟ್ಟು ಕೊನೆಯಿಕ್ಕಿದ ಕಾತ ಪಣ್ಣು ಪೊಂಬಾಟಿಯ ಜೆಂಬಾಟಿಯ
ರಂಗುಬಾಟಿಯ ತೋಂಟದಿನೊಳಗೊಳಗೆ ಬಾಂಬಟ್ಟಿಗರ್ ಪೊಟಲ ಸೊ
ಬಗಂ ನಿರುಕಿಸಲ್ಪೊಂದು ಆಗಲಾಗಳುತರ್ಪೊಡೆಂದು ಕಟ್ಟಿದೊಂದು ಸರ
ಣೆಯೆನೆ ಮುಗಿಲೊಳೊಂದಿದ ನಾಡ ಪೊಟಗೊಂಟಿಯಗಲ್ ಸೊಗಯಿಸಿ
ದತ್ತು.

ಇಂತು ಪೊಟಲೆ ಪೊಟಮೆಯ್ಯ ಸುಲ್ಲ ಸನ್ನಣದಂತೆ ಕೆಂಕಮಾ
ಗಿಸೆವ ಜಾದುಗಲ್ಲ ನಿಡುಗೊಂಟಿಯಿಂದೊಳಗೆ ಚಿಂಗದಿರನ ತೇರ ಸೂಟಿ
ಗೆತ್ತಂ ಮಿಳಿದುರ್ವ ಮುಂಚಿ ಪರಿವೇಳುಂಕುದುರೆಗಳ ಮುರಪುಟದ ಪೊ
ಯ್ಲಂಗಿರದಡದೂ ಮುಸುಂಕುವ ಕೆಂದೂಳಂ ಬೀಸಿ ಜಾಡಿಸುತುಮೋ

ರಣಂಬಿಡಿದ ಪಟಯಿಗೆಗಳಿಂ ಮನೋಜ್ಞಮಾಗಿ, ನೆಜಿವೆಜಿಯಿರುಳೊ
ಳ್ ತಾಂ ತಮಗಿಲಾತಂದು ಬಿನದದಿಂ ವಿಹರಪಚ್ಚರಸಿಯರ ನೆಲೆಯ
ಸಿಂಗರದ ಮಾಟದ ಬೆಳ್ಳವೆಟ್ಟುಗಳ ತಪ್ಪಿಲ್ಲಳೆಂಬಂತಿರೆ ಪಗಲ್ಲಿ ಪಾಲನೆ
ಜಿಡಂತುಮಿರುಳ್ಗೆ ಜೊನ್ನದಿಂ ಸಮೆದಂತುಂ ತೋರ್ಪ ಸೌಧಂಗಳಿಂ,
ಮತ್ತಂ ಪೊತ್ತಿದ ಹೋಮದೆತ್ತಿದ ಧೂಪದ ಪೊತ್ತಿದ ದೀಪದ ಸುತ್ತಿದ
ಕರ್ಪೂರಿಗೆ ಮೇಲ್ಮೆಗೆಯುತೆ ಬತ್ತರದಿಂ ಮುಗಿಲೊಡ್ಡನೊಡ್ಡಿ ಮರಕತ
ಕಳಶದ ತನಿವಳಗು ಮೇಘಮಂಡಲದೊಳ್ ಬೆರೆಯುತೆ ಬಳ್ಳಿಮಿಂಚನಾ
ಗಿಸೆ ಗೋಹುರಂಗಳ ಮಿಸುನಿಯ ನೆಲೆಮಾಡದ ಚೆಂಬೆಳಗು ಬಾಂದಳದೊ
ಳ್ ಪಳಂಚುತಂದಿರವಿಲ್ಲನೊಡರ್ಚಿ, ಆಗಳಾಗಳ್ ಮೊಲಗುವ ಭೇರಿಯೊ
ನ್ನು ಬಿಲುಸರಂ ಕಾರ ಗುಡುಗಂ ಪುಟ್ಟಿಸೆ ತುಂಬುಗೊಳನೊಳಂಬುಗೊಂಡ
ಮುದ್ದಂಚೆಗಳ್ಗೆ ಜಲಕ್ರೀಡೆಗೆ ಮನಮಂ ನೀಚ್ಚುರಿಸುವ ದೇಗುಲಂಗಳಿಂ,
ಮತ್ತಮೋದನೋದುವ ಶಾಸ್ತ್ರಮಂ ಕಲ್ಪ ಪುರಾಣಮಂ ಕೇಳ್ದ ಇತಿಹಾ
ಸಂಗಳನಿಲುವ ವೇದಾಂತಮಂ ಬಗೆದು ಭಾವಿಸುವ ತರ್ಕಿಸುವ ವಿಪ್ರರ
ಅಗ್ರಹಾರಂಗಳಿಂ, ಮತ್ತಂ ಕ್ಷತ್ರಿಯರರಮನೆಗಳಿಂ ಮತ್ತಂ ಪರದರಂಗ
ಡಿಗಳಿಂ, ಮತ್ತಂ ಕೀಟರ ಗುಡಿಗಳಿಂ—ಊರು ಚೆಲ್ವಾಗೆ ಕಣ್ಣಂ ಮನಕಂ
ಬಂದುದು.

ಇಂತಿಂತು ನೆಜಿ ಮೆಜಿದೊಪ್ಪುವ ತುಂಬಿದೂರ ಕೇರಿಗಳೊಳೋ
ರೊಂದೆಡೆಯೊಳ್—ಅಂದು ಮೀಂಬಟಯಿಗೆಯಂ ಜೋಗದ ಜೋಹದ
ಸಾಂತನನಿಡಿರ್ಚುವ ಪದನೊಳ್ ತನ್ನೈದುಂ ಕಣೆ ಕಾದಿ ಗೆಲ್ವ ಕೈಗುಣ
ಕೈ ನೆರಂ ಬಾರದೆಂದು ತಿಳಿಸಂದು ಪಲವೆಡೆಯಿಂ ತಂದಂದಮಾಗೆ ಕೂ
ಡಿಟ್ಟ ಕೋಲ ಮೂಡಿಗೆಯ ಕೂಡಿಗೆಯೆನೆ ನೂಲುಬಿಡುವಗೆಯ ಪೂಗಳಿಂ
ಬಾಗೆ ಎತ್ತಿಪಿಡಿದಂಗೆಯ್ಯ ನಸುಗೆಂಪಿಂ ಕಡೆಗಣ್ಣ ಕುಡುನೋಟದರೆಗ
ರ್ಪಿಂ ಮೊಗದ ಬೆಳ್ಳಗೆಯಚ್ಚ ವೆಳ್ಳಿಂದೊಪ್ಪಂಬೂಸಿ ಬಣ್ಣಂಬಳಿದಂತುಂಟಾ
ಗಿಸಿ ಬಿಡುಸರದ ಪೊಸಗಂಪಿಂಗವ್ಯಳಿಸಿ ಮುಸುಳು ಮೊರೆವ ದುಲುದುಂಬಿ
ದುಂಬಿಗಳ ಕಾಟಕ್ಕಳ್ಳ ಬಳ್ಳಿ ನೋಟದ ಬೇಟದ ಬೆಡಂಗನೊಲ್ಲ ತೋ
ಜು ಪಣಕಂ ಋಣಕಂ ಮಾಲುನ ಮಾಲೆಗಾರ್ತಿಯರ ಪೂವಿನಂಗಡಿಯಿಂ;
ಮತ್ತಂ ತಲೆಯೊಲೆಯೆ ಮುಂಗುರುಳುಯ್ಯಲಾಪೆ ನಡುನೋಟದ ನಿಮಿ
ರ್ದ ಕಂಗಳೆನಸುಂ ಚಳಿಸೆ ಮೊಗಂ ಬೆಮುಂಡೆ ಬಲೊಲೆಗಳ್ ಕದಕ್ಕದಸೆ

ಮುತ್ತಿನ ಗೊಂಡೆನಾವುಲಿ ತೊಂಗಲೊಡ್ಗೆ ಕೆಂಬರಲೋಲಿ ಮಿಜುಗಿ
 ಬಳಿ ಘಲ್ ಘಲ್ಲೆನುತುಲಿಯೆ ಅಸುವೆಯೊಳೊತ್ತೊತ್ತಿ ಸನಿನೀರನೆಜಿಡೆಜಿ
 ದು ಸಚ್ಚಿಗಪ್ಪುರದ ಪುಡಿಯಂ ಸುರಿಸುರಿದು ಸುಯ್ಯಲರ ನಲುಗಂಪನೊ
 ರೆದೊರೆದು ಬಾವನ್ನನಡಿಯಂ ತೇವ ಘಟ್ಟವಲ್ಲಿಯರ ಗಂದಿಗವಸರದಿಂ ;
 ಮತ್ತಂ ಬಿಡುಮುತ್ತಿನ ಸಚ್ಚಿವರಲ ಕೆಂಬರಲ ಕರ್ಮಣಿಗಲ್ಲ ಬಜ್ಜರಗ
 ಟ್ಟಿಯ ಚೆಂಬವಳದ ಸರದ ಪರಸಿದ ಪೊಂದಟ್ಟಿಗಳೆಂ ರಂಜಿಸಿ ಬೆಲೆವಣಿ
 ಗಾಗರಮನೆ ತೋರ್ಪ ರನ್ನವರದರಂಗಡಿಯಿಂ ; ಮತ್ತಂ ಲೆಕ್ಕಿಗರ ಲೆಕ್ಕ
 ದಂತು ಸೊನ್ನೆಯಿಂ ಕಣ್ಣೊಪ್ಪಿಯುಂ, ಗಗನದಂತು ಬೆಳ್ಳಿಯಿಂ ಮೆಜಿ
 ದುಂ, ಕೆಯ್ಯೊಲದಂತು ಕರ್ವೊನ್ನಿಂ ಸೊಗಯಿಸಿಯುಂ, ಪಲ್ಲನಾಧರೆಯ
 ಕೆಂದುಟೆಯ ರಂಗಿನಂತು ಕಿಸುರಿಂ ರಂಜಿಸಿಯುಂ, ಬೊಂದಿಯಂತು ಸೀ
 ಸಕದಿನೊಂದಿಯುಂ, ದಿಟ್ಟಿಯ ಬಟ್ಟಿಗೆಯ್ತರ್ಪ ಲೋಹಕಾರರ ಮನೆ
 ಯಿಂ ; ಮತ್ತಂ ಹಚ್ಚಡದ ಪೂವಿನಂಗಿಯ ಪಟ್ಟುಡೆಯ ಕಾಂಗಿನ ರಂಗಿ
 ನ ಚಿಂದಿರಗಾವಿಯ ಮಿಸುನಿಗಚ್ಚಿನ ಬಣ್ಣಸೀರೆಯ ದೂಸಿಗವರದರ ಮ
 ಟುಗೆಯಿಂ ; ಮತ್ತಂ ತಿಸುಳಿಯಂತೆ ಮುಕ್ಕುಣ್ಣನುಂ ತೊವಲ್ಲೊಡೆಯ
 ನುಂ ಮುಗಿಲಂತೆ ನೀರೊಡಲನುಮೆನಿಸ ತೇಂಗಾಯಿಂ, ಮತ್ತಂ ಹರನೆಂ
 ತಂತು ಜಟಾಧರನುಂ ಹರಿಯೆಂತಂತು ಪೀತಾಂಬರಧಾರಿಯುಮಾಗರ್ಪ
 ನೀರುಳ್ಳಿಯಿಂ, ಮತ್ತಂ ಜೀರಿಗೆಯಿಂ, ಕೊತ್ತುಂಬರಿಯಿಂ, ಮೆಲಸಿಂ,
 ಗುಳದಿಂ ಶರ್ಕರೆಯಿಂ ಚೆಲ್ವಾದ ಕೇರಿಯಂಗಡಿಯಿಂ ; ಮತ್ತಮಿರ್ಕುಟಾ
 ಯ ತಂಡಸದ ಕರ್ತರಿಯ ಸುತ್ತಿಗೆಯ ಕೈವಾರದ ಕಂಬಚ್ಚಿನ ಕೊಟವೆ
 ಯಡಗಲ್ಲ ಅರನ ಮುಟ್ಟೊಟ್ಟಿಯಿಸಿರೆ ಕೊಟ್ಟಂ ಕೆಟ್ಟನೆಂಬೊಂದು ಸನ್ನೆ
 ಯ ಸಬುದಮೊಗೆವಂತಿರೆ ಬಡಿನ ಸೊನ್ನೆಗಾಳರ ಸಾಲೆಯಿಂ ; ಮತ್ತಂ
 ಕೊಡಲಿಯಿಂ ಕಡಿನ ಉಟಾಯಿಂ ಕೀಸುವ ಕತ್ತಿಯಿಂ ಕೆತ್ತುವಾಣಿಯಿಂ
 ಬೆಟ್ಟುವ ಕರಗಸದಿಂ ಕೊಜಿನ ಬಡಗಿಯರೆಡೆಯಿಂ ; ಮತ್ತಂ ಕಾಯಿ
 ಸುವ ಕರಗಿಸುವ ಎಜಿನ ತಿದಿಯೊತ್ತುವ ಉರ್ದುವ ನೀರ್ಗುಡುವ
 ಬಡಿನ ಬಿಸುವ ಮಸೆವ ಸಣ್ಣಿಸುವ ನುಣ್ಣಿಸುವ ಸಾಣೆವಿಡಿನ ಕಮ್ಮುರ
 ಮುಂಗುಡಿಯಿಂ—ಪುರಂ ಕಣ್ಣಿಂಬಾದುದು.

ಇಂತು ಸೊಬಗಿನ ಬೀಡಿನಂತೆ ಸಿಂಗರದ ನಾಡಿನಂತೆ ಸೊಗದ ನೆ
 ಲೆಯಂತೆ ಸೊಗಸಿನಾಗರದಂತೆ ಮಂಗಳದ ಮನೆಯಂತೆ ಸಲಿ ಸಂದು

ನಾಡ ಪೆಣ್ಣಳ ಚಿಂದಳರಡಿಯ ಮೊಲ್ವೊಗರಿಂ ತೊಳಗಿ ಬೆಳಗುವ ಕೇರಿ
ಯ ಬೀದಿಗಳಂ ; ಪೊಬಲ ಸೊಬಗೆಯರ ಕಳೆವೆರ್ಚಿದ ನಗೆಮೊಗದ
ಕಾಂತಿಯಿಂ ಬೆಳರ್ತು ಮಿಲುಗುವ ಹನ್ಯುಂಗಳಂ ; ಪುರದ ಪುರಂಧ್ರಿ
ಯರ ಪೊಂಬಚ್ಚದೊಚ್ಚತಂ ತಟತಟುಪ ಹಬೆಯ ಪರ್ಬುಗೆಯಿಂ ಚಳ
ಚಳಿಸುವ ನಲ್ವೆಲೆಯಿಂ—ರಾಜಪ ನಗರಮಂ ಕಣ್ಣಣಿಯೆ ಕಂಡು ಶ್ರುತ
ಕೀರ್ತಿಮನೋಹರಂ ನಿಜಸಚಿವನೊಳಂತಿದಾವ ನಾಡೆಂದು ಕೇಳೊಡೆ-
ಕೂರಾಳ್ಗಳ ಕಟ್ಟೊಡೆಯ ! ಇಂತಿದು ಕಣಾ ! ಗೋಪೂಜಾಫಲದತ್ತಣಿಂ
ಸಂತಾನಮಂ ಪಡೆದ ಋತಂಭರರಾಜನಾಳ್ವ ತೇಜಃಪುರಮೆಂದು ಕೇಳಿ
ಸಿದಂ.

ಅನುಡಿಗೆ ಸೌಮಿತ್ರಿ ಬಿಸವಂದಂಗೊಂಡು—ಎಂತು ಆರಾಯಂ
ಗೋಸೇವೆಯತ್ತಣಿಂ ಮಗನಂ ಪಡೆದಂ ? ಧೇನುಮಾಹಾತ್ಮ್ಯೆಯನಿ
ತೊಂದು ದೊಡ್ಡಿತೇ ? ನೀಂ ಬಲ್ಲಂತು ಪೇಟಿಂಬುದುಮಿಂತು ವಚಿಸಿ
ದಂ ಸಚಿವನದೆಂತೆನೆ :—

ಅಯ್ಯ ! ಮುನ್ನಮೀನಾಡೊಡೆಯಂ ಋತಂಭರನೆಸರಿಂ ಪೆಸರ್ವೆ
ತ್ತ ಭೂಭುಜನುಂಟು. ಬೋಟಿಯರೋಜನ ಜಾಣ್ಣೆ, ಚುಕ್ಕಿಯಜು
ವು, ಜನನ ಜರ್ವು, ಜಕ್ಕರರಸನ್ನೆಸಿರಿ ತನ್ನೊಳೊದವೆ ಮನುವಿನ ಮಾ
ರ್ಗದೆ ನಡೆಯುತೆ ಮೆಯ್ಗಣ್ಣನೋಲಗದ ಸೊಂಪಿಂಗಿರ್ವಡಿ ಮಿಾಟಾದ
ಪೆಂಪಿಂ ಮೆಜಿದಂ. ಆದೊಡಮೀತಂಗೊಗೆತನದ ಗುಣ್ಣೆಂಗೆ ನೇರ್ಪ
ಡುವೊಂದು ಬಟಾಯ ಬಳವಿಯ ಪುಟ್ಟಿನೊಂದು ಸೊಗಂ ತಾಟುದುದು.

ಮಡಲಿಪುವ ಬಾಲ್ವಳ್ಳಯ ಚೆಂಗುಡಿ ಸುರುಂಟಿದಂತೆ, ಸೊಗಸಿನ
ಸೊಬಗಿನ ನೆಲೆವನೆಯ ಮುಂಗುಡಿ ಮುರುಂಟಿದಂತೆ, ತುಂಬಿ ಪರಿವ
ಕಾಲ್ಪುರದ ಕಾಲ್ ಮುಜಿದಂತೆ, ಇಂಬಿನೊಡಲ ಪೊಸಜವ್ವನಂ ಸರಿ
ದಂತೆ, ಇನ್ನೆಬರಂ ಕೊನೆವಂದು ನೀಲ್ಪರಿಸಿದ ಬಟಾಯ ಬಟಾಯಾಗಳ್
ತನ್ನೊಳ್ ತಡೆದುದೆಂಬೊಂದು ಬಾಗುಳ ಪೆಟಿಸಿನಗವಟ್ಟಾಗಳುಮೀಕತ
ದೊಳೆ ಬಗೆಗೆಟ್ಟರ್ಪ ರಾಯನೋಲಗಕೊರ್ವೆ ಜಾಬಾಲಿಮುನಿಪಂ ಬಿಜ
ಯಂಗೆಯ್ದಂ. ಆಗಳರಸನೆಯ್ದಂದ ಮುನಿಯಂ ಯಥೋಚಿತಮಾಗತಸ್ವಾ
ಗತಂಗಳಿಂ ಕುಶಲಮಂ ಬೆಸಗೊಂಡು ತಲುನಾಯಿಂ ಕಟ್ಟಿನ ನುಡಿಗತಿ
ಯ ಪೊಟ್ಟಿನೊಳ್—ಕಿತ್ತಡಿಗಳ ಬತ್ತೆಗ ! ಪಣ್ಣೆಲ್ಲದ ಮರನ ಬಾಲ್ವು,

ತಣ್ಣೀರೊಸರ್ ಕುಂದಿದ ಕೊಳನ ನೆಗಟ್ಟಿ, ಚಂದವನ್ನಿಲ್ಲದಿರುಳ ಗಗನದ
ಚಿಂದಂ, ಕಂದಂ ಪುಟ್ಟಿ ಮೆಜಿದೊಪ್ಪದ ಬಟಾಯಂದಂ, ಸಂದ ಜಗದ
ತೊಜಿಹಕ್ಕಿಡೆಗುಡದೇಂ ಪೋಕುಂ ! ಅಂತುಮಲ್ಲದೆಯುಂ ಮಗನಂ 'ಪೆಜ
ದಂಗೆ ಸಗ್ಗಿಗರ್ ಬಾಗಿಲಂ ತೆಜಿಯರೆಂಬರಲ್ಲಿ ! ನಲ್ಮಿ ಮಿಗೆ ಪೆತ್ತ ಕುವ
ರನ ಬಾಲಲೀಲೆಯಂ ಕಾಣದ ಕಣ್ಣಳಿವು ಸೀಲಿಯ ಕಣ್ಣಳಾಗವೆ ? ಅಕ್ಕ
ಟಾ ! ಮಗನಂ ಪಡೆಯದೆ ನರಕಮಂ ಪುಗುವೊಂದು ಭಾಗ್ಯಮಂ ಬಿಡಿ
ಯೆನ್ನೊಳೊಡರ್ಚಿದುದೇ ! ನೂಜಿನೇ ? ಇಹಕಂ ಪರಕಂ ಪೆಜಗಾದ
ಬೂತಾದೆಂ. ಆಯ್ಯ ! ಮುಂತೇಂ ಬಟ್ಟೆ ! ಸುಟ್ಟಿಸಿ ತೋಜ ! ಎಂದು
ನಿಜನಿಟಲತಟಸಂಘಟಿತಕರಸಂಪುಟನವ್ವದುಂ ; ಮುನಿಪನೊಲ್ಮೆಯಿಂ-
ರಾಯ ! ನೀನಿಂತು ಮಜುಗಲೇನಕ್ಕುಂ ? ನಿನ್ನರದದವಜಲಂ ಕೇಳ್ವ
ನರರೊಳರೆ ? ನಂಬಿದ ದೈವಕ್ಕೆ ಕೇಳಿಸು ! ಆದೊಡಮೆನ್ನೀಬಗೆಗೆ ನೀಂ
ಗೋವಂ ಸೇವಿಸಿದೊಡೆ ನಿನ್ನಭೀಷ್ಟಂ ಸಿದ್ಧಮಕ್ಕುಮೆಂದು ತೋಜುಗುಂ.
ಮುನ್ನಂ ಮುತ್ತರಾಯಗಿಂತು ಸುರಭಿಯೊಲ್ಲದುಂಟು-ಎಂದು ಸಂತ
ಯಿಸಿದಂ. ಮಗುಳ್ಳಾರಾಯಂ ಮುನಿಗೆ—ಗೋಮಾಹಾತ್ಮ್ಯೆಯಂತು
ಟೀಂ ಪಿರಿದೆ ? ತನಗೊರೆ, ಎಂಬುದುಂ ; ಜಾಬಾಲಿಯಿಂತು ಕಥಿಸಿದಂ:—

ಎಲೆ ಮಾರಾಯ ! ಗೋಮಾಹಾತ್ಮ್ಯೆಯಂ ಬಣ್ಣಿಪೊಡೆನಗಮ
ಳವೆ ! ಮೆಯ್ಯ ನವಿರ್ಕುಟಾಯೊಳೆಲ್ಲಾದೇವರ್ಕೊರೊಂದು ನೆಲೆ ; ಬ
ಸಿಜೊಳೊಡಲೊಳೆಲ್ಲಂ ವಿಶ್ವದೊರೊಂದು ತಾಣಂ. ಇಂತಿರ್ಪಿನಂ, ನೀ
ನೆ ಬಗೆ. ಆವನೊರ್ವಂ ನಿಚ್ಚಂ ಬಿಸಿಲೊಳ್ ಬಾಯರ್ತ ಹಸುವಿಗೆ ನೀ
ರನೆಜಿನನವಂಗೈಸಿರಿ ವರ್ಕುಂ ; ಮೇವಿತ್ತು ಕಾನಂಗೆ ಪಾಲ್ಮೊಸರುಣೆ
ಸಿನ ಪುಣ್ಯಲೋಕಮಕ್ಕುಂ ; ಮೆಯ್ಯ ನೊಜಿನಂ ಸೋವ, ಶೃಂಗಂಗ
ಳೆಡೆಯಂ ತುಜುಪ ಮನುಜಂಗೆ ಬಂದ ಬಿಯದಿ ತಪ್ಪುಗುಂ ; ಮತ್ತಮೆ
ತ್ತಾನುಂ ಮೇವಾವಂ ನಿನಾರಿಪ ನರಂ ನರಕಮಂ ಪೋಕುಂ. ಇದ
ಕೊಂದಿತಿಹಾಸಮುಂಟೆಂತೆಂದೊಡೆ :—

ಮುನ್ನಿನ ದಿನಂಗಳೊಳೊರ್ವೆ ಜನಕರಾಜಂ ಸಗ್ಗಿಗರ ನಾಡಂ
ಕಾಣೊಂದು ಬಗೆಯೊಳ್ ಯೋಗದೊಂದು ನೆರವಿನ ಮೈಮೆಯೊಳೊಡಲ
ನುಟಿದು ಬಂದ ನಡೆಮಾಡಮನಡರ್ದು ಪೋದಂ ಗಡ ! ಇಂತಿರೆ
ಪೋಪ ಬಟ್ಟಿಯೊಳ್ ತನತನಗೆ ನರಲ್ವ, ಪೊರಲ್ವ, ಮುಟುಗುವ, ಬೇನೆ

ನಡುವೊಡೆದಾಡುವ, ಉಬ್ಬಸಂಬಡುವ, ಬೇನ, ಪೊತ್ತುನ, ಕುದಿನ, ಸೀಕರಿವೋಪ, ಕೊಟುವ, ನಾಟುವ, ಸೋಟುವ, ಕಾಟುವ, ನಮೆನ, ಸಮೆನ, ಕಾಲ್ಪುರುಂಟಿದ, ಕೆಯ್ಸುರುಂಟಿದ, ತಲೆಬರಿದ, ಕೀಲ್ ಮುಟಾದ, ಕಣ್ಣುಟಾದ, ಮೆಯ್ಯಿಟಾದ, ಸೂಲದ ಮೊನೆಯೊಳೇಟಾದ, ಕಲ್ಲಾಲೆಯ ಬಸಿಜೊಳ್ ಸಿಲ್ಪಿದ, ಪರ್ಮಕಾಗೆಗಳ ಬಾಯೊಳಾದ, ಕೀವಿನ ಮಡುವಿನೊಳ್ ಬಿಟ್ಟ, ಕೂರ್ವಾಳ ತುದಿಯೊಳ್ ಜೋಲ್ಪ, ತನಿಗಿಂಡದ ಬೇವಿನುರ್ಕಿನ ಪುತ್ತಲಾಯಪ್ಪುಗೆಯ ತಲಕ್ಕಿಯೊಳರ್ದ, ಪೇಸಿಕೆಯ, ಟೋಡೆಗರ, ಪಾಪಾತ್ತರ ಬಾಲ್ಪನೆಯೆನಿಸ್ಸ ಯಮಲೋಕಮಂ ಮುಟ್ಟಿಯಿಸಿ ಬರ್ಪುದುಂ ; ಪಾವನಮೂರ್ತಿಯೆನಿಸ್ಸ ರಾಯನತ್ತಣಿಂ ಬಟಸಿವರ್ಪ ಗಾಳಿಯ ಸೋಂಕಿಂ ನಾರಕಿಗಳೆನಸುಂ ಚೇತರಿಸಿ ತಣ್ಣುಗೊಂಡು ಕಟ್ಟುಬ್ಬರದ ಬೇನೆಯಂ ಸೈರಿಸಂತಿರಾಗಿ, ಮುಂತು ಸಮಂತು ದಿಟ್ಟಿಸಿ ಎಯ್ದಿವರ್ಪ ನಡೆಮಾಡಮಂ ಕುಜುತು ಕೂಗಿಕ್ಕಿ—ಎಲೆಲೆ ! ಸೈಸಿನರನುನೆಯೆ ! ಎಲೆಲೆ ಹೂನ್ಯವಂತನ ನೆಲೆವೀಡೆ ! ಪೋಪೋಗದಿರ್. ಇನಿತೊಂದು ನೇಗಮೇಂ ? ನಿನ್ನತ್ತಣಿಂ ತೀಡುವ ಗಾಳಿ ಸೋಂಕಲೊಡಮೆಮ್ಮ ನೋವುಂ ಬೇವುಂ ಪಿರಿದುಂ ಸರಿದುದು. ಇಂತಿರೆಮ್ಮ ನೋವದೆಮ್ಮ ಬಿನ್ನಸಮನಾಲಿಸದೀಕುತ್ತದ ತರಪಕ್ಕೇನಾನುಂ ಮರ್ದನೀಯದೆ ಬಿನ್ನನೆ ನಡೆವ ಬಲೆಯಿದೇನೊ ! ನಿನಗಾನುಮೆಮ್ಮೊಳ್ ಮುಜುಕಂ ಪುಟ್ಟಿದೆ ? ಹರಹರಾ ! ಎಂದು ಕೆಯ್ಯೆತ್ತಿ ಕರೆದರ್. ಆಗ್ಗಳ ರಾಯನಂತೀತೆಜನ ಮೊರೆಯಂ ಕೇಳ್ವ ಬಿಸವಂದಂಗೊಂಡು ವಿಮಾನಮಂ ತಡೆದು ಸಿಂತಿರುಪಿ ಮುಟ್ಟಿಯಿಸಿ ಬಂದು ಶೈವಿನೀಪುರದ ಮುಂ ಬಾಗಿಲೊಳಿಳಿತಂದು ಎತ್ತಂ ನೋಲ್ಪಿನ್ನಂ-ಧರ್ಮರಾಜಂ ತಳ್ಳದೆಯ್ತುಂ ದಿದಿಗೊಂಡು ತಗುನಂತು ಸಮಾನಿಸುತುಂ ಮತ್ತಮುಭಾಗ್ಯತನೊಳ್—ಏನಯ್ಯ ಎತ್ತಣಿಂ ಬರನಾಯ್ತು ? ನಿಮ್ಮನ್ನರ್ಗಿಮ್ಮಿನಾಡೊರ್ಗದಲೇ ! ಏಂ ಬಟ್ಟಿದಪ್ಪಿ ಬಂದಯ್ ? ಆವಗಂ ನಮೆನ ಪಾತಕಿಗಳ ಯಾತನೆಯ ನರಕಮಿತ್ತಲಿತ್ತಲ್. ಪೆಜರ ಸಿರಿಯಂ ಕವರ್ಪ, ಪೆಜರ ಪೆಂಡಿರ್ಗಳುಪುವ, ಪೆಜರಂ ಕೀಲ್ಪಾಡುವ, ಪೆಜರೊಡಮೆಯಂ ಕಿಡಿಸುವ ಕಡು ಕೂಟರ್ಗಿ ನೆಲೆವೀಡು. ಆನಂ ಕೊಲ್ಪ, ಪಾರ್ವರಂ ಪಗೆವ, ಪಟನುಡಿಯಂ ಪಟುವ, ಜನ್ನಕ್ಕೆಡರ್ಗಿಯ್ಪ, ಪೆತ್ತರಂ ಪತ್ತುವಿಡುವ, ಗುರುಗಳ

ನೇಡಿಸುವ ಪಾಪಿಗಳ್ಳೆ ಬಾಬ್ಬನೆ. ಇಂತಿದಂ ನೀಂ ಪುಲಗಕ್ಕುಮೆ ? ಕಾಣಲಕ್ಕುಮೆ ? ಎಂದಾಡಿದಂ. ಅಂತಪ್ಪುದುಂ ಜನಕಂ ಜವನೋಳ್— ಎಲೆ ಧರ್ಮರೂಪ ! ಇಂತೀಪೊಟಲ್ ನರಕಮೆಂದಜುತೆನಿಲ್ಲ ಪೆಟ ತೇನಾನುಮಕ್ಕು ಮೆಂದೇ ಬಗೆದೆಂ. ಅಂತಾಂ ಬಗೆವಿನಂ ಲೋಗಗ್ಗಿಂ ತೆಂತೊ ಬನ್ನಬೇನೆಗಳೊದವಲೊಡಂ ನರಲೊಂದು ಮೊರೆಗೇಳ್ವು ಬಂದೆಂ. ನೋಟುಡ್ತಿದಂತಿದು ದುಸ್ತರಂ ನರಕಂ ! ಎಲೆಲೆ ! ನೀನು ಮಂತಿವರೊಳೆಂ ಮಜುಕಂಗಳೊಳೆಯ ! ಚಿಃ ! ಪೋಕೆ ! ಇವರಂ ಕೊಂಡೇಂ ಕಜ್ಜಂ ? ಇನ್ನಾನುಂ ಬಿಡ ! ಎಂದು ನುಡಿವುದುಂ ; ಯಮಂ— ಓ ! ಬಿಟ್ಟೆಯಾಳ್ಗಳಂ ಬಿಟ್ಟಂತಾಗದೆ ! ಎಂತೀತಂಗಳ್ ಪೋಗಲಾರ್ಪರ್ ? ಇನ್ನುಂ ಪಾಪಂ ಮುಡಿದುದಿಲ್ಲಮೀಗಳೇವೆಂ ! ಇದೆ ಕೊಳೇತಂ ಮುನ್ನಮೊರ್ವನಂ ಪಾರ್ವನಂ ಕೊಂದ ಬೊಮ್ಮೇತಿಗಾಜಂ ; ಈಗಳದೆ ಎರೆಯಾದಂ. ಈತಂ ಪೆಟನಂ ನಂಜನೂಡಿ ಮುಡಿಸಿದಂ ; ಅಂತದಜು ನಿಲ್ಲಿ ಕಾಳೋರಗಂಗಳ್ಳೆ ತುತ್ತಾದಂ. ಮೇಣೇತಂ ಪರಕಾಂತೆಯಂ ಕಾಮಿಸಿದನಂತದುಕಾರಣದಿಂ ಕಾದುರ್ಕಿನ ಪೆಣ್ಣೊಂಬೆಯ ತಟ್ಕಿಯೊಳಾದಂ. ಮತ್ತಮೀತಂ ಪಗಲ್ಲಳ್ಳನೀತನಂ ಸಮ್ಮುಕ್ತಕರಿಯಿಂ ಬಡವರೆಂದು ಬೇಟಿವೇಟಿ ತೋಟಾದಂ. ಅದರ್ಕಾರಾಜಯೋಗಿ ಈ ನರಕಿಗಳೆಂತಾನುಂ ಮುಕ್ತರಾಗರೆ ! ಅಕ್ಕಟ ! ಇಂತಿವರ ಬಾಬ್ಬೀಡಂ ಕಂಡು ಮೆಂತಾಂ ಪೋದೆನೋ ! ಏನಾನುಮೊಂದುಮಾಯಮಂ ತೋಟಲಾಟಾ ! ಎಂಬುದುಂ ; ಸೂರ್ಯಸುತಂ—ಅಂತಪ್ಪೊಡೆ ನೀನಿನ್ನೆ ಬರಂ ನಿಚ್ಚಂ ಶ್ರೀರಾಮನಂ ಮೂವಗೆಯ ನಿಚ್ಚಟವಕುತಿಯಿಂ ತುತಿಸಿದ ಹೂನ್ಯದರೆಯನಿತ್ತೊಡೆ ಇವರ್ ಮುಕ್ತರಪ್ಪರ್, ಸಂದೆಯಂ ಬೇಡಮೆಂದಂ. ಒಡನೆಯೆ ಜನಕಂ ತನ್ನ ಪುಣ್ಯದೊಳಡ್ಡಮಂ ಧಾರೆಯನೆಚ್ಚಿವುದುಂ, ಪಾಪಿಗಳೆಲ್ಲರ್ ಬಿಗಿವಟ್ಟ ನರಕಬಾಧೆಯಿಂ ಬಿಡುವಟ್ಟು ಸಂತಸದಿಂ ಶ್ರೀರಾಮನಂ ಪಾಡುತುಂ, ಜನಕರಾಜನಂ ಪೊಗಟುತುಂ, ಜನನಂ ನೆನೆಯುತುಂ, ಬರ್ದಿಲರ ನಾಡಂ ಪುಗುತಂದರ್.

ಕೇಳೆಲೆ ರಾಯ ! ರಾಮನಾಮಸ್ಮರಣೆಯೊಂದು ಮೈಮೆಗೆ ಬೆಟಗುವಟ್ಟು ಮಿಥಿಲೆಗೊಡೆಯಂ ಶೈಮಿನಿಯೊಡೆಯನೋಳ್—ಪಾಪಿಗಳಲ್ಲ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮರ್ ನರಕಕ್ಕೆಯ್ತುರ್ಪರಿರರೆಂದಾಗಳೆ ಪೇಟುಡುಯಲ್ತೆ. ಅಂ

ಪುಣ್ಯಾತ್ಮನೆಂಬೆಯಂತಿರೆಯುಮಿಲ್ಲಿಗೇಕತದಿನೆಯೆಂದೆಂ ಪೇಟಿಂಬ ರಾ
ಯಂಗಿ ನಸುನಗೆಯೊಳ್—ನೀಂ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮಂ ಸಾಜನಾದೊಡಂ ಪೂರ್ವ
ದೊಳೊರ್ಮೆ ತಾಂ ತನಗೆ ಮೇವ ಪಸುವಂ ನಿವಾರಿಸಿದಯ್. ಅದು
ಕಾರಣದಿಂ ನಿನಗಿಂದು ಎಮ್ಮ ಪುರದರ್ಶನಮಾಯ್ತು. ಇಂತುಟಲೆ
ಧರ್ಮಸೂಕ್ಷ್ಮಂ. ಗೋಮಾಹಾತ್ಮ್ಯೆಯಂ ನೀನಜಿಯಾ ಎಂದು ನುಡಿ
ದಂ. ಅನುಡಿಗೆ ತಲೆಯನೊಲೆದು ಕೆಯ್ಯುಗಿದು ಮುಂ ತೆರಳ್ವಂ ಗಡ !

ಇಂತು ಮುಜಿದೊರ್ಮೆಯಾದೊಡಂ ಗೋವನೆಟ್ಟಿಟ್ಟದ ಜನಕ
ರಾಜಂಗಂ ನರಕದರ್ಶನಮಾದುದೆಂಬೆಯೊಳ್—ಆಕಳಂ ಕೊಲ್ವ ನೋ
ಯಿಸುವ ಕೀಲರ್ಗೇನಾಡ ಬಾಚ್ಚಿಯೊ ? ಮೇಣ್ ಭಕ್ತಿಯಿಂ ಧೇನುವಂ
ಸೇವಿಸ ಭಾವಿಸ ಮಾನವರ್ಗ ಮನೋರಥಂ ಸಿದ್ಧಿಪುದೇಂ ದೊಡ್ಡಿತೊ ?
ಮನುಕುಲದ ಮುನ್ನಿನ ರಾಯರ್ ಗೋಪೂಜಾಪ್ರಭಾವದತ್ತಣಿಂ ಪುತ್ರ
ರಂ ಪಡೆದುದುಂಟು. ನೀಂ ಕವಲ್ಮನಮನುಟಾದು ಗೋವಂ ಪೂಜಿಸೆಂ
ದು ವಿಧಿಯನೇರ್ಪಡಿಸಿ ಜಾಬಾಲಿ ತಾಂ ಬೀಟಿಕ್ಕೊಂಡಂ.

ಶತ್ರುಘ್ನ ! ಇಂತು ಜಾಬಾಲಿಯೊಂದುಪದೇಶಮಂ ಗುರೂಪದೇ
ಶಮಂದೇ ಬಗೆದಂದು ಋತಂಭರಂ ದೈವನ್ಯಸ್ತನಿಜಭಕ್ತಿಭರಂ ಸುಲಕ್ಷಣ
ಲಕ್ಷಿತಮಾದ ಆವನಾಗಳುಂ ಸೇವಿಸುತುಮಿದಂ. ಕಟ್ಟಕಡೆಯೊಳ್
ಸಲ್ಲಿಯ ಸುರಭಿ ರಾಯನ ಭಕ್ತಿಗೊಲ್ವು “ ಪುತ್ರರ್ನಾ ಭವ ” ಎಂದು
ದೇವನಾಣಿಯಿಂ ಪರಸಿ ತನ್ನ ಧೇನುಲೋಕಮಂ ಸಾರ್ದುದು.

ಮತ್ತಮಾರಾಯಂ ತನ್ನಂ ಪರಸಿದ ಧೇನುವಿನೊಲೈಯಂ ನೆನೆನೆ
ನೆಯುತಿರ್ಪಿಯಂ ಕೆಲವಾನುಂ ದಿನಕ್ಕೆ ತನ್ನರಸಿಯೊಳ್ ಸತ್ಯವಂ
ತನೆಂಬೊರ್ವ ಮಗನಂ ಪಡೆದು ಕೃತಕೃತ್ಯನಾದಾರಾಯಂ ಪೊಸಜವ್ವ
ನದ ಮುದ್ದುಗುವರನೊಳ್ ರಾಜ್ಯಭರಮನೊಪ್ಪಿಸಿ ತಾಂ ತಪಸ್ಸನ್ನಾ
ಜ್ಯಮಂ ಸೂಜಿಗೊಂಡಾಳುತುಮಿದಂ.

ಎಳನೇಪಟ ಪೊಸವೇಗಿಂಗೆ ಸೊಂಪೇಟಾ ನಳನಳಪ ತಾವರೆ
ಯಂತೆ, ಕಡುಸುಗ್ಗಿಯ ಭರಕೆ ಕೈವಂದು ಕೊನೆವೆಚುರ್ವ ಮಾಮರ
ನಂತೆ, ತಕ್ಕಿನ ಸೋನೆಯ ಮೆಲ್ಲರಿಗೆ ಸುಲುವಿಟ್ಟು ಚಳಚಳಪ ಪೊಂಬಾ
ಟಿಯಂತೆ, ಕುವರಂ ನವಯೌವನದೊದವಿಂಗೆ ನೆಜಿನೆಜಿಯಂತಿರೆ
ತುಂಬಿ ತೇರಿದೊಂದು ಮೆಯ್ಯಿರಿಯಿಂ ಸೊಗಯಿಸಿದನಪ್ಪುದುಂ ; ಚೆನ್ನಿಗ

ರಾಯನಂದದ ಸಿಂಗರದ ಗಾಡಿಗೆ ಸೋಲ್ತು ಬೀರಸಿ ತಾಂ ತೋಳನೇ
ಒನಂದಳ್. ಇಂತಿರೆ ಸತ್ಯವಂತಂ ತನ್ನ ವೆಸರಂ ಪೋಲ್ವಂತು ಸತ್ಯ
ಧರ್ಮದಾಂಕೆಯೊಳೆ ನಿಂದು ಶೇಷನ ತಲೆವೊಟಿಯ. ತಿಣ್ಣದ ತಿರೆಯ
ನೊಂದೆ ಪೆಗಲೊಳಾಂತು ಗೆಲ್ಲನೆಣ್ಣಂ ಬಾಳ ಮೊನೆಯೊಳಿರಿಸಿ ತನ್ನೊಂ
ದೇಱುಂಜಸದ ಪೆರ್ಚುಗೆಯ ಬೆಳ್ಳೆಳಗಿಂ ಬಾಂಬಟ್ಟಿಯ ತುಂಬುವೆಱಿ
ಯಂ ಕಂದಿಸಿ ಕುಂದಿಸಿದಂ.

ಎಲೆ ಆರಸ ! ಈ ಮಾಬಿಚ್ಚಿಯಿನೊಪ್ಪುವ ತೇಜಃಪುರದ ರಾಜ
ನಾಗಳುಂ ಶ್ರೀರಾಮನನಾದಿದ್ದೆವಮೆಂದೇ ಬಗೆದು, ಸೀತಾನಾಯಕನನೆ
ಭಕ್ತಿಯಿಂ ಭಜಿಸಿ, ರಘುವರನ ಲೀಲೆಯನೆ ಕೇಳ್ವು, ರಾವಣಾಂತಕನಂ
ಕಣ್ಣಾಱಿ ನೋಟಿಪ್ಪೊಂದು ಬಯಕೆಯೊಳೆ ಇರ್ದಂ. ಇಂತಿದು ಗೋ
ಪುಜೆಯ ಮಾಹಾತ್ಮ್ಯಯನತ್ತಣಿನೊದವಿ ಬಂದ ಭಾಗ್ಯಂ.

ಕಾಂತೆ ! ಅಂತು ತಂತಮ್ಮೊಳ್ ನುಡಿಯತಿರ್ಪುದುಂ ; ಮುಂದೆ
ಸೆಯೊಳ್ ನಡೆನ ಹಯಮೂರ ಕೇರಿಯ ಜನಂ ಬೆಟಗುವಡೆ ನೆಟ್ಟನೆ
ಪುರನುಂ ಪುಗುತಂದುದು. ಆಗಳ್ ಮೊಟಲ ಕಾಪಿನಾಳ್ಗಳ್ ಮೊಟ
ನಾಡ ಕುದುರೆಯಂ ಪಿಡಿದು ತಮ್ಮಾಣ್ಣಂಗೊಪ್ಪಿಸಿದರ್. ಅಂತಾಗೆ
ಸತ್ಯವಂತಂ ಬಂದು ಬಂದಿಯ ತುರಂಗಮದ ಪಣೆಯ ಪತ್ರದೊಳ್ ಬರೆದ
“ರಾಮ” ಎಂಬೆರಡಕ್ಷರಂಗಳನೋದಿಯುಂ ಸಂಸತದ ನವಿರ್ ಗುಡಿ
ಗಟ್ಟಿ ಹಯದ ಬೆಂಬಟಿಯೊಳ್ ಬಂದ ಶತ್ರುಘ್ನನಂ ಕಾಣ್ಪೊಂದು ತನ
ಕದಿಂ ತನ್ನವರ್ವೆರಸಿ ಚಾವಡಿಯಿಂ ಪೊಟಮಟ್ಟು ಇದಿಗೊಳಲ್ಪೆಂದು
ನಡೆತಂದಂ. ಇಂತು ಪಗಲ ಕೆಯ್ದೀವಿಗೆಯ, ಮಕರತೋರಣದ,
ಟೆಕ್ಕೆಯದ, ಬೆಳ್ಳೊಡೆಯ, ಪೊಂಗಟ್ಟಿಗೆಯ, ಪುಲಿನೊಗದ, ಚಾರಿಯ,
ಬಿಜ್ಜಣಿಗೆಯ, ಹಡಸದ, ಜವಳಮದ್ದಳೆಯ, ಕಾಳೆಯ, ಪಂಚವಾದ್ಯದ,
ಬಿರುದಿನ ಬಾವುಲಿಯ ಸಡಗರದಿಂ ಬಂದು ಶತ್ರುಘ್ನಂ ಮುಂತಪ್ಪರ್ಗೆ
ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡು ಮೆಲ್ಲುಡಿಯನುಪಚರಿಸಿ ಬಿಡದೆ ಅವರಂ ತನ್ನರಮನೆಗೆ
ನಡೆಯಿಸಿ ಸಮ್ಮಾನಿಸಿ ಮತ್ತಮಡಿಗಡಿಗೆ ಶ್ರೀರಾಮಕಥಾವಿನೋದಂಗಳಂ
ಕೇಳ್ವು ತನ್ನ ನಾಡಂ ರಾಘವಂಗೊಪ್ಪಿಸಿ ಸರ್ವರ್ಗಮುಡುಗೊಟಿ
ಯನಿತ್ತು ತನ್ನ ಪಡೆವೆರಸು ಹಯರಕ್ಷಣಾರ್ಥಂ ಶತ್ರುಹಂಗೆ ನೆರವಾಗಿ
ತೆರಳ್ಳಂ.

ಇಂತಪ್ಪುದುಂ ಲವಣಾಂತಕಂ ರಾಯಗುವರನ ಭಕ್ತಿಗಂ ಬಗೆ
ಗಂ ಬಗೆಮಿಗೆ ಮೆಚ್ಚಿ ನಾಡೊಡೆತನಮನಾತನ ಪುತ್ರಂ ರುಕ್ಕನೊಳಿತ್ತು
ಕಾಣ್ವೆಯಂ ಕೆಯ್ಯೊಂಡು ಸಸೈನ್ಯಂ ಸಮಾಹಿತ ಸರ್ವವೈಭವಂ ಪೊಪ
ಮಟ್ಟಂ.

ಎಂಬಲ್ಲಿಗೆ ಶ್ರೀರಾಮಾಶ್ವಮೇಧದೊಳ್
ತೇಜಃಪುರವರ್ಣನಮೆಂಬ ದ್ವಾದಶಾಶ್ವಾಸಂ ಸಂಪೂರ್ಣಂ.

ತ್ರಯೋದಶಾಶ್ವಾಸಂ.

— ಅರಣ್ಯಕಮುನಿದರ್ಶನಂ —

ಎಲೆ ಎನ್ನ ಮೋಹದ ಗಿಳಿಯೆ ! ಅಲ್ಲಿಗಲ್ಲಿಗೆ ಅಡಿಗಡಿಗೆ ಬಂದೆ
ಅಗುವಜುಕೆಯ ಬಲ್ಲಾಳ ಸಾನಂತರಾಯರ ಮುಂದಲೆಯಚ್ಚುಮೊನ್ನ
ಮೊಚ್ಚುಮೊಸಬಾಸಿಗದ ಮುತ್ತಿನ ಗೊಂಡೆಯ ತುಜುಗುವೆಳಗಿಂ ಮೊರೆ
ಯೇಜುದ ತನ್ನಡಿದಾವರೆಯ ಮೆಲ್ವೊಗರಿನವರವರವೆಂದಿರೈದಿದಾಳಿಯಂ
ಬಣ್ಣವೆರ್ಚಿಸುತುಂ, ತನ್ನೊಳ್ ಕೇಣಿಗೊಂಡ ಗಿಲ್ಲವೆಣ್ಣೆ ಪುರುಡಿಂ ಮೀಜು
ಮೋಪ ಜಸಮೊಸಜವ್ವನೆಯ ಪಾಪುಗೆಯ್ದಿರವಂ ತೋಪುತುಂ ಬರ್ಪ
ಶತ್ರುಹನ ಮುಂದೆಸೆಯೊಳ್ ನಡೆವ ಮೊನ್ನ ಜಾಳಿಗೆಯ, ರನ್ನದ ಬೊಕ್ಕ
ಸದ, ಸಾಯಿರಸಾಯಿರ ಲೆಕ್ಕದ ಹೇಪಾಟದಾನೆಗಳೊಟ್ಟಿಗಳೆತ್ತುಗಳ
ಸಾಲ ಮುಂಗುಡಿಯೊಳ್ ತಂತಮ್ಮ ಸೇನೆವೆರಸೆಯ್ವಿ ವರ್ಪ ನಾಡ ನಾಡ
ರಾಯರನೊಡಗೂಡಿ ಪುಷ್ಕಲಾದಿಸುಭಟರ್ ಕುದುರೆಯ ಬೆಂಬಜುಗೊಂ
ಡು ನಡೆಯುತ್ತಿರಲೊಡಮಾಗಳ್—

ನೀಲಮೇಘಂ ಸುರಿವಂಜನವೃಷ್ಟಿಯೊಬ್ಬಳಿಯೋ, ಅಂದಂದು
ದೇವರ್ಕಳೊಳಿದಿಚ್ಛ ಮಣ್ಣುಟುವೋದ ರಕ್ಕಸರೊಳವಗೆಯ ಪಾಪದ
ನೊತ್ತಮೋ ಎನೆ ತಾಂ ತನಗೊರ್ಮೊದಲೊಳೆತ್ತಂ ಪರ್ವ ಕರ್ಗಟ್ಟಲೆ
ಮುಸುಂಕಿದತ್ತು. ನಡೆಗೆಟ್ಟುವು ಕರಿ ; ಬಟ್ಟಿಗೆಟ್ಟುವು ಹಯಂ ; ಮುಂ
ದುಗೆಟ್ಟುದು ಪದಾತಿಗಳ್ ; ದೆಸೆಗೆಟ್ಟುವು ರಥಂಗಳ್ ; ಕಣ್ಣೆಟ್ಟುವು
ಜೂಣಿಯ ರಾಯದಲಂ ; ಮತಿಗೆಟ್ಟರ್ ಪಡೆವಳ್ಳರೆಲ್ಲರ್.

ಅನಿತಃಪೂರ್ವಕೇ ಕವಡುಗಬ್ಬಲೆ ಮಾಸಲೊಡಂ ಮುಸುಂಕಿದ
ಲೋಕದ ಮರುಳ್ಳಿಮೆಯಡಂಗದ ಜೋಗಿಯ ಮನದ ನಿಮ್ಮಳಿಕೆಯಂ
ತಿರೆ ದೆಸೆಯೆತ್ತಂ ನಿರ್ಮಲಮಾದುದು. ಆಗ್ಗಳ ನಿದ್ರೆಯನೆಟ್ಟುಜಾದಂತು
ಕಣ್ಣಿಟ್ಟುಂ ಪೆಣಗಪ್ಪುದುಂ, ಪೊಲಂಬುಗೆಟ್ಟು ಕಣ್ಣಿಟ್ಟು ಬೆಬ್ಬಳಿವೋಗಿ
ತಂತಮ್ಮೊಳ್ ಮಾಯೆಯ ಮಾಟಮಂ ಮಾತುಗುಡುತೆ ಜನ್ಮಗುದುರೆ
ಯಂ ಕಾಣದಿರೆ, ಬಿಸವಂದಂದಾಳ್ಳು ಮತ್ತಂ ಪಜ್ಞೆಪಜ್ಞೆಗೆ ತಕ್ಕಟುದು
ಬಗೆಗುಂದಿ ಕಂಡರಂ ಬೆಸಗೊಳುತುಮಂಡಲೆದು ದೆಸೆದಿರಿಯುತುಮಿರ್ಕೆಲ
ನೋಳುಳಿಸುತುಂ, ಸಂದಿನೋಳ್ ಪುಡುಕುತುಂ, ಗೊಂದಿನೋಳ್ ನೋಡು
ತುಂ. ಪಟುವಂ ಪುಗುತುಂ, ಕೊಳನಂ ಕದಡುತುಂ, ಕಂಡುಂ ಕಾಣಿಸ
ದಿರೆ ಕರಂ ಕನಲ್ದು ಶತ್ರುಹಂ ಶ್ರೀರಘುಕುಲನಾರ್ಥಪೂರ್ಣಶಶಾಂಕನ
ಶ್ರೀರಾಮಚಂದ್ರಮನ ಯಜ್ಞೇಯತುರಂಗಮಂ ಕಳ್ಳುಯ್ದವನಾವನಾತ
ನನೀಗಲೆ ಅಜನರಮನೆಯಂಗಣಕ್ಕೆ ಮೆಂಟಿಯನಾಗಿಸುವೆನೆನುತೆ ಹೂಂ
ಕರಿಸುತೆ ಬಿಲ್ಗೊಂಡು ಬೀದಿವರಿಯುತೆ ಪೊಜವುಟ್ಟುಂ. ಅನಿತಃಪೂರ್ವ
ಲವಣಾಂತಕನ ಪೆಂಪಿನ ಕೆಂಪಿನ ಬೀರದ ಜರ್ವಿಗಿಂದೆ ಕಣ್ಣಿಟ್ಟು ಅಂಬರ
ದತ್ತಣ್ಣೆ ಸಂದ ಪುಸಿಯ ಕಳವಿನ ಬಲ್ಪಡೆಯೆನೆ ತೋರ್ಪ ಮಾಯಾ
ವಿಡಂಬನದಿಂ ಕುದುರೆಯಂ ಕಳ್ಳುಯ್ದು ವಿದ್ಯುನ್ಮಾಲಿನೆಸರ ರಕ್ಕಸನ
ಪೆರ್ವಡೆ ತುಬ್ಬಾದತ್ತು. ಇಂತಾಗಲೊಡಂ ಬಲ್ಲಿನ ತೋಳ ತೋಟಿಯ
ಪಡೆವಳರೆಲ್ಲರ್ ತಂತಮಗೆ ಹೂಂಕರಿಸಿಯುಂ, ಬೊಪ್ಪರಿಸಿಯುಂ, ನಡೆ
ಮಾಡಮನಡರ್ದು ಹಯಮನುಯ್ಯ ಮರ್ಬಿಗನಂ ತಟುಬಿ ಅಟುವಡೆ
ಯಂ ಬಜುಕೆಯ್ವ ಪವಣರಾಯನ ಕಟ್ಟಾಣತಿಯಂ ಪಾರುತಿರ್ಪುದುಂ ;
ಮಧುಪುತ್ರಶತ್ರು ತನ್ನವರಂ ಕಂಡು ಎಮ್ಮವರೊಳಂತಪ್ಪ ಮಾಯೆಗಾಜ
ನಂ ಮೇಣ್ ಕುದುರೆಯಂ ಮಗುಟ್ಟುವ ಮೆಯ್ಯಲಿಯಾವನೆನ್ನಿದಿರ್ಗಿ
ಬರ್ಕೆ ! ಎಂದು ಕೇಳಿದಂ.

ಆಗವರೊಳೊರ್ವಂ ಮೇಲಜುಕೆಯ ಕೈದುಕಾಣರ ಬೀರಂ ಪುಷ್ಪ
ಲಂ ಶತ್ರುಹಂಗೆ—ಬೊಪ್ಪ ! ತಪ್ಪದರಿನಾಟನಂ ಸಮಂತು ಚುಕ್ಕಿಯ
ಕವಡುಮಾಯೆಯ ಪೊಲನ ರಕ್ಕಸವಡೆಯನ್ನಿಡಿರ್ಚಿ ಬಾರಿಸದೆ ಬೆಂಗೊಟ್ಟಿ
ನಾದೊಡೆ ಪಟುವಾತಂ ಪಟುವ ಕೂಟನೆಂದು ಗತಿ ತನ್ನೊಳಕ್ಕೆ,
ಎಂದು ಪೂಣ್ಣಂ. ಅನಿತಃಪೂರ್ವಕೇ ಸಿಂಗನೆರ್ಡೆಯ ಸಂಗರರಂಗದ ಪ್ರತಾ

ಪಾಗ್ರ್ಯಂ—ಆಯ್ಯ ಮಾರಾಯ ! ಇಂದು ಬಂದು ಸಂಧಿಸಿದ ದಾನವ
ನೊಳ್ ಪೊಣದರ್ ಜಡಿದು ಸೊಪ್ಪುಸೊವಡಪ್ಪಿನೆಗಂ ಬಡಿದೆಬ್ಬಟ್ಟದೆ
ಮಾಣ್ಡಿನಾದೊಡೆ ಕಳ್ಳ, ಕಳ್ಳಡಿನ, ಸಟೆದಟಮಟಿಸಿ ಪೆಪವರೊಡಮೆ
ಯಂ ಕವರ್ವ ಪಾತಕಿಯೊಂದು ನಿಟ್ಟುರದ ಕಟ್ಟುಬ್ಬಸದ ಬವಣೆ ತನ
ಗಕ್ಕೆ ಎಂದು ಸೂರುಳ್ಳಂ. ಮತ್ತಮಾಗಳ್ ನೆಲನಗಲದಗಲದ ಚಲದ
ಚಲದ ಬಲದ ಬಲದ ಗಂಡುಗಲಿ ಲಕ್ಷ್ಮೀನಿಧಿ—ಭಾವ, ಪುಷ್ಪಲನಿಕೆ,
ಪ್ರತಾಪಾಗ್ರ್ಯನಿಕೆ, ಭೂಭುಜಂ ಸುಭುಜನಿಕೆ, ಮಿಕ್ಕಿನ ತಕ್ಕಿನ
ಕೂರ್ವಾಳ ಪಟುಭಟರಿಕೆ ; ಈಸೂಟ ಪೊರ್ದುಗೆಯ ಗುರ್ದಿನಾಟದೊ
ಳುರ್ವ ಕೊರ್ವನ ಕೇಡಾಳಿಯಂ ಕೆಡಪದೊಡಾತನ ಸೇನೆಯಂ ಕೇಳು
ತುಪ್ಪುಟಂ ತೂಟದೊಡೆ ಮತ್ತಂ ಹಯಮಂ ಮರಲ್ಪದೊಡೆ ಎಮ್ಮಾ
ಜನಕಂ ಜನಕಂಗಂ ಜನಕಂ ಮುನಿಜನಕಂ ಸಮಂತು ನಡೆದ ತೋಟಾದ
ಸಜ್ಜನಿಕೆಯಂ ಕೊಪಚಾಡುವಣಕದ ದುರ್ಜನದ ಬಾರ್ತೆಗೆಟ್ಟ ಬಾಲ್ಯ
ತನಗಕ್ಕೆ ! ಎಂದು ಕೆಯ್ಯೊಯ್ದಂ. ಆಪೊಟ್ಟುಂಗಿ ಬಲೆಯ ಸಾಸಿಕೆಯ
ಕಡುಗಲಿಯಣುವಂ ಕೆಯ್ಯುಗಿದು ಕೊನೆನಾಲಮನಲಗಿಸುತೆ ಮೆಯ್ಯೆರ್ಚಿ
ರಾಯನನೆಂಗುಂ:—ಜೀಯ ! ರಕ್ಕಸರ್ಗಮೆನುಗಮೆಣ್ಣೆಸೀಗೆ. ನೀಮಲ್ತು
ದೇವರ್ಕಳಲ್ತು, ನಾಗರಲ್ತು. ಇಂದಿನೀವಿಸನದೊಳಾಟಾಯ ಜತ್ತುಕದ
ನಿಶಾಟನುಬ್ಬಿನದ ಬಲಮಂ ಗೋಣ್ಣುಜುದು ಗುಟ್ಟಿಗಟ್ಟುಪೊಡಾನೆ
ಸಾಲ್ವೆಂ. ಕಾಡೊಳೆ ಬಳೆದ ನೀಳ್ವಿನ ಕೈಯ ನಿಡುಗೋಡ ಪೇರಾನೆಯ
ಕುಂಬತಳಮಂ ತನ್ನೊಂದೆ ಕೆಯ್ಯ ಪೊಯ್ಲಿಂ ಸೀಟ್ಟು ಪೋಟ್ಟು ಪಂಚಾನ
ನಂಗಮೆನಗಂ ಪೆಜರ ಕೆಲಚಕ್ಕುಮೆ ? ಮಾತೇಂ, ಸುತ್ತೇಂ ? ನೋಟಿಲ್ಲ
ಡಿಂದಿನ ಮುಂದಿನ ಖಲನ ಪೊಟಕು ಪೆಟಕಪ್ಪಿನೆಗಂ ತುರಿವದೆ ಕಾದಿ
ಗೆಲ್ಲು ಹಯಮಂ ತಾರದುಟಾದಿನಾದೊಡೆ, ಶ್ರೀರಾಮರಂ ಮೊಕ್ಕಳಂ
ತನ್ನೊಂದು ಹಂಹದಲುಗ್ಗಿನ ಬೆಸಗೆಯ್ಯೆಯಿಂ ತೆಗಟ್ಟು ಕೀಟನ ದುರ್ಗ
ತಿಗಿಟುವೆಂ.

ಇಂತಿರಣುವನ ಬಲಕಂ, ಜನಕಜನ ಚಲಕಂ, ಪ್ರತಾಪಾಗ್ರ್ಯನ
ಬೀರಕಂ, ಪುಷ್ಪಲನ ಗಂಡುಗಲಿತನಕಂ, ಮಿಕ್ಕುಟಾದ ರಾಯರ ಪೂ
ಣೈಗಂ, ಜೋದರುಬ್ಬಟಿಗಂ ಮನಮೊಲ್ಲ ಶತ್ರುಘ್ನನವರವರನುಚಿತೋ
ಕ್ತಿಯಿಂ ಮನ್ನಿಸಿ, ಅನಿಬರ್ಗವೊಂದಾಗಿ ವೀಳೆಯವನಿತ್ತು ರಕ್ಕಸನನಿಡಿ

ಚೂರ್ವೊಂದು ಬೆಸನದೊಳ್ ಕಳಸಿದಂ. ಅನಂತರಮಾಅಜುಕೆಯ ಕಟ್ಟಂಕದ ತೋಳ್ಳಲನ ಸಾಸಿಗಳೆಲ್ಲರ್ ತಂತಮ್ಮ ಸೇನೆವರಸು ತಳದೂ ಮಿಕ್ಕುಮೀಱು' ಪೋಪ ತೇರಂ ಸುತ್ತಂ ಮುತ್ತಿ ಕೋಲ್ಮಟಿಯಂ ಸುರಿ ವುದುಂ ; ರಕ್ಕಸವಡೆ ಕಣ್ಣೆಟ್ಟು ಕಣ್ವಾಯಮಾಗಲೊಡಂ ; ತಡೆಗೊಂಡ ನಡೆಮಾಡದೊಳ್—ಪಲ್ಲಳೆಡೆಯೆಡೆಯ ಕಲ್ಲಳಾಗಿ, ಸೋಪುವ ಜೊಲ್ಲೊ ಸರಬಿಯ ಮೊದಲಾಗಿ, ಷೂಬ್ಬೆಯ ನೀಟದ ತಳರ್ನಾಲಗೆ ಕೀಟಾಲಾಗಿ, ಕಿಸುವೆಟ್ಟಿನ ಗವಿಯನನುಕರಿಸ ಬಾಯಂ ತೆಜಿದು ಕೆಮ್ಮಿಸೆಯ ಮೊದ ದಲೆಯ ಬಟ್ಟೆಚ್ಚೆಯ ಕಟ್ಟುಪದ ಡೆಗೆಯ ಪೇರೊಡಲ ಗೋರರಾವಿನ ದಾನವಂ ದಿಗ್ಭಿತ್ತಿಗಳ್ ಬಿರಿವಿನಂ, ದಿಗ್ಗಜಂಗಳಳ್ಳುವಿನಂ, ದಿಗಧೀಶರ್ ಬೆರ್ಚುವಿನಂ ಬೊಬ್ಬಿಡು ಮೈಮುರಿದು ಪರಿದು ಸರಿದು ಬಲ್ಲಣೆ ಗಳಂ ಪೂಡಿಯುಂ ಮಾರ್ಗಣೆಗಳಂ ಕಡಿದುಂ ಕಟ್ಟಳವಿಯ ಹರಿಬಂ ನುಗುನೂಂಕಸ್ಸಿನೆಗಂ ತನಗಂ ತೇರ್ಗಂ ಕಾಪಿಟ್ಟು ಮುಟ್ಟಿಯಿಪ ಪ್ರತಿ ಭಟರಂ ತಡೆದು—ಇರಮಿರಿಂ. ಹರಣಂ ಜೋಕೆ ! ಎನ್ನ ಪೋಗಂ ತಡೆಗಟ್ಟಿಯುಮೆನ್ನಂ ಗೆಲ್ಲುಂ ಬಾಪ್ಪು ಗಂಡರುಮೋರೆ ! ಎಂತೆಂತೊ ಜಳಿಕರಕ್ಕಸರಂ ಗೆಲ್ಲೊಂದು ಟಕ್ಕಿನ ಬಲೈಯನ್ನೀತೋಳ್ಳಲಕೇಂ ಬಾರ್ತೆ ಯೆ ? ನಿಮ್ಮನ್ನರ್ಗೇಕೆ ಚಲಂ, ಬಲಂ, ದಿಟಂ, ಹಟಂ, ಸಾಸಂ, ಮೋಸಂ, ಬೀರಂ, ಗೀರಂ. ಕೆಲಸಾರಿಂ : ಅಲ್ಲದೊಡೆ ಬಿಡೆನೀಗಳೆ ಕೊಂದು ಪೋಪುಸಿ ತಾಳಿಸಿ ಗಮ್ಮನೆ ನಿಮ್ಮನೆಮ್ಮ ಮಾಲಿನಿಯರ್ಗೆ ಬಲಿಗುಡ ವೆನಲ್ಲದೊಡಾನೆ ನೆತ್ತರಂ ನಂಜಿ ಕೊಟ್ಟಸಮನಗಿದು ಕರುಳಂ ನುಂಗಿ ನೆಣನಂ ಸವಿದು ಮೆದಳನುಂಡು ನಲಿವೆನಂತುಮಲ್ಲದೊಡೆ ಸತ್ತ ಮುತ್ತ ಯ್ಯನ ಹೈತಿಯನಿಂದೆ ಸಡ್ಡೆಯಿನಾಗಿಸಿ ಬಂದ ಬೊಮ್ಮರಕ್ಕಸಿಯರ್ಗೆ ನಿಮ್ಮಡಗಿನೆಡೆಗೆಯ್ವಂ ಎಂದಂ. ಅದರ್ಕಾಮುಪಕ್ಕದ ಜೋದರ್ ಕಿನಿಸಿಂ ಮಾರ್ಕೊಂಡು ಕೋಲ್ಲಳಂ ಪೂಟ್ಟು—ಎಲೆಲೆ ಸಮ್ಮಂಗುದಿದ ಪುಚ್ಚಟಾಯ ಬಾಪ್ಪುಬವೆ ! ನರಿಯಂತೆ ನಾಯಂತೆ ಊಟೊಡೆ ಬಗು ಳೊಡಕ್ಕುಮೆ ! ಕಲಿಯಂತೆ ಗಂಡರಂತೆ ಕೆಯ್ಕುಣಮಂ ತೋಪವೇಡಾ ! ಒ ನೀನುಮೇಗುವಯ್ ! ಆಟಾಯ ಕೇಟಾಯ ನಿಮ್ಮನ್ನರ್ಗೀ ಆತ್ತನಂ ಪುಗುತೆಯಿರ್ಕುಂ. ಅಂದಿನ ಮಹಿರಾವಣರಾವಣಕುಂಭಕರ್ಣಾದ್ಯರ ಸೊರ್ಕುಂ ಜೆರ್ಕುಂ ನಿಮ್ಮವರ ತರಣದ ನೆಲೆಯಂ ಪೇಟನೆ ! ಚಿ !

ಮರುಳೆ ! ರಾವಣಂ ಮುಂತಪ್ಪ ದೆಸೆಮುಟ್ಟಿನ ಜಸದ ದೈತ್ಯರಂ ಟಿಪ್ಪಿ
 ಸೊಪ್ಪಿ ಸೋವಿದ ಶ್ರೀರಾಮಂ ಬೇಳ್ವ ಜನ್ನದ ಹಸುವಂ ಕಳ್ಳಯ್ದುಂ
 ಬಾಟುತ್ತಿನೆಂದು ಬಗೆವ ನೀನಾವೊಂ ? ಮತ್ತನಾದಿನದ ಪೆಣ್ಣಳ್ಳನೇ
 ನಾದನೆಂದೀದಿನದ ಹಸುಗಳ್ಳಂ ನೀಂ ಬಗೆಯಲ್ವಿಡಾ ! ಎಂತೆ ಜಜಿದರ್.
 ಆಗಳಸುರಂ ಕಟ್ಟಾಸುರಂ ಕುಂದದ ಕೋಲ್ಕಳಿಸುಗೆಯ ಕೆಯ್ಯಳಕದಿಂ
 ಪಗೆಗಳಂ ಘಾತಿಸಿ ಭೀತಿಸಿ,—ಆನಜಾಯೆನೆ ಎನ್ನು ನಿನ್ನು ಸಾಹಸ
 ದಿರವಂ ! ಗಟಪಿದೊಡೇಂ ಬಾಟುತ್ತಿಯೊ ! ಕೊಡಲಿಯ ಕಾನೆ ಕುಲಕ್ಕೆ
 ಕೇಡಾದುದಲ್ಲದೆ ಜಗದಜುಕೆಯ ಗಂಡನಂ ರಾವಣನಂ ಗೆಲ್ವ ಕೊಲ್ವ
 ಮಾನವರುಂಟೇ ? ಏಂ ! ಕಿಜುದಂಗೆ ಶೂರ್ಪಣಖೆ ದೂದವಿಯೊಂದು
 ಪಿಸುಣಾಡಿ ಕೊಂದಳ್ಳದನುಜವಿಭೀಷಣಂ ಚಿದ್ರದಿಂ ತಾನೆ ಕೊಂದನಲ್ಲ
 ದುಂಡೊಜಗನುಜುಗಿ [ಕುಂಭಕರ್ಣಂ] ಸೋಂಬಿಂ ಕೊಂದನಲ್ಲದಾ ತನ್ನ
 ನೊಸಲಕ್ಕರದೊಡೆ ರಾವಣನಂ ಕೊಂದುದಲ್ಲದೆ, ಪೋ, ರಾಮಂ ಕೊಂ
 ದನೆ ! ನೂಜೀಂ ? ಗಾಡಿಯ ಮೋಡಿಯ ಕವಡುವಲೆಯನೊಡ್ಡಿ ಮಿಡು
 ಕಿನ ಸಡಕುಗಾರ್ತಿ ಜಾವಳೆ ಸೀತೆ ತಾನೆ ತನಗೊಲ್ವ ನೀಜನಂ ರಾವಣನಂ
 ಕೆಯ್ಯಾಜಿ ಕೊಂದು ಕುಡಿದಳ್ಳದೀಕುಟುವಾನಸರೀಮುದಮಂಕಡರೀ
 ಬಾನ ಬನ್ನದ ಕುನ್ನಿಮೂಬರ್ ಬೋಬರ್, ಆಃ ! ಚಿಃ !, ಕೊಂದರೆ !
 ಅಂತಿರಿಯುಂ ತಾಂ ತಾನೆ ಪೊಂದಿದ ರಾವಣನಂ ಕೊಂದೆನೆಂದೆ ಬಗೆದು
 ಮಾತನ ಬರ್ಬಗೆಯ ಶಾಂತಿಗಿಂದಾತಗೆ ಮಾಳಯಮೆನೆ ನೀಂ ಮಾಲ್ವ
 ಜನ್ನದ ಹಸುವಂ ಪಿಡಿದೊಡೆ ನಿಮಗೆ ಮುನಿಸಾಯ್ತೆ ! ಬೇಡ ! ಮಾ
 ಣೆರೆ ! ಇನಿತುಂ ಬವಣೆಯೇಕೆ ! ಅಂತುಟೊದವಿದ ದೋಸಕ್ಕೆ ನಿನ್ನನೆ
 ಕೊಂದು ಕೊಲೆಗೆ ಕೂಟುಕ್ಕುವೆಂ. ಎನ್ನ ಕೆಳೆಯನಂ ಕೊಂದ ನಿನ್ನು
 ವರಂ ಬಿಡುವೆನೆ ! ಎಂದಾರ್ಭಟಿಸಿದಂ. ಮತ್ತಮನಿತಜುಕಾಳಾತನಂ
 ಪ್ರತಿಭಟಿಸಿ ಪುಷ್ಪಲಾದ್ಯರ್ ಬಾಯ್ಗೊರ್ವನ ಸೊರ್ಕಿನ ದಾನವಂಗೆ—ಎಲೆ
 ಮೆಯ್ಯಳ್ಳ ! ನಿನ್ನ ಕೆಳೆಯನೆಂತೆಂತೊ ಸತ್ತು ಮಿತ್ತುವಿನೂರ ಚಾವಡಿಗೆ
 ಸಂದು ಬಲದೊಳ್ ಗದ್ದುಗೆಗೊಂಡರಸಾಳ್ವನಂತಿರೆ ನೀನೀ ಇಸ್ಸಿ ! ಪಾ
 ಟ್ಲಿಟ್ಟಿ ನಾಡೊಳರಲಕ್ಕುವೆ ! ಪೋ, ನಿನ್ನನುಮನಾಪೊಟಲೆ ಚಿಕ್ಕರಸು
 ತನಕ್ಕಟ್ಟುವೆಂದಕ್ಕಯಬಾಣಂಗಳಂ ಶರಾಸನದೊಳ್ ತೊಟ್ಟರ್. ಇಂ
 ತಾಗಲೊಡಂ ವಿದ್ವುನ್ನಾಲಿ ತೇರಿನಿಟಿದು ಮಾಜಾಂತ ಮಿತ್ತಭಟರ

ಕೋಲ್ಕಳನನಿತುಮಂ ತಾನೊರ್ವನೆ ತಡೆದುಂ ಪಿಡಿದುಂ ಕಡಿದುಂ ಪ್ರಳಯಭೈರನಂತಿರಾಜಿಯೊಳ್ ಕಡುಕೆಯ್ದು ಅಡಿಗಡಿಗೆ ಗುಡುಗುಡಿಸಿ ಬೀದಿವರಿಯುತೆ ಸುರರ್ ಬೆಕ್ಕಸಂಬಡುವಿನಂ ಪಾಟಿಯಿಂ ಪರಸೈನ್ಯಮಂ ಕೋಳುಗೊಂಬುದುಂ—ಒರ್ದೆಸೆಯೊಳ್ ಪುಷ್ಪಲನಿಸುಗೆಯ ಕೋಲಸೋನೆ, ಮೇಣೊಂದೆಡೆಯ ಲಕ್ಷ್ಮಿನಿಧಿಯ ಪೊಯ್ಯ ಗದೆಯ ಬಿಜುಗಾಳಿ, ಮತ್ತನೊಂದೆಡೆಯೊಳ್ ಪ್ರತಾಪಾಗ್ರ್ಯನ ಬೀಸಿನ ಸುರಗಿಯ ಮಿಂಚು, ಪೆಂಟೊಂದೆಡೆಯೊಳಣುವನ ನೀಡಿನ ಕಲ್ಲಳ ಕಲ್ಮಟಿ, ಬಟುಕ್ಕನೊಂದೆಡೆಯೊಳ್ ಸುಭುಜಸುಮದಪ್ರಭೃತಿ ವೀರರಾರ್ಭಟಿಯ ಸಿಂಹನಾದದ ನೊಟಗು ಮುಂಗಾರಂ ಕೀಲ್ಪಾಡಲೊಡಂ ; ಶತ್ರುಹನ ಬಲದ ಬೀರದ ಜೋದರ್ ಕಳನೊಳ್ ಕಳನೊಳ್ ತಾಗಿದರ್. ಅಂತಿರ್ಕಡೆಯುಂ ಬೆರಸೊಳಗೊಳಗೆ ಪಳಂಚುತಿರೆಯಿರೆ ರಕ್ಕಸನ ಕೆಯ್ಯ ಕೋಲುಂ, ಮೆಯ್ಯವುತೆಯುಂ, ತಲೆಯ ಸೀಸಕಮುಂ ಕಡಿವಡೆದುದು ; ನೊಗದ ಕಳೆ ಪಗಲ ಪೆಂಟಿಯ ಕಳೆಗೆ ದೊರೆವರೆ, ಬಗೆಯ ಕಾಯ್ಪು ಕಡಿವಗಲ ಮುತ್ತ ನೇಸಜ ಕಾಯ್ಪಿಂಗೆ ಪಾಸಟಿಯಾಗಿ, ತೋಳ ಬಲಂ ಮರನ ತೋಳ ಬಲಕ್ಕೆ ಪೋಲ್ತರೆ, ರಕ್ಕಸಂ ಸೋಲ್ತು ಸುಣ್ಣದೊಳಾದಂ.

ಈತೆಪನೊಳ್ ರಕ್ಕಸನ ಹರಿಸಂ ತರಿಸಮಾಗೆ ತಪುಸಂದು ಮನದಿ ಮಾಯೆಯಂ ಬಗೆದು ಕವಡುಬಿಜ್ಜೆಯನೊಡ್ಡಿ ನಿಲ್ಪುದುಂ, ಪುಷ್ಪಲಂ ನಾರಾಯಣಾಸ್ತ್ರದಿಂ ಸೆಳೆದಿಸುವುದುಂ, ಮಾಯಂ ಕಣ್ಮಾಯಮಾದತ್ತು. ಆಗ್ ರಕ್ಕಸಂ ಬಕ್ಕಂಬಯಲೊಳಾಗಿ ಅಣುವನ ಗುರ್ದೊಂದು ಜನಕ ಜನ ಗಜೆಯ ಬಡಿಯೆರಡು ಪ್ರತಾಪಾಗ್ರ್ಯನ ಬಾಳ ಕಡಿತಂ ಮೂಜು, ಭಾರತಿಯ ಬಿಜುಗಣೆಯ ಪೊಯ್ ನಾಲ್ಕು, ಮಿಕ್ಕ ರಾಯರ ಇಟ್ಟೆಯ ಕೊಂತದಿಜುತವೈದು ಇವಜುನೈದಜುಂ ರಕ್ಕಸಂ ಪಂಚತ್ವಮನೆಯ್ದಿದಂ. ಸುರದುಂದುಭಿನಿನಾದಂ ದಿಗ್ಗಜಂಗಳ ಬೃಂಹಿತಂ ಸಪ್ತಶರಧಿನಿರ್ಘೋಷಂ ಮೂವಡಿಯಿಂ ಪೆರ್ಚಿದುದು ; ಸುರರುಂ ಕಿನ್ನರರುಂ, ನರರುಂ, ನಾನರರುಂ ಪೊಗರೇಟು ಕಳೆವೆರ್ಚಿದರ್.

ಎನ್ನರೆವೊಡಲ ಮುದ್ದುಮೊಗದ ಸಿಂಗಾರಿ ! ಎನ್ನ ಪೊನ್ನಪದಗದ ರನ್ನದಾರದ ಬಚ್ಚಳೆ, ನೀಟ ! ಇಂತಿನಿತೊಂದು ಮಾಬಿಕ್ಕಿಯಿಂ ಮಡಿ ದಾಂಗೊಬಗೆಂತಂತು ಪೊಲ್ಪುರ್ ಕಡಿವೋಗಿ ರಣದೊಳ್ ಕೆಡೆದ ದಾನವ

ನೊಡಲಂ ಕಾಗೆಗೂಗೆಗಳ್ ನರಿನಾಯ್ಗಳಾರಯ್ಯುತಿರ್ಪುದುಮಿತ್ತಲ್ ಹತ ಶೇಷರಸ್ಸು ರಕ್ಕಸರ್ ರಣಕ್ಕೆ ಬೆಂಗೊಟ್ಟೋಡಿ ತನ್ನೈಡೆಯಂ ಪೊರ್ದಿದರ್.

ಮತ್ತನಾಗಳ್ ತಮ್ಮನೆ ಒಲ್ಲೊಪ್ಪಲ್ದು ಬೆಂಬಿಡಿದೆಯ್ದಿವರ್ಪ ವಿಜಯಶ್ರೀಯಂ ತಳ್ಳಿಸಿ ನೋಡಿ ಕೂಡಿ ಹಯಂಬೆರಸು ಜೋದರಲ್ಲರ್ ಶತ್ರುಹನೊಂದಾಣತಿಯೊಳನುವಳಿತು ಬಡಗದೆಸೆವಿಡಿದು ನಡೆಯುತು ಮಿದರ್.

ಆಕಾಲದೊಳ್—

ಗೊಜ್ಜಿಗೆಗಳಜವ್ವನಂ, ಮಲ್ಲಿಗೆಗೆ ಮೊಳೆಜವ್ವನಂ, ಸುರಯಿಗೆ ನೆರೆ ಜವ್ವನಂ, ಪಡ್ಡಳಿಗೆ ತುಂಬುಜವ್ವನಂ, ಕೋವಳಿಗೆ ಮಿಂಟುಜವ್ವನಂ, ತಾವರೆಗೆ [ವಿಷುಂ]ಜವ್ವನಮೊದವಿತ್ತು. ಮತ್ತಂ ಗೋಣಿಗೆ ಪಣ್ಣಂ, ಮಾಮರಕ್ಕೆ ಪೂವಂ, ಬಕ್ಕವಲಸಿಗೆ ಕಳಿಕೆಯಂ, ತೆಂಗುಕೌಂಗುಗಳ್ಗೆ ನಿಡುಗೊನೆಯಂ ಪತ್ತಿಸಿ ತೆತ್ತಿಸಿ ಬೀಸುವ ಪಡುವಲಗಾಳಿ ಕಲುತು ಚಳಿತು ಬೆಂಗುಡುವಿನೆಗಂ ನುರ್ಗಿ ತಳ್ಳಿಯ್ದು ಪಳಂಚಲಿದುದು. ತಳ್ತ ಬಡಗಣ ಕುಳಿರ್ಗಾಳಿ ಆಗಳೊತ್ತಿನಿಂದ ಕೊಳನ ನೀರ್ಗೆ ಬಿಸುಪುಂ, ಪೊತ್ತಿ ಪೊಗೆವ ಕಿಚ್ಚಿನ ಜಾಲೆಗೆ ತಣ್ಣುಮೊವೊದಲೊಳೆ ತಲೆದೋಪುದತ್ತು. ಮೇಣುಂ ಬಂದು ಬಂದಿಗೊಂಡ ಕಡುಚಳಿ ನಾಡಿಗರಂ ಪಿಡಿದುಂ ಜಡಿದು ಮಳುಕಿಸಿಯುಂ ನಡುಗಿಸಿಯುಂ ತಲೆನಾಗಿಸಿಯುಂ ಗುರ್ದಿಯುಂ ತಿದಿಯುಂ ಕೆಡೆಪುವುದುಂ, ಸುಗಿದು ಸುರುಂಟಿ ಮುರುಂಟಿ ಮರವಟ್ಟು ಮೂಗುವಟ್ಟು ಮೆಯ್ಯೆಟ್ಟು ಬಸವಟಾದಸಕಳಿದರಲ್ಲರ್. ಪೊಸವರೆಯದ ಜವ್ವನಿಗರ್ ತಂತಮ್ಮ ಕಾದಲೆಯರ ತೋಳ ತಳ್ಳಿಯೊಳೆಸೆದರ್ ; ಮುದು ಪರಂದು ಸುಡುಗಿರ್ಚಿನ ಮಳಿಯುಂ ಸಾರ್ದು ಗುಳುಗುಮ್ಮನಿದರ್ ರಿರುಳುಂ ಪಗಲುಂ.

ಅಂತುಮಲ್ಲದೆಯುಮೈಕಿಲ್ಲಂಜಿ ನಂಜುಂಡಂ ಆಸವಸದಿಂ ಪೊತ್ತ ಪೊಳಿಯುಂ ಪೆಳಿಯುಂ ಬಾನ್ಗಿಟ್ಟು ನೆತ್ತಿಯ ಗಂಗೆಯುಂ ನೆಲಕಿಟಾಪಿ ತಾಂ ಪಣೆಯ ನಡುಗಣ್ಣ ಕಿಚ್ಚನುಜ್ಜಳಿಸಿ ಸಜ್ಜಿನ ಬೆಂಬೂದಿಯುಂ ಮೆಯ್ಯೆ ಪೂಸಿ ದಟ್ಟದೊವಲಂ ಪೊದೆದಗಜೆವೆರಸು ಬೆರೆವೊಡಲೊಳಿದರ್. ಚಳಿಗಾಜದೆ ನಾರಾಯಣನುಂ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಬಲ್ಲೊಲೆಗಳ ಬಿನ್ನಗಳೆಡೆಯ ಬಿರಿಕನೆಡೆಯೊಳ್ ಬಿನ್ನನಡಂಗಿ ಬೆಳ್ಳಟ್ಟೆಯ ಮುಸುಂಕಿನೊಳಿದರ್. ಪೆರ್ಚುಗೆಯ ಕಡುಹಿವದ ಕೋಡಿಂಗಗಿದು ಭಾಸ್ಕರಂ ತನ್ನ ನಚ್ಚಿನ

ಕಮಲಿನಿಯಂ ನೀರ್ನಾಸಸೆಯಂ ಬಿಟ್ಟು ಕೈಗೆಟ್ಟು ದೆಸೆಗೆಟ್ಟು ತುರಿಪದಿ
ನೋಡಿ ನೋಡಿ ಪಡುವೆಟ್ಟಿನ ಕೊಂಬಿನ ಗುಡೆಯಂ ಸಾದುರ್ ಸೇರ್ದು
ಸಂಜೆನೆಣ್ಣ ಪೊಸಕೂಟದೊಳ್ ಪಿರಿದುಮಿದಂ.

ಇಂತು ಬಂದೊದವಿದ ಚಳಿಗಾಲದೊಳ್ ರಾಘವನ ಯಜ್ಞತುರಂ
ಗಮಂ ಅರಣ್ಯಕನೆಂಬೊರ್ವಂ ಕಿತ್ತಡಿಯ ಪುಣ್ಯಾಶ್ರಮಮಂ ಪುಗುತರ್ಪ
ದಂ ಕಂಡು ಶತ್ರುಘ್ನಾಧ್ಯರ್ ಮುನಿಯ ದರ್ಶನಕೆಂದೊಳಪೊಕ್ಕು
ಮುನಿಗೆಜಗಿದರ್. ಆಗಳರಣ್ಯಕನಭ್ಯಾಗತರಂ ಮನ್ನಿಸಿ ಸರ್ವರನಾತಿ
ಥ್ಯದಿಂ ಸತ್ಕರಿಸಿ ಶ್ರೀರಾಮಸತ್ಪಥಾವಿನೋದಗೋಷ್ಠಿಯೊಳ್.....

ಮನೋರಮೆ—ಎನ್ನ ಜೆನ್ನಿಗ ! ಆತಿಥ್ಯವೆಂದೊಡೇಂ ? ಬಜುದೆ
ಬಾಯುಪಚಾರಮೆ ?

ಮುದ್ದಣಂ—ಅಲ್ಲಲ್ಲ ; ಬಾಯ ಉಪಚಾರಮಲ್ಲ, ಬಂದರ್ಗೆ
ಕೆಯ್ಗೆ ಕಾಲ್ಗೆ ನೀರಿತ್ತು ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ಸವಿಗೂಟನಿಕ್ಕಿ ಪೂವಿಂ ಸಿಂಗರಿಸಿ
ಬಾವನ್ನದಿಂ ಸೊಗಸುಗೆಯ್ದು ಒಡನಿರ್ದು ನುಡಿದು ನಡೆದು ಮನ್ನಿಪುದು.

ಮನೋ—ಆಂತಿರ್ಪುದುಂ, ಶತ್ರುಹನ ಸಾಯಿರ ಸಾಯಿರ ಲೆಕ್ಕ
ದಿನಿವಿದು ಪಡೆಗರಣ್ಯಕಂ ಕೂಟ್ಟೀರಿತ್ತು ಸಮಾನಿಸಿದನೆ ?

ಮುದ್ದ—ಅವ್ವದವ್ವದು. ಅನಿಬರುವುಂ ಯಥೇಚ್ಛಂ ಮೃಷ್ಣಾನ್ನ
ಭೋಜನದಿಂ ತಣೆಪಿದಂ.

ಮನೋ—ಎನಗಿದಚ್ಚರಿ. ಎಂತುಟಾರ್ತಂ ?

ಮುದ್ದ—ಏಂ ! ಮುನಿಗಳೊಂದು ಜಪದ ತಪದ ಮಂತ್ರದ ಬಲೈ
ಯೇಂ ಕಿಜುದೆ ! ಬೇಡಿದ ಪುರುಳನುಜದಿಂ ತಂದೀಗುಂ.

ಮನೋ—ಅಂತುಟೇಂ ಗನಂ ! ಅವುದೊ ಮಂತ್ರಂ ?

ಮುದ್ದ—ಅವುದೇಂ ! ಏಕಾಕ್ಷರಿ, ದ್ವ್ಯಕ್ಷರಿ, ತ್ರ್ಯಕ್ಷರಿ, ಚತುರಾ
ಕ್ಷರಿ, ಪಂಚಾಕ್ಷರಿ, ಷಡಕ್ಷರಿ ಮುಂತಪ್ಪ ಪ್ರಸಿದ್ಧಮಂತ್ರಂಗಳೊಳವಲೈ.

ಮನೋ—ಇವುಂ ಜಪಿಸಿದೊಡೇನಕ್ಕುಂ ?

ಮುದ್ದ—ಈಮಂತ್ರಂಗಳುಂ ಬಿಡದೆ ಜಪಿಸಿ ಸಿದ್ಧಿವಡೆದೊಡೆ ತತ್ತ
ದಭಿಮಾನಿದೇವತೆಗಳ್ ಮೆಯ್ದೋಜುಯುಮೆಳಸಿದರ್ಥಮನಿತ್ತುಂ ಪೋ
ಕುಂ.

ಮನೋ—ಓ ! ಇನಿತೊಂದು ಜಪದ ಬಲೈ ನೆರಮಿರ್ಪಿನಂ ಪೆಜ

ತೊಂದಲ ಗೊಡವೆಯಿಲ್ಲದಿರ್ಕುಂ ತಾಪಸರ್.

ಮುದ್ದ—ಅವ್ವದವ್ವದು ; ತಪ್ಪೇಂ ?

ಮನೋ—ಅಂತದಿರ್ಕೆ. ನಿನ್ನನ್ನರಪ್ಪ ಕಬ್ಬಿಗರ್ ಮನೆವಾಲ್ಟಿ ಯೊಳಿಗೊಂದಂ ಗೊಡವೆಗೊಳ್ಳದೆ ಕೆಮ್ಮಕೆಮ್ಮನೆ ಪಾಲ್ಗಿತೆಯ ಕಬ್ಬ ದೊಳೇವೊಲ್ತುಂ ಬೆನೆಗೊಂಡಿರ್ಕಲೇ ! ಅವರ್ಗೆಂ ಬಟ್ಟಿಯೊ ? ಉಣಲೇಂ, ತಿನಲೇಂ ? ಅಂತಿರೊಂದು ಜಪಮಂ ಪಿರಿಯದವಸಿಗಳತ್ತ ಣೆನುಪದೇಶಂಗೊಂಡೊಡಾಗದೆ !

ಮುದ್ದ—(ಮುಗುಳ್ಳಗೆಯಿಂ) ಏಂ ! ಎಮ್ಮವರೊಂದಿರವಿಗೆ ನಗು ನಾ ? ಆ ! ಎಮ್ಮನ್ನರಪ್ಪ ಕಬ್ಬಿಗರ್ಗೆಂ ಕೊಪತೆಯೊ ! ತಾನೆ ಬಯ ಸಿದೊಡಮೆಯನಾಗಳೆ ತಂದೀವ ಮಂತ್ರದ ಜಪದೊಂದು ನೆರಂ ತಮ್ಮೊಳೊಂದಿರದೊಡಲ್ತಿ ಕಾಡ ಜೋಗಿಗಳತ್ತಣೆನುಪದೇಶಂ. ನಾಡಂ ಕಾಡಂ, ಕಾಡಂ ಬೀಡಂಗೆಯ್ದೊಂದು ಪೆರ್ಮೆಯ ಬಲ್ತಿಯ ಕಬ್ಬಿಗರೇಂ ಕಕ್ಕುಲಿ ತೆಯ ಮುದುದವಸಿಗಳತ್ತಣೆಂ ಪಿರಿಯರಾಗರೆ ! ನುಡಿವರೇನದುವೆ ಪುರುಳ್, ಪಿಡಿವರೇನದುವೆ ತಿರುಳ್ ! ಪಲವೇಂ, ಕೆಲವೇಂ ? ತನ್ನೊಂದೆ ನುಡಿಯ ಬಲ್ಪಿಂ ಮೂಜಗಮುನನಲಾಯಿಸುವುಲಾಯಿಸುವ ವೊಗಟ್ಟು ತೆಗಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳವ್ವಾಳ್ವ ತಾಳ್ವ ತೂಳ್ವ ಪೂಟ್ಟು ಪೇಟ್ಟು ಬಾಟ್ಟು ಸಿಂಗರದ ಬಣ್ಣ ಗಬ್ಬಿಗರೆಮ್ಮ ತೆಪನನಿನ್ನುಂ ನೀನಲಾಯಯ್.

ಮನೋ—(ಬಿಸವಂದಂಗೆೊಂಡು) ನಿಮ್ಮವರ್ಗಮಂತಿರೆ ಮಂತ್ರಂ ಸಿದ್ಧಿವರ್ಕುಮೆ ?

ಮುದ್ದ—ತಡೆಯೇನಳ್ಳೇಂ !

ಮನೋ—ನಿನ್ನೊಳಮೊಳವೆ ?

ಮುದ್ದ—ಎನ್ನೊಳಂತಿದು ಪಾಸುವೊಕ್ಕು.

ಮನೋ—ಆ ! ನೀನುಂ ಬಲ್ಮೆವೈಮೆಗಾಳಂ. ನಿನ್ನಗಾರತ್ತ ಣೆನೆಂದುಪದೇಶಮಾಯ್ತು ?

ಮುದ್ದ—ಗುರುವತ್ತಣೆನಂದೆಳವೆಯೊಳೆ.

ಮನೋ—ಎನ್ನೆಲೆಯ ! ಆದಾವುದೊ ಮಂತ್ರಮೆನ್ನೊಳುಸಿರ ?

ಮುದ್ದ—ಆ ! ಆ ! ಒಳ್ಳೆತೊಳ್ಳತು !! ಮಂತ್ರಂ ಗಡ ! ತನ ಗೊರೆವುದು ಗಡ ! ಚಿ ! ಚಿ ! ಪೆಣ್ಣೊಳ್ಳಮಂತ್ರೋಪದೇಶಂ ಸಲ್ವದೆ ?

ಮನೋ—ಆನಜಾಯೆನೆ ! ನಿನ್ನತ್ತಣೆನುಪದೇಶಂಬೇಡುವೆನೆ ! ನೀ ನಾಗಳಿಂದ ಮಂತ್ರಂಗೊಳಾವುದದಜ ಪೆಸರೇನೆಂದೆ ಕೇಳ್ದೆಂ.

ಮುದ್ದ—ಆಗಳಿಂದ ಮುನಿಗಳ ಮಂತ್ರಂಗಳೊಳಲ್ತು. ಎಮ್ಮ ಮಂತ್ರಂಗಳ ಬಗೆ ಬೇಟಿ, ಮೂಟಿರಡಕ್ಕರದ ಮಂತ್ರಂಗಳೆನುಗಕ್ಕು ಮೆ ! ಎಮ್ಮತಂತು ಕೆಳದಲ್ತು ಬಲ್ಪಿರಿದು. ಒಂದಕ್ಕರಮಲ್ತೆರಡಲ್ತು ಮೂಟಲ್ತು, ನಾಲ್ಕೈದಲ್ತು, ಆಜುಮಲ್ತು ; ಏಟಕ್ಕರದ ಬೇಜಮಂ ತ್ರಂ. ಅಂತದಜುಂ ಸರ್ವಮಂತ್ರಂಗಳ್ಗೆ ತಲೆಯೊಳೆದು ಮೇಲೆನಿಪ್ಪ ಸಪ್ತಾಕ್ಷರೀಮಂತ್ರಮೆಂದು ಪೆಸರ್.

ಮನೋ—ಹಾಹಾ ! ಆಮಂತ್ರಕ್ಕುಭಿಮಾನಿದೇವತೆಯಾವುದು ? ಮುನ್ನಮಾರಿದಂ ಜಪಿಸಿ ಸಿದ್ಧಿಗಂಡರ್ ?

ಮುದ್ದ—ಪೋಪೋ ! ಇಂತಿವಜಂ ಕೊಂಡೇಂ ಕಜ್ಜಂ ?

ಮನೋ—ಇರ್ಕೆ, ಕೇಳ್ದೆಂ.

ಮುದ್ದ—ಅಂತಾದೊಡೆ ಕೇಳ್ ಪೇಟಿಪ್ಪಂ. ಇಂತೇರ್ಪಟ್ಟ ಮಂತ್ರದಧಿದೇವತೆ ಜ್ಯೇಷ್ಠೆ. ಮುನ್ನಮಾಶ್ವರಂ ತನ್ನೊಂದು ಲೀಲೆಯೊಳ್ ಜಪಿಸಿ ಸಿದ್ಧಿಗೊಂಡನಂತದಜುನಾತನೆ ಋಷಿ.

ಮನೋ—ಒಒ ! ಇಂತುಟಿ ಮಂತ್ರದೊಂದು ಮೈಮೆ ! ಎಲೆ ರಮಣ ! ನಿನ್ನಡಿಗಳ್ಗೆಜಗುವೆಂ. ಎನ್ನತಿನಿತೊಂದು ಬಿನ್ನಸಂ. ಅಂತು ಸಂದ ಸಿದ್ಧಿಯ ಮಂತ್ರಮಾವುದೊ ಕೂರ್ಮಯಿಂ ತಿಳಿಯೆ ಪೇಟ್.

ಮುದ್ದ—ಆಗಳೆ ಪೇಟಿಪ್ಪನಲ್ತೆ ಸಪ್ತಾಕ್ಷರೀಮಂತ್ರಮೆಂದು.

ಮನೋ—ಅಂತು ಪೆಸರನಲ್ತು, ಮೂಲಮನೆ ಕುಳಿತೆನ್ನೊಳಾಡಿ ತೋಟ.

ಮುದ್ದ—ಅಬ್ಬಾ ! ಪೆಣ್ಣೇಂ ಗಡುಸುಗಾರ್ತಿಯೊ ! ಆಗಳ್ ಪೆಸರೇನೆಂದಳ್, ಈಗಳ್ ಮೂಲಮಂ ಕೇಳ್ವಳ್ ; ಇನ್ನೇವಳೋ ? ಮೂಟಿಟಿಯ ಜನ್ನದಾರದಾಣೆ ! ಉತ್ತರಿಗೆಯಾಣೆ ! ಆಗದಾಗದು. ಕೇಳ್ವದರ್ಕೆ ಪೇಟಿಪ್ಪದರ್ಕೆ ನಿಮಗಧಿಕಾರಮಿರದು. ಕಣ್ಣೆ ಕಾಲ್ಗೆ ಕೇಡು !

ಮನೋ—ಕಿವಿಯಿಂ ಕೇಳ್ವದಜೊಳೇಂ ದೋಸಂ ? ಅಂತೇರ್ಪಟ್ಟ ವೇದಮನಾದೊಡಮೋದುವೆಡೆಯೊಳ್ ಕೇಳದೆ ಪೆಣ್ ? ನಿನ್ನೊಳಮೇಂ ಜಂಬಮೊ !

ಮುದ್ದ—ವೇದಮಂತ್ರದ ಬಗೆ ಬೇಟಿ. ಇದಜ ಪರಿ ಬೇಟಿ. ಅಜಗಜಾಂತರಂ. ಅದಟಿಣಿಗಳಂ “ಗೂಢಾದ್ಗೂಢತರಂ ಮಂತ್ರಂ” ಎಂದು ಪೇಟ್ಟುದುಂಟು. ಅದುಕಾರಣಂ ನಾಂ ಪೇಟಲಾಗದು; ನೀಂ ಕೇಳಲುನಾಗದು. ಮುಂತಣ ಕತೆಯಂ ಕೇಳ್. ಮತ್ತಮರಣ್ಯಕಂ ಶತ್ರುಘ್ನಾದ್ಯರೊಳ್.....

ಮನೋ—ತೆಗೆ ತೆಗೆ! ನಿನ್ನ ಮುಂಗತೆಯಂ ವಿತೆಯಂ. ಅದೇಂ ಮಂತ್ರಮೊ ಕೇಳ್ವಿಂ. ಕೊರಲಾಣೆ, ಉಂಗುರದಾಣೆ, ಪೇಟ್ಟಲ್ಲದೆ ಬಿಡೆ—ಎಂದು ಮೆಯ್ಯಿಕ್ಕುವಳ್.

ಮುದ್ದ—ಎಂ ಚಲಮೊ ಚಪಳೆಗೆ! ಪೇಟಿನೆಂದೊಡೆ ಕೇಳಳ್. ಆ! ಪೆಟರೊಳೊರೆದೆಮ್ಮಾಬೀಜಮಂತ್ರಮನೆಂತು ಪೊಲೆಗಿಡಿಸೆನೊ! ಚಿ! ಎಳನೆಂಡಿರ ಕೆಯ್ಯೊಳರ್ಪ ಕಬ್ಬಿಗರ ಬಾಲ್ಯಯೆ ದೂಷ್ಯಂ. (ಎಂದು ನೀಡುಂ ಭಾವಿಸಿ) ಎಲೆ ಪೆಣ್ಣೆ! ನೀನಾರೊಳಮೆಂದೆಂದಿಗುಮುಸಿರ ಲ್ಪಾರದು, ಜೋಕೆ!

ಮನೋ—ಎಂದುಮೆಂತುಮುಸಿರಿನಾಡೆಂ.

ಮುದ್ದ—ಅಂತಾದೊಡಂತಿದು, ಕೇಳ್. “ಭ-ವ—” ಪೆಟರೊಳಾಡೆ ನೆಂಬ ನಂಬುಗೆಯಂ ಪೊಯ್.

ಮನೋ—ಇದೆ, ಪಿಡಿ ನಂಬುಗೆಯಂ, ನಿನ್ನಾಣೆ, ಕುಲದೈವ ದಾಣೆ! ಎಂದುಂ ಪೆಟವರೊಳೊರೆಯೆಂ.

ಮುದ್ದ—ಉಂ! “ಭ ವ ತಿ ಭಿ—” ಪೆಣ್ಣಳಂ ನಂಬಲಾಗದೆಂಬರ್ ಬಲ್ಲರ್. ನೀನೆಂತೊ ಮಟವೆಯೊಳ್ ಪೆಟರೊಡನುಸಿದು ಗುಟ್ಟುಂ ಬಿಟ್ಟೊಡೆಮ್ಮನ್ನರ ಬಾಲ್ ಪಾಟಕ್ಕುಂ.

ಮನೋ—ಆನೇಂ ಮೋಡೆಯೆ! ಪೋ! ತನ್ನಾಣೆ! ಕಣ್ಣಾಣೆ! ಕೇಳ್ವಿಂ.

ಮುದ್ದ—(ಎಕ್ಕಟೆಯೊಳ್) “ಭವತಿ ಭಿಕ್ಷಾಂ ವೇಹಿ” ಎಂಬು ದಿದುವೆ ಕಬ್ಬಿಗರ್ಗೆ ಸಿದ್ಧಿಸಿದ ಪರ್ಮೆಯ ಸಪ್ತಾಕ್ಷರೀಮಂತ್ರಂ. ಆರೊಳಾನುಮುಸಿರದಿರ್.

ಮನೋ—(ಅರೆಮುನಿಸಿಂ) ಪೋ ಮಾಣೆಲೆ ರಮಣ! ನಿನ್ನ ನುಡಿಯಂ ಸಾಜಂ ನಿಕ್ಕುವಮೆಂದೇ ಬಗೆದೆಂ. ಈತೆಪನ ಮಾಟದ ಕವ ಡುನುಡಿಯ ಕೊಂಕೆಂಬುದನಱುಯದಾದೆಂ. ನೀಂ ಕಬ್ಬಿಗನೊ, ಸಬ್ಬ

ವಕಾಜನೊ ? ನಿನ್ನೀಕಬ್ಬದ ಸೊಗಸನೆಮ್ಮನ್ನರಪ್ಪ ಜಾಣಲಿವೆಣ್ಣಳೆ
ಕೊಂಡಾಡುವರಲ್ಲದೆ ಬಲ್ಲರೇನೊಲ್ವರೆ ?

ಮುದ್ದು—ಸಾಲ್ಗುಮೀಪರಿಹಾಸಂ, ಮುಂಗತೆಯಂ ಕೇಳ್.

ಇಂತೀ ಮಾಚ್ಚಿಯಿನರಣ್ಯಕಂ ಶತ್ರುಘ್ನಾದಿವೀರರನುಪಚರಿಸಿ
ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ಮತ್ತಂ ಶ್ರೀರಾಮಗುಣಾನುನಾದದೊಳ್—ಎನೆಂಬ ಮಾಟ
ದಾಟಮೊ ! ತಾನೆ ಯಜ್ಞಪುರುಷನಿರೆ ಬೇಳ್ವ ಜನ್ಮಮೇವುದೊ ! ಜಗದ
ಮಾಯೆಗಿಂತಿದಂ ತೋಜುವನಕ್ಕುಂ. ರಕ್ಕಸಗೊಲೆಯತ್ತಣಿಂ ತನಗೊಂ
ದು ಪಾತಕಂ ಗಡ ! ಶಾಂತಿ ಗಡ ! ಕುದುರೆ ಗಡ ! ಕಾಣ್ಕೆ ಕಪ್ಪಂ
ಗಡ ! ಬಡರಾಯರೊಳ್ ಪೊಣರ್ಕೆ ಗಡ ! ನಾಡ ಮಾನಸರ ಪಾಂಗಿ
ನೊಂದು ನಡೆವಟಾಯ ರಾಮನಿರವಿಗೇನೆಂಬೆನೋ ! ಏನಾನಪುಯೆನೆ
ಮುನಿ ಪೇಟನೆ ಜಗದ ದೈವವೆಂಬುದನೆಂದಂ. ಇಂತೆಂಬ ಮುನಿಯ
ನುಡಿಗೆ ಸಂತಸಂಗೊಂಡು ಶತ್ರುಘ್ನಾದ್ಯರ್—ಆನಂ ಮುನಿ, ಏನಗೆಯೊ
ಳೆಂದನೆಂದು ಬೆಸಗೊಳಲೊಡಮರಣ್ಯಕನಿಂತು ಕತೆಗೆ ಮೊದಲ್ಗಿಯ್ದನ
ದೆಂತೆಂದೊಡೆ :—

ಜಗದ ಜಂಜಡದ ಕವಡುಮಾಯೆಯ ಬಿಗುಗಟ್ಟಂ ಕಟ್ಟುವಡೆ
ದಾಂ ಮುನ್ನಮಾಗಳಾಗಳ್ ಪಟದಿನದ ಪಿರಿಯ ಮುತ್ತ ಜಾಣ್ಮೆಯ ಬಲ್ಲಿ
ದರ ನೆರೆಯ ಮಜಿಯ ನೆರಮಂ ಪಾರುತುಮಿರ್ಪೊಡಾದೆಂ. ಅಂತವರೊ
ಳಜ್ಜಂ ಲೋಮಶನೊರ್ವನಪೂರ್ವಂ ಗುರುವೊಲ್ದಿರ್ಕುಂ. ಇಂತಿರ್ಪುದು
ಮಾತನ ಸನಿಯದೊಳೆ ಕೇಳ್ವುಂ ಬಾಬ್ದುಮಿರೆಯಿರೆ ದೈವದತ್ತಣೊಂದು
ಜಾಣ್ಮೆ ದಿನದಿನಕೆ ಮನಕೆ ನಣ್ಣಾಗಲೊಡಮಾತನಂ ಬಗೆಮಿಗೆ ಮತ್ತಂ
ಮತ್ತಂ ಜಗದ ದೈವದಿರವಂ ಬೆಸಗೊಳುತುಮಿರ್ದೆಂ. ಆಗ್ ಕೂರ್ಮೊ
ಯಿನೆನೆಗೆ ಬಿತ್ತರಿಸಿದನಿಂತು. ಕೇಳೆಲೆ, ಶಿಷ್ಯೋತ್ತಮ ! ಆದಿಮಧ್ಯಾಂ
ತಂಗಳಿಲ್ಲದ ಮಾಯೆಗೆ ಮರುಳಾಗದ ಪರಮಾತ್ಮಂ ದೈವಮಕ್ಕುಂ.
ತನ್ನೊಂದಾಣತಿಯೊಳೆ ಜಗಮಂ ಪುಟ್ಟಿಕುಂ ಪಾಲಿಕುಂ ಸುಡುಗುಂ.
ಇಂತುಮಾತನಯೆ ಲೀಲೆ. ಈಮಾಚ್ಚಿಯಿನಾಗಳುಂ ಬಗೆವಗೆಯ
ತನ್ನೊಂದು ಲೀಲೆಯೊಳ್ ಬಿನದಿಸಂ. ಆತನೆ ನಾರಾಯಣಂ ಈಗಳದೆ
ರಾಮವೆಸರಿಂ ತಿರೆಯೊಳ್ ಪುಟ್ಟಿರ್ಪನೆಂದಂ. ಅದರ್ಕೆ ಅಂ ಅಂತೇಕೆ
ಪುಟ್ಟಿದನೆಂಬುದುಂ ಸವಿಸ್ತರಂ ಸೊಗಯಿಪಂತಿರೆನಗೊರೆದನದೆಂತೆನೆ :—

ಎಲೆ ಮಗನೆ ! ಆದಿನಾರಾಯಣನ ಪರಬೊಮ್ಮನ ಪರಮೇಶನ ಗುಣಗಿಗುಣಿಯ ಪೊಸತೆನಿಸ್ಸ ಲೀಲೆ ಎಮ್ಮನ್ನರ್ಗೆ ದುರ್ಜ್ಞೇಯಂ, ಅಂತಿರಿಯುಂ ಬಲ್ಲಂತೊರೆವೆಂ ಕೇಳ್. ಮುಮ್ಮೆಯ್ಯ ದೋಸದಿಸಕದು ಪಟಳದ ತಾನುಸರ್ ಲೋಕಕಂಟಕರಾಗಿ ರಕ್ತಸರೆನಿಸಿ ಮುಱುಮೆಯ್ಯೊಳೊಗೆದು ಹವ್ಯಕವ್ಯಂಗಳ್ಗೆಡರ್ಗೆಯ್ವು ಬಡವುಬಜುವಾನಸರಂ ಕೊಂದು ತಿಂದು ಬಿರ್ಕುಳಿಸಿ ಪೆರ್ಕಳಿಸಿ ತಿರೆಗೆ ಪೊಜಿಯಾದರ್. ಇಂತು ಬಂದಿ ಗಾಜರತ್ತಣೆನೊಂದು ಪಾಟಕ್ಕಿಮೆಗೆಡಂ ಸೈರಿಸದೆ ಸುರರೆಲ್ಲರ್ ನಾರಾಯಣಂಗೆ ದೂಜಲೊಡಮಾತಂ ಶರಣೊಬ್ಬಿಕ್ಕು ದೇವರ್ಕಳಂ ಸೈತಿಟ್ಟು ತಾಂ ತಿರಿಯೊಳವತರಿಸಿ ಕೂಟರ ಕುತ್ತಮಂ ಪತ್ತುವಿಡಿಸಿ ಕಾವೆನೆಂದು ನಂಬಿಸಿ ಕಳಿಸಿದಂ. ಮತ್ತಂ ತನ್ನೊಳ್ ತಜುಸಂದು ಪೊಡವಿಗುಟಾತಂದು ಅಯೋಧ್ಯೆಯೊಳ್ ದಶರಥಂಗೆ ರಾಮವೆಸರಿಂ ಮೆಯ್ಯೆತ್ತು ಪುಟ್ಟು ಮುನಿಯ ಯಾಗಮಂ ಕಾವೊಂದು ಬಗೆಯನೆಳಮೆಯೊಳೆ ಪೊಜಮುಟ್ಟು, ಕಾಟದ ತಾಟಕೆಯಂ ಕೊಂದು, ಮಾರೀಚನಂ ಮಾರಿಗೆ ತುತ್ತಿಸಿ, ಮತ್ತಿನ ಪರಿಣಯದೊಳ್ ಸೀತೆಯಂ ಮದುವೆನಿಲ್ತು, ತನ್ನ ಮಡದಿಯ ಕತದಿಂ ರಾವಣಕುಂಭಕರ್ಣಾದಿರಾಕ್ಷಸರಂ ಮಡಿಸಿ, ಸುರರ್ಗಂ ನರರ್ಗಂ ನಿಚ್ಚು ಸೊಗಮನಾಗಿಸಿ, ಮೇಣೇಗಳಯೋಧ್ಯೆಯೊಳ್ ಸೋದರವೆರಸು ಪೊಡವಿಯನಾಳ್ಗಂ. ಕೆಲವಾನುಂ ದಿನಕಶ್ವಮೇಧದೊಂದು ನೆನದಿಂ ತೆರಳ್ವು, ನಾಡಂ ದಾಟುಟ್ಟು, ಒಳ್ಳಿದರಂ ಪೊರೆದು, ಕೂಟರಂ ತತ್ತಲದು ಟಾದುಂ, ಬರ್ಕುಮಾತನಡಿಯಾಣತಿಯೊಳೆ ಸೇನೆ. ಆಗಳ್ ನೀನವರಂ ಕಂಡು ಮನ್ನಿಸಿ, ಬಟಾಯಂ ಸತ್ಯಾವತಿಗೆ ಪೋಗಿ, ರಾಮನಂ ಕಂಡು, ನಿನ್ನೀಸಂಸೃತಿಯ ಬಲ್ಲೊಟಿಯನಾತನೊಳೊಪ್ಪಿಸೆಂದು ಮುನಿ ನುಡಿದಂ. ಇಂತಿದು ಪೂರ್ವವೃತ್ತಾಂತಂ. ಅಂತದುಕಾರಣದಿಂ ನಿಮ್ಮವರಂ ಕಂಡು ಪೊಂಪುಟುವೋದೆಂ. ಇನ್ನೆಮ್ಮ ನಿಮ್ಮ ಪೆಂಪಿನ ಕೂಟಮಯೋಧ್ಯೆಯೊಳಕ್ಕೆ ! ಎಂದು ಶತ್ರುಹರಂ ಮನ್ನಿಸಿ, ಮುಂತಣ ಪಯಣಮಂ ಬಳೆಯಿಸಿ, ತಾನಯೋಧ್ಯೆಯತ್ತಲ್ ಮನೋವೇಗದಿಂ ನಡೆದಂ.

ಎಂಬಲ್ಲಿಗೆ ಶ್ರೀರಾಮಾಶ್ವಮೇಧದೊಳ್

ಆರಣ್ಯಕಮುನಿದರ್ಶನಂ ತ್ರಯೋದಶಾಶ್ವಾಸಂ ಸಂಪೂರ್ಣಂ.

ಚತುರ್ದಶಾಶ್ವಾಸಂ

— ದೇವಪುರ ವರ್ಣನಂ —

ಬೆಳತಿಗೆಗಣ್ಣು ಪೆಣ್ಣೆ ! ನನೆಯಂಬನ ಕೊಂಬಿನ ನಾಡೆ ! ನಾಡೆ
ನಿಕ್ಕುಳಿಸಿದ ಕೆಯ್ಯ ಮೆಯ್ಯ ನಲುಗಂಪಿನ ಸೊಂಪಿನ ಚಿಲ್ಲಗಾರ್ತಿ !
ಕೇಳ್.

ಮತ್ತಮಾಗಳ್ ಶತ್ರುಘ್ನಪುಷ್ಪಲಲಕ್ಷ್ಮೀನಿಧಿಸುಗ್ರೀವಪ್ರಭೃತಿವೀ
ರಾಗ್ರಗಣ್ಯರ್ ಅರಣ್ಯಕನನಯೋಧ್ಯಯತ್ತಣ್ಗೆ ಬೀಜ್ಯೂಟ್ಟು ತಾಂ ಮುಂ
ದೆಯ್ದವರ್ಪುದುಂ ; ಹಯಂ ತಾಂ ತನಗೆ ತೂಪಿಪುದ ಕೂರ್ಪಿನ
ಪೆರ್ಮೆಯಿಂ ಸೊಮ್ಮುವೆರ್ಚಿ ದೊಮ್ಮಳಿಸಿ ಕಿಚಿಕಿಲ್ದ ಬಿಮ್ಮನೆ ನಡೆದು
ಬಲಾಯ ಪೊಲಿಯಂ ಮಿಕ್ಕು ಪೊಕ್ಕು ದಿಕ್ಕುಗೆಟ್ಟು ಮುಲುಂಗಿ
ಕಣ್ಮಾಯಮಾಯ್ತು. ಅನಿತಜ್ಯೂಳಾಹಯದ ಬೆಂಬಲಾಯ ಕಾಪಿನಾ
ಳ್ಳಳಂತಪ್ಪ ಕಣ್ಣಿಟ್ಟನಿರವಂ ಕಂಡಡಿಗಡಿಗಂಡಲೆದು ಕಂಗೆಟ್ಟು ಬೆದಲು
ತಳಮುಳಂಗೆಂಡು— ಜೀಯ ! ಬಿನ್ನಪಂ ಬಿನ್ನಪಂ. ನೀರ್ವೊಕ್ಕ ಕುದು
ರೆಯೆತ್ತವೋದುದೋ ಕಾಣೆವು. ನೋಟ್ಯೂಡಂತೀಪೊಚ್ಚ ಮುರಿಗು
ದುರೆಯನೊಳಕೊಂಡ ಕಡಲ ಗುಣ್ಣಿಂದೆಸೆಗುಂ. ಪುಗಲೆನುಗಂ ಬಸ
ಮುತ್ತು. ನೀಮೆ ನಡೆತರ್ಪದೆಂದು— ದಾಶರಥಿಗೆ ತಿಳಿಸಲೊಡಂ ;
ಪಗೆಗಳ ಪಗೆಯಂ ಕಟ್ಟಿಚ್ಚರಿಯಿಂ ಟಿಬ್ಬರಿಸಿದ ಮನದಿಂ—ನಾಜಿ ನೀರೊ
ಳಾಯ್ತು ! ಹಾ ! ಕೆಟ್ಟುದು ಕೆಟ್ಟುದು ಸಜ್ಜಿನ ಕಜ್ಜಂ. ರಾಘವನ
ಜನ್ನಕ್ಕೊಡಂದಿಂಗೆ ಬಂದುದೇ ! ಮುಂತೇಂ ಬಟ್ಟಿ ದೈವಮೇ ! -ಎಂದು
ಸುಮತಿಯಂ ಮಂತಣಂಗೆಳ್ಳುದುಂ ; ಸಚಿವನಂತೇಂ ಕಳವಳಂ ! ಜಗದ
ದೈವದ ಜನ್ನದ ಬನ್ನದ ಮಾತುಂಟೆ ! ಪೋಗದು ಪೋಗದು ಸಾಜಂ
ನಾಜಿ ! ಏಂ ಪೊಚ್ಚನೆಣ್ ತಾನೆ ಬಯ್ತಿಟ್ಟುದೋ ? ಅಲ್ಲದೊಡೆ ಕಿನ್ನೆ
ಲದ ನಾಗರೇಂ ಕೊಂಡುಯ್ದು ಕಟ್ಟಿದರೋ ? ಅಂತದುಕಾರಣಂ ತಳ್ಳದೆ
ನೀನುಂ ಭಾರತಿಯುಂ ಮಾರುತಿಯುಂ ತೊಜ್ಜಿಯ ಬಸಿಜಂ ಪೊಕ್ಕುಪಿಸಿಂ.
ನಿಮಗಿದು ಸಾಧ್ಯಮೆಂದಜುಪಿದಂ. ಅನಂತರಂ ಸುಮತಿಯೆಂದುದನೊಪ್ಪು
ಗೊಂಡು ಶ್ರೀರಘುವರನ ಪದಯುಗಮಂ ಜಾನಿಸಿ ಜಲದೇವತೆಯಂ ಭಾ

ವಿಸಿ ತಾಂ ಮೂವರುಂ ದುಮ್ಮಿಕ್ಕಿ ಮಡುವಿನ ನಡುವಣ ತಡಂಗುಂ
 ಡಿಯ ತಳಮುಂ ಸಾರ್ದರ್. ಇಂತಿಱತಂದೆತ್ತಂ ನೋಟ್ಟುದುಂ, ನೀ
 ರೊಳೊಳಗೊಳಗೆ ಪೊಸತೆನಿಪ್ಪ ನಾಡ ಗೋಹುರಂ ಕಣ್ಣೊಳಿಸಲೊಡ
 ಮಚ್ಚರಿಯಿಂ ನಟ್ಟಾಲಿಯಿಂ ದಿಟ್ಟಿಸಿತುಂ ಪೊಬಲ ಬಾಗಿಲೆಡೆಗಿತ್ತುಂ
 ದರ್. ಅಲ್ಲಿ ಪಡಿಯೆಡೆಯ ಪಡಿಯಪ್ಪತಿಯರ್ ತುಂಬಿಗುರುಳ ಬಿಂಬಾ
 ಧರದ ಕಂಬುಕಂಧರದಂಬುಜನೇತ್ರೆಯರ್ ಕೆಯ್ಯ ಕಂಬಿಯೊಳ್—
 ನಾಣ್ ನಾಣೆಮೆಂದು ಗದಪಲೊಡಮಾಂಜನೇಯಂ ಕಿನಿಸಿಂ—ಇಂತು
 ಮೊಂದು ಪಡಿಬಂದಮೇಂ ? ಕೇರಿಯ ಮಂದೆಯ ಪಂದಿಯಂ ಜರ್ವಿ
 ತಡೆವಂತಿರೆಮ್ಮಂ ಜಡಿದು ನಾಣೆಪ ಕೀಲ್ಪಾಡ ಪೆಣ್ಣಳ್, ನಿಮಗೆ ಮೂ
 ಪಾರ್ವವೇಡಾ ! ಪೋ ! ರಘುರಾಮನ ಬಂಟರಂ ತಾಂಟಲ್ ಬಗೆವ
 ದಿಟ್ಟಿಯರಂ ಪುಟ್ಟಿಸಿದ ಗಾಂಪಿನ ಬಿದಿಯೆ ತಲೆವೋಕಂ ಎಂದಂ. ಆಗ
 ಳೂಱಿಗವೆಣ್ಣೊಳೊಳೊರ್ವೊಳೊಪೊಕ್ಕು ತಮ್ಮೊಡತಿಗೀಪರಿಯಂ ವಿನರಿಪು
 ದುಂ ; ಜೋಗಿಣಿ ಬರವೇಪ್ಪಿಂಬುದುಂ ; ಬೀಡಂ ಬೀರರ್ ಪುಗುತರ್ಪು
 ದುಮೊರ್ವೊದಲೊಳಾಯ್ತು. ಇಂತು ಬಂದೆಳಗಿ ತಮ್ಮಿರವಂ ಕೇಳಿಸಿದ
 ಮೂಜಗದ ಮುಂದಾಳ್ಳಳಂ ಮನ್ನಿಸಿ ನರೆತ ನನಿರ ಬಪತ ಮೆಯ್ಯ ತವ
 ಸಿಣೆ-ನಿಮ್ಮಾಬಲೈಯ ಜಂಕಣೆಗಂ ಕಣೆಗಂ ಚಳಿತು ಮೆಯ್ಯಿಡುವರಾಗ
 ರೀನಾಡ ಪೆಣ್ಣಳ್. ದೇವಿಯೊಂದು ನೆರವಿಂತುಟು. ಆದೊಡಂ ನೀಂ
 ಕೋದಂಡದೀಕ್ಷಾ ಗುರುಗೆ ಬಂಟರಪ್ಪಿನಂ ನಿಮ್ಮೊಳೆಮಗೆ ಮನಂ ಬಾರದು.
 ಇದೆ ಬಂದ ಹಯದ ಬಂದಿಗಳೆವರ್. ಅಂತದುಕಾರಣಂ ನಿಮ್ಮಾಕು
 ದುರೆವೆರಸು ಮರಲ್ಪು ತಿರಿಯತ್ತಲ್ ಪೋಗಿಂ. ಶ್ರೀರಘುವರಂಗೆಮ್ಮ
 ಬಕುತಿಯಂ ಪೇಟುಮೆಂದು ಜೇಂಕರಿಸಿ ನುಡಿವುದುಂ—ಶತ್ರುಘ್ನಂ ಮುಂ
 ತಪ್ಪ ಬಲ್ಲಿನ ಜಗಜಟ್ಟಿಗಳ್ ದೈನ್ಯಮಂ ತೋಪು—ಮುತ್ತಬ್ಬಿ ಜೋ
 ಗಿಣಿ ! ಇಂತೇರ್ಪಟ್ಟ ನಿನ್ನ ಮೈಮೆಯಂ ಬಗೆಯದಪ್ಪುವುಗೇಡಿಂ ನಾಡೆ
 ನಿಮ್ಮವರಂ ಚಾಳಿಸಿದೆವು, ಎಂತುಂ ಮನ್ನಿಸಿ ಕಾವುದೆಂದು—ಮೇಣುಂ
 ತಲೆನಾಗಿ ನಿಂತಿದರ್. ಅದರ್ಕಾಜಕ್ಕಿಣಿ ಲಾಲಿಸಿ, ಮಾಲಿಸಿ—
 ನಿಮ್ಮೊಳೆನಸುಂ ತಪ್ಪಿಲ್ಲ, ಮೆಯ್ಯುಟಗಿದು ಸಾಜಂ, ಎಂದು ಸೈತಿಟ್ಟು
 ಬಗೆವಗೆಯ ಕೋಲ್ಗಳಂ ಬೇಪ್ಪವೇಪ್ಪ ಮೆಚ್ಚನಿತ್ತು ಕಳಿಸಿದಳ್. ಮತ್ತ
 ಮಾಬೀರರ್ ಹಸಾದಮೆಂದು ಪಟಮುದುಸಿನ ಜೋಗಿಣಿಯಂ ಬಲ

ನಂದು ಬಲಂಗೊಂಡು ದೇವಿಯ ಪೆರ್ವೆಯಂ ಭಾವಿಸುತುಂ ಹಯದೊಡಗೂಡಿ ಮುನ್ನಿನೆಡೆಗೆಯ್ದುಂ ಪರ್ವರ್ಗಮೀಕತೆಯಂ ಬಣ್ಣಿಸಿ ಪೇಟ್ಟು ಸಂತಸದಿಂ ಮುಂತೆಮುಂತೆ ನಿಚ್ಚನಯಣದಿಂ ಪಯಣಂಬೋದರ್.

ಇಂತೆತ್ತಿ ನಡೆವ ಪಡೆಗೆ ಮುಂದೆಸೆಯೊಳೊಂದು ಪೊಬಲ್ ಪೊಬಲರಸಿಂಗೆ ಪೊಸಕಟಲೆಂಬಂತಿರೊಪ್ಪುವ ಪುಟಾಲೊಟ್ಟಲಿಂ ಬಟುವಿಡಿದ ತಣ್ಣೀರ್ಗೊಳದಿಂ, ಬಿಡುಜಡೆಯನೆ ಪರಿವ ಕಾಲ್ವಾಯಿಂ ಪುರರಮೆಯ ಪಸುರುಡೆಯ ಮಾಟ್ಯಯಿಂ ರಾಜಪಾರವೆಯಿಂ, ನಿಡುಮೊಲೆಗಳೆನೆ ತೋರ್ಪ ಮಾಡುವೆಟ್ಟಂಗಳೆಂ ಕಣ್ಣೆವಂದು, ಬಿಂಜದ ನಿಗರಂ ಮಂಜಿನ ಬೆಳ್ಳು ನಂಜುಂಡನ ಭೂತಿ ರಂಜಿಸಲೊಡಮೆಸೆವ ಹನ್ಯುಂಗಳೆಂ ಚೆಲ್ವಾಯ್ತು. ಇಂತು ದೇವಪುರಂಬೋಲ್ ಪೆರ್ವನೆತ್ತ ದೇವಪುರಮಂ ವೀರಮಣವೆಸರ ವೀರಮಣಯೋರ್ವನರಸಾಳ್ಕುಂ. ಈತಂಗೆ ರುಕ್ಮಾಂಗದನೆಂ ತಂತು ಹರಿಭಕ್ತಿಗಿಂಬಾಗಿ ಸೊಬಗುಸಿರಿಯ ನಳದೋಳ್ಗೆ ರುಕ್ಮಾಂಗದ ಮೆನೆ ಸಲ್ವ ರುಕ್ಮಾಂಗದನೆಂಬ ಸೀಮಂತಪುತ್ರನುಂಟು. ಇತ್ತಲಾಗಳೆತನಂತವುರದ ಸೊರ್ಕುಂಜವ್ವನದ ಕನ್ನೆನೆಣ್ಣೊಡವೆರೆದು ವನವಿಹಾರದೋರ್ದಂ.

ಆಗ್ಗಳಬಡನಡುವಿನ ಪಿಡಿನಡೆಯ ಕಾಂತೆಯರ್, ಬಿಡುಜಡೆಯ ನಿಡುಬಾಸೆಯ ಜೋಸೆಯರ್, ನಳದೋಳ ಸುಟುವೊರ್ಕುಳ ಚೆಲ್ವೆಯರ್, ರಂಗುದುಟೆಯ ಬಿಂಗಗೆಕ್ಕೆಯ ಜಾಣೆಯರ್, ಆಗಸಗಿವಿಯ ಸೊಗಸು ನುಡಿಯಂಗನೆಯರ್, ಮೆಲ್ಲಡಿಯ ಚೆಲ್ಲಿಗಂಗಳ ಚೆಲ್ಲಗಾರ್ತಿಯರ್, ಸಂಕುಗೊರಲ ಕೊಂಕುಗುರುಳ ನೀಟಿಯರ್, ತಳಗಿಯ್ಯ ಬೆಳಮೆಯ್ಯ ಬಾಲೆಯರ್, ಸೆಂಡುಮೊಲೆಯ ದಿಂಡುದೊಡೆಯ ಮಿಂಡಿಯರ್, ಬಂಡು ಷೆವೆದೆಯನ ದಂಡಾಳ್ಗೆನೆ ಸಿಂಡೆಟ್ಟಲ್ಲಿಗಲ್ಲಿಗೆ ಸಂಚರಿಸಿ ಮೆಲ್ಲಡಿಯೊದೆಯಿಂ ಚೆನ್ನಸುಗೆಯಂ ತಳರ್ಚಿಯುಂ, ಮುಧ್ಡುಮೊಗದ ಬೆಳ್ಳಗೆಯ ಪರ್ಬುಗೆಯಿನರೆಮುಗುಳನಲರ್ಚಿಯುಂ ಚಂಚಳಪ ಕಡೆಗಣ್ಣೊಟದ ಕೂರ್ಪಿಂ ನನೆಗೆ ಕೊನೆಗೆ ಮೊನೆವೆರ್ಚಿಸಿಯುಮೋರೊಂದೆಡೆಯ ಚೆಂದಳರಂ ಚಿವುಡಿಯುಂ, ಬಿರಿಮಲರ ಗೊಂಚಲಂ ಮುರಿದೊಟ್ಟಿಯುಂ, ನೆಲನೊಳುದಿದ್ ಕಟುವೂವನಾಯ್ದು ಮೆಟಿಯನೊಡಗೂಡಿ ತಿರಿದರ್.

ಇಂತು ನಲ್ಮಿ ಮಿಗೆ ಬಿನದಿಪ ಕಾಮಿನಿಯರ್ಗೆ ಕಂಜೊಡರೆನಸುಂ

ತಾಜ್ ಮೊಗಂ ಬಾಡೆ ನೊಸಲೊಳ್ ಬೆನುರ್ ಪನಿಯೆ ತೆಳ್ಳದಂಪು ಕೆಂ
 ಪಡರೆ ಎರ್ಡೆ ದಡದಡಿಸೆ ಸುಯ್ ಪೆರ್ಚೆ ನಡೆ ತಡೆವಡೆ ಬಿಸಿಲ ಜಳಕಂ
 ನೆಲಕಂ ಬಟಲ್ಪೆ ತಲೆದೋಪಲೊಡಂ ಮುಂತೆಸೆವ ತಿಳಿಗೊಳನಂ ಕಂಡು
 ನೀರಾಟಕ್ಕಿಳಸಿದರ್. ಅನಂತರಮಾಕಾಂತೆಯರ್ ಸರಸ್ವಿಗುಣಿತಂದು ಪಾ
 ಸಿನೊಸರ್ಗಲ್ಲ ಮೇಲೆ ತಿಱುತಂದ ಪೂಗಳಂ ಬೈತಿಟ್ಟು ಚಿಂದಳಿರಂ
 ಮುಚ್ಚಿ ನಿಚ್ಚದಲ್ಲದ ರನ್ನವಚ್ಚಮಂ ತೆಗೆದಿಟ್ಟು ಮಿಱುಮಿಱುಗುವ
 ಪಟ್ಟುಡೆಯಂ ಸಡಿಲ್ಲಿ ಸಾಜದ ರಂಗುಸೀರೆಯನುಟ್ಟು ಜಲಕೇಳಿಗೆ ಮೇಳ
 ವಿಸಿದರ್. ಅವರೊಳೊರ್ವಳ್ ಲಿಕ್ಕುಚಕ್ಕುಚದ ನಸೆಗಾರ್ತಿ ಕಣ್ಣಿಮಿರೆ
 ಕನ್ನವುರಂ ಸೂಸೆ ಕೆಯ್ವಳಿಯುಲಿಯೆ ಕಾಂಕುಟಿ ಮೊದಲ್ ತೆಪಂಬೊ
 ಳೆಯೆ ತನ್ನೊಂದು ಬೆಡಂಗಿನ ಬಾವುದಿಂ ಬಳ್ಳಿ ಬಾಗಿ ಕುಪ್ಪಸಮಂ ಸಡಿ
 ಲ್ಲಿದಳ್. ಮತ್ತಮೊರ್ವಳಿಟ್ಟಸದ ಜಗದಿಟ್ಟಿ ಸೋಮುಡಿಿಯಂ ತು
 ಱುಬಿ ಕಟಲಂ ಕಟುಟ್ಟು ಮುತ್ತಿನೆಕ್ಕಸರಮಂ ಕೆಲಕಿಟ್ಟು ಮೇಲುದು
 ಮಂ ನಡುವಿನೊಳ್ ಬಿಗಿದು ದಿಮ್ಮನೆ ನೀರನಿಟಿದಳ್. ಪೆಟಳೊರ್ವಳ್
 ಗಾಡಿಯ ಸಿಂಗಾಡಿಯ ಪುರ್ಬಿನ ಗರುವೆ ಮೊಲ್ಲಿಯೆ ಚೊಲ್ಲಿಯಮಂ ನೀ
 ಡಾಡಿ ಹಿಣಿಲಂ ಬಿದಿರ್ಚಿ ಕಿಱುವೆರಲ ಪರಲುಂಗುರಮಂ ತೆಗೆದಿಟ್ಟು
 ಉಡೆಯಂ ಬಿಟ್ಟು ಚಲ್ಲಣಮನುಟ್ಟು ಮೆಯ್ಯೊಟ್ಟು ಕೊಳನಂ ಪುಗುತಂ
 ದಳ್. ಆಗಳ್ ರುಕ್ಕಾಂಗದಂ ಬಾಸಿಗಮಂ ತೋಳ ಬಂದಿಯಂ ಕೊರಲ
 ಪದಗಮಂ ನೇವಳಮುನುನೆತ್ತಿಟ್ಟು ದೇಸಿಯ ಗಂಡುಡಿಗೆಯನುಟುದು
 ಲೇಸಿನುಡೆಯನಳವಡಿಸಿ ತೊಟ್ಟನೆ ಕೆಳದಿಯರೊಡಗೂಡಿ ನೀರೊಳಾಟಂ
 ಬೊಕ್ಕಂ. ಸೀರ್ಪನಿ ಸಿಡಿಯೆ ತೆರೆ ಮಸಗೆ ಕೊಳಂ ತಳಮಳಮಾಗೆ
 ಮೀಂಗಳ್ ಮೆಯ್ಯೆರೆಯೆ ದಟಂಬಟನೆ ಕೈಕಾಲ್ಕೊಳೇಸುವ ಕಾವನ
 ಪಟ್ಟದಾನೆಗಳೆಂಬೋಲಾಡಿದರ್ ಬಾಲೆಯರ್. ದುಮ್ಮಿಕ್ಕುವ ಮುಱುಂ
 ಕುವಟ್ಟು ಮೊಗೆವ ನೆಗೆವಾಟಮೆ ನೀರೊಳಳುಂಬಂ. ಮತ್ತಮೊರ್ವರ್ಗೊ
 ವರ್ ನೀರಂ ಸೂಸಿಯುಂ ಪೂಸಿಯುಂ ಮುಕ್ಕುಳಿಸಿಯುಂ ಜಕ್ಕುಳಿಸಿಯು
 ಮೊರ್ವರನೊರ್ವರ್ ಪಿಡಿದುಮೆತ್ತಿಯುಂ ನೂಂಕಿಯುಮಡದುಂ ಮೊಯ್ದು
 ಮೊಯ್ದುಂ ಬಯ್ದುಂ ಕೊಳನೊಳಾಡಿದರ್.

ಇಂತು ಕಾಂತೆಯರ್ ನಡುಕಂ ತಲೆದೋಪಿ ಮೆಯ್ ಬೆಳ್ಳೇಪಿ
 ತುಟಿ ಬಣ್ಣಂಗುಂದೆ ಕಣ್ಣಳ್ ರಾಗಮನೊಂದೆ ಮೊಗಂ ಕಳೆಪೆರ್ಚೆ

ಮನಂ ದಣೆಯೆ ಚೊಕ್ಕಳದಿಂ ನೀರೊಳಾಡಿ ಮಿಂದು ಬಂದು ತಡಿಯ
ನಡದು ನನೆಗಪ್ಪಡಮನುಟಿದು ಪೊಸಸೀರೆಯಂ ನಿಜುವಿಡಿಡಿಟ್ಟು ಕಂ
ಚುಕಮಂ ಬಿಗಿದು ಬೈತಲೆಯಂ ತಿರ್ದಿ ಮುಡಿಯರ ಗುಗ್ಗಳದಿಂ ಪೊ
ಗೆದಾಟುಸಿ ಪೂವಂ ಸೂಡಿ ಪಣೆಗೆ ಪುಟುವಚ್ಚೆಯ ಬೊಟ್ಟನಿಟ್ಟು ಕಣ್ಣೆ
ಕಜ್ಜಲಮಂ ತೊಡೆದು ಕಪೋಲದೊಳ್ ಮಗರಿಗೆಯಂ ಬರೆದು ಮೆಯ್ಯೆ
ಬಾವನ್ನಮಂ ಪೂಸಿ ಅಡಿಗಲತಿಗೆಯಂ ಲೆಪ್ಪಂಬಟಿದು ಬಗೆವಗೆಯ
ಪೊಂದೊಡವುಗಳಂ ಪಸದನಂಗೊಂಡು ಮೀಂಬಟಿಯಿಗೆಯನ ಕುಲದೇವಿ
ಯರೆನೆ ಕಣ್ಣೆಂಬಾದರ್. ರಾಯಗುವರನುಂ ಸಡಗರದಿಂ ಜಳಕಂಬೊಕ್ಕು
ಪೊಜವಂದು ಕೈಗುಣದ ಕಾಮಿನಿಯರಿಂ ಸಿಂಗರಂಗೊಂಡು ಕಪ್ಪುರವೀ
ಳೆಯಮಂ ಸವಿದು ಬಳ್ಳವನೆಯ ಚೆಂದಳರ ನಲ್ವಾಸಿನೊಳ್ ಪೆಣ್ಣೆಡೆವೆ
ರಸು ತೆಂಗಾಳಿಗೆ ಮೆಯ್ಯನೊಡ್ಡಿ ಗಾಡಿಯಿಂ ಕುಳ್ಳಿದರ್.

ಎಲೆ ಸುಭಗೆ ! ಆಪೊಟ್ಟಿಗೆ ಸೀತಾರಮಣನ ಯಜ್ಞತುರಂಗ
ಮಂ ಪಲನಾಡುಗಳಂ ತೊಟತೊಟಲ್ದಾವನಮನೆಯ ಪುಲ್ಲಿಳಿಸಿ ಪೊಕ್ಕು
ವಂದುದು. ಅಗಳಂತದಂ ಕಂಡೊರ್ವೆ ಚಟುಲನಯನದ ಕುಟಿಲಕುಂತಳೆ
ತಮ್ಮಾಳ್ತಂಗೀವಿವರಮನಜುಕೆಗೆಯ್ದುದುಂ ರುಕ್ಮಾಂಗದನಚ್ಚರಿದಾಳ್ಳಿ
ನಾಹಮಂ ಬರಿಸಿ ನೊಸಲೊಳೆಸೆವ ಒಲೆಯಿರೆ ಕೊಂಡಿಂತು ನಾಚಿಸಿದ
ನದೆಂತೆನೆ :—

ಲೇಸಿನ ನೇಸಜ ಬಟಿಯೊಳೊಗೆಯೆ ಪೆರ್ಚಿದ ಕಾಯ್ವುಂ ಮೇ
ಲೆನಿಪ್ಪ ಮನುಕುಲದ ರಾಯರ ಪಟ್ಟವಣೆಯನೇಜಿ ಬಟಿಸಂದಟಮುಂ
ತನ್ನೊಳೊಪ್ಪೆ ದಶರಥರಾಮಂ ತನ್ನಂ ನಿಚ್ಚನೋಲೈಸ ಸಕಲಸಾಮಂತ
ಸಂದೋಹಕ್ಕೆ ತನ್ನಯೆ ಕೂರ್ಮಗಡಲೆಡೆಯೊಳ್ ಮಜುಗೊಟ್ಟು ಸಾ
ಕೇತಪುರಮನಾಳ್ಕುಂ. ರಾವಣಕುಂಭಕರ್ಣರ್ ಮುಂತಪ್ಪ ಬೊಮ್ಮರ
ಕ್ಕುಸರಂ ಕೊಂದು ಬಂದೊಂದು ಬೊಮ್ಮೇತಿಯ ಶಾಂತಿಗೆಂದು ಮುನಿ
ಯಾಚ್ಚೆಯಿಂ ಜನ್ನಮಂ ಕೈಕೊಂಡು ತಾಂ ದೀಕ್ಷೆಯೊಳಿದುರ್ ಸೋ
ದರನ ಲವಣಾಂತಕನ ಕಾಪಿನೊಳೆ ಹಸುವಂ ತಿರೆಗೆ ಬಿಟ್ಟುಕುರ್, ಎ
ತ್ತಾನುಂ ಪೆರ್ಕಳಿಕೆಯ ಗಂಡರಿರೆ ಕಟ್ಟುವುದು ಕಾದುವುದು ಮೊನೆ
ಯೊಳ್ ಶತ್ರುಹಂ ಗೆಲ್ಲುಂ ಕೊಳ್ಳುಂ. ಕಟ್ಟಲಾಟದ ಕಾದಲಾಟದ
ಬಣಗುಗಳ್ ಕಾಣೈಗೊಟ್ಟಿಮ್ಮವರಂ ಕಂಡು ಬಾಬ್ಬುದು.

ಮುದ್ದ—ಕಮಲನೇತ್ರೈ ! ಕಮನೀಯಗಾತ್ರೈ ! ಇಂತು ಬರೆದೊ ಕೃಣೆಯಂ ವಾಚಿಸಿ ಬೆರಲ ಮೂಗಿನೊಳ್ ತಲೆದೂಗಿ ಶೌರ್ಯಾಟೋಪದಿಂ ರುಕ್ಮಾಂಗದಂ ಮೇಳದ ಪೆಣ್ಣಡೆಯಂ ದಿಟ್ಟಿಸಿ—ಆಃ ! ಮನುವಿನ ಮಾ ಗಂ, ಭಾನುವಿನ ತೇಜಂ ತಕ್ಕಲಾಯದೆ ಬಲಸುಲ್ಪಿನನಿನಿತೊಂದು ಪೆರ್ವೆಗಡರ್ಪಾದನಕ್ಕುಂ ರಾಮಂ. ಏಂ ದೆಸೆದೆಸೆಯ ಬಾಲ್ಯಿಟ್ಟ ಕೀಟರ ಸುಗಳ್ ಖೋಡಿಗಳಾಗರೆ ? ತಾನೊರ್ವನೆ ಜಗಕ್ಕೆ ಗಂಡಂ, ಮಿಕ್ಕುಲಾ ದರಸುಗಳೆಲ್ಲರ್ ಬಾಂಬರೆಂದೆ ಬಗೆವಂ ರಾಮಂ ; ಅಲ್ಲದೊಡೇಂ ಕೊ ವೊ ? ಏಂ ಪನ್ನತಿಕೆಯೊ ? ಏಂ ಜಂಬವೊ ? ತಾಂ ಗಡ ! ರಕ್ಕಸ ವಗೆಯಂ ಗಡ ! ಪಾತಕಂ ಗಡ ! ಯಜ್ಞಂ ಗಡ ! ಇಂತೊಂದು ನೆವದಿಂ ಪಣದಾಸೆಗೆ ಈಹಸುವನಾಡಿಸಿ ಬೇಡಿಸಿ ಕೂಡಿಸುವ ಗಾರುಡಿಗತನಮಂ ಕಂಡೊರೆದ ಜೋಗಿಯೆ ಜಾಣಂ. ಅಕ್ಕೈ, ಮೊನೆಯೊಳ್ ಗೆಲ್ವ ಬೀರರ್ ಬರ್ಕೆ. ಅನ್ನೆವರಮೆಮ್ಮ ಸಾಲೆಯೊಳ್ ಕಿಱುಕುಳದ ಬಡವುಕುದುರೆಗಳ ಸಾಲೊಳ್ ಕಟ್ಟುವನೆಂಬ ನಿಚ್ಚಯದಿಂ ಪಿಡಿದು ಸ್ತ್ರೀಜನಂಬೆರಸು ಪುರಕೆ ನಡೆತಂದಯ್ಯನೊಳೀಹದನನುಸಿದಂ.

ಆಗಳ್ ವೀರಮಣಿನೃಪವರಂ ಕುವರನಾಡಿದ ಪೊಸಪರಿಯುಗ್ಗಡದ ಕಾಳೆಗದ ಕಟ್ಟಿಸಕದ ಮಾತಂ ಕೇಳ್ವು ತನ್ನೊಳಾಲೋಚಿಸಿ ತನಗೆ ಮನೆಯಳೆಯನೆನಿಪ್ಪ ಮಾದೇವನೊಳೀಪವಣಂ ಮಂತಣಂಗೊಂಡಂ.

ಮನೋರಮೆ— ಎಲೆ ಜಾಣ ! ಅಂತೇಂ ! ಮಾದೇವಂ ರಾಯಂ ಗಿಂತಳೆಯನಾದಂ ?

ಮುದ್ದಣಂ—ಕೇಳಾರಾಯಂಗಿ ಇಕ್ಕು ಮತಿವೆಸರೊಳೊರ್ವ ಮ ಗಳುಂಟು. ಈಪೆಣ್ಣಣಿಯೆಳವಯೊಳೆ ಪರಮೇಶ್ವರನ ಮೈಮೆಯಂ ಕೇಳ್ವು ತನಗಾತನೆ ರಮಣನಾಗಲ್ವೇಬ್ಬುಮೆಂದು ಬಗೆದು ನಿಚ್ಚಂ ಶಿವನಂ ಜಪಿಸುತ್ತಿದಳ್. ಇಂತಿರ್ಪುದುಮೊಂದುದಿನಂ ಬಾಲೆಯ ಬಾಲಭಕ್ತಿ ಗೊಲ್ವು ಕಪದಿ ಕನಸಿನೊಳ್ ಬಂದು ನಾಳಿನ ಪಗಲೊಳ್ ತಾನೆ ವಿಪ್ರ ವೇಷದಿಂ ಬಂದು ನಿನ್ನಂ ವರಿಪೆನೆಂದೊರೆದಂತಹಿತನಾದಂ. ಇಂತೀ ವಿನರಮನಯ್ಯಂಗಜುಪುವುದುಂ ಮುಱದಿನಂ ಕನಸಿನೊಳೆಂದಂತಿರೋರ್ವ ನುರಿಗಣ್ಣ ಪಾರ್ವಂ ರಾಯನೋಲಗಕೆಯ್ತಂದು ಕನ್ಯಾರ್ಥಿ ತಾನೆಂದಂ. ಆಗಳರಸನೀತನೆ ಸಾಕ್ಷಾದೀಶ್ವರನೆಂದು ಬಗೆದು ಮಗಳಂ ಮದುವೆಯೊಳ್

ಕೊಟ್ಟಂ. ಇಂತು ಮದುವೆನಿಲ್ವುದುಂ ಶಿವಂ ರಾಯನ ದೃಢಕ್ಕೆ ಮೆಚ್ಚಿ ತಾಂ ಮೆಯ್ದೊಟ್ಟು ವರಮಂ ಬೇಡೆಂದನದರ್ಕೆ ರಾಯಂ ನೀನೊಲ್ವೆ ಯಪ್ಪೊಡೆ ಮನೆಯಳಯನಾಗಿದುರ್ ಎಮ್ಮ ನಾಡಂ ಬೀಡಂ ಕಾವುದೆಂದು ಬಿನ್ನಯಿಸಲೊಡಂ, ಶಿವಂ “ ತಥಾಸ್ತು ” ಎಂದು ತನಗದೆರಡನೆಯ ಕೈಲಾಸಮನೆ ದೇವಪುರದೊಳ್ ನೆಲೆಗೊಂಡಂ.

ಮನೋ—ಓ ! ವೀರಮಣಿಯಂತುಟೊಂದು ಸೈಹಿಗಡರ್ಪಾದನೆ !

ಮುದ್ದ—ಸಾಜಂ, ರಾಜಂ ಸಕುಟುಂಬಂ ಮುಕ್ಕಣ್ಣನ ಮುಟಿಯೊಳಂದಿಂದಿಂಗುಂ ಪದುಳಂ ಬಾಲ್ವಂ.

ಮನೋ—ಮುಂತೇಂ ಮುಂತೇಂ ?

ಮುದ್ದ—ಇಂತು ನೃಪಂ ಕಟ್ಟುಬ್ಬರದ ಹರಿಬಮಂ ಬೆಸಗೊಳ್ಳುದು ಮಿಶನಿನಿಸುಂಬೊಟ್ಟು ಜಾನಿಸಿ ರಾಯಂಗೆ—ಆ ! ಲೇಸಿನ ಮಂತ್ರಮಂ ನೆನೆದಯಾ ! ಪರಕೆ ಪರನೆನಿಸ ದೈವದೊಡನಿಂದು ಪಗೆಗಟ್ಟಿದನೆ ! ಹಯಮಂ ಕಟ್ಟಿದನೆ ! ಯಜ್ಞಕ್ಕೆಡರ್ ಬಂದನೆ ! ಏನೆಂಬಿನೀತರುವಲಿ ತನದ ನಿಮ್ಮ ನುಡಿಗಂ ನಡೆಗಂ. ಶ್ರೀರಾಮಂಗಂ ನಿಮಗಂ ಚಲಮೆ ! ಪುಸಿ ಪೊರ್ದದ ತನ್ನೊಂದು ಬಾಣದಿಸುಗೆಯಿಂ ರಾವಣಕುಂಭಕರ್ಣ ಮಾರೀಚಸುಬಾಹುಪ್ರಭೃತಿದಾನವರಂ ತತ್ತಜದಜಾದ ರಾಮನೇಂ ಗಾವಿಲನೇ ? ಈಗಲಾತನ ಸೇನೆಯನಿಡಿಚುರ್ವನಾವನೋ ? ಉಃ ! ಪೋಕೆ ! ಎಂತಾನುಮವರೊಳ್ ಸಂಧಿಗೊಡಂಬಟ್ಟು ಹಯಮಂ ಬಿಟ್ಟು ಕಾಣೈಗೊಟ್ಟವರಂ ಕಟ್ಟುವುದೊಕ್ಕಿತಯಾ. ಕುವರನುಟವಣಿಗೆ ಮರುಳ್ಗೊಂಡು ನಿರ್ನರಂ ಸತ್ತು ಮಿತ್ತುವಿಗೆ ತುತ್ತಾಗದಿರ್, ಸಾಜಾದೆನೆಂದಂ. ಅನುಡಿಗೆ ರಾಯಂ—ಎಲೆ ದೇವ ! ಇಂತುಮೆಂಬರೆ ! ಕಟ್ಟಿದ ಕುದುರೆಯಂ ಕೊಟ್ಟು ಮುಟುವಾಲ್ವ ಬಾಹುಜರೊಳರೆ ? ಇಂದಕ್ಕೆ ಸಾವು, ಮೇಣೆನ್ನೆಂದಾದೊಡಮಕ್ಕೈ ! ತನ್ನ ಕುಲಕಂ ಚಲಕಂ ಮುಂದಿಟ್ಟು ಕುಂದನೊಂದಿದ ದಂದುಗದೊಳ್ ಕೂಂಟಿ ನಡೆವ ಕಲಿಯುಂ ಕಲಿಯೇ ! ರಾಮನಕ್ಕೆ ಸೋಮನಕ್ಕೆ ಸಾಮವನೊಲ್ಲೆಂ. ಅದಜುಂ ನಿನ್ನೊಲ್ವೆ ಯೊಂದಿರೆ ಮೊನೆಯೊಳೆಮ್ಮ ಚಲಮಂ ಬಲಮಂ ತೋಜು ಕಾದುವೆವು ದಿಟಂ. ಇದಜುಳ್ಳೊಳ್ ನೀನಳ್ಳದೆ ಕೆಯ್ದೊಟ್ಟುವುದೆಂದು ವಿನಯದೊಳೆಂದಂ.

ಅದರ್ಕಾಧೂರ್ಜಟ—ನೀಂ ಕ್ಷತ್ರಿಯರುಂಟು. ನಿಮಗಕ್ಕುಮೀ ಬೆಸನಂ. ಎನಗೆ ಬಡಗೊರವಂಗೆಕೆಯೊ ಕಾದಾಳ್ತನಂ ? ಅಂತುಮಲ್ಲದೆಯುಂ ಎನ್ನ ಕುಲದೈವದೊಳ್ ಪಗೆಗೊಂಡಿರಲಕ್ಕುಮೆ ! ಬಾರೆ ನಾಜಿನೀಹಂಬಕೆ, ದೂಜದಿರೆನ್ನನೆಂಬುದುಂ ; ನೃಪತಲಕಂ ಘಣಿಭೂಷಣನಂ—ಎಲೆ ಮಾದೇವ- ನೀನೆ ಗತಿಯೆಂದಿನ್ನೆಬರಂ ನಂಬಿದರನೀವೊ ಟ್ತಂಗಿಂತು ಪೊಜನೂಂಕಲಕ್ಕುಮೆ ! ಏಂ ಗೊಡ್ಡಾಟನೊ ! ಎಮ್ಮೊಳ್ ವಾತ್ಸಲ್ಯಮೇಂ ಪೋಯ್ತೆ ! ಬಾಂಬೊಜಲಂ ಗೆಲ್ಲದಟಂದೆತ್ತವೋದುದೋ ! ಇನ್ನೆನುಗಾರೊಳರ್ ? ಕಾವರಾರ್ ? ಎನುಗಮಾವಿಧಿಯಾಯ್ತೇ ! ಏವೆಂ ? ಅಟ್ಟಿಯೊಳುಸಿರುಳ್ಳನ್ನೆಬರಂ ಮೊನೆಯೊಳ್ ಕಾದಿ ಮೋದಿ ಸಾವೆ ನಲ್ಲದೆ ಪಗೆಗಳ್ಳ ಕಟ್ಟಿದ ಕುದುರೆಯಂ ಬಿಡೆಂ, ಕುಡೆಂ, ನಿಕ್ಕುವಮೆಂದು ದಿಟ್ಟನಾದಂ. ಅನುಡಿಗೆ ಗಂಗೋತ್ತಮಾಂಗಂ ಮನಮೊಲ್ಲ—ಅಂಜದಿರೆಲೆ ನೃಪತಿ, ನಿನ್ನೊಂದು ಬಗೆಯ ಬಗೆಯಂ ಕಂಡೆನಲ್ಲದೆ ಕೊಳು ಗುಳಕಳ್ಳ ಬಳ್ಳಿ ನುಡಿದೆನಲ್ಲ, ರಾಘವಂ ತಾನೆ ಮೆಯ್ದೊಜುವನ್ನೆ ಬರಮಣುವಗಿಣುವರಂ ಗೆಲ್ಲ ಮೋಹರಮಂ ದೆಸೆಗಿಡಿಸೆನೆಂದು ಬೋಲಿಸಿದಂ.

ಆಗ್ ಕಾಳೆಗವಜಿಗಳ್ ಸೂಳೆಯುಸಿ ಸಾಪಾದುವು. ಪಡೆವಳ್ಳ ರೊಂದಾಣತಿಗೆ ಕಾಲಾಲ್ಗಳ್ ಮೇಲಾಳ್ಳಳುಪವಣಿಸಿ ಯುದ್ಧಸನ್ನದ್ಧಮಾಯ್ತು. ಗಜಂಗಳ ವಾರುವಂಗಳ ರಥಂಗಳ ಮೋಹರಂ ಗಜಬಜಿಸಿದತ್ತು. ಅಂತಿರ್ಪುದುಮತ್ತಲ್ ಕಾಪಿನಾಳ್ಗಳ್ಗೆ ಹಯಂ ಕಣ್ಣುಜಿಯಾಗೆ ನಾಲ್ಕೆಸೆಯೊಳಮುಪುಸಿಯುಂ, ರಾಘವಾನರಜನೋಳಬಗೆಯಂ ಕಥಿಸಿದರ್. ಅನಂತರಂ ಚಿಂತಿಸಿ ಶತ್ರುಘ್ನಂ ಸುಮತಿಯೊಳ್—ಅಯ್ಯ ಮುತ್ತದಿನದ ಸಚಿವ ! ಐವತ್ತಾಪುಷ್ಪಾಳಂ ನೀಂ ನೋಡದ ನಾಡಿಲ್ಲಕ್ಕುಂ. ಪಲವುಂ ಸೂತಿಯ್ಯನ ಜನ್ನಗುದುರೆಯಂ ಬಟಗೊಂಡು ಬಂದೊಡೀ ಅಪುವು ನಿನ್ನೊಳಾಯ್ತು. ಸಾಜಂ. ಮಂತುಗಳಂತಿರವೇಡಾ ! ಲೇಸು ಲೇಸು. ಅಳ್ಳನ ಕಜ್ಜಕ್ಕೆನಿತ್ತೊ ನೆರಂ. ಕೇಳಾದೊಡಾತೋರ್ಪ ಪೊಲಬನೆಮ್ಮ ಕುದುರೆ ಪೊಕ್ಕುದೆಂದು ಚರರ ನುಡಿಯಿಂದಪುವೆನಾನಾಡಾವುದಯ್ ? ಒಡೆಯನಾವಂ ? ಹಯಮಂ ಕಟ್ಟುವನೆ ? ಪೇಟಿಂಬುದುಂ ; ಸುಮತಿ ರಾಯಂಗಿ—ಇದೆ ಇದೆ ದೇವಪುರಂ, ವೀರಮಣಿ ಅಳ್ಳಂ. ಬಲ್ಪುಳ್ಳ ಕಡು

ಸಾಸಿ. ಅವನಂ ಮುಕ್ತಾಣ್ಣನಳಿಯನಿರ್ದು ಪಾಲಿಸುವಂ. ಎನುಗೆ ಸಂಗರಂ ಕಡಿದಕ್ಕುಮಂತದುಕಾರಣಂ ತಳ್ಳದೆ ಪಡೆಯನೆಟ್ಟುಟುಸಿ ಪುರಮಂ ಮುತ್ತಿ ಕೋಳುಗೊಂಬುದುಚಿತಮೆಂದು—ತಿಳಿಪುವುದುಂ ; ಕಲಿಗಳೆಲ್ಲರೊ ಮೆಯ್ವೆರ್ಚಿ ತಾಂ ಮುನ್ನಮಾಂ ಮುನ್ನಮೆಂಬೊಂದಹಮಹಮಿಕೆಯಿ ನೆತ್ತಿ ನಡೆದು ಪುರಮಂ ಮುತ್ತಿ ಬೊಬ್ಬಿಟುದು ಸನ್ನೆವಟುಗಳಂ ಕಾಳೆ ಗಕರಾಜರಂ ಕರೆದರ್.

ಇಂತು ನಾಡ ಕೋಂಟೆಯಂ ಬಾಗಲ್ಗಟ್ಟು ಮುಂಬವ ಪಡಿಬಲ ದಿರವನಟುತಾಗಳಣಿಯಿರ್ದ ರಾಯನೋಹರಂ ಮುಂದೊತ್ತಿ ತಾಗಿ ಕೋಲ್ಮಟುಗಳಟುದು ದೆಸೆಗಿಡುವಿನಂ ಕಾದುವುದುಂ, ಗಾಜುಗೆಟ್ಟು ತರ ಹರಿಪ ತಮ್ಮವರಂ ನಂಬಿಸಿ ನಿಗುಂಬಿಸಿ ಪುಷ್ಪಲಂ ಶರಧಿಯೋಳ್ ಪೆರ್ಚಿ ಮೇಲ್ವರಿವಂಬಿನ ಸೀವರಮೆನೆ ಕೋಲ್ಗಳಂ ಮೊಗೆಮೊಗೆದಿಸುತ್ತೆ ನುರ್ಗಿ ನಂದಂ. ಆಗಲ್ ರುಕ್ಕಾಂಗದು ತೆಕ್ಕನೆ ಸೂಟಿಯಂ ತನ್ನ ಪೊಂ ದೇರಂ ನೂಂಕಿ ಪಗೆಯಂ ತಾಗಿ ಹುಂಕರಿಸಿ ಮಾಂಕರಿಸಿ—ಎಲೆ ಬಣಗು! ತೊಲಗು! ಇಂದಿಗೆ ಬಟುದಾಯ್ತು ನಿಮ್ಮಾಳುಂ ಬಾಟುಂ ; ಕಾಳಾ ಯ್ತು ಗಂಡಗರ್ವಂ, ಪಾಟಾಯ್ತು ಜಸಂ. ಇನ್ನೆಬರಂ ತನುಗೆ ಜಗಂ ತೋಡಾಗದೆಂದು ಸೂರ್ಕಿನುರ್ಕಿಂ ಬಟುಗೊಂದೆ ಪಂದೆರಾಯರಂ ಕಾಡಿ ಬೇಡಿ ಕೂಡಿದ ಜಾಳಿಗೆವೊನ್ನಂ ಕೋಳುಗೊಂಬೆನಲ್ಲದೊಡೆ—ಎಂದಂ.

ಆನುಡಿಗೆ ಪುಷ್ಪಲಂ ಕಡೆಗಾಲದ ಮುಕ್ತಾಣ್ಣನೊಂದು ಪೊಡರ್ಪಿಂ ಕೆಂಗಣ್ಣ ನಾಗಿ ಮೊತ್ತಮೊವಲ್ ಕೋಲ ಸೋನೆಯಂ ಕಟುದು ಬಟು ಬಟುಕಂ ಜಂಕಿಸಿ ಕೊಂಕಿಸಿ—ಆ! ಮಂಕು! ಅಂಕದರಸುಗಳೆಂಬ ಸಂಕೆಯಿಲ್ಲದೆ ಬಿಂಕದಿನೆಮ್ಮ ಕುದುರೆಯಂ ಕಳ್ಳರೆಂತಂತು ಕೊಂಡುಯ್ತು ಕೂಟ! ಎಮ್ಮನಣಕಿಪೊಂದು ಬಲ್ಪಾಯ್ತು! ಎಲೆ ಮರುಳೆ! ನೀಂ ಗಾಂಪಂ ನಿಕ್ಕುವಂ. ಪೋ! ಜಗದ ದೇವರ ಹಸುವಂ ಕಟ್ಟಿಯುಂ ಸೆಣಸಿಯುಂ ಬಾಟುತ್ತನೆಂಬ ನೀಂ ಜಾಣನೆ? ಕಾಣೆನೆ ನಿಮ್ಮನ್ನರಂ ದಟ ವುಟದ ಕೊಳುಗುಳದೊಳಟಾದ ದೆಸೆಗೆ ಬಟ್ಟ ರಾಯರಂ! ಎಲೆ ಪಸುಳೆ! ನಿನ್ನೊಳ್ ಕಾದಿ ಗೆಲ್ಲುವೆನಗೆ ಗೆಲ್ಲವಲ್ಲಂ, ಸೋಲ್ತುಂ ಸೋಲವಲ್ಲಂ. ನೀನಟುಯಯ್. ನಿನ್ನಯ್ಯನೊಳಂತಿದಂ ಕೇಳ್ತುಂ ಪೇಟ್ಟುಂ ರಣ ಕಟ್ಟಿಲ್ಲದೊಡೆಗಳೆ ನಿನ್ನಂ ತಲೆಗಡಿದು ದೆಸೆವಲಿಗುಡುವೆಂ, ನೋಡೆನ್ನ

ಕೆಯ್ಯುಣಮನಂದಂ. ಆಗ್ಲ ರುಕ್ಮಾಂಗದಂ ಪಗೆಯಂಬಂ ಕಡಿದು ಪಡಿಸರಲನಾರ್ದೆಚ್ಚು— ಎಲೆಲೆ ! ಮೊನೆಯೊಳೊಡ್ಡಿ ನಿಂದುಂ ಹಯಮಂ ಬೇಡುವ ನೀನಾವ ನಾಡ ಗಂಡುಗಲಿಯೊ ? ಆಪೊಡೆ ಕಡುಕೆಯ್ದು ಗೆಲ್ಪುದು. ಅಲ್ಲದೊಡೆ ಹಯದ ಪಂಬಲನುಟುದು ಕೆಮ್ಮನೆ ಪೋಪುದು. ಪಸುಳಿಗಸುಳಿಯೆಂದು ತೆಗಚ್ಚು ನೀಂ ಮೇಣಾವ ಮುದಿಗೂಗೆಯೊ ! ಪಸುಳಿತನಂ ಕೋಲ್ಗೊಳನೆ ! ಅಯ್ಯನಂ ಬರಿಪುದು ಗಡ ! ನಿಮ್ಮಂ ಬಾರಿಸಿ ಶೈವಿನಿಗೆ ಸೇರಿಸಿದಿಂಬಿಟುಕ್ಕಂ—ಎಂದಾಡಿದಂ.

ಅನಿತಜ್ಞೋ ಭಾರತಿ ಮುನಿಸಿಂ ರುಕ್ಮಾಂಗದನ ಸರಿಸದೊಳೊತ್ತಿ ಪತ್ತಂಬುಗಳೆಂ ಹಯಮನೇಟಂಬಂ ಸಾರಥಿಯನ್ನೈದಂಬುಗಳೆಂ ರಥಮ ನೆರಡಪಾಂ ಧ್ವಜಮಂ ಮುಜುದು ಬೊಬ್ಬಿಜುದು ಕೂರಂಬಿನಾತನಯೆ ಬಿಲ್ಲಂ ಮುಕ್ಕಡಿಗೈಯ್ದಂ. ಅನಂತರಮರಮಗಂ ಪಡಿದೇರನೇಜುಯುಂ ಪೊಸಂಬನಂ ತೇರಾಳನೇರ್ಪಡಿಸಿಯುಂ ಪೊಸತೆನಿಸ್ಪ ಬಿಲ್ಲಂ ಕೊಂಡಳ ವಟ್ಟು ಜೇವಡೆದು ಮಾರ್ಕೊಂಡು ಕನಲ್ದೆಲೆಲೆ ಮೂಱ ! ಅಂತುಟೇಂ ಸೊರ್ಕು ! ತೇರುಂ ನಾರುವಮುಂ ಪೊದೊಡೇಂ ಬಿಲ್ಮುಜುದೊಡೇಂ, ಪಡಿದೇರಿರದೆ ! ಸಾರಥಿ ಬಾರನೆ ! ನಿನ್ನಂತಿರಾಂ ದೇಸಿಗನೆ ! ತೋಳ ಬಲ್ಲಿಂಗೇವೆಯೊ ?—ಎಂದು ಕಿಡಿಗೆದಜುವ ಪೊಂಗಜಾಯ ಕೋಲ್ಗುಳಂ ಪಗೆಗೆಚ್ಚಂ. ಇಂತೆಚ್ಚಂಬುಗಳಂ ಕೊಚ್ಚಿ ಪುಷ್ಪಲಂ ಮೇಣೊರ್ಮೆಯುಂ ವರೂಢಮಂ ಮುಜುದು ಸಾರಥಿಯಂ ತಜುದಂ. ಅಂತಪ್ಪುದುಮೀತೇ ರೇವುದೆಂದು ನೆಲಕಿಟುತಂದು ಬೇರಿಗನನಪ್ಪಳಸುವೆನೆಂದೆ ಕೋಲ್ಗುಳಂ ತಿರುನಾಯ್ಗೆ ಪೂಡಿ ಕಾದಿದಂ. ಆಗ್ಲ ಪುಷ್ಪಲಂ ತಾನುಂ ತೇರನು ಟುದು ಧರೆಗೆ ದುಮ್ಮಿಕ್ಕಿ ಮಾಜಾಂತ ಕೈದುಗಾಜನೊಳ್ ಪೊಣರ್ದಂ.

ಇಂತಿಂತೋರೊಂದು ಪಗಲುಮಿರುಳುಮುಗಿಬಗಿಯಾಗೆ ಕಣೆಗಳ ನಿರ್ವರುಂ ಕಾದುತಿರ್ಪುದುಂ ಕಾಳೆಗಂ ಕಡಿದಾಯ್ತು. ಇಂತಿರಲೊಡಂ ರುಕ್ಮಾಂಗದಂ ದೊಣೆಯಂ ಕಣೆಯಂ ಕಟುದು ಗದೆಗೊಂಡು ಮೋದು ವುದುಂ, ಮಜುವಕ್ಕದ ಬೀರಂ ಪೆಜದೆಗೆಡೆಡಕಂ ಬಲಕಂ ತಿರಿಗಿ ತನ್ನೊಂ ದು ಪೊಸಮಸೆಯ ಬಾಣದಿಂ ಕಡಿದಂ. ಮತ್ತಂ ಗಜೆ ಮುಜಾಯೆ ಕೂರಸಿಯುಂ ಕತ್ತರಿಸಲಾಟಿಸ ರಾಯಗುವರನಂ ನೋಯಿಸಿದಂ. ಅರ ಮಗನಂತೊಂದು ಮಾಚ್ಚಿಯುಂ ನೊಂದು ಗಾಜುಗೆಟ್ಟು ಜೋಂಪಿಸಿ

ಮೆಯ್ಯುಜುವುದುಂ, ಬೆಂಬಲಾಯ ಸೇನೆ ಬೆಂಗುಡುವುದುಂ, ಅನೇಕುದುರೆ
 ಗಳ್ ದೆಸೆಗೆಟ್ಟು ಚದರಿದುವು ; ಹಾಹಾರವಮೆತ್ತಂ ಮಾರ್ಬಲನೋ
 ಮಾರ್ದನಿಗೊಂಡುದು. ಈಯೆಡೆಯೊಳೇವನರಮಂ ಚರರ್ ವೀರಮಣಿ
 ಗಜುಕೆಗೆಯ್ದುದುಂ, ಪಾವಡದಂತೆ ಸಿಡಿಲೆಹಗದಂತೆ ನಂಜೇಜುದಂತೆ
 ಸಂಜೆ ಕಾವಳಸಿದಂತೆ ರಾಯಂ ಮುಂದುಗೆಟ್ಟು ಕಂಗೆಟ್ಟು ಬಗೆಗೆಟ್ಟು
 ಬಟ್ಟೆಗೆಟ್ಟು ಬಸಗೆಟ್ಟು ನಡೆಗೆಟ್ಟು—ಎನ್ನರಗಳಿಗೇನಾಯ್ತು ! ಎನ್ನ ಪಲ್ಲ
 ಮಜುಗೇನಾಯ್ತು ! ಎನ್ನ ಚಿಂತಾಮಣಿಗೇನಾಯ್ತು ! ಎನ್ನ ಬಗ್ಗಿನ
 ಬಿತ್ತಿಗೇನಾಯ್ತು ! ಎನ್ನ ಐಸಿರಿಯ ಸಿರಿಗೇನಾಯ್ತು ! ಎನ್ನ ಬಾಬಿಲ್ಲುಲ
 ಕೇನಾಯ್ತು ! ಎನ್ನ ಸಂತಸದ ಸುಗ್ಗಿಯ ಮಜುಗೋಗಿಲೆಗೇನಾಯ್ತು !
 ಎನ್ನ ಮುದ್ದಿನ ಕಣಿಗೇನಾಯ್ತು ! ಎನ್ನ ಪುಟ್ಟಗುವರಗೇನೆಡರಾಯ್ತು !
 ಎಂದು ಕಡುದುಗುಡದಿಂ ತಾನೊರ್ವನೆ ಪೊಜಮುಟ್ಟು ರಣಕೆಯ್ದವಂದಂ.
 ಅರೆಮುಗಿದ ಕಣ್ವಾವರೆಯ ಕಂದಿದ ಪೇಜಮೊಗದ ಮುದ್ದುಗುವರನಂ
 ತೋಳದಿಂಬಿನೊಳ್ ಕಂಡು ತಾನುಂ ಹಮ್ಮದಂಬೋಗಿ ಕದಂಪಿನತ್ತಣಿ
 ನಿಲುತರ್ಪ ಕಣ್ಣೀರ ತಣ್ಣಿನಿಂದೆಂತಾನುಂ ಚೇತರಿಸಿ ಸನಿಯಮಂ ಸಾರ್ದು
 ತಳದಿನೆತ್ತಿ ಪೊಡೆಯೊಳೊತ್ತಿ ತೊಡೆಯೊಳಿಟ್ಟು ಪಣೆಗೆ ಪಣೆಗೊಟ್ಟು
 ಮಜುಮಜುಗಿ ಗುಣಮಂ ನೆನೆನೆನೆದು—ಹಾ ! ಎನ್ನ ಕಂದ ! ಸೊಗದ
 ಪೆರ್ಚುಂಬಗೆಯದುಕ್ಕಂದ ! ಈಬಗೆಯೊಳೆನ್ನನುಜುವ ಬಗೆ ನಿನಗಾ
 ಯ್ತೇ ! ನಿನೊಂದು ಪೆಂಪಿನ ಬೀರದತ್ತಣಿನಿಬಿರುಂ ಸಾವಂತರ್ ಅಳ
 ವಿನ ಪಿಡಿಯೊಳೆಡೆಗೊಂಡು ಕಪ್ಪಮನೀಗುಂ ಮಜಿನಾಜ್ಜುಂ ನೆರವಕ್ಕುಂ.
 ಇನ್ನೆನಗಾರೊಳರೈ ! ಇನ್ನೆನುಗೇವುದೊ ಚಲಮೇವುದೊ ಬಲಮೇವುದೊ
 ಪೊಣ್ಣೆಯೇವುದೊ ಮೊನೆಯೇವುದೊ ಪನ್ನತಿಯೇವುದೊ ಐಸಿರಿಯೇ
 ವುದೊ ನಾಡೇವುದೊ ಪಾಡು, ನೋಡಿರೆ ದೇವಾ ! ಜಸಮುಂಟು, ಸಕಲ
 ಸೌಭಾಗ್ಯಮುಂಟು, ಸಂತಸದುಕ್ಕವಮುಂಟು, ಕಡುಪುಂಟು, ಮಾನ್ಯ
 ಮುಂಟು, ಹೊನ್ನಮುಂಟು, ಪಣಮುಂಟು, ಗುಣಮುಂಟು, ನೀನು
 ಳ್ಳೊಡುಂಟು ಪೆಜರುಳ್ಳೊಡುಂಟು ಪೇಜುಲೆ ಮಗನೆ ! ಜಗದ ರಾಯರೆನ್ನಂ
 ಪುಲೈ ಲೆಕ್ಕಿಸರೆ ! ಚೂಣಿಯ ಜೋದರಿ ಕಟ್ಟಂಕದ ಸಾದಿಗಳರೆ ರಥಿಕ
 ರರೆ ಬಾಹತ್ತರದ ಗೋಟಾಯ್ಲರಿರೆ ಬೆಂಬಲಮಿರೆ ನಿನ್ನನೊರ್ವನನೆ ಮಿಟ್ಟು
 ವಾಯ್ಡಳೆ ಕುವರಾ ! ಹಾ ! ಹಾ ! ಇನ್ನೀನಿನ್ನ ಪೆಂಡಿರ್ಗೇಂ ಬಟ್ಟೆಯೊ !

ಪೆತ್ತಬ್ಬೆಯಂತೊಡಲ್ವಿಡಿದಿರ್ಪಳೊ ! ಎನಗೆಂ ಗತಿಯೋ ಪೇಟ ಬಾಳ !
 ಅಕ್ಕಟ ! ಪಗೆಗಳ್ ನಲಿವಂತು, ಬಳಗಮುಬ್ಬಸಂಬಡುವಂತು, ಸಾಮಂ
 ತರ್ ಸೊರ್ಕುವಂತು ಆನಟಲ್ವಂತು ದಟಂ ಕಣ್ಗಿಡುವಂತು ಮಾಡಿ
 ಪೋದಯ್ ಮಗನೇ ! ಎಂತು ತಾಳ್ವಿನೋ ! ಎಂತು ಬಾಲ್ವಿನೋ !
 ಎಂತು ಕಾದುವೆನೋ ! ಎಂತು ಗೆಲ್ವಿನೋ ! ಎಂದು ಕುವರಂ ಮಾಡಿದ
 ನೆಂದೇ ಭ್ರಾಂತಿಯಂ ಪಲವಗೆಯೊಳಬಲುತುಮಿರ್ಪುದುಮತ್ತಲ್ ಪುಷ್ಪಲ
 ನೊಡ್ಡಿ ಬಂದು ನಿಂದು ರಾಯನೊಳ್ — ಎಲೆ ಮರುಳೆ ! ಕಾದು
 ಮೊಂದು ಬೆಸನದಿಂ ಬಂದಿಗಳೇವೆಣನಂ ಕಂಡು ಮುಳುಗುವ ಗಂಡಂ
 ಪಂಡಂ. ಚೆ ! ಪೋ ! ಬಿಲ್ಲೊಂಡೆನ್ನೊಳ್ ಕಾದು. ಅಂತಾಟಿಯಪ್ಪೊಡೆ
 ಕುದುರೆಯಂ ಬಿಟ್ಟಿವ್ವಂ ನಂಬಿ ಬಾಟುಂದು—ಜಟುವುದುಂ ; ಪೊತ್ತಿದಗ್ಗಿ
 ಯೊಳ್ ನೆಯ್ಯನೆಜಿದಂತುಂ ಕತ್ತಿದ ಕಡಿಯೊಳುಪ್ಪಂ ಲೆಪ್ಪಿಸಿದಂತುಮು
 ರಿವ ಕಣ್ಣೊಳ್ ಸುಣ್ಣಮುನಿಟ್ಟಂತುಮಾಗಿ ಕೋಪಶಿಖಿ ದಳ್ಳಸೆ ಕಿಡಿಕಿಡಿ
 ಪೋಗಿ ಉರಿದು ಮುಱುದೆರ್ದು ಪಗೆಯೊಳ್ ಮಾಱಾಂತು ತಟುಬಿ ಕಟುಬಿ
 ಮಾಱುಂಬುಗಳಿನೆಚ್ಚು ಕಾದಿದಂ. ಆಗಳ್ ಬೆಟ್ಟು ಜರಿವಂತೆ ಕಾರೊ
 ಡಲ ಪೇರಾನೆಗಳುರುಳ್ಳವು. ಗಾಳಿಗೆ ಬಾಟು ದಿಂಡುಗಡೆವಂತೆ ಕಾಲಾ
 ಳ್ಗಳ್ ಕೆಡೆದುವು. ಬಲ್ಲಾನೆಯ ಮೆಟ್ಟಿನಡಿಯ ತೆಂಗಿನ ಕಾಯಂತೆ
 ರಥಂಗಳ್ ಜಜ್ಜರಿವೋದುವು ಪಡಿವಟದೊಳ್. ಇಂತಪ್ಪುದುಂ ಪಗೆ
 ಯತ್ತಣಿಂ ಗಾಱುಗೆಟ್ಟು ತಮ್ಮವರ್ಗೆ ಕೈದೋಪು ತಾಂ ನುರ್ಗಿ ಕಿನಿಸಿಂ
 ಪುಷ್ಪಳಂ ಪುಷ್ಪಳಂ ಶರದಿನೇಸಾಡಿ ಪಗೆಯೊಳ್ ಬೀರದಿಂ ಪೊಣದಂ.
 ಇಂತೀಮಾಟಕ್ಕಿಯಿನೇಟುರುಳುಂ ಪಗಲುಂ ಕಡುಕೆಯ್ದು ಕಡೆಯೊಳ್
 ವೀರಮಣಿಯ ಬಾಣಹತಿಗೆ ಮುಚ್ಚಿವೋಗಿ ಪೊಡವಿಯೊಳೆಡೆಗೆಡೆದಂ.
 ಆಗಳ್ ಶತ್ರುಹನ ಸೇನೆಯೊಳ್ ಹಾಹಾಕಾರಂ ಪರಬಲದೊಳ್ ಭಾಂ
 ಕಾರಮುಟು ಪೆರ್ಚಲೊಡಂ ತಾಂ ತನುಗೆ ಬೆಕ್ಕಸಂಗೊಂಡು ಸುಬಾಹು
 ಮುಂತಪ್ಪ ವೀರರ್ ನಡೆದರ್. ಶತ್ರುಘ್ನಾದ್ಯರುಂ ಕೈದುಗೊಂಡು
 ಮುಂಬರಿದು ವೀರಮಣಿಯಂ ತಾಗಿದರ್.

ಆವೇಳೆಯೊಳಿತ್ತಲೀಶ್ವರಂ ಭಕ್ತನಂ ಕಾವೊಂದು ಬಗೆಯಿಂ ಪೊಟ
 ಮುಟ್ಟು ತನ್ನ ಪ್ರಮಥಗಣಂಬೆರಸು ರಣಕೆ ಪೋಪವಸರದೊಳ್ ತಟು
 ಮಿಂಡಿಯಪ್ಪ ತನ್ನಯೆ ಮಾಡದಿಯನಿಕ್ಕು ಮತಿಯಂ ಕಂಡು ನೇಹದಿಂ—

ಎಲೆಗೆ ಜಾಣೆಯರರಸಿ ! ಕೇಳ್ ಇದೆಕೊಳೆಂದು ನಿನ್ನಯ್ಯಂಗೆ ಕಡುಪಿನ
 ಪಗೆರಾಯರೊಳ್ ಕುದುರೆಯೊಂದು ನೆವದಿಂ ಸಂಗರಂ ನೇರಿಟ್ಟುದು.
 ಅಂತದುಕಾರಣನಾತಂಗೆ ಮಾವಂಗೆ ಬೆಂಬಲಮಾಗಿ ಪೋದವನೀಗಳೆ
 ನೀನಬಲದಿರ್, ಸೊಗದೊಳರಿಗಳಂ ದೆಸೆಗಿಡಿಸಿ ಬರ್ಪೆನೆಂದಂ. ಆ
 ನುಡಿಗೆ ಬೆಕ್ಕುಸಂಗೊಂಡು—ಅಂತವೊಡೆ ತಳ್ಳದೆ ನೀಂ ಪೋಗಿ ಕಾಡಿ
 ಕಾದೀವುದೆಮ್ಮಯ್ಯನನಣ್ಣನನೆಮ್ಮ ಬಳಗಮನೆಮ್ಮ ದಬಮನೆಮ್ಮನೆಲ್ಲರ
 ನೆಂದು ತಡಂಬಡದಯ್ಯನ ನೇಹದಿಂ ತಾಂ ಮಜುಗದೆ ಬಗೆಗುಂದದೆ
 ಕಾಂತನಂ ರಣಕೆ ಬೀಳಿಸ್ಕೊಟ್ಟೆಳ್. ವೀರಪತ್ತಿಯರ್ಗಿದು ಸಾಜಂ. ಇಂತಾ
 ಹೊನಹುಗಾರ್ತಿ ಬಾಂಗುರುಳನ ಮುಂಗುರುಳನೊಪ್ಪದಿಂ ಸಯ್ತು ನೇವ
 ರಿಸಿ, ಮುಡಿಜಡೆಯನ ಕಡ್ಡಣಮಂ ಚೊಕ್ಕುಳಂ ತುಜುಬಿ, ಪೆಜಿಸೂಡಿ
 ದನ ನಡುನೆತ್ತಿಯ ಬಲಮ್ಮಡಿಗೆ ಬಂದುಗೆಯ ಪೂಸರಮಂ ಮುಡಿಸಿ,
 ತೊಜಿದಲೆಯನ ಮುಂದಲೆಗೆ ಸೀಸಕವನಳವಡಿಸಿ, ಫಣಿಕುಂಡಲನ
 ಕರ್ಣಕ್ಕೆ ಮಕರಕುಂಡಲಮನಿಟ್ಟು, ಕಂದುಗೊರಲನ ಬೆಳ್ಳೊರಲೊಳ್
 ಜಾಗವರಲ ಮಲಕನಮರ್ಚಿ, ಪಂದಲೆನಚ್ಚಂಗಚ್ಚಸರಮಂ ತುಡಿಸಿ,
 ಬಗ್ಗದೊಮಲುಡೆಯಂಗೆ ಪಟ್ಟಣಿಗೆಯನುಡಿಸಿ, ಬೂದಿಬಡಿಕನ ಮೆಯ್ಗೆ
 ಬಾವನ್ನಮಂ ತಿಮಿದುರ್, ಬೆಳ್ಳಡಿಯ ಬೆಳ್ಳಡಿಗೆ ಮಿಸುನಿವಾವುಗೆಯನೊ
 ಪ್ಪಿಸಿ, ತಿಸುಳಿಯ ಕೆಯ್ಗೆ ಬಿಲ್ಲಣೆಗಳನಿತ್ತು, ನೊಸಲ ಕಣ್ಣ ಮಾದೇವನ
 ಮಿಸುಪ ನೊಸಲೊಳ್ ಬೀರಸೇಸೆಯನಿಟ್ಟು, ಐವೊಗನ ಮೊಗಸಿರಿಯಂ
 ಕಂಡೊಂದಲಂಪಿಂ ತಾನೆ ಮುದ್ದಿಟ್ಟು ಕಳಪುವುದುಮೆಲರುಣೆವೆದೆಯಂ
 ಬೀರಂ, ಬಿಗುರ್ವರಿಜಂ, ಹಳಗಂ, ಕೊಂಡಂ, ಗುಳಿಕಂ, ಮುಂತಪ್ಪ
 ಭೂತವೇತಾಳಂಗಳ ಮರುಳ್ಳಡೆವೆರಸು ಅಗ್ಗಿಗೆ, ಬೆಂಗದಿರಂಗೆ, ಮುನ್ನೀ
 ವೆಂಕೆಗೆ, ಸಿಡಿಲೈ ನೂರ್ಮಡಿಯಿಂ ಕಾಯ್ದುಂ ಮಾಮಸಕಂ ಮಸಗಿ
 ಕೊಳುಗುಳಕೆ ನೆಡೆತಂದು ಕಡೆಗಾಲಕೆಂತಂತು ಜಡಿದಾದುರ್ ಪಗೆಯೊಳ್
 ಕಾದುವ ರಾಯಂಗೆ ಬೆಂಬಲನಾದಂ. ಮತ್ತಮಾಗಣಂಗಳುಂ ಬೊಬ್ಬ
 ಷುದು ಮರ್ಕಟಸೇನೆಯಂ ತಜುಬಿದುವು. ತಜುನಾಯಿಂ ಶತ್ರುಹ
 ನೊಳ್ ಮೊನೆಗೆ ನಿಂದ ರಾಯನಂ ಸಿಂದೊತ್ತಿ ಪಣೆಗಣ್ಣಂ ತಾನೊಡ್ಡಿ
 ನಿಲ್ಲುದುಮಾಣುವಂ ಸಿಡಿಮಿಡಿಗೆಂಡಸವಸದಿಂ ದಪ್ಪಗವಗೆಯನಂ ಕೆಯ್ಯ
 ಪೆರ್ಮರನೊಳ್ ಸೆಲೆಯೊಳ್ ಮಲೆಯೊಳ್ ಮಲೆದು ತಾಗಿದಂ. ಸುರ

ರಕ್ಕಿ ದಿಗ್ಭಂಗಳ್ ಬಕ್ಕಿ ಕಮಠನ ಕೊರಲ್ ಕುಸಿಯೆ ಭೋಗಿಸನ
 ಭೋಗಂ ನಸಿಯೆ ದೆಸೆಗೊಡೆಯರ್ ಸರಿಯೆ ಬೆಟ್ಟುಗಳ್ ಜರಿಯೆ ಕಡಲ್
 ನೊಗೆಯೆ ಔತ್ಪಾತಕನೊಗೆಯೆ ಸಬ್ಬನಬ್ಬರಂ ಕಡಿದಾಯ್ತು. ಬೊಮ್ಮಾಂ
 ಡದೋಡು ಬಿರಿವಂತು ದೆಸೆನುಲೆಗಳ್ ಸಳಂಚಿ ಮಾದ್ರನಿಗುಡುವಂತು
 ಕಡಲ ಸಬುದನುಡಂಗುವಂತು ಸಿಡಿಲ ಪೊಡರ್ಪು ತೆಕ್ಕುವಂತು ಗುಡು
 ಗುಡಿಸಿ ಗುಡುಗಿ ಬೊಬ್ಬಿಜುದಂ ಕಲಿಯಣುವಂ. ಜವನಂ ಜವಗಿಡಿಸಿದ
 ಮರ್ಬಗನಂ ತಜುಬಿದ ಗಜಾಸುರನಂ ಗೆಲ್ಲ ಜಲಂಧರನಂ ಗೋಣ್ಣು
 ಜುಗೊಂಡ ಬಾಂಬೊಲಿಲ ರಕ್ಕಸರಂ ಗಾಜುಗಿಡಿಸಿದ ತನ್ನೊಂದದಟಿಂದ
 ಣುವನನಿರ್ದಿಚಿದಂ ಫಣಿಭೂಷಂ. ಮುಂಬರಿದ ಸಿಂಬಿಣಿಯನಣೆದುಂ ನೊ
 ಣೆದುಂ ಕಟ್ಟಂಕೆಯ ಲಂಕೆಣಿಯಂ ಕೊಂದುಂ ತಿಂದುಂ ಅಕ್ಷಯಕುಮಾರ
 ರನಂ ತೂಳ್ತುಂ ಪೋಟ್ಟುಂ ಮಹಿರಾವಣನಂ ಕಡಿದುಂ ಕುಡಿದುಂ ಕಾಲನೇ
 ಮಿಯಂ ಜಡಿದುಂ ಬಡಿದುಂ ಸಂದ ತನ್ನ ಪನ್ನತಿಕೆಯಂ ಪೊಣರ್ದಂ ರಾಮ
 ಭೃತ್ಯಂ. ನಸೆಮಸೆಯ ತಿಸುಳಂ ಬೆಳಬೆಳಗೆ ಉರಿಗಣ್ಣ ಜಾಲೆ ದಳ್ಳಿಸೆ
 ನಿಚ್ಚವಚ್ಚದ ಸಂದಲೆ ತೊಂಗಲಾಡೆ ಸಿರದ ಹುರಂ ಸೀಜುಂಬುಳಾಡೆ
 ನೇವಳದ ಪಾವಳವಿಂ ಬುಸುಗುಟ್ಟಿ ಮಾರುತಿಗೈನೊಗಂ ಮುಮ್ಮೊಗ
 ನಾಗಿ ಜಡಿದಂ. ತುಜುಗುಗೊಂದಲ್ ಕೊಕ್ಕುರಿಸೆ, ಕೊನೆನಾಲಮಿನಿಸುಂ
 ನಿಮಿದುರ್ ಸಂಚಳಿಸೆ, ನೈ ಪೆಟ್ಟುವೆರ್ಚೆ, ನಿಡುಮುಸುಡ ಕಡುಮುಳಸು
 ಪೊಜಪೊಣ್ಣೆ ಮುಂಬರಿದಣ್ಣೆ ಮೇಲ್ವಾಯ್ತು ಕಪರ್ದಿಯೋ ಕೈದೋ
 ಜುದಂ ಮರುತ್ತಂಜಾತಂ.

ಮುದ್ದಣ—ಎಲೆಗೆ ಸೊಬಗೆ! ಇಂತೊಂದು ಮಾಯ್ಯಿಯಂ ಕಾನಾ
 ರಾತಿಯುಂ ಮಾರುತಿಯುಂ ತಂತಮ್ಮೊಳ್ ಪಾಡುಪಂತದಿಂ ನೆಜ್ಜಿದ
 ಬಿನ್ನಣದಿಂ ಕಚ್ಚಿಜುದ ಕಿನಿಸಿಂ ಸರಿಸಾಟಿಯಿಂ ಪಾಟಿಯಿಂ ಸೂಟಿಯಿಂ
 ಸೆಣಸುತಿರಲೊಡಮುತ್ತಲೋರೊಂದೆಡೆಯೊಳ್ ಶಿವಗಣದ ಕೋಡಗರ
 ಕಾಳೆಗಂ ಬಿಮ್ಮನಾಯ್ತು. ಜನ್ನವಗೆಯಂಗಿ ಸುಗ್ರೀವಂ, ಬಿಗುರ್ವರಿ
 ಜಂಗಂಗದಂ, ನಂದಿಗೆ ನೀಲಂ ಮಸಗಿ ಮಾಜಾಂತರ್. ಎತ್ತಂ ಬಡಿ
 ಯ ಕಡಿಯ ಕುಡಿಯ ಮರನೊಟ್ಟೆಲ್ ಬೆಟ್ಟಾಯ್ತು. ಇಟ್ಟೆಯ ಬಟ್ಟ
 ಗೈದಿನ ಕೊಡಲಿಯ ಮುದ್ದರದ ಸೂಲದ ಕತ್ತಿಯ ಕೂರಂಕುಸದ ಶಿವ
 ಗಣರ ಕಡುಗಲಿತನದ ಪೊಣರ್ಕೆ ಬೆಟ್ಟಿತ್ತಾಯ್ತು. ಇಂತಿರಾರಣಾಂಗ

ಣಂ ಬೊಬ್ಬಿಜುವ ಗಂಡರಜಚುವ ಶಿವಗಣಂಗಳ ಪರ್ಚುವ ಮಂಕಡ ರಾರ್ವ ಮಾಲಿನಿಯರ ಉಟ್ಟು ಬಳ್ಳುಗಳ ಗೀಟುಡುವಾನೆಗಳ ಕಿಚಿಕ್ಕಿಟ್ಟು ಹಯಂಗಳ ಕುಣಿವ ಮರುಳ್ಳಗಳ ನಲಿವ ಬೇತಾಳಂಗಳ ಕೋಲಾಹಲಂ ಬಿಜುಸಾಗಲೊಡಂ ಮುಜುದಟ್ಟಿಯ ಸುರಿದ ಕರುಳ ನೆರೆದ ಕನ್ನೀರೆಡೆ ಯೊಳೆತ್ತಂ ಕಾಕಂ ಘೂಕಂ.

ಮತ್ತಂ ಪೆಜತೊಂದು ತಾಣದಲ್ಲಿ ವೀರಮಣಿಗಂ ಶತ್ರುಹಂಗಂ ತುಮುಲಯುದ್ಧಂ ಸಮತಳಸಲೊಡಂ ಬಲ್ಲೊಟ್ಟುಮೇಜಿಲೊಡಲ ಎಕ್ಕು ಲವುಲಿಗಳಂದದಿಂ ಮಸಗಿ ಪೊಣರುತುಮಿದರ್. ತುತ್ತತುದಿಯೊಳ್ ರಾಘವಾನರಜಂ ತಾಂ ಕೈಸೋಲ್ವುದುಂ, ಪಡೆ ಬಡವವ್ವುದುಂ, ಮಿಡು ಕಿನ ಬೆಂಬಲಂ ಪಡ್ಜೆಗೆಟ್ಟು ಬೆಂಗುಡುವುದುಂ, ಕಟ್ಟುಬ್ಬರದುಬ್ಬಸದಿಂ ಮುಟ್ಟುಮುಜುದು ದಿಟ್ಟುಗೆಟ್ಟು ಇಂದಿಗೆಮಗರಿಯೊಳ್ ಸೋಲಮಾ ಯ್ತೆಂದು ತಪಾಸಂದು ಬಟಾಕ್ಕುಂ ಮುಂದುಗಾಣದೆ ಶ್ರೀರಾಮಾಚಂ ದ್ರಮನ ಪದಕಮಲಮನೆ ನೆನೆನೆನೆದು ಪಲಂಬಿದಂ. ಆಗಟಾಗಿಗ ಯೋಧ್ಯೆಯೊಳ್ ದೀಕ್ಷೆಯೊರ್ದ ಕಾವ ದೇವರ ದೇವಂ ಸೋದರಂಗಿ ಮೆಯ್ಯೊಜಿಯುಮನಿತೊಂದು ಬನ್ನಮಂ ಕೇಳ್ವುಂ ತನ್ನವನಂ ಸಂತ ಮಿಟ್ಟುಮಿಪ್ಪುದುಮಾಗಳ್ ತ್ರ್ಯಂಬಕಂ ತನ್ನೊಡೆಯಂ ತಾನೆ ತಮ್ಮನು ಮಂ ಸಮಂತಮ್ಮನುಮನುದ್ಧರಿಸಲ್ಪೆಂದು ಬಿಜಯಂಗೈಯ್ದನೆಂದು ಬಗೆದು ಮಾರುತಿಯೊಳ್ ಕದನಮನಿನಿಸುಂಬೊಟ್ಟುಮುಜುದು ರಾಘವನ ದರ್ಶನಕೆಯ್ತಂದಂ. ರಾಮಾಭೃತ್ಯನುಮೀವರಮನಜಾತು ಪಲವುಂ ದಿನದೊಂದಗಲ್ಪಿಯ ಬೇಸಜುಂ ತಿಳಿದು ತಾನುಮೊಡೆಯನೆಡೆಯೊಳ್ ಬಂದು ನಿಂದಂ. ಮತ್ತಮನಿತಜಿಯೊಳ್ ಸುಗ್ರೀವಾದಿ ಮರ್ಕಟರುಂ ಸುಭಾಜಭೂಜಾನಿಯುಂ ಬಂದೊದವಿದರ್. ವೀರಮಣಿಯುಂ ತನ್ನಳಿ ಯನ ಬಟಾಯೊಳೆ ಬಂದಂ. ಆನೇಳೆಯೊಳ್ ಪರಮೇಶ್ವರಂ ಜಗದೀಶ್ವರ ನಂ ಕಂಡಿಜಗಿ ಭಕ್ತರಂ ಪೊರೆವ ಪೊಜಿಯುಂ ಪೊಜುವಿನಂ ತಾಂ ತನ್ನೊಡೆಯನನಿರ್ದಿರ್ಚಿದ ದೋಷಮಂ ಮುಜುದು ಕಾವುದೆಂದು ಬಿನ್ನಯಿ ಸಿದನಾಗಳ್. ರಾಜನುಮುಜುವುಗೊಂಡು ದೇವರ ಜನ್ನದ ಹಯಮಂ ಕಟ್ಟಿದಸರಾಧಮಂ ಕ್ಷಮಿಪುದೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದಂ. ರುಕ್ಮಾಂಗದನುಂ ಶ್ರೀರಘುಪ್ರವರನಂ ಮುಜಿವೊಕ್ಕುಂ. ಬಟಾಕ್ಕುಮಾಮಾದೇವಂ ತನ್ನವರಿಂ

ಕಯನುಂ ಬರಿಸಿ ಕಪ್ಪನುಂ ತರಿಸಿ ರಾಘವನ ಚರಣಕರ್ಪಿಸಿದಂ. ಮತ್ತ
ಮಿಂತಿರೆ ತನಗಂ ಶಿವಂ ಗಮಿಸುಂ ಭಿನ್ನಮಿಲ್ಲೆಂಬ ಮಾಟಕ್ಕಿಯೆಂಬ ರಘು
ಪ್ರವರನೀಶ್ವರನಂ ನೇಹದಿಂದೊಡಂಬಟ್ಟುಂ, ರಾಜವರ್ಗದೊಳನಿಬರುನುಂ
ಸಂತವಿಟ್ಟುಂ, ತಮ್ಮವರಂ ಸೇನೆಯಂ ಕೂರ್ಮೆಯಿಂ ಸೈತಿಟ್ಟುಂ, ತಾಂ
ಮೆಯ್ಗೆರೆದು ಮಾಯಮಪ್ಪುದುಂ ; ಶತ್ರುಘ್ನಾದ್ಯರ್ ವಿರಮಣಿಯೊಂದು
ಕೆಳಿತನದಿಂ ಹರನೊಂದು ನಲೈಯಿಂ ಮುಂತೆ ಬಿಜಯಂಗೆಯ್ದರ್.

ಎಂಬಲ್ಲಿಗೆ ಶ್ರೀರಾಮಾಶ್ವಮೇಧದೊಳ್
ದೇವಪುರವರ್ಣನಂ ಚತುರ್ದಶಾಶ್ವಾಸಂ ಸಂಪೂರ್ಣಂ.

ಪಂಚದಶಾಶ್ವಾಸಂ.

— ಹನೂಮತ್ಪರಾಜಯಂ —

ಎಲೆಲೆ ಕಾಮಿನಿ ! ಕಾಮಕಳಾನಿಧಾನೆ ! ಕಾಮಮದಾಂಧಗಂಧ
ಸಿಂಧುರಬಂಧುರಯಾನೆ ! ಕಾಮಕಾಳೋರಗಕೇಶ.....

ಮನೋ—ಎನ್ನರನ್ನ ! ಇಂದಿನಿಂತೀಂ ಚೆಲ್ವಿನೊಂದು ಬಿತ್ತರದ
ಭಂಗಿಯ ಪೊಸಬಣ್ಣನೆ ಮಿಣ್ಣನೆ ನಿನ್ನ ನಚ್ಚುಮೆಚ್ಚಿನ ಕಾಮನೊಂದು
ಜಾನದೊಳೆ ಬೆರೆತುದು ?

ಮುದ್ದಣಂ—ಸಾಜಂ. ಈಗಲಿವಜ್ಜಿ ಎಮ್ಮನೊಲ್ಲ, ಓ ತಪ್ಪಿ
ದೆಂ, ನಿಮ್ಮನೆ ಒಲ್ಲ ಮುಟ್ಟಿನ ಕಾಮನ ಪೇರುಕ್ಕೆವದ ಗಲಬೆಯ ಪಿರಿಯ
ದಿವಸಂಗಳ್. ಇದೆ ಇದೆ ಗಾಡಿಯ ನಾಡವೆಣ್ಣಳ ರೂಢಿಸಿದ ಸಂತಸ
ದುಮ್ಮಹಂ ತಲೆಮೀಟು ಬೀದಿವರಿವುದು. ಅಂತದಱುನೀವೊಟ್ಟು ಕಾ
ಮನ ನಾಮದೊಂದು ನೆನಹು ತಾಂ ತನಗೆ ಬೇಡವೇಡೆಂದೊಡಂ ಕೊನೆ
ನಾಲಗೆಯನೊತ್ತಂಬದಿನಡರೆ ವರ್ಪುದು. ಇದು ಮೊದಲಾಗಿ ಬಿನ್ನನೆ
ನಿನ್ನನೆ ಕರೆವೆಡೆಯೊಳಂ ತಿಂಬ ಪುಟ್ಟಿಯೊಳೊಗ್ಗರಿಸಿದ ಕಡಲೆಯಂತೆಡೆಗೆ
ಡೆಗೆ ಬಾಯ್ಕೊವಂದಪುದೈಸೆ!

ಮನೋ—ಎಲೆ ಎಲೆ ರಮಣ ! ಲೇಸುಲೇಸಯಾ ! ನಿನ್ನೀಬ
ಣ್ಣದ ಬೆಡಂಗಿನ ಬಿಡುನುಡಿಯೊಂದು ನೆವದಿನೆನ್ನನೊಳ್ಳಗೆಯೊಳೆಟ್ಟು ಟುಸಿ
ದಯಾ.

ಮುದ್ದ—ಅಂತಿದೇಂ ರಮಣೆ !

ಮನೋ—ನಾಳೆಗಲೆ ಕಾಮನ ಕಟ್ಟಾಯದ ಹಬ್ಬಂ.

ಮುದ್ದ—ಓ ! ಓ ! ಬಂಗಿಯಂಡಂ ಮುನ್ನುಂಡುದಂ ಮಜಿವಂ
ತಿರಾನುಮಜುವುಗೆಟ್ಟಿಂ. ಅಪ್ಪುದಪ್ಪುದು. ಆದೊಡೇಂ ; ನಾಳೆಗೆ ಪೂರ
ಣಗಡುಬೊ, ಸೆಂಡಿಗೆಯೊ, ಮಂಡಿಗೆಯೊ, ಹೋಳಿಗೆಯೊ ಸಜ್ಜಿನ
ಬಿದಿನೂಟಕೆ ?

ಮನೋ—ನಿನಗೊಂದೆ ಭೀಮಂಗಿತಂತು ತಿಂಬ ಬಯಕೆ.

ಮುದ್ದ—ಮತ್ತಮದೇಂ ?

ಮನೋ—ನಾಳೆಗೆನಗೊಂದು ನೋಂಪಿ,

ಮುದ್ದ—ಅಂತಪ್ಪೊಡಾನೋಂಪಿಯಿರವೆಂತು ? ಬಗೆಯೆಂತು ?

ಮನೋ—ಪಿರಿದೇಂ ಸಂಜೆಯೊಳ್ ಮಿಂದು ಮಡಿಯುಟ್ಟು
ಕಲ್ಪೋತ್ತಮಾಗೆ ಕಾಮನಂ ಪವಣಿನರ್ಚಿ ಪುದೈಸೆ !

ಮುದ್ದ—ನೀನೊರ್ವಳಯೆ ?

ಮನೋ—ನೀನುಮಾನಂ.

ಮುದ್ದ—ಇದಜುನೇಂ ಗುಣಂ ?

ಮನೋ—ಈಪುಣ್ಣಿವೆಯೊಳ್ ಕಾಮನಂ ಕೂರ್ಮೆಯಿಂ ಭಜಿಸಿದೆ
ನಪ್ಪೊಡೆ ಕಾಮೇಶನೆಮಗೊಲ್ವಂ. ಮೇಣೆನ್ನೆಗಮೆಮ್ಮನಗಲದಿರ್ಪಂ.

ಮುದ್ದ—ಅಂತಿರೆ ಮುತ್ತಬೈ ಪೆತ್ತಂತಿರೊಂದು ಸಂತಸಮೆನಗೀ
ನೋಂಪಿಯೊಳ್.

ಮನೋ—(ನಸುನಕ್ಕು) ಆದೊಡಮಿಂತೊಂದು ನಿಯಮಂ ಪೊ
ಲ್ಪಡೆವಿದಿದು ಬೈಗುವರೆಗಮುಪವಾಸಮಿರಲೇವೇಲ್ಪುದು.

ಮುದ್ದ—(ಬೆಗಡುಗೊಂಡು) ಈಗಲಾಂ ಕತ್ತರಿಯೊಳಾದೆಂ. ಕ
ಲ್ಲೊಳ್ ಕಾಲ್ಪೆಟ್ಟಿದ ರಾಮನ ಹಯಮೆಂತಂತು ಮನಂ ಮುಂಗಿಟ್ಟುದು.
ಅಂತಪ್ಪೊಡೀನೋಂಪಿಯನೊಲ್ಲೆಂ.

ಮನೋ—ಅಂತೇಂ! ನಡೆವ ಜನ್ನಗುದುರೆಯೆಂದು ಕಲ್ಲೊಳ್ ಕೀಲಿ
ಪಿದುದು ಪೇಟ !

ಮುದ್ದ—ಅಪ್ಪೊಡಕ್ಕುಂ. ಆದೊಡಮಿಂತೊಂದು ನಿನ್ನಂ ಬೇಲ್ಪುಂ.
ನಾಳೆಗುಪವಾಸಮನುಟಾದ ನೋಂಪಿಯನೊಂದನೇರ್ಪ ಡಿಸಲೇವೇಲ್ಪುದು.

ಮನೋ—ನೋಟ್ಟುಂ. ಮುನ್ನಂ ಕತೆಯಂ ಬಿತ್ತರಿಸು.

ಮುದ್ದ—ಆಯ್ತಾಯ್ತು ಕೇಳ್ ! ತಟುವಾಯಿಂ ದೇವಪುರದಿಂ ತಳದರ್ ಭಾರತಾಂತದತ್ತಣ್ಣೆಯ್ ಪೋಪ ಬೆಡಂಗಿನ ಚೆನ್ನ ಜನ್ನಗುದುರೆ ತನ್ನೊಂದು ಲೀಲೆಯಿಂ ಹೇಮಕೂಟವುಂ ಪುಗುತರ್ಪದುಮಾಲದ ಬೇಲ ದೆಕ್ಕೆಯ ಬಿಕ್ಕೆಯ ಕಕ್ಕೆಯ ಹೊನ್ನೆಯ ಬನ್ನಿಯ ಬೇವಿನ ಮಾವಿನ ಮುಟ್ಟುಯ ಮುಟ್ಟುಗದ ನೆಲ್ಲಿಯ ಕಂಕೆಲ್ಲಿಯ ನೇಜುಲ ನೆಲಲಿಂ ಕಟ್ಟಲಿ ಸಿದ ಪಟುವೊಳೊಂದು ತಟ್ಟಲಂ ನುರ್ಗಿ ನೋಳ್ಳು ಪೊದರಂ ಪಾಯ್ತು ಮುಳ್ಳಿ ನಡೆಗೆಟ್ಟು ತಡೆವಟ್ಟು ಕೊಟಗಂ ಪಟಗದ ನೆರೆಯ ಮುಜಿಯುಜಿ ಯೋಳ್ ತಾಂಟಿದತ್ತು. ಇಂತಾಗಲೊಡನೊಡನೆಯೆ ಕಾಲ್ ಕೇಲಂ ಬೆಟ್ಟದಂತೆ ನಟ್ಟು ನಾಂಟಿಪುದುಂ ನಾಜಿಯೊಂದು ನಡೆ ಕಲ್ಲ ಪಾಸೆ ಯೊಂದು ನಡೆಗೆ ಪಾಸಟಿಯಾಯ್ತು. ಆಪೊಟ್ಟುಂಗೆ ಪೊಲಂಬುಗೆಟ್ಟು ಬಸಗೆಟ್ಟು ಮರವಟ್ಟು ಕುದುರೆಯಿರವಂ ಕಂಡ ಕಾಸಿನ ಭಟರ್ ಮಿಡು ಕಿಂದಾದರ್ಪಂ ಸೋವಿಯುಮೆಟ್ಟಿಸಿಯುಂ ಪತ್ತಿಸಾದರ್ಪ ಬಾಲದೊಳೇ ಟ್ತುಂ ಗೋಣೊಳಲುಗಿಯುಂ ಕೊಡಂಕೆಯೊಳೆತ್ತಿಯುಂ ಸುತ್ತಿಯುಂ ಗತಿಯಂ ಕಾಣದೆ ಮತಿವಿಕಳರಾಗಿ ತಮ್ಮಡಂಗಾಯ್ತುರ್ಗಿಪರಿಯಂ ಕೇಳಿಪುದುಂ ಪಡೆವಳರೆಲ್ಲರ್ ದಿಮ್ಮನೆಟ್ಟು ಬಿಮ್ಮನೆಯ್ತಂದು ತಾನುಂ ಕೆಯೊಟ್ಟು ಕುದುರೆಯಂ ಕೀಟಲಾಟಿಸಲೊಡಮೆಳ್ಳನಿತಾದೊಡಂ ಚಲಿಸ ದಿದರ್ಪದು.

ಇಂತೊಂದು ಮಾಟ್ಟಿಯಿಂ ಪೊಪನಲ್ತಿಯ ಕವಡುಗಾರ್ತಿಯ ಕಲ್ಲಿದೆಯೋಳ್ ನಾಂಟಿದ ನಾಡಾಡಿ ನನ್ನಿಗ ಚೆನ್ನಿಗನ ಮನೋರಥದೊಂ ದು ಹಯದ ಕಾಲ್ಗಳಂತಿರೆ ಕಲ್ಲೊಳ್ ಕೀಲಿಸಿಪುದುಂ ಕಂಡು ಮಾಣ ದೆಯ್ಚಿ ತಮ್ಮಾಣ್ಣುಂಗೆ ಬಿತ್ತರಿಸಿದರ್. ಆಗಳ್ ಶತ್ರುಹಂ ವೀರರ್ವೆರ ಸು ಕಟ್ಟುಜದಿನಾಬಟಾಗೆಯ್ಚಿ ಹಸುವಂ ಮುಟ್ಟು ತಟ್ಟು ತಮತ್ತೊಂದಾ ಯತಿಯಿಂ ದಾಸಿಂ ಬಿಗಿದುಮುಗಿದುಮಾಜದೆ ಬೇಸರ್ಪದುಂ ; ಮರಂ ಮರವಟ್ಟಂತುಂ ಕಲ್ ಕಲ್ಲಟ್ಟದಂತೆವೊಲೊಂದಚ್ಚರಿಯಿನಣುವಂಗೆ ಮುಸುಡು ನಿಡಿದಾಯ್ತು, ಜಾಂಬವಂಗೆ ಮೆಯ್ ಬಡನಾಯ್ತು, ಸುಗ್ರೀ ವಂಗೆ ಕೊನೆನಾಲಂ ಮುರುಂಟಿದತ್ತು. ಇಂತಿರೆ ಪೊಸಸುಸಿಲೊಳಿ ತನ್ನೊಂದು ಗೆಯ್ತಕ್ಕೆ ಬಸವಟಾದು ಮೆಯ್ಯೊಲ್ಲ ಜವ್ವನಿಗಿರವಂತಿರೆ

ಬೀರರಿರವಸ್ಥದಂ, ರಾಯನೆಗ್ಗಿಂ ಕುಗ್ಗಿ ಬೆಗಡುಗೊಂಡಿರೆ ಬಜಾಯಂ
ಬಜಾಯ ಮಂತ್ರಿ ಕೆಯ್ಯುಗಿದು—ರಾಯ ! ಏತಜೊಂದು ಬೆಗಡೊ ?
ಅಡಿಮುಡಿಯಂ ಪರಿಕಿಸದೆ ನೀನುಂ ಮಾಟದ ಬೆಲೆನೆಣ್ಣ ಕೆಯ್ಯಸಕಕ್ಕು
ಜುವುಗೆಟ್ಟು ಕಳವಳಪೆಗ್ಗನೆಂತಂತು ಚಿಂತಿಸಯ್. ನೆರೆಯೊಳೆತ್ತಾನುಂ
ಪುಣ್ಯಾಶ್ರಮಮಿರವೇಲ್ಪುಂ. ಮೇಣಾರಿಸಿಗಳತ್ತಣೊಂದು ಮೈಮೆಯುಂ
ಗೆಯ್ಮೆಯಿನಂತಾಯ್ತಕ್ಕುಮದಜುನೀಯೆಡೆಯನಜಿಸಿ ಸೋವನಜುವುದು
ಕರಮೊಳ್ಳತೆಂದೆತ್ತಮಾಳ್ಳಳನೇರ್ಪಡಿಸಿ ಕಳಿಸಲೊಡಮವರೆಣ್ಣೆಯೊಳಂ
ವುಡುಕಿಯುಂ ಕಾಣದೆ ಬಜುಕ್ಕುಮೆನಸುಂ ದೂರದೊಳೊಂದು ತಾಣ
ದೊಳ್—

ತಾಂ ತಮಗೋಲಾಡುವ ನೀರ್ವಕ್ಕಿಗಳ ಬಲ್ಲನಿಯೊಳೊಡೆನೆರೆದ
ಪಜಮೆವಜುಗಳ ಮೆಲ್ಲಲಿಗಸಿದು ಕಿಸಿದು ಪಿಸಿದೆಸಲು ತನಿಗಂಪಿಂ ಪೊರೆದ
ಕಿಲುಗಾಳಿಯ ತೀಟಕ್ಕೆ ಕದಡುಗೊಂಡ ತಣ್ಣೊಳದೊತ್ತಿನೊಳ್ ಬನರಾ
ಣೆಯ ಮೊಗದ ಮೊಡವಿಗಳೊಂದು ಪಾಂಗಿನಿಂದೊಪ್ಪುವ ಮುಗುಳಂ
ರಾರಾಜಪ ಕಾಡುಮಲ್ಲಿಗೆಯ ಬಲ್ಲಿದಜ ಬಜಿಸಿನೊಳೊತ್ತಿಡಿದಪವರ್ಗ
ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ನೆಲೆವನೆಯೆನೆ ಕರಂ ಸೊಗಯಿಸುವ ಪುಣ್ಯಾಶ್ರಮಮೊಂದು ಕಾ
ಣಿಸಲೊಡಂ ಕಂಡುಂ ಮಾಣದೆ ಚಿಚ್ಚುಜದಿಂ ಮರಲ್ಪು ತಮ್ಮಾಣ್ಣಂಗೀ
ಸರಿಯಂ ಬಿತ್ತರಿಸಿದರ್. ಆಗಳರಸಂ ಹರಿಸದಿಂ ಹನೂಮಜ್ಜಾಂಬವ
ಪುಷ್ಪಕಾದಿವೀರವೆರಸು ಬಜುವಿಡಿದೆಯ್ದೆವಂದುಟಜಮಂ ಪೊಕ್ಕು ಪಟ
ನುಡಿಯ ತೊಡಂಕನಡಿಗಡಿಗಡವದಂತಿರೆಡೆವಿಡದೆ ಬಿಚ್ಚಲುಸಿ ಶಿಷ್ಯಗೆ
ನಿರವಿಪ ಕುಲಪತಿಯಂ ಶೌನಕನಂ ಸಾಗ್ನಿಯಂ ಬಲನಂದು ಕಟ್ಟಿದೊಳ್
ಮುಗಿದ ಕೆಯ್ಯಂ ನಿಂದಿಪುರ್ದುಂ ; ಕೂರ್ಮೆಯ ಕುಡುನೊಟದಿಂ
ಮಾಲಿಸಿ ಬಜಾಯಂ ಪುಲ್ಲ ನಲ್ವಾಸಿನೊಳ್ ಕುಳ್ಳಿರವೇಲ್ಪು ಪದುಳ
ಮಂ ಕೇಳ್ವಪಚರಿಸುತಿತ್ತಣೊಂದು ಬರವಿಗೆ ಕಾರಣಮಂ ಬೆಸಗೊಳೆ
ರಾಯನಾಯದಿಂ ಜನ್ನಗುದುರೆಯ ನಡೆಗೇಡಂ ತಮ್ಮ ಬಗೆಗೇಡಂ
ಕೇಳಿಸಿದಂ.

ಆಗಲಾಗೆಗೆ ಶೌನಕನಿಸುಂ ಪೊಟ್ಟು ಜಾನಂಬೊಕ್ಕು ಮೇಣಾ
ಕಳಿಸಿ ಶತ್ರುಹಂಗೆ—ಎಲೆ ರಾಜ, ಇದರ್ಕೆ ಮುನ್ನಿನೊಂದಿತಿಹಾಸಮುಂ
ಖೇನೆನೆ :—ಈನಾಡ ತೆಂಕಲ್ಗೆ ನಾಡರಸಿಯ ಜೀವನಾಳಮೆನೆ ಪಿರಿದು

ಮೊಟ್ಟಿ ಪರಿಯುತಿರ್ಪ ಕಾವೇರಿಯೆಂಬೊಂದು ನದಿಯುಂಟು. ಅದಲ್ಲೂ
 ತ್ತಿನೊಳೊಂದು ಕೊಪ್ಪಲೊಳೊರ್ವಂ ಸಾತ್ವನವೆಸರ ದ್ವಿಜಂ ದ್ವಿಜರಾಜ
 ಧರನನೊರೊಂದು ದೇವಸಂ ನೀರುಂಡುಂ ಗಾಳಿಯುಂಡುಮುಣದೆಯುಂ
 ತಪಮನಾಚರಿಸುತಿರಲೊಡಂ ಕೆಲನಾನುಂ ದಿನಕ್ಕೆ ತಿಸುಳಿಗೆಯ್ಯಂ ಮೆ
 ಯ್ದೊಳುದಂ. ಇಂತಿರೆ ವಿಸ್ತಂ ಜನನ ಮುಂಬಲ್ಲೆಡೆಯೊಳಾದನಪ್ಪು
 ದುಂ ತನ್ನೊಂದು ಸುಕೃತವಿಶೇಷದಿನಂಬರದತ್ತಣಿನಿಟುತರ್ಪ ವಿಮಾನ
 ಮನೊಂದಂ ಕಂಡನಾಗಿ ತಾನದನಡರ್ದು ಬಾಂಗೇಳುದಂ. ಮತ್ತಮಾಗ
 ಳರೆಗಲಾಗಿರೊಳೆ ತಾಂ ಪೊಂಬೆಟ್ಟಿನ ಕೋಡುಗಲ್ಲ ತುತ್ತತುದಿಯೊಳಿರ್ಪು
 ದಂ ಕಂಡಂ. ಇಂತು ದೇವಲೋಕಮಂ ಸಾರ್ದು ದೊರೆಕೊಂಡ ಪೊಸ
 ಸೊಗದ ಸುಗ್ಗಿಯ ನುರ್ಗಿನೊಳ್ ಬಿಗಿವಡೆದಗ್ಗದ ಸಗ್ಗದ ಜೋಸೆಯ
 ರೊಂದು ನೆರವಿಯೊಳ್ ದೇಸಿಯಿಂ ಬೆರೆದಾಗಳುಂ ಬಿನದಿಸುತ್ತೆ ಜಲಕೇ
 ಳಿಗದೊರ್ಮೆ ಮೊಗಸಿ ಪೆಣ್ಣಡೆವೆರಸು ಜಾಂಬವತಿನದಿಯಂ ಪುಗುತಂದು
 ಸೊರ್ಕನುರ್ಕಿನ ಬಿಡಿಬೇಸಳುಂ ನೆರೆಯೊಳಘಮರ್ಪಣದೊಳರ್ಪ ಮುನಿ
 ಗಳಂ ಲೆಕ್ಕಿಸದೆ ತಕ್ಕುಟುದು ಮುಕ್ಕುಳಿಸಿ ಜಕ್ಕುಳಿಸಿದಂ. ಇಂತೊಂದು
 ಪೊಲ್ಲದ ಗೆಯ್ಯೆಯಂ ಕಂಡು ಮುನಿಗಳಾಂಗುಲಿಗೆಂತಂತು ಮುನಿದು ತಿರೆ
 ಯೊಳ್ ರಕ್ಕಸನಾಗಿ ಪುಟ್ಟೆಂದು ಬಯ್ದರ್. ಇಂತೀಬಯ್ಲಳ್ ಕೊಲೆ
 ವಿಡಿದನ ಕಣ್ಣ ಸುಣ್ಣದ ಕಜ್ಜಳವಪ್ಪುದುಂ, ನೆತ್ತಿಯ ಮತ್ತಿಟಾದ ಕಳ್ಳು
 ಣೆಗಳೆಂತಂತಪುಗೊಂಡೊಯ್ಯೊಯ್ಯನಾಮುನಿಗಳೆಡೆಗೆ ಪರಿತಂದಡಿಯೊ
 ಳ್ ಪೊರಳಿ—ದೇವರೋವುದು, ಕಾವುದು. ನಿಮ್ಮಡಿ ಮುನಿವೆಡೆಯೊಳೆನು
 ಗಾವುದೊ ಕಡೆ ! ಮುನಿಗಳೊಂದು ಮೈಮೆಯೇನಿಟಿದೆ ? ಇಂತಿದನಲಾ
 ತುಂ ಇರುಳ್ ಕಂಡ ಬಾವಿಯೊಳ್ ಪಗಲೊಳ್ ಬಿಟ್ಟಂತೆ ಪೊಲ್ಲಮೆಯಂ
 ತಗುಳ್ಳಿ ದುರ್ಗತಿಗಿಟಿದೆ. ನಿಮಗಂ ದುರ್ಜನನಾದೆಂ. ಪತ್ತೇಂ, ಪಲ
 ವೇಂ ? ಒಲ್ಪುದುಂ ಕೊಲ್ಪುದುಂ ನಿಮಗಕ್ಕುವೆಂದು-ಕಾಲ್ಪಿಡಿವುದುಂ ;
 ಮುನಿಗಳ್ ಶಾಂತರಾಗಿ—ಆಯಾಯ್ತು. ಮೇಣೆಂದಿಗೆ ಬಟ್ಟಿವಿಡಿದು
 ಕಟ್ಟಾಯದಿಂ ಬಟುವೋಸ ರಾಮನಧ್ವರತುರಂಗಮಂ ತಡೆದು ನಡೆಗಿಡಿ
 ಸಯ್, ಮತ್ತಮೆಂದಿಗೆ ರಾಮಚಾರಿತ್ರಮಂ ಮನದಣಿಯೆ ಕೇಳ್ವೆ,
 ಅಂದಿಗೆ ನಿನಗೆ ವಿಮೋಚನಮಕ್ಕೆ ! ಅನ್ನೆವರಂ ನೀನಾತೋರ್ಪ ಕಾ
 ಡೊಳ್ ಮಾಯದ ರಕ್ಕಸನಾಗಿರ್ಪದೆಂದು ತೋಟು ತೊಜ್ಜಿದರ್.

ಸೌಮಿತ್ರಿ ! ಇಂತಿರೊಂದು ಬಿಜುನುಡಿಗೇ ಸೊಮ್ಮಟಾದು ಮೆಯ್ಯೆಟ್ಟು ಪಾರ್ವಂ ಕಕ್ಕಸದ ಬೊಮ್ಮರಕ್ಕಸನಾಗಿಯುಂ ಮಾಯದೊಂದು ಪಜ್ಜೆವಿಡಿ ದೀಕಾಡೊಳ್ ಸಂಚರಿಸಿಯುಮೀಗೀನಿಮ್ಮ ಕುದುರೆಯಂ ನಡೆಗಿಡಿಸಿದಂ. ನೀಮೀಗಡೆ ಪೋಗಿ ಹಯದ ಬಟಿಯೊಳ್ ನಿಲ್ಲು ಶ್ರೀರಾಮಾಚರಿತಮಂ ಕೇಳಿಸಲೊಡಂ ಬಾಡಬಂಗಂ ಬಾಡಬಕ್ಕಂ ವಿನೋಚನಮಕ್ಕುಮೆಂದು ಪೇಟ್ಟುನಂ ; ರಾಯನಣುವಂಗೀಬಗೆಯಂ ಬೆಸಸಿ ಕಳುಸಿದಂ. ಆಗ್ ರಾಮಭೃತ್ಯಂ ಕುದುರೆಯೆಡೆಗೆಯ್ದು ಪೋಗಿ ತಾನಜುತಂತು ರಾಮಕಥೆ ಯಂ ಬಣ್ಣಿಸಿ ಬಣ್ಣಿಸಿ ಪೇಟ್ಟುದುಂ ; ತಾಂ ತನಗೆ ಹಯಂ ತಡೆವಿಟ್ಟು ಪಾವಂತಂತು ನಡೆವಟ್ಟು ತನ್ನಿಚ್ಚೆಯಿಂ ಪೋಗಿ ಕಂಡು ಸಾಲಿಗಂ ಮೂ ಲಿಗನಾದೊಂದು ಸಂತಸದಿನಾಣ್ಣನೆಡೆಗೆಯ್ದೀವಿವರಮಂ ಬಿನ್ನಯಿಸಿದಂ. ಶತ್ರುಹನಾವಿವರಮಂ ಮನದೆಗೊಂಡು ಸುಮತಿಯ ಸುಮತಿಗಂ ಮುನಿ ಯಜುತಕ್ಕಮಣುವನ ಸಾಹಸಕ್ಕಂ ಹಯದ ಬಗೆಗಂ ಕಟ್ಟಿಚ್ಚರಿದಾಳ್ಳು ವುದುಂ ; ಮುನಿ ಭೋಂಕನೆ ಪುಷ್ಪಕಮನೇಜು ಪೋಪಾವಿಪ್ರನಂ ನಿಮ್ಮ ತ್ತಣ ರಾಮಕಥಾಶ್ರವಣದಿಂ ಪಾವನನಾಗಿ ಮುನ್ನಿನ ಪುಣ್ಯಲೋಕಕ್ಕೆ ಪೋಪನಿಬಿ-ಎಂದು ತೋಜಿದಂ. ಅದರ್ಕಾರಘುಜಾವರಜಂ ನಯದಿಂ- ಎಲೆ ದೇವ ! ಜೀವಿಗಾದಿಯೊಳಾವುಣ್ಯಲೋಕಾವಾಸಮೆಂತೊಡರ್ಚಿದುದಾ, ನತ್ತಮಾಗಳೇತರ್ಕಾಯ್ತಶಾಪಂ ? ಈಗಳ್ಳೇಣೋರ್ಮೆಯುಂ ಮುನ್ನಿನ ಸದ್ಗತಿಯೇತಜುಂ ದೊರೆಕೊಂಡುದು ? ಪೇಟಿನಲೊಡಂ ; ಶೌನಕಂ-ಪಿರಿ ದೇಂ ? ಮುಮ್ಮೆಯ್ಯ ಕರ್ಮಫಲಮಂತುಟು. ಅದಜುನೀತಂಗೀವಿಧಿ ಯಾಯ್ತು. ಜಗದೆ ಜೀವಿಗೆ ಪೂರ್ವಕರ್ಮವರ್ಮಮೇಗೆಯ್ದುಂ ಸಡಿ ಲದು ; ಸುಖದುಃಖಂಗಳ್ಳಿದು ತಮರ್, ನಿರಯಕ್ಕೆಜುನೆಟ್ಟು. ಅಡಿ ಗಡಿಗೆ ಬರ್ಪ ಕುತ್ತಕೆತ್ತಂ ಬಿತ್ತೀಕರ್ಮಮೆನುತೆ, ಕರ್ಮಿಗಳ್ಳೆ ನೇರಿ ಡುವ ಮಜುವುಟ್ಟುಗಳಂ ನರಕಂಗಳಿರವಂ ಬಿಯದಿಗಳಂ ಬನ್ನಂಗಳಮಿನಿ ಸುಟಾಯದಂತು ಸಮಂತು ನಿರವಿಸಿದಂ. ಶತ್ರುಹಂ ಮುನಿಯನೇಜಿಗಿ ಬೀಟಿಬಿಟ್ಟು ಸೇನೆವರಸು ಹಯದ ಬಟ್ಟಿಯೊಳೆ ತೆರಳ್ಳಂ.

ಮುದ್ದ-ಎನ್ನ ಕಣ್ಣಣಿಯೆ ! ಪೆಣ್ಣಣಿಯೆ ! ಮಜುಗೊಂಡ ಕುತ್ತಮ ಡಂಗಿ ಪದುಳಮಿರ್ಪ ತೋಟಿಯ ತೋಳ್ವಲನ ನರದ ಹಿಂಡಿಗೆಯ ಬಲೈಂ ತಂತೊಂದು ಬಲ್ಲಿಂ ಮೆಯ್ವರ್ಚಿ ತನ್ನಿಚ್ಚೆಯಿಂ ಮುಂತೆ ಮುಂತೆ ಪೋ

ಪೋಷ ಕುದುರೆಗೆ ತಿಂಗಳೆಂಟಾಗಲೊಡಂ ಅಂಗವಂಗಾದಿದೇಶಂಗಳ್ ಕಂ
 ಗೆಟ್ಟು ಕಪ್ಪಂಗೊಟ್ಟು ಸಿಂಬಟ್ಟೋಲಯಿಸುತ್ತೆ ಬರುತುಮಿರ್ಪುದುಂ ;
 ಮುಂದೆಸೆಯ ಕುಂಡಲಪುರಂ ಮಲೆದು ನಿಂದುದು. ಸುತ್ತೇಂ ಸುರ್ಕೇಂ ?
 ಶ್ರೀರಾಮಚಂದ್ರಮನಂ ಕಣ್ಣಾಜಿ ಕಾಣೊಂದು ಬಯಕೆ ಬೆಟ್ಟತಿಸಿನ
 ನಾಗಳುಮಾಲಿ ಪೀಲಿಯಸ್ಸಿನೆಗಂ ಬಿಡದೀಪಂಬಲಿಂ ಬೆಂಡಾಗಿ ಕಂದುನಗೆ
 ಯಿಂ ನಂದಿ ಪೊಂದುಗುಂದಿಸರ್ ಪುರದಧಿರಾಜಂ ಸುರಧರಾಜಂ ತಾನೋಲಗ
 ದೊಳಿಸರ್ ನ್ನೆಗನೊರ್ಮ ರಾಜನೊಂದು ಭಕ್ತಿಯಂ ಪುಕಿಸವೇಟ್ಟುದೆಂದು
 ಜನಂ ಜನದಿಂ ಕಿಜುವರೆಯದೆಳದವಸಿಯೊಂದು ರೂಪಂದಾಳ್ವಿ ಬಿಮ್ಮ
 ನರಮನೆಗೆಯ್ದಂದಂ. ಅರೆಗೆಂಪಿಡಿದ ಮುಡಿದ ಜಡೆಮುಡಿ ಬಾಂಗೂಂದ
 ಲನ ಕಪರ್ಧಮಂ ಕೀಲ್ಪಾಡೆ, ಪಲಗೆವಣೆಯ ಬಾಮದ ಕೊಂಕಿನ ಭಸಿತ
 ಲೇಖಿ ಬೆಳ್ಳಕ್ಕದ ಬಿದಿಗೆಯ ಚಂದವನೊಂದಂದದ ತಿಳಿದ ಕಳೆಯನಿಲು
 ಕೆಯ್ಯೆ, ತುಂಬಿ ತುಳ್ಳುವ ಮೊಗದ ಮೊಗಂಬಡೆದ ಸೊಬಗು ಪದ್ಮಸದ್ವನ
 ಮೊಗಸಿರಿಯನೆಡವುತೆಡೆವನಾಡೆ, ಪೊದೆದ ದುಗುಲಂ ರಣನಿಶಾಟಗಣ
 ದಿಶಾಪಟಮಲ್ಲನ ಚೆಲ್ವಿನ ಬೆಳ್ಳಟ್ಟಿಯಂ ಪಟಾಯೆ, ನಿಜುವಿದಿಡುಟ್ಟ
 ಪಟ್ಟುಡೆಯಂದಿನ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮಮೂರ್ತಿಯ ತೆಳ್ಳಿನ ಪೊಗರ ನಿಗರದೊಳ್ಳುಡೆ
 ಯಂ ತಟ್ಟಿಸಿ ಕಟ್ಟಿಸಿ ಮುಟ್ಟಿಸೆ, ಕೊರಲೊಳೊಪ್ಪುವಚ್ಚ ಪೊಚ್ಚಚ್ಚ ಸರಂ
 ಮುಕುತಿನೆಣ್ಣು ಸಿಂಗೊರಲ ಕರ್ಮಣಿಸರಮನಡಿಗೊತ್ತೆ, ತನ್ನೊಂದು ತೇಜ
 ಮೋಜೆಯಿನೋಲಗಸಾಲೆಯೊಳ್ ಪಳಂಚಲೆಯೆ ಬಂದ ಕಪಟವಟುವಂ
 ವಟುವಂ ಕಂಡಿರದಿರೆಲ್ಲ ಬಟುಸಾರ್ದು ಕಾಲ್ವಿಡಿದು ಕೆಯ್ವಿಡಿದು ಕರೆದು
 ಯ್ದು ತನ್ನ ಪೊನ್ನಗದ್ದುಗೆಯೊಳ್ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ವಿಧಿಯಿಂ ಪೂಜಿಸಿ ಮ
 ತ್ತಂ ದೈನ್ಯದಿಂ—ಅಪೂರ್ವಂ ನಿಮ್ಮಡಿ ಬಿಜಯಂಗೆಯ್ವಿರೇಂ ನಿರಪಿಪ್ಪ
 ದೆಂದು—ಬೆಸಗೊಳ್ಳುದುಂ ; ಕವಡುದವಸಿ— ಎಮ್ಮದಿಗರೇನೆತ್ತಮಿ
 ಕುಂ ಪೋಕುಂ. ಮನಮೊಲ್ದೆಡೆಗೆಯ್ವ ಸದ್ಧರ್ಮಮಂ ಬೋಧಿಸಿ
 ಹಿತೋಪದೇಶಮನಜಾಯೆ ಪೇಟ್ಟುದೊಂದೆ ನೇಮಮೆನುಗಂತದುಕಾರ
 ಣಂ ನೀನೆಮಗೆ ನನ್ನಿಯ ನೇಹಗನಿಸಿನಂ ನಿನಗಮಂತಿರೆ ಧರ್ಮರಹಸ್ಯ
 ಮನೊರೆವೊಡೆಂದೆ ಬಂದೆನೆಂದಂ. ಅನುಡಿಗೆ ಸುರಥಂ— ಏಜಾದರ್ಗಿಂ
 ತುಟೊಂದು ಮೈಮೆ ಗಡ ! ಏನೆಂಬ ಕೂರ್ಮೆಯೊ ಲೋಗರೊಳ್ !
 ಅಜಮೆ ತಾನಿತೊಂದು ಮೆಯ್ಯೆತ್ತು ಬಂದುದಾಗದೆ ! ಇಂದಿಗೆ ವಲಂ

ಧನ್ಯರೆವು. ಆದೊಡಮಿಂತಟಮಟಿಸಿ ನೋಯಿಪೊಂದು ಪುಟ್ಟುಟುವಟು
ವೆಂಬೀಕೋಟಲೆಯಿಂ ಮುಕ್ತನವ್ವಂತಿರೆನಗೆ ಬಟ್ಟೆಯಂ ತೋಟ !—
ಎನೆ ; ಮಾಯದ ಜವನಿಕೆಯ ಜವಂ ಕಿಜುನಗೆಯಿಂ—ಎಲೆ ನಾ
ಡೆಟುಯ ! ಪುಟ್ಟದೆ ಪೊಂದದೆ ಸುಖಮೆಂತಿಹಸರಂಗಳೊಳ್ ದೊರೆ
ಕೊಳ್ಳಂ ? ಮುಕ್ತಿಯೊಳೇನುಂಟು ? ಲೋಕಮಿಂತಿಬೆಮೆಯಂ ನಿರ್ಜೆ
ಮಿತ್ತಮಗ್ಗದ ಸಗ್ಗದ ಸೊಗಮಂ ಪಾಲ್ಗುಡಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಮದಜುಂ
ನಿಮಗೆ ಸೇಟ್ಟು ಧರ್ಮಂ ಕರ್ಮಂ. ಕರ್ಮದಿನೆ ಇಂದಿರಂ ದೇವರ್ಕ
ಳೊಡೆಯನಾದಂ, ಬೊಮ್ಮಂ ಪೂವೊರ್ಕುಟನ ಗಂಗಾವರ್ತಸನಾಭಿ
ಯೊಳ್ ನಾಭಿಯೊಳ್ ಪುಟ್ಟಿಯುಂ ಸತ್ಯಲೋಕಕ್ಕೊಡೆಯನಾದಂ, ತಗ
ದೇರಂ ನೇಣ್ಣಿಯ್ಯಂ ಮುಂತಪ್ಪರ್ ದೆಸೆವಳರಾದರ್. ಪತ್ತೇಂ, ಪಲವೇಂ ?
ಸರ್ವರುಂ ತಂತಮ್ಮ ಸತ್ಯರ್ಮದಿಂ ಸೊಗಮನುಂಬರ್. ನೀನುಂ ಸಡ
ಗರದಿಂ ಜನ್ಮಂಗಳನೆಸಗಿ ಸತ್ಪಾತ್ರದಾನಂಗಳಿನಲ್ಲಿ ದೆಸೆಮುಟ್ಟಿ ಜಸದಿಂ
ವೆರ್ವೆವಡೆದಲ್ಲಿ ದುರ್ಲಭಸ್ವರ್ಗ ಸುಖಲಾಭಮಂ ಪಡೆವುದೊಳ್ಳಿತು—ಎಂ
ಬುದುಂ ; ರಾಜಂ—ಜೀಯ ! ಇಂತಿದೆನ್ನ ಮನಕೆ ಸೇರದು, ಬಾರದು.
ಕರ್ಮಂಗಳತ್ತಣಿಂ ದೊರೆಕೊಳ್ಳ ಸುಖಂ ಭಂಗುರಮಲ್ಲೆ. ಇಂದ್ರಂ
ಗಂ ಕರ್ಮಫಲಾನುಭವಂ ಮುಡಿಯಲೊಡಮೊಡನೆಯೆ ಪತನಮಿರ್ಕು
ಮುಂತಿರೆ ಬೊಮ್ಮಂಗಂ. ಅದಜುನಿದಾಗದಾಗದು. ಮುಕ್ತಿಯನೆ
ಬಯಸುವೆಂ—ಎಂದುಸಿದರ್. ಅದರ್ಕಾತಾಪಸಂ—ನೀನುಂ ಬಜುದೆ
ಬೆಮೆಗೊಳ್ಳದಿರ್. ಮರುಳರ್ಗಕ್ಕುಮೀಬಗೆಯ ಜಾನಂ, ನಿನ್ನನ್ನರ್ಗ
ಸತ್ಯರ್ಮಫಲಮೆ ಫಲಂ ವಲಂ. ಮುನ್ನಿನ ರಾಯರ್ ಕರ್ಮಂಗಳೆಂ
ನಾಕಮನೇಜು ಸುರಸನೊಳ್ ಬಲದೆ ಗದ್ದುಗೆಗೊಂಡು ಸುರವೆಂಡಿರಿಂ
ಸೇವಿಸಿಕೊಂಡರುಂಟು. ಅದುಕಾರಣಂ ಕಣ್ಣಿಗಡಿನ ಮುಕುತಿಯ ಯು
ಕುತಿಯಂ ಪಾರದೆ ನಿಜದಿಂ ದಾನಧರ್ಮಂಗಳಿಂ ಸಗ್ಗದ ಮುಂಬಾಗಿಲ
ಸೇರಗುಟಾಯಂ ಮುಜುವಂತುಟಾಗಿಸೆನಲ್ಪೊಡನೆ ಜನಸಂ— ಒಡಬಡೆ
ನೊಡಂಬಡೆಂ. ಈನಿನ್ನ ಕವಡುನುಡಿಗೆ ನೀನೇವೂರ ಕೊನೆಯ ತಿರುಕ
ದವಸಿಯೊ ? ಮುನ್ನಿನ ರಾಯರ್ ಕರ್ಮಫಲಾನಾಪ್ತಿಯುಂ ಸಗ್ಗಮಂ
ಪೊಕ್ಕರುಂಟು ; ನಿರಯಕಮಿಟಿದರುಂಟು. ಪಾಲ್ಗೊಡ ಕರ್ಮದಿ
ನೇಂ ? ಶ್ರೀರಾಮನ ಧ್ಯಾನಮೊಂದೆ ಮುಂದುಂ ಹಿಂಧುಮೆಂದುಮೆಂದಂ.

ಆಗಲೆ ಮುನಿ ತಾಂ ಕಟ್ಟಿಚ್ಚರಿಗೊಂಡನಂತೆ—ಆವನೊರ್ವಂ ರಾಮಂ, ಆತನ ಧ್ಯಾನದಿಂ ಭಕ್ತಿಯಿನೇಂ ಮುಕ್ತಿ ? ಮರ್ತ್ಯರ ಧ್ಯಾನದಿಂ ಮರ್ತ್ಯರ ಮುಕ್ತರಪ್ಪರೆಂತೋ ! ನಿನಗೆಗ್ಗಂಗಿನಿತೊಂದು ಜ್ಞಾನಮಾರ್ಗಮಂ ಬೋಧಿಸಿದ ಮರುಳಂ ಪೆಪನೊರ್ವನಾವನೋ ! ಎಲೆ ರಾಯ ! ಎನ್ನಂ ಮನ್ನಿಸು ! ಎನ್ನುಪದೇಶಮಂ ಲಾಲಿಸು ! ಹರಿಯೆಂದುಂ ಹರನೆಂದುಂ ರಾಮನೆಂದುಂ ಕಾಮನೆಂದುಂ ಪುರ್ಚುಗೊಳ್ಳದೆ ನಿನ್ನ ಪೂರ್ವಜರೆಂತಂತು ಸುಖದಿಂ ಬಾಲ್ಯದು ಕರಂ ಮೇಲೆಂಬುದುಂ ; ಕಡುಮುನಿಸಿಂ ಕಿಸು ಗಣ್ಣೆ—ಎಲೆಲೆ ಧೂರ್ತ ! ನೀಂ ಮುನಿಯಲ್ಲು. ಎಮಗೀಬಗೆಯೊಂದು ಪದೇಶಂಗೆಯಲ್ ಬಂದ ನೀನಂದಿನ ಕಾಲನೇಮಿಯಕ್ಕುಂ. ಶ್ರೀರಾಮ ನಂ ಪಟುವ ನಿನ್ನೀಕೊನೆನಾಲಗೆಯಂ ಕೂರಸಿಯಿಂ ಪೋಲಲ್ವೇಡಾ ! ವಿಭೀಷಣಾದ್ಯರಾವನೊಂದು ಜಾನದಿಂ ನಿಶ್ಚಲಪದವಿಯಂ ಪಡೆದರೆಂದು ಬಗೆಯದ ಕಡುಕೂಟನನಿವನಂ ನೂಂಕಿ ಕಳೆಯದೇಂ ಮಾಣ್ಣರೆಂದು ಗುಡಿಗುಡಿಸಿ ಜಡಿದು ತನ್ನಾಳ್ಳಳಂ ನೋಲ್ಪುದುಂ ; ಅಹಂ ತಾನೆ ಮೆ ಯ್ತೋಲು—ಎಲೆ ಜನಪ ! ಮೆಚ್ಚಿದೇನಿನಿನ್ನದೃಢಭಕ್ತಿಗೆ. ಆಂ ಜವಂ. ಇಂತಿವಟುಗೊಂದು ಪಡಿಸಣದುಜ್ಜುಗದಿನೆ ಬಂದೆಂ. ನಿನ್ನಿನಾವನನ್ಯಂ ಧನ್ಯಂ ಭವದ ಭಯಂ ಪಿಂಗುವೊಡಂತಿದೊಂದೆ ಬಟ್ಟೆ ಲೇಸು ಲೇಸಯ್, ನಿನ ಗೇತಟುಕುಂಟು ಬಯಕೆ ಪೇಟ್, ಕುಂದದೆ ಸಲಿಪೆಂ—ಎಂಬ ಧರ್ಮ ರೂಪನಂ ಮೂಜುಂ ಸೂಚಿ ಬಲವಂದಡಿಗೇಜಿಗಿ ಕೆಯ್ಯಳಂ ಮುಗಿದು— ಜೀಯ ! ಗಾವಿಲದವಸಿಗೆತ್ತಿ ನಿರ್ಣರಂ ನಿಮ್ಮಂ ಬಯ್ತೆಂ. ದೇವರೆಂ ದಜುತೆನಿಲ್ಲಂ. ಎನ್ನೊಂದು ಪೊಲ್ಲದ ಗೆಯ್ಯೆಯಂ ಮುಟುವುದು, ಕಾವುದು. ಮೇಣೆನ್ನೊಳ್ ಕೂರ್ತಿರಪ್ಪೊಡೆ ಬರ್ದಿನ ಪೊರ್ದಿನ ಮುನ್ನಮೆ ಶ್ರೀರಘು ನಾಯಕನಂ ಕಣ್ಣಾಟು ಕಂಡು ಧನ್ಯನಪ್ಪಂತು ವರಮಂ ಕರುಣೆಪುದು— ಎಂದು ಸುರಧಂ ಸೆಪಗನೊಡ್ಡಿ ಬೇಡಿಕೊಂಡಂ. ಈ ನುಡಿಗೆ ಯಮಂ— ನಿನ್ನಾಣೆ ನಿನ್ನಂ ಪಗೆಯೆಂ. ನೀಂ ನಿಚ್ಚಟದ ರಾಮಭಕ್ತನಿರ್ಪಿನಂ ಕಿಟು ದಾನುಂ ದಿನಕ್ಕೆ ರಾಘವಂ ತಾನೆ ಬಂದು ಮೆಯ್ಯೋಲಾಯುಂ ಬೇಡಿದಿ ಷ್ಪಾರ್ಥಂಗಳನಿತ್ತುಂ ಪೋಪನಿವಟುಕುಳ್ ಸಂದೆಯಮುಣಮಿಲ್ಲಮೆಂದು ಸಂತಮಿಟ್ಟು ತಾನಂತರ್ಹಿತನಾದಂ ಗಡ. ಇಂತೆಂಬ ಕತೆಯಂ ಸುಮತಿ ತನ್ನಾಣ್ಣಂಗೆ ಬಿತ್ತರಿಸಲೊಡಂ ಶತ್ರುಹಂ ತಲೆದೂಗಿ ಮುಂತಣ ಕಜ್ಜ

ದುಜ್ಜುಗಳೆ ಮಂತಣದೊಳಿಪ್ಪುದುಮತ್ತಲ್ ಹಸುವಂ ಬಂದಿಗೊಂಡ
ಪೊಟಲ ತಳವಾಪರೊಮ್ಮೊಗಂ ಕಟ್ಟೊಲಗದ ರಾಯನೆಡೆಗೆಯ್ದುದು
ನಾಡಂ ಪುಗುತಂದ ಬಾಡಬದಿರವನೊಕ್ಕಣಿಸಿ ಪಣಿಯೊಳೊಪ್ಪಿದೊರ್ಲೆ
ಯನೊಪ್ಪಿಸಿ ತಾಮಾಣತಿಯಂ ಪಾರುತುಮಿರ್ಪರಾದರ್. ಇಂತಾಗ
ಲೊಡಂ ಸುರಥಂ ತಳಾಪರಿತ್ತ ಕಟ್ಟೊಲೆಯಂ ತಾನೆ ಬಿಡದಾಮೂಲಾ
ಗ್ರನೋದಿ ನೋದಂಬಿತ್ತು ತನಗೆ ತಾಂ— ಕಡುಲೇಸಾಯ್ತು.
ಪುಸಿಯಾಗದಾಯ್ತಂದು ಬಂದ ಧರ್ಮರೂಪನೊಂದಮರ್ದುನುಡಿ !
ಎನ್ನಂ ಕಾವ ಬಗೆಯಿಂ ಮುಂತಟ್ಟಿದನಕ್ಕುಂ. ಏಂ ಕರುಣಾಕರನಾಗನೆ
ದೇವಂ ! ಇರ್ಕೆ ! ರಘುಕುಲನಾರ್ಥಿರಾಕಾಶಶಾಂಕಂ ತಾನೆ ಮೆಯ್ಯೋ
ಪುವನ್ನೆಬರಂ ಕ್ಷತ್ರಿಯರ ಪಂತಮಂ ಬಿಡದೆ ಬಿಡದೆ ಹಯಮಂ
ಕಟ್ಟಿ ಕಾದುವೆನೆಂದು ನೀಡುಂ ಬಗೆದು, ತನ್ನ ಪಡೆವಳರಂ ಬರಿಸಿ,
ದಂಡಂ ಬಂಡಣಕನುವಪ್ಪಂತು ಸಾಪಿಸಿ, ಚಂಪಕನೋಹಕರ್ ಮುಂತಪ್ಪ
ಪದಿಂಬರ್ ಕುವರವೆರಸು ತಾನುಂ ಬದ್ಧದಿಂ ಯುದ್ಧಸನ್ನದ್ಧನಾದಂ.
ಇತ್ತಲ್ ಶತ್ರುಹಂ ತಾನೆ ತನಗೆ ತಪ್ಪಿಸಂದು ಬಂದು— ಅಂತವೊಡೆ
ಮಗಾರಾಯನೊಳ್ ಕಾಳೆಗಂ ಸಲ್ಲದು ಪೊಲ್ಲದು. ತನ್ನವನಂ
ನೋಯಿಸಿದರೆದೆಮ್ಮನಣ್ಣಂ ಮುನಿಗುಂ. ಅದಜುನೀಬಗೆಯನೆಮ್ಮೊ
ಳೊರ್ವನಂ ದೂದಟ್ಟಿ ರಾಯಂಗೆ ತಿಳುಪಿ ಹಯಮಂ ತರಿವುದೆಮಗ
ಕ್ಕುಮೆಂದು ಬಗೆದಂದು ಸುಮತಿಗೊರೆವುದುಮಾತನುಮಂತಿರೊಡಂ
ಬಟ್ಟಂಗದನನಿವಜುನಿ ನೀಯೊಗಿಸಿ ಕಳೆಪಿದರ್.

ಅಂತಪ್ಪುದುಮಾಗಳುರ್ಕಿನ ಸೊರ್ಕಾಳ್ತನದಿಂ ನೀಳ್ತಂದಂಗೆ
ದನಂದಿನ ರಾವಣನೆಡೆಗೆಂತಂತು ಕಡುಪಡಗರದಿಂ ದೂದೆಬ್ಬಿನಂದು
ರಾಯಂಗೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡು ಪಸಾಯನಮನೊಪ್ಪಿಸಿ ಮನ್ನಣೆಗೊಂಡು
ಸಮುಚಿತಾಸನದೊಳ್ ಕುಳ್ಳಿಪ್ಪುದುಂ; ಬಿತ್ತರದ ಬಿತ್ತರಿಗೆಯೊಳೊತ್ತರದ
ಗಾಡಿಯನೊಪ್ಪಿದ ರಾಯಂ— ಎಲೆ ಬೀರ ! ಎತ್ತಣಿನೀಪಾವುಡಂ ?
ನೀನಾವನಾರವನೇನುಂಟೆಮ್ಮೊಳ್ ನಿನಗೆ ಕಜ್ಜಂ ? ಪೇಟುಂದೊಡೆ—
ಎಲೆ ಮಾರಾಯ ! ಮುನ್ನಂ ಕೇಳ್ತುಂಟೆ ದಶಕಂಠನ ಕಂಠನಾಳಂಗಳಂ
ಕೊಳ್ಳಿಪ್ಪುಳೆಯಪ್ಪಿನೆಗಂ ಸದೆದು ಕೊಂದು ಕಳೆದ ಶ್ರೀರಾಮಾರಾಮನಂ
ರಾಮನಂ ? ಅತನಡಿಯಚ್ಚುಳಾಯ್ತುನಂಗದನೆಂ. ದೇವರ್ ಜಗಮಂ

ಕಾವರೆಂಬೊಂದಗ್ಗಲಿಕೆಯಂ ಜನಕೆ ತೋಟಾಪ ಬಗೆಯಿಂ ಬೇಳ್ವರಕ್ಕುಂ. ಅದಜಾನವರ ಯಜ್ಞೇಯಾಶ್ವಂ ನಿಮ್ಮ ನಾಡಂ ಪುಗುತರ್ಪುದುಂ, ನಿಮ್ಮನರ್ ಕಟ್ಟಿದರ್ ಗಡ ! ಅದುಕಾರಣಮಾಕುದುರಿಯ ಬೆಂಗಾಸಿನ ದಕ್ಕಡದ ಗಂಡುಗಲಿಗಳ ಗಂಡಂ ರಾಘನಾವರಜನೆನ್ನನಿಂತು ಪೇಟ್ಟಿಟ್ಟ ದನೆಂತೆನೆ:— ನೀಮೆಮ್ಮಂದಿಗರಿರ್ಪುದುಂ ರಣಕಂ ಪಣಕಮಾಸೆನಾಡದೆ ಹಯಮಂ ಬಿಟ್ಟು ಕಪ್ಪನುಂ ಕೊಟ್ಟು ನೆರೆನಾಲ್ವುದು ಕರನೊಳ್ಳತ್ತು; ಬಜಾದೆ ದೇವರೋಳ್ ಪಗೆದು ಇಹಕಂ ಪರಕಂ ಬೆನ್ನಾಗದಿರಿಂ. ಇಂತಿದಂ ಬಗೆಯೊಳೊರೆದು ಮೇಲಣ ಕಜ್ಜಮಂ ಕಾಣ್ಬುದು ಲೇಸು— ಎಂದಂ.

ಈಪರಿಯಿಂ ಕಂಚುಮಿಂಚಾಗಿ ನುಡಿದಂಗದನ ಪೊಂಗದ ನುಡಿಗಳನಾಲಿಸಿ ಸುರಥಂ— ಅಪ್ಪುದಪ್ಪುದು, ಬಲ್ಲಿಂ ಬಲ್ಲಿನಾಜಗದ ದೈವನುಂ. ಪಗೆಯಂ ಬಗೆಯೆಂ. ಕೇಳೊಡಂತಿದೊಂದು ಬಿನ್ನಪಂ. ದೇವರಡಿಯೊಳ್ ತಾಂ ಪೇಟ್ಟುಂತು ತನ್ನ ಹಯಮಂ ತಾನೆ ಬಂದು ಕೇಳೊಡಾಗದೆ ! ಕಾಣ್ಕೆಯಂ ಕಪ್ಪನುಂ ನಾಡಂ ಬೀಡಂ ವಸುವನಸು ವನೊಡಲನೊಡಮೆಯುಮನೆಲ್ಲಮುಮನೊಪ್ಪಿಸೆನೆ ! ಆದೊಡೆನ್ನೆವರಂ ಶ್ರೀರಾಮಂ ತಾನೆ ಮೆಯ್ಯೋಜಂ ಬಾರನನ್ನೆವರಂ ವಾಜಿಯಂ ಸಾಜದಿಂ ದೀಯೆಂ ಬೀಯೆಂ. ಮಿಕ್ಕುಟಾದ ನಿಮ್ಮ ಸೊರ್ಕುಜನ್ಮನಿಗರಂ ತಿಕ್ಕಿ ತೆಕ್ಕೆಯಾಡುವೆನಿಂತಿದು ದಿಟ್ಟಮೆಂದಂ—ಆಗಳಂಗದಂ. ಏನೈಯ ! ಪೊಂದುವ ಸಂಧಿಯ ನುಡಿಗಳನಾಡದೆ ಸಲ್ಲದ ನಿಲ್ಲದ ನಾಡ ನುಡಿಗಳನೆಮ್ಮನರ್ ನೋವಂತಿರೆ ಸುಡುವಾತುಗಳಂ ಗಿಬಿರುವಯ್ ! ಏಂ ಲವಣಾಂತಕಂ ಸಾಲನೆ ! ಪುಷ್ಪಲಾದ್ಯರ್ ಸಾಲರೆ ! ಆಂ ಸಾಲೆನೆ ! ಇದಜಾಂ ನಿನಗೆ ಸುಖವಾಗಲಿಯದು, ಅಂತು ರಾಮನನೆ ಕಣ್ಣಾಜಿ ಕಾಣಲ್ಕೆಂದು ಬಯಸುವೆಯಪ್ಪೊಡೆ ಎಮ್ಮನೊಡೆವೆರಸಯೋಧ್ಯೆಗೆಯ್ತರಲೊಡಂ ಕಂಡು ಪಾವನನಾಗಲಕ್ಕುಂ. ಚಿಃ ! ಮರುಳೆ ! ದೇವರ್ ನಿನ್ನೆಡೆಗೆ ಬರ್ಪುದುಂಟೆ ! ಬಾರರ್. ಅದುಕಾರಣದಿಂ ದೇವರ್ ಮುನಿಯದ ಮುನ್ನಂ ಅನುಜಶತ್ರುಹನ ಶರಹತಿಗೆ ನೋಯದ ಮುನ್ನಮಗ್ಗದ ಪುಷ್ಕಳನ ಕವಲಂಬಿನಿಸುಗೆಗೆ ಗಾಲುಗಿಡದ ಮುನ್ನಮಣುವನ ಸಿಂಹಗರ್ಜನೆಗೆ ಬೆಬ್ಬಳಿವೋಗದ ಮುನ್ನಮೆನ್ನ ಗುರ್ದಿಂ ಬರ್ದದ ಮುನ್ನಮೆಂತಾನುಮೆ

ಮೃನರಂ ಕಂಡು ಮಜಿನಾಬ್ಬದು ಮೇಲೆಂದು ಸಭೆ ಬಿಲ್ಲುಂಬೆಜಿ
ಗಪ್ಪಂತು ಜರ್ವಿ ಬೆಸೆದು ನುಡಿವುದುಂ; ಮಾರಾಯಂ ಪಿರಿದುಂ
ಕನಲ್ದು—ತೆಗೆತೆಗೆ ನಿನ್ನ ಶತ್ರುಹಗಿತ್ತುಹರಂ ! ಮುಕ್ಕಣ್ಣನೆ ರಣ
ದೊಳಿರಿದೊಡಂ ಬಗೆನೆನೆ ? ನಿಮಗಂ ದೇವರ್ಗಂ ನಯಕಂಜುವೆನಲ್ಲದೆ
ಭಯಕಲ್ಪು. ಅಂತಾಗದಂದು ನೀನು ಬಿಲ್ಲುಳ ಬಿಲ್ಲುಳರಪ್ಪಿನಂ
ನೊನೆಯೊಳೆ ಹಯಮಂ ಕೊಳ್ಳುದು, ರಾಮನಂ ತೋಜದೆ ಸಂಧಿ
ಗೊಂದೆಂ. ಬಿಣ್ಣುಡಿಗಿ ಬೆಜಿಗಾಗೆಂ. ಇದು ಸಿದ್ಧಂ ಬದ್ಧಮೆಂದು
ಪೂಣ್ಣು ನುಡಿದು ಬಂದ ನಿಯೋಗಿಯಂ ಪಿಂತಟ್ಟಲೊಡಂ ; ವಾಲಿಪುತ್ರ
ನಿಜ್ಜೆ ಪಚ್ಚೆಯಾಗಿ ಚೆಚ್ಚುಲದಿಂ ಬಂದು ತನ್ಮಾಣ್ಣುಂಗಿಂತಿದಂ
ಕೇಳಿಸಿದಂ.

ಬೀರದೇವ್ವಿಗೆ ತಮಗಾನುಡಿಯೆ ಗುಡಿಯಾಗಿ ಆಕೆನಾಳರೈರ್
ಕಲಿಯಾಗಿ ಕಣೆಯ ದೊಣೆಯ ಕಲ್ಲ ಬಿಲ್ಲ ಬೆಟ್ಟಿನ ಮುಟ್ಟಿನ ಮರನ
ಗಿರನ ಪೊಜಿಯೊಳೆತ್ತಿನಡೆದು ಮತ್ತಮೆತ್ತಂ ಮುತ್ತಿ ಗರ್ಜಿಸಿದರ್. ಆ
ಗರ್ಜನೆಗೆ ಮುಂಗಾರ ಸಿಡಿಲ ಗರ್ಜನೆಗೆ ಮೊರೆದು ಮುಜುದೇವ್ವ ಸಿಂಗ
ನಂತೆ ಬೊಬ್ಬಿಡುದುಬ್ಬೆಟ್ಟು ಸರಥಂ ಸುರಥಂ ದಂಡಂ ಕೊಂಡು ದಾ
ಟುಡುವ ದೆಖ್ವುಳದ ದಕ್ಕಡಿಗರಂ ತಲುಬಿ ನಿಂದಂ. ಅನಿತಜೋಳ್ ಸಹ
ದೇವ ಭೂರಿದೇವ ರಿಪುಂಜಯ ಪ್ರಮುಖ ಪುತ್ರವರ್ಗಮುಂ ಮಂತ್ರಿವರ್ಗ
ಮುಂ ಮೂಲಬಲಂಬೆರಸು ಬೆಂಬಲನಾಗಿ ಬಂದೊದವಿದರ್. ಆಗರ್ಕ
ಡೆಯೊಳಂ ನಿಡುಗೋಲ ಬಲ್ಲರಿ, ಬೋಜಿಯಂಬಿನ ಸೂಚ್ಚರಿ, ನಿಡು
ಗಲ್ಲ ಮೆಲ್ಲರಿ, ಬಡಿಗೋಲ ಜಿಡಿ, ಪೊಯ್ಯರನ ಪೊಯ್ಯುಟಿ, ಬಟ್ಟುಕೈದಿನ
ದಿಟ್ಟುಸೋನೆ ಎತ್ತಂ ಕಜಿದತ್ತು. ಇಂತಪ್ಪುದುಮುರ್ಕಿನ ಕೇಣಿಯ
ಚೂಣಿ ಸೊರ್ಕುಂಜರ್ಕಾಗಲೊಡಂ ಕಂಡು ಮಿಂಡೆಟ್ಟ ಪಡೆವಳರೈರುಪವ
ಣಿಸಿ ಮುಂಬರಿದೊಡ್ಡಿ ನಿಂದರಾಗಿ ಕಾದಿ ಮೋದಿ ತಾಂ ತಮಗೆ
ಜವಹುರದ ಪಡಿವಳರಾದರ್. ಈಗರ್ವಕ್ಕುದೊಳತಿರಥರ್ಗರ್ಧರಥರ್ಗಿ
ಮಹಾರಥರ್ಗಿ ತಂತಮ್ಮೊಳ್ ಪೊಣರ್ಕೆ ಗಡ ! ರಿಪುಂಜಯಗೆ ವಿಮಲಂ
ಸಾಟಿ, ದುರ್ವಾರಂಗೆ ಸುಬಾಹು ಪಾಟಿ, ಹರ್ಯಕ್ಷಂಗೆ ನೀಲರತ್ನಂ
ಹೋಟಿ, ಬಲನೋದನಂಗದಂಗಣೆ, ಸಹದೇವಂಗೆ ಸತ್ಯನಂತಂ ತೋಣೆ.

ಇಂತೋರಗೆಯಿಂ ತಾಮುಟ್ವಾಗೆ ಕಾದುತಿರಲೊಡಮತ್ತಲೊಂದೆ

ಡೆಯೊಳ್ ತನ್ನೊಂದು ಪನ್ನತಿಕೆಯಿಂ ಪಡಿದಬವನುನುತಿಯುತಿಯುತೆ
 ಬೀದಿನಿಯುತೆ ಬರುವರುತುಮಿರ್ಪ ಚಂಪಕನನಿರ್ದಿಚ್ಛ ಕೋಲ್ಗುಜಿದು
 ಪುಷ್ಪಲಂ—ಎಲೆಲೆ ಗಬ್ಬದುಬ್ಬರದ ಗರುಡಿಯ ಬೀರ ! ನೀನೇವೂರ ರಾ
 ಯಗುವರನೊ ? ಕೆನ್ನನಿರದೆ ಬಿಡದೆ ಪೆಣರೊಡಮೆಯ ಜನ್ನದಸುವಂ
 ಪಸುವಂ ಕವರ್ವ ಕಿತನರೆಂತಂತು ಬಲ್ಲಿಂ ಕೊಂಡುಯ್ದ ನಿಮ್ಮವರ್ಗೆ ನೀಂ
 ಗಂಡನೆ ! ಬಂಡನೆ ! ನುಡಿ ನುಡಿಯೆಂದಂ. ಆಸೊಲ್ಲಂ ಪುಲ್ಲಂಬಗೆದು
 ಪಲ್ಲಮುನುಡಿಯೊಂದಾಯತಿಯಿಂ ಮಿಕ್ಕುಮೀಟು ಪೊಕ್ಕುಜಿದಟ್ಟಿಯಂ ಮು
 ಟ್ಟು ಮುಜಿದು ಮುಂಡಮಂ ದಿಂಡುರುಳ್ಳು ರುಂಡಮಂ ಸೆಂಡಾಡಿ ಕರ್ವಿ
 ನಾಲೆ ಕರ್ವನೆಂತಂತು ಪಿಟಿದು ಮುಳಿದು ಮುಂದೊತ್ತಿ ಪೋಪನಂ
 ಕೋಪದಿಂ ತಜುಬಿ ಮತ್ತಮೆಂಗುಂ. ಓ ! ಓ ! ಗರುನಾಯ ಬಲ್ಲಡ
 ಸುಗಾಟ ! ನುಡಿನಗೆ ನುಡಿಯದುಸಿಕನೆ ಪೋಪ ಪೆರ್ನೆಯದೊಂದು
 ಪೆರ್ನೆಯ ! ಪಡಿನುಡಿಗುಡವೇಡಾ ! ಬಲ್ಲುಳ್ಳೊಡೆನ್ನನ್ನರೊಳ್ ತೋ
 ಳದೆ ಆಜದ ಬಾರದ ಬಜುಬಡವುಬಣಗುಗಳಂ ಕೊಂದೆಂ ತಿಂದೆನೆಂದೊ
 ಡೊಂದು ಕಾದಾಳ್ತನಮೆ ! ಮತ್ತಂ ಮೇಣುಮಂತದನೊರ್ವ ನಿನ್ನಂ
 ಕೇಳ್ವೆಂ. ನೀನಾವನೇವಂ ? ನಿರ್ನೆರಮೆಮ್ಮಂ ತಿಣುಕಿ ಕೆಣಕಿ ನೋ
 ಯದೆ ಸಾಯದೆ ಬಂದ ಬಂದಿಯ ಕುದುರೆಯಂ ಬಿಟ್ಟು ಕಾಣೈಗೊಟ್ಟು
 ನೆಜಿ ಮಜಿನಾಬ್ಬದು ಕರಂ ಲೇಸೆಂದಂ. ಆಗಳ್ ಚಂಪಕಂ ಕಿನಿ
 ಸಿಂ—ಎಲೆ ಎಲೆ ! ಕಡುಸಡಗರದ ಬಡಿನಾರದ ತೋರದೋಟಿಗೆ ! ರಣಕ್ಕೆ
 ಮೆಯ್ಯಾಂತು ನಿಂದೆನ್ನಂ ಮುನ್ನಮಾರೆಂದು ಕಿಜುಕುಳನೆಂತಂತು ಬೆಸ
 ಗೊಳ್ಳ ಬೆಸೆಗಾಟ ! ನಿನ್ನ ಗರುವಿಕೆಗೆ ನಾಡೆ ನೋಡೆ ತೋಡೆ ! ಒಡ್ಡಿ
 ನಿಂದ ಗಂಡುಗಲಿಗಳ್ಗೆ ಸೊಲ್ಲೆ ಬಿಲ್ಲಪ್ಪಿನನೀಗಳ್ ನಿನ್ನೊಳ್ ನುಡಿವೊ
 ಡೆಂದೆ ನಿನ್ನಂ ತಾಗುವೆಂದೆ. ನಿನ್ನೊಳುಜಿದನಗಾವುದನ್ಯಂ ಜನ್ಯಂ ?
 ಪೆಸರೇನೆಂಬೆಯಪ್ಪೊಡೆ ನಿನ್ನನ್ನರಪ್ಪ ಸೊರ್ಕಿನ ಬಂಡುಣಿಗಳ್ಗೆ ತಲೆವೇ
 ನೆಯನೊದವಿಸ ಚಂಪಕನಪ್ಪ ಚಂಪಕಂ. ತೋಳ್ತಲಮುಳ್ಳೊಡೆ
 ಕಾದಿ ಕುದುರೆಯಂ ಕೊಳ್ಳೆಂಬುದುಂ ; ಪುಷ್ಪಲಂ— ಎನೆಂಬ ಪೆಂಪೊ !
 ತಾಂ ಗಡ ! ಚಂಪಕಂ ಗಡ ! ಬಂಡುಣಿಗಳ್ ಗಡ ! ಏಂ ನಿನ್ನ ಪ್ರಾಣಂ
 ಗಳ್ಳೆ ದರ್ವೀಕರನಾಗೆನೆ ! ನೋಡೆಂದಂ. ಅದರ್ಕಾಚಂಪಕಂ— ನೀಂ
 ದರ್ವೀಕರನಪ್ಪೊಡೀಕಳನೊಳ್ಳೆ ನಡುಕಳದೊಳಡುವಳನಕ್ಕುಂ, ಭಾರತಿ

ಯೆಂಗುಂ— ಅಂತವೊಡೆ ತಳ್ತದೆ ತಲುದು ಸುಂಟಿಗೆ ಪಂಟಿಗೆ ಸಲ್ಪಿನಂ
 ನಿಮ್ಮನೆ ಬಾಣಸುಗೆಯ್ತು ಪರ್ದಿಗೆ ಬರ್ದಿಕ್ಕುವೆಂ, ನೋಡೆಂದು ಪೊಂಗ
 ಟಾಯ ಕವಲಂಬಂ ಚವಲಂಬಮಾಡದ ಮುನ್ನನೋಡುವಿನಂ ಪೋಗೆ
 ಚ್ಚೆಂ. ಇಂತಿರೆ ಪಗೆಯ ಸವಗದೊಳೆಚ್ಚ ಕಣೆ ಬೆಚ್ಚಂತಾಗಲೊಡಂ
 ನಾಂಟಿದಲಗನಲಘುಭುಜಪ್ರತಾಪಂ ಎನಸುಂ ಬಗೆಯದಕ್ಕಯಬಾ
 ಣಂಗಳೆಂ ಪುಸ್ತುಳಂ ಪುಸ್ತುಳನಂ ನೋಯಿಸಿದಂ. ಇಂತಪ್ಪುದುಂ ಶರ
 ಹತಿಗೆ ಗಾಱುಗೆಟ್ಟುಬ್ಬಸಂಬಟ್ಟು ಮೆಯ್ಯುಪ್ಪಡನಾಗಿ ಬಲದೊಳೆತ್ತಂ ನಿಬ್ಬಿ
 ಳಗಿನ ಕಲಕಲಂ ಪಿರಿದಾಯ್ತು. ಅನಿತಪ್ಪುಳೆ ಶತ್ರುಹಂ ಭಾರತಿಗೊಂದು
 ನೋವು ತನಗೊಂದು ಮನಕ್ಕೆ ಬೇನಾಗೆ ಮುಂಬರಿದೊತ್ತಿಮುತ್ತಿ ಗಜಱು
 ಗೆಲ್ಲದ ಚಲ್ಲದ ಪರಿಮಾಳುಯ ಗಂಡರನೆತ್ತಂ ಸಿಂಡುಗೆಡೆಪುತಂಡಲೆದು
 ಬಿಂಡಾಗಿ ಮತ್ತಮಗ್ಗದ ಪುಗ್ಗಿನ ಚಂಪಕನನಪಿಸಿ ಮಾಱಾಂತು—ಓವೊ!
 ಹೋಟಿಗರಿತ್ತಲಿರ್ಪರೆ ; ಬವರಿಗರ ಬಲ್ಪುಳ್ಳರ್ ನಿಮಗಮೀಗಡೆಯೆಡೆ
 ಯಾಯ್ತೇ ! ಪೇಡಿಯಂತುಂ ಪೋಡಿಯಂತುಮಿಂತು ತಲೆಗೆರೆದಿರ್ಪುದಿದಾನ
 ರೂಢಿಯೋ ? ಕಿಱುಕುಳರಂ ತರುವಲಿಗಳಂ ತಪುಂಬಿ ಗೆಲ್ಪೊಂದು ಗೆಲ್ಲಮೆ
 ಪೊಲ್ಲಮೆಯಾಗದೇಂ ನಿಮಗೆ ! ಇತ್ತಲಿತ್ತಲ್ ಚಿತ್ತವಿಪುದೆನ್ನ ಸರಿಸಕ್ಕೆ !
 ಆನುಂಟು ; ತೋಳ್ವಲರ್ ನೀಮುಂಟು. ಇಂತಿದೆನ್ನ ಸಜ್ಜನೆಟಗೋಲ ಸವಿ
 ಯಂ ಇನಿಸಿನಿಸುಂ ಕಾಣೆಮೆಂದು ಬಲ್ಲೋಲ್ಲಳಂ ತಿಪುವಾಯ್ತೆ ಸಂಧಿ
 ಸುತೆಚ್ಚೆಂ. ಆಗ್ಗಳ ಚಂಪಕಂ ಕಳ್ಳನೆ ಪಿಳ್ಳು ಪೆಟಗಾಗಿ ಬರ್ಪ ಶರಮಂ
 ತನ್ನೊಂದಂಬಿನಿಂ ಮುಱುದು ಮೇಣ್ ಪುಂಖಾನುಪುಂಖಮಾಗೆ ಪತ್ತಂ
 ಬುಗಳಂ ಗೊಲೆ ನೆಲೆದಪ್ಪುವಿನಂ ಸೆಳೆದಾರ್ದೇಸಾಡಿದಂ. ಅಂತೇಸಾಡಿ
 ಬರ್ಪ ಪುಣಂಬುಗಳಂ ನಡುವಟ್ಟಿಯೊಳೆ ಕೊಚ್ಚಿ ಪಡಿಸರಲಿಂ ತೇರ ಕೀಲಂ
 ವಾರುವದ ಕಾಲಂ ಮುಱುದಂ. ಇಂತಾಗಲೊಡಂ ಮೂಱಡಿಯ ಪೇರಡಿ
 ಯೊಂದು ಪಾಂಗಿನಿಂ ಹಯಂ ಕೂಂಟಿ ನಡೆವುದುಮಾರಥಮನುಱುದು
 ಮೇಣೊಂದು ಬಿನ್ನಣದ ತೇರನಡರ್ದು ಚಂಪಕಂ ನೊಂದ ಪಂದಿಯೊಂದು
 ಮಸಕದಿಂ ಕೆರಳ್ವಣ್ಣುಣ್ಣೊಂದು ಮಂತ್ರಾಸ್ತ್ರಂಗಳಂ ಭರತಾನರಜಂಗೆ ಪೂಡಿ
 ದಂ. ಆಗ್ಗಳ ಮಂತ್ರನುಂ ತಂತ್ರದಿಂ ತಲುದು ಪೊಸಮಸೆಯ
 ವಿಶಿಖಂಗಳೆಂ ಪಗೆಯ ಬಿಲ್ಲಂ ಪುಲ್ಲಂ ಕಡಿನಂತು ಮುಕ್ಕಡಿಗೆಯ್ತು ಬೊ
 ಬ್ಬಿಱುದಂ. ಚಂಪಕನೆಂಗುಂ ;—ಕಣ್ಣೇನೆಯ ಕರಡಿಯಂತೊರಲದಿರಲೆ

ಕೂಟ ! ಚಾಪಂ ಪೋದೊಡೇನಕ್ಕುಂ. 'ನಿನ್ನೊಂದು ವಧೆಗೀಗದೆ' ಸಾ
 ಲದೆ ? ನೋಡೆಂದು ದಂಡಂ ಖಂಡಮಸ್ಸಂತು ಪೊಯ್ದುಂ. ಅನಿತಟುಗೊಳೆ
 ಗದೆಯಂ ಸದೆದು ಮೇಣೆರಡಂಬಿಂ ಮುಂಬಿಗನಂ ನಿರಾಯುಧನಂಗೆಯ್ದು
 ನಿಶ್ಚೇಷ್ಟಿತನಸ್ಸಂತು ನೋಯಿಸಿ ಕಣದೊಳ್ ಕೆಡೆಸಿದಂ. ಇಂತು
 ಚಂಪಕಂ ಜೋಂಪಿಸಿ ತಿರೆಯೊಳ್ ಕೆಡೆವುದುಂ ಅಜುದುಲುದ ಬೆಂಬಲಂ
 ಮುಂಬಲನಾಗೆ ಬೆಂಗೊಟ್ಟೋಡಿ ತಮ್ಮಾಣ್ಣಂಗಂತಿದಂ ಕೇಳಿಸಿದರ್,
 ಒಡನೆಯೆ ಸುರಥಂ ರಥಮನಾ ಎಡೆಗೆ ನೂಂಕಿ ಸಗೆಯನಸ್ತಜಾಲದಿಂ
 ಸೆಜುವಿಡಿದುಯ್ದನೆಂಬಾವೇಳೆಯೊಳಣುಗನರಿಯಂ ಕರಿಯನೆಜಗುವ ಬ
 ಲ್ಸಿಂಗದಂತಿರೆ ತನ್ನೊಂದಾಟೋಪದಿಂ ತಾಗಿ ತೂಗಿ ಪಿಡಿಯಿಂ ಗುರ್ದಿದ
 ನಾಗೆ ತೇರ್ ಜಜ್ಜರಿವೋಯ್ತು. ಆಗ್ ಸುರಥಂ ವಿರಥನಪ್ಪುದು
 ಮಿರ್ವರುಂ ಕಣನೊಳ್ ಸಮದಂಡಿಯಿಂ ಪೊಣರ್ದರ್. ಹಯಮಂ
 ತಾರೆಂಬ, ರಾಘವನಂ ತೋಜುಂಬ, ಕೆಲಸಾರೆಂಬ ನೀನಾರೆಂಬ, ಪೋರೆಂಬ
 ಬಾರೆಂಬ ಸಡಗರದ ನುಡಿಯೆ ನುಡಿ ಕೊಳುಗುಳದೊಳ್. ಸುರಥನಿಟ್ಟು
 ಗದೆಯನಣುವಂ ಮುಱಾದಂ ; ಪೊಯ್ದ ಕೂರಸಿಯಂ ಮುಱಾದನೆಚ್ಚಗ್ಗಿ
 ಬಾಣಮಂ ಮುಱಾದಂ : ಗರುಡಾಸ್ತ್ರಮಂ ಮುಱಾದಂ ; ಪರ್ವತಾಸ್ತ್ರಮಂ
 ಮುಱಾದಂ ; ವಜ್ರಾಸ್ತ್ರಮಂ ಮುಱಾದಂ ಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ತ್ರಮಂ ಮುಱಾದಂ ;
 ನಾಯುಬಾಣಮುಮಂ ಮುಱಾದಂ ; ರಾಮಬಾಣಮೆಂದೊಡೆ ಸರಿದಂ.
 ಏನೆಂಬ ಭಕ್ತಿಯೊ ದೇವರೊಳ್ ! ಅಂತು ಚಳಚಳಿಸಿ ಬೆಳಬೆಳಗಿ ತೇಂಕಿ
 ವರ್ಷ ಪೊಂಗಜುಯ ರಾಮಬಾಣಮಂ ದೂರದೆ ಕಂಡಡಿಮುಡಿಯೊಂದಾಗಿ
 ಮಣಿದು ಕೆಯ್ಯೊಳ್ ಕೊಂಡೆರ್ದೊಗೊತ್ತಿ ತಲೆಯೊಳಟ್ಟು ಪೆಗಲೊಳಾಂತು
 ಪುಚ್ಚಿಗೆಯ್ದು ತಳ್ಳಿಸಿ ಸೊಗದಾಲಿನೀರಿಂ ಮೀಯಿಸಿ ನಿಜಭಕ್ತಿಯೊಂದು
 ಹರವಸದಿಂ ಮೆಯ್ಯಜ್ಜಿದೊಗೊಂಡು ಸಂತಸದ ಸವಿಗಡಲೊಳೊಲಾಡಿ
 ನೋಡಿ ಪಾಡಿ ಮತ್ತಂ ಕಟ್ಟಿದಿರೊಳರ್ಪ ಸುರಥನಂ ಕಂಡು—ಎಲೆ ರಾಯ !
 ಇಂದಿಗೆ ನೀನೆ ಗೆಲ್ದಯ್. ನಿನ್ನನೆ ದೇವರೊಲ್ದರಕ್ಕುಂ. ಎಲೆ ದೇವ !
 ಭಕ್ತವತ್ಸಲನಾಗೆಯೆ ? ಕರುಣಾಕರನಾಗೆಯೆ ? ಮೂಜಗದೊಡೆಯನಾಗಿ
 ಯೆ ? ಎನ್ನೊಡೆಯನಾಗೆಯೆ ? ಆಂ ಬಂಟನಾಗೆ ? ಮುನ್ನಿನ ನನ್ನಿಗನಾ
 ಗೆ ? ಎನ್ನೊಳೆನಸರಾಧಮೊ ? ಏನುಪೇಕ್ಷೆಯೊ ? ಪೇಟಾರೆ, ದೇವಾ !
 ಈಬಣಗುರಾಯನೊಳಗೆ ಜುದ್ದಂ ಕೆಯ್ಸುಟ್ಟುಪೊಡಕ್ಕುಮೆ ? ನೀನೆ ಬಂದು

ಜಡಿವೊಡಕ್ಕುಮೆ! ಬಡಿವೊಡಕ್ಕುಮೆ! ಸೆಜಿವಿಡಿವೊಡಕ್ಕುಮೆ ! ನಿನಗಮೀ
 ಪಂದೆ ಗೊಂದೆರಾಯನೊಳೇಂ ಪಕ್ಷ ಪಾತಮೋ ! ಸಾಜಂ. ನಿನ್ನತ್ತಣೆನರಿಗ
 ಮಂಜುವೊಡಾದೆಂ. ಬೆನಕನಂ ಕಂಡು ಕಿತ್ತಿಲಿಗೆ ಕುಂಬಿಟ್ಟೆಂ. ನೀ
 ನಿಲ್ಲದಂದೆನಗೇತಪ ಕೂರ್ಪು ? ಏತಪುಂದಾಪು ? ಮೇಣೇತಪ ಪೊ
 ಡಪು ? ಎನಗೇಕೆ ಬಂಟತನಮೇತಕೆ ಹಯದ ಬೆಂಬಟು—ಯೆಂದು ಪಲ
 ವಂದದೊಳ್ ಮಣೆಮಣೆದು ಪಾಡಿ ಬೇಡಿಕೊಳುತಿರ್ಪುದುಂ ; ಬಾನ ಮೀ
 ನನಿಟುಕೆಯೊಂದುಜ್ಜಳದ ಕುಂಡಲಂ, ಬಣ್ಣಿಸಿ ನುಣ್ಣಿಸಿದ ಕರ್ಮಣೆಗಲ್ಲ
 ಕೈಗನ್ನಡಿಯೆಂತಂತು ತಳತಳಪ ಗಂಡಮಂಡಲಂ, ಮುಗಿಲ್ ಸಗಲ್ಲಾಗ
 ಸದ ಪಸುರ್ವಣ್ಣದ ಮೆಯ್ಸಿರಿ, ತುಂಬುವೆಜಿಯ ಕಳೆಗೆ ಕೆಳೆಯಪ್ಪ ನೊಗ
 ಸಿರಿ, ಪಲಗೆನೊಸಲಂದಂ, ನಿಜುಗುರುಳ ಚೆಂದಂ, ಕಿಜುನಗೆಯ ಗಾಡಿ,
 ಚೆಲ್ವಿನಲರ್ಗಣ್ಣಳ ಕಡೆನೋಟದ ನೋಡಿ ಬಗೆಯೊಳಂಬುಗೊಳಲೊಡಂ
 ಮಿಗಗೋಡುಂ ನಾಟ ಸೀರೆಯುಂ ತನ್ನ ಲಚ್ಚಣಮಾಗೆ ದೀಕ್ಷೆವೊತ್ತ
 ಕೋದಂಡದೀಕ್ಷಾ ಗುರುವಂ ತನ್ನಿದಿರೊಳ್ ಕಂಡಂ. ಇಂತು ಮೆಯ್
 ದೋಪಾದ ತನ್ನೊಡೆಯನಂ ಸುಖಾಶ್ರು ತಾಂ ತನಗೆ ಕಾಟ್ಟುರಮಾಗೆ
 ಸೋರ್ವನಂ ಎಮೆಯಿಕ್ಕದಾಲಿಸಿ ಮೇಣುಂ ಮೇಣುಂ ದೇವರಡಿಯೊಳ್
 ಪೊರಳ್ಳು ತನ್ನ ಬನ್ನಮಂ ನಿರವಿವುದುಮತ್ತಲ್ ಮುಜುವಕ್ಕದ ಸುರಥಂ
 ತಟ್ಟದೆ ಹಯಮಂ ಕಪ್ಪಮಂ ಕಾಣೈಯಂ ಪೊನ್ನ ಭಂಡಾರಮಂ ತರಿಸಿ
 ರಾಘವನಡಿಗೊಪ್ಪಿಸಿ ತಾನುಂ ದಂಡಪ್ರಣಾಮಂಗೆಯ್ದು—ಜೀಯ ! ದೇವ !
 ಎನ್ನೊಡೆಯ ! ಎನ್ನಿತಪರಾಧಮೆನ್ನಿತಪರಾಧಂ ! ಬಂದ ಹಯಂ ನಿನ್ನದೆಂ
 ದಜುತುಂ ಬಿಟ್ಟಿನಿಲ್ಲಂ. ನಿನ್ನವರಂ ಪೊಯ್ದೆಂ ಬಯ್ದೆಂ. ಆದೊಡಂ
 ನಿನ್ನಂ ಕಾಣ್ಬೊಂದು ಬಯಕೆಯೊಳಲ್ಲ, ಗೆಲ್ಲದೊಳೆಳ್ಳನಿತಾದೊಡಮಲ್ಲು.
 ಈಗಲ್ ಕಣ್ಣಾಟ ಕಂಡೆಂ, ತಣೆದೆಂ, ದಣೆದೆಂ; ಮೇಣೆನೆಗಾವುದಜಿಜಾ
 ಳಾಸೆ ? ಇದೇಕೊಳ್ ! ಹಯಂ; ಕಾಣೈ ಕಪ್ಪಂ ನಾಡು ಬೀಡೆಮ್ಮ
 ಸೊಮ್ಮು ನಿನ್ನ ಚರಣಕ್ಕುಪಿಸುವೆಂ. ಎನ್ನೊಡಲಮನೊಡಮೆಯು
 ಮಂ ಮಡದಿಮಕ್ಕಳಂ ನಿನ್ನಡಿಗೊಪ್ಪಿಸಿದೆಂ. ನೀನೋವುದು ಕಾ
 ವುದು—ಎಂದು ಸೆಜಿಂಗಳನೊಡ್ಡಿ ಬೇಡಿಕೊಂಡಂ. ಆಗಲ್ ಶ್ರೀರಾಮಾಚಂದ್ರ
 ಮನಿರ್ವರುಮನೆತ್ತಿ ತಳ್ಳಿಸಿ ತನಗಭಿಮಾನಮನಿರ್ವರೊಳಂ ಸಮಂ
 ತು ಪ್ರಕಟಿಸಿ ಕ್ರೋಧಮಂ ತಿಳಿಸಿ ಕಳಿಸಿ ಮತ್ತಂ ಮುಚ್ಚಿ ವೋದ

ತಮ್ಮವರನೆಟ್ಟಿಸಿ ಸರ್ವರುಮಂ ಸಂತೈಸಿ ಮೆಯ್ಯರೆದಂ.

ಬಟುಕ್ಕನಾಶತ್ರುಘ್ನರರೆವಗಲುಪ್ಪಯಣಂಗೆಯ್ದು ಸುರಧನಿಂ
ಸತ್ಯತರಾಗಿ ರಾಜಂಚೆರಸು ಸಡಗರದಿಂ ಮುಂತೆಮುಂತೆ ನಿಚ್ಚವಯಣದಿಂ
ನಡೆದರ್.

ಎಂಬಲ್ಲಿಗೆ. ಶ್ರೀರಾಮಾಶ್ವಮೇಧದೊಳ್
ಹನುಮತ್ಪರಾಜಯಂ ಪಂಚದಶಾಶ್ವಾಸಂ ಸಂಪೂರ್ಣಂ.

ಷೋಡಶಾಶ್ವಾಸಂ.

— ಕಥೋಪಸಂಹಾರಂ —

ಎಲೆಗೆ ರಾಮಾಭಿರಾಮೆ ! ಸುಗ್ರೀವೆ ! ನೀಲಕುಂತಳೆ ! ಕುಮು
ದನಯನೆ ! ಪದ್ಮಗಂಧಿ ! ಕೇಸರಿಮಧ್ಯೆ ! ಅಂಗದವಿರಾಜಿತೆ !

ಅಂತು ಕುಂಡಲಪುರದಿಂ ತಳದೂರ ಪೆಟವರ ಕೆಟವರ ಕಣ್ಣಿಲಿ
ಮೊಗರ ಗುಡ್ಡರೋರೊಂದು ನಾಡಂ ಕಟುಕಟುದು ಬರುವರುತುಮಿರ್ಪು
ದುಮಲ್ಲಿ ಮಲ್ಲಿವಲ್ಲಿಕುಂಜಪುಂಜರಂಜಿತಮಾದೊಂದು ಮುನಿಗಳಾಶ್ರ
ಮದ ಪೊಜವಳಯದ ತೋಂಟದೊಳಾಟದ ಕಿಟುವರೆಯದ ಕುವರರಿರ್ವ
ರದಟಂ ತಡೆದು ಪಿಡಿದು ಹಯಮಂ ಕಟ್ಟಿದರ್ ಗಡ !

ಮನೋರಮೆ—(ಕೇಳೊಂದು ತವಕದಿನೆನಸುಂ ಸರಿಸಕ್ಕೆಯ್ತುಂ
ದು ನಲೈ ಮಿಗೆ ನಲ್ಲನಂ ಗಲ್ಲಮನಲಾಗಿ ತಲ್ಲಮದ್ವಪ್ಪಿ) ಎನ್ನ ಚೆನ್ನರಸ !
ಮುನಿಗಳಾಶ್ರಮದ ತರಳರ್ಗಿಬಗೆಯೊಳ್ ನಾಡ ರಾಯರಂ ಜನ್ನಗುದುರೆ
ಯಂ ಕಟ್ಟಿ ಕಾದುವೊಂದು ಬಲ್ಪುಂ ಕೂರ್ಪುಂ ನೇರ್ಪಟ್ಟುದಂತು ? ಆ
ರಪ್ಪರೀಕುಮಾರರೇಂಗೆಯ್ದರೇನಾದರೆಂತು ಕಾದಿದರ್ ವೇಟ ? ಅಬ್ಬಾ !
ಎಂ ಗಡುಸುಗಾಟರೊ !

ಮುದ್ದಣ—ಉಃ ! ಪೋಕೆ. ಬಾಲ್ಯಿಟ್ಟ ಮಕ್ಕಳಾರಾದೊಡಮೇಂ ?
ಸಾಲ್ಗುಮಾಪಾಳ್ಳಿತೆ ; ಕತೆವೇಲ್ದ ಬೇಸತ್ತಿಂ ; ಎಂತುಂ ಯಜ್ಞಪರಿಸ
ಮಾಪ್ತಿಗೆಯ್ವಂ.

ಮನೋ—ಮುಧ್ರುಮೋಗದ ಚೆನ್ನಿಗರಾಯ ! ಆಗದಾಗದು, ತನ್ನಾಣೆ ! ಬಾಲಕರ್ ರಣದೊಳ್ ಸೋಲ್ತರೆ ? ಗೆಲ್ದರೆ ? ಪೇಟಯ್, ನಿನಗನೇನಿಂತು ಬೇಸಟೂ ಕಾಣೆ.

ಮುಧ್ರು—ನೀನುಡುಗೊಟಿಯನೀವುದನೇನುಮಂ ಕಾಣೆನಂತೆ ಪೇಟಿಯದೊಡೆ ಪೇಟರೆ ?

ಮನೋ—(ಕಿಜುನಗೆಯಿಂ) ಎಟಿಯ ! ನೀನುಮೆರೆವರೆಂತಂತು ಬೇಡುವಯ್. ಇಸ್ಸಿ ! ಕಾಡಿ ಬೇಡಿಕೊಂಡೊಡೊಂದುಡುಗೊಟಿಯೆ ? ಮನಮೊಲ್ದೀವೊಡಲ್ತಿ ಮೆಚ್ಚು ?

ಮುಧ್ರು—ಮೆಚ್ಚಂ ನಚ್ಚೆ ಪಚ್ಚೆವೊಡೆಂ. ಆಯ್ತು ನೋಟ್ಯಂ. ಎಳಗುವರೊಂದು ಕತೆ ಮುಂತಿರ್ಕೆ. ನೀಂ ಮುನಿವೆರಸು ಪೊದ ಸೀತೆಯೊಂದಿರವನಜುತುಂಟೆ ?

ಮನೋ—(ಅಜುವುಗೊಂಡು) ಎನಗಮೇನೊಂದು ಮಜವೆಯೊ ? ಎನ್ನಬ್ಬಿ ಸೀತೆಯನಂದಾಗಳೆ ಮಜತೆಂ. ಅಪ್ಪುದಪ್ಪುದು. ಮುನಿಗಲಾಶ್ರಮದೊಳಿಂತಿರ್ದಳೆಂಗೆಯ್ದಳ್ ? ತಮರವರ್ ಕಡೆಗೆ ಕೊಂಡುಯ್ದರೇಂ ? ಎನಗಿದನೆ ಪೇಟ್. ಅಮಕ್ಕಳಿರ್ಕೆ ಪೋಕೆ.

ಮುಧ್ರು—ಅಂತಜಮುಂ ನನ್ನಿಯುಂ ಬಿತ್ತುಂ ಬೆಳೆಯುಂ ಪುರುಳುಂ ತಿರುಳುಮೊಡೆವೆರಸು ಪೋಸಂತೆ ಪೋಗಿ ಬಟಾಕ್ಕೆ ಮುನಿಪನಾಶ್ರಮದ ನಟ್ಟನಡುವೆ—ಎಳವಳ್ಳಿಯ ಮೊಗವಾಡಂ, ಬೆಳ್ಳೆಲೆಯ ಮಂಡಪಂ, ಪಸುರೆಲೆಯ ನಟ್ಟವನೆ, ಸೆಳೆಗೊಂಬಿನ ಕೇರ್, ಪಣ್ಣೆಲೆಯ ಪೊದಕೆ ; ಚಿಂದಳರ ಪಟಕ್ಕಿ, ಪೊಸಸುಟಾಯ ಮೂಡಾವಿ, ಅಲರ್ಜೊಂಪದ ಮೇಲ್ಕಟ್ಟು ಚೆಲ್ವಾಗೆ ಕಣ್ಣಂ ಮನಕಮಿಂಬಾದ ಪರ್ಣಕುಟೆಯನೇರ್ಪಡಿಸಿ ಬಗ್ಗುನೊಂದು ಸಿರಿಯಂ ಹದಿಟೆಗೆಯ್ವಂತು ದೇವಿಯನಿರಿಸಿ, ನೆರೆಮನೆಯ ಮುನಿಸತಿಯರಂ ನೇಹದ ನಲ್ಲೆಳದಿಯರಂ ಮಾಡಿ, ಪಾಡಟಾದು ಬೆಂಡಾಗದಂತು ತಾನಾರಯ್ಯತಿರ್ದಂ.

ಸೀತೆ ನಿಚ್ಚಲುಂ ಪೊಟ್ಟಡೆಗೆ ಮುನ್ನಮೆ ಶ್ರೀರಾಮನೊಂದು ನೆನಪಿನೊಳೆಟ್ಟತ್ತು ಮೂಡಿವರ್ಪ ತನ್ನ ಕುಲಗುರುಗಭಿನಂದಿಸಿಯುಂ, ಮಿಂದು ಬಂದು ಮಡಿಯುಟ್ಟು ಮುನಿಗಯ್ಯಂಗಿಂತಂತು ಬಲವಂದೆಟಗಿ ಪರಕೆ ಗೊಂಡು, ಮುನಿಪತ್ನಿಯರಂ ಕಾಲ್ವಿಡಿದು ತಿಜುತಂದ ಪೂಗಳನರ್ಪಿಸಿ,

ಕಿಷುದುಂ ಬೇಗಮಿದುರ್ ಸಲ್ಲಪಿಸಿ ನಿಲ್ಲದವರಿತ್ತ ಕಂದಮೂಲಂಗಳುಂ ಕೆಯೊಂಡು. ತನ್ನ ಕಿಷುವೆರಲ ಮುದ್ರೆಯುಂಗುರದ ಶ್ರೀರಾಮಮೂರ್ತಿಗೆ ಸಮರ್ಪಿಸಿ, ಬಚುಕ್ಕೆ ತಾನಿನಿಸಿನಿಸಂ ಕೋಡಿವರಿವ ಕಣ್ಣೀರ ಬೆನ್ನೀರೊಳುಂಡು ಕಂಡು, ಮುನಿಗಳೋದುವ ರಾಮಚಾರಿತ್ರವುಂ ಕಿವಿಯಾಳು ಕೇಳ್ವು, ತಾನುಂ ಪಂಬಲಿಸಿ ಕಡೆವಗಲ್ವರೆಗಮಿದುರ್, ಸಂಜೆಯಪ್ಪುದುಂ ಸಂಧ್ಯಾದೇವಿಯುಂ ಭಾವಿಸಿ ಮತ್ತಂ ತನ್ನ ಪ್ರಾಣೇಶ್ವರನ ನಲ್ಮಿಯ ಬಣ್ಣ ನೆಯನೆ ನೆನೆನೆದೆದೊಂದು ಹರವಸದಿಂ ಮೆಯ್ಯುಳುವಳೊಳಗುವಳ್ ಕನ ವರಿಸುವಳ್. ನುಡಿಯೊಳ್ ನಡೆಯೊಳೆಡವಿನೊಳ್ ಜಡದೊಳ್ ಜಂಜ ಡದೊಳ್ ಅಡಿಗಡಿಗೆ ಶ್ರೀರಾಮನೊಂದೆ ನೆನಪು ಗಡ ! ಏಂ ಸಾಧ್ವಿಯೊ ! ತನ್ನೆಳೆಯನಯೆ ಪಾಡು, ತನ್ನಾಣ್ಣನಯೆ ಭಕ್ತಿ, ತನ್ನಿನಯನಯೆ ನೆನೆಪು ತನ್ನರಸನಯೆ ಸರಸಮಾಸರಸಿಜಾಕ್ಷಿಗಜಪ್ರಂ. † ಕೋಡಳ್ ಬಾ ಡಳ್ ಕೊಂಕಳ್ ಸಂಕಿಸಳೊಪನ ಕೋಪದ ಶಾಸನಕ್ಕೆ ಜನಕತನೂಜೆ. ತನ್ನೆಡರನೊರ್ಮೆ ನೆನೆವಳೊರ್ಮೆ ಮಜುಗುವಳೊರ್ಮೆ ಅಳವಟುವಳೊ ರ್ಮೆ ತಿಳವಳೊರ್ಮೆ ತಾಂ ತನಗೆ ಸಯ್ತೆಡುವಳೊರ್ಮೆ ಬೇಡಂ ಪೊಕ್ಕು ನಾಡವೆಣ್ಣಂತಂತು ಬೆರ್ಚಿ ಬೆದಜುವಳೊರ್ಮೆ ಮಜುವಳೊರ್ಮೆ ಗುಜು ಗುಮ್ಮನಿರ್ಪಳಾಹದಿಬದೆ ನಿಚ್ಚಂ. ಇಂತು ತನ್ನೊಂದಿರವಿನ ನೋವನೆಂ ತುಂ ತನ್ನ ಮನದನ್ನನ ನೆನಪಿನೇಜುಗುಡಳ್. ಮುನಿಯಾರಯ್ಯ ಮುನಿ ಸತಿಯರ ನೇಹಂ ತನ್ನೊಂದು ಪಾತಿವ್ರತ್ಯಂ † ನಿಸದಂ ದೇವಿಗೆ ಮೂವ ಳಸಿನ ಕಾಪಾಯ್ತು.

ಈಮಾಚ್ಚಯಿನಿರ್ಪ ಭೂಜಾತೆಗೆ ಸೀತೆಗೆ ತಿಂಗಳ್ ತುಂಬಿವರೆ ವರೆ ಮುನಿ ಕಂಡು ಸೀಮಂತಕರ್ಮವುಂ ಯಥಾವಿಧಿ ಮಾಡಿಸಿದಿಂಬಚು ಯುಂ ನಲ್ಲೆಳದಿಯರ್ ಮಲ್ಲಿಕಾಸ್ಥಿತೆಗೆ ಮಲ್ಲಿಗೆಯ ಚೊಲ್ಲಿಯಮುಂ, ಕುಂದಕುಟ್ಟಿಲರದನೆಗೆ ಕುಂದದ ಬಾಸಿಗಮುಂ, ಮಂದಗಮನೆಗೆ ಮಂದಾ ರದ ಬೈತಲೆಬೊಟ್ಟುಂ, ಕಮಲಮುಖಿಗೆ ವಿಮಲಕಮಲದಂದುಗೆಯುಂ, ಚಂಪಕಸುನಾಸೆಗೆ ಸಂಪಗೆಯೊಡ್ವಾಣಮುಂ, ಶಿರೀಷಕೋಮಲಾಂಗಿಗೆ ಸಿರ ಸದ ಕಿಷುಮುಗಳೆಕ್ಕುಸರಮುಂ, ಜಾತಿನಾಯಕಿಗೆ ಜಾತಿಯ ಪಿಂಡುಗಂಕ ಣಮುಂ, ಸೀಮಂತಿನಿಗೆ ಸೇವಂತಿಗೆಯ ತೋಳ ಬಂದಿಯುಂ ಸಮೆದು ಸಿಂ ಗರಿಸಲೊಡಂ ; ಪೂವಿನ ಪೊಸಪಸದನಂಗೊಂಡು ಅಂಗಂಬಡೆದು ಕಟ್ಟಿ

ದೀರ್ಘ ಜಳಕ್ಕನೆ ಬಂದು ನಿಂದ ವನದೇವಿಯೊಂದು ಪಾಂಗಿನಿಂ ದೇವಿ ಕಣ್ಣೆಡ್ಡಮಾದಳು.

ಇಂತೊಪ್ಪುವ ಸೀತೆ ಕಿಱಿದಾನುಂ ದಿನಕೆ ಮೇಣೊಂದು ಮುಹೂರ್ತದೊಳಮುಳರನಮುಳರಂ ಪೆಜಿನೇಸರ್ಕಳಂ ಪೂರ್ವದಿಕ್ಕುಂದರಿಯೆಂ ತಂತು ಪೆತ್ತು ಪತ್ತಂದಿವಸಂಗಳ್ಗೆ ಮುನಿಪಂ ಕುಶನೆಂದುಂ ಲವನೆಂದುಂ ಕೊಂಡಾಟದ ಪೆಸರನಿಟ್ಟು ಕರೆವುದುಮಂದಿಂದಿಂಗಮವರ್ಗೆ ಕುಶಲವರೆಂಬ ಸಂದ ಪೆಸರಾಯ್ತೆಗೆ. ಒರ್ಮಡಿಯ ಚೆಲ್ವಿಮೆಯ್ವತ್ತಂತುಮಿ ಮೆಯ್ಯು ಸೋಮಕಾಮರ್ ಒರ್ಮದಲೊಳೊಗೆದಂತುಮೊಗೆದು ಗಾಡಿ ಗಾಡುಂಬೊಲಂ, ಸತ್ತಿನ ಗೊತ್ತು, ಹರಿಸದ ಸರಿಸಮನೆ ತೋಜು ದಿನ ದಿನಕ್ಕೇಜುಂ ಬೆಜಿಯಂತೆ ಕಳೆವೆರ್ಚುತೆ ಬಳೆಯುತಿರ್ಪಾನಿಸರ್ಗಸುಭಗರ್ ಪೆತ್ತಬ್ಬೆಗಂ ಪುತ್ತಿನ ಪುತ್ತಂಗಂ ಮುತ್ತ ಮುನಿಗಳ್ಗೆಮೆತ್ತಿ ನಲಿವ ಬಾಲೆಯರ್ಗಂ ಮತ್ತಮೆಲ್ಲರ್ಗಂ ಮುಡ್ಡುಮುದ್ದಾದರ್. ದಟ್ಟಡಿ ಬಟ್ಟು ಮೊಗಂ ಪುಟ್ಟಗೆಯ್ ನಿಟ್ಟುಲಿ ನಟ್ಟನಡುವಣ ನಾಭಿ ಕಟ್ಟಾಯದ ಮೆಯ್ಯಿರಿ ನೋಟ್ಟುರಂ ನಿರ್ವ್ಯಾಜಂ ಬಿಮೆಗೊಳೆಸೆ ಮೊಳೆವಲ್ಲ ಚೆಲ್ವು ಕಿಱು ನಗೆಯಂದಂ ತೊದಲ್ನಡಿಯ ಸೊಗಸು ತಳರ್ನಡೆಯ ಗಾಡಿ ಮನಂಬುಗೆ ಕಣ್ಣೆಂಬಾದರಾಲಂಬಾಲರ್ಕರ್ ಬಾಲರ್ಕರ್.

ಮತ್ತಂ ಚಲದಿಂ ಮಜುಗುವ, ಮಜಗುತಬ್ಬೆಯನಿರ್ಕೆಲದೊಳಂ ಸೆಜಿಂಗಂ ಸೆಳೆವ, ಸೆಳೆದೋಡುವ, ಸಮಂತೋಡಿ ಕಟ್ಟಿದಿರ ಕರ್ಗೋಡಗನಂ ಗಡ್ಡದೊಳೆಟ್ಟು ಮಜುಸಿಂಗನ ಬಾಲಕ್ಕೆ ಗಂಟೆಕ್ಕುವ, ಗಂಟೆಕ್ಕು ನಗುವ, ನಕ್ಕು ಮೊಕ್ಕುಳಂ ನಲಿವ, ನಲಿದು ಬಂದು ಮುನಿಯನಪ್ಪುವ, ಪಿಡಿದಪ್ಪಿ ತೊಡೆಯನೇಜುವ, ತೊಡೆಯನುಟುದು ಪೆಗಲನಡರ್ವ, ಪೆಗಲನಡರ್ವ ಕಿವಿಯನೂದುವ, ಕಿವಿಯನೂದಿ ತಲೆಯನಲಾಗುವ, ತಲೆಯನಲಾಗಿ ಮುಡಿಜಡೆಯಂ ಬಿಡುವ, ಬಿಟ್ಟು ಕೆಂಜಡೆಯ ತುದಿಗೆ ಬೆಲ್ಲವತ್ತಮಂ ಪೊಲ್ವ, ಪೊಲ್ವಬ್ಬೆಗೆ ತೋಜುವ, ಅಬ್ಬೆಗೆ ತೋಜು ಕೆಯ್ ಪಜಿಗುಟ್ಟುವ, ಕೆಯ್ ಪಜಿಗುಟ್ಟು ಬೆನ್ನೊಳ್ ಮೆಯ್ಯರೆವ, ಮೆಯ್ಯರೆದು ಗುಂಡಿಗೆಯಂ ಕಳ್ಳ, ಕಳ್ಳು ಬಯ್ಯಡುವ, ಬಯ್ಯಟ್ಟಾರ್ವಂ ಕಳ್ಳನೆಂದೊರ್ವನಂ ಪೇಟ್ಟು, ಪೇಟ್ಟೊಡನೆ ತಂದೀವ, ತಂದಿತ್ತಡಿಗಿಜಗುವ, ಅಡಿಗಿಜಗಿ ಪರಕೆಗೊಂಬ, ಪರಕೆಗೊಂಡು ತಾಯೆಡೆಗೆ ಬರ್ಪ,

ಬಂದು ತನ್ನ ಲೀಲೆಯಂ ಕೇಳಿಸ, ಚಿಣ್ಣರಾಟಂ ಮಾತೆ ಸೀತೆಯ ತೆರೆ
ಮಸಕದ ಸಂತಸಗಡಲನಿರ್ಮಡಿಯುರ್ಬಿಸಿದತ್ತು.

ಅನಿತಱಂ ಬಟುಕ್ಕೆ ಮುನಿಸಂ ಚೌಲೋಪನಯನಸಂಸ್ಕೃತರಾದ
ಬಾಲಕರ್ಗಿ ಪಲವೋದುಗಳನೋದಿಸಿ, ಬಿಜ್ಜೆಯೋಳ್ ಬಿನ್ನಣಿಗರನಾಗಿಸಿ,
ಪಟವಾತುಗಳನೆಲ್ಲಮಂ ಸಾಂಗಮಾಟಿಸಿ, ಶಾಸ್ತ್ರಂಗಳನೊರೆದು, ಪುರಾ
ಣಂಗಳೋಳ್ ಪರಿಣತರಂ ಮಾಡಿ, ಗಾಣದೋಳ್ ಜಾಣರಂಗೆಯ್ದು,
ಬಿಲ್ಲಾಟುಕೆಯೋಳ್ ಬಲ್ಲೈಗಲಿಗಳನೆಸಗಿ, ಪಾಟಮಾಟಮಪ್ಪಂತು ಕಲಿ
ಸಲೊಡಂ-ನೋಡಮಾಟಿಯೆ ತಿಳಿದ ಕಳೆಗಳಂ ಬೆಳಗುವ ಚಂದ್ರಮನಂತೆ
ಮೋಡಮಾಟಿಯೆ ತಿಳಿದ ಕಳೆಗಳಂ ಬೆಳಗಿದರ್ ಯಮಳರ್. ಪುರುಡದ
ತಿರುಡದ ಪುಸಿಯದ, ಬೇಸಳದ, ಗಾಸಿಗೆಯ್ಯದ, ಬಾಸೆದವ್ವದ, ಬೋಸ
ರಿಸದ, ಕಟ್ಟಿಪಕದ ಕೂರ್ಮ ಪೆರ್ಮೆವೆತ್ತುದು ತನ್ನೊಳೆಣೆಯರ್ಗೊಂದುಂ,
ಮುನಿಯೊಳೊಂದು ಗುರುಭಕ್ತಿ ಮಾತೆಯೋಳ್ ಧೈವಭಕ್ತಿ ಕಣ್ಣೊಲ
ಮಾಗೆ, ತಾಪಸೋರೊಳೊಲೈಯಿಂ ವಟುಗಳೊಳ್ ನಲೈಯಿಂ ಸಂತಂ
ಬಳೆಯುರ್ತಿದರಾಜಿತಮಾರರ್ ಕುಮಾರರ್.

ಮುದ್ದಣ—ಓ ಎನ್ನ ಪ್ರಾಣೇಶ್ವರೇ ! ಇಂತು ದಿನದಿನಕ್ಕೇಲ್ಗಿ
ವೆತ್ತು ಬಳೆಯುರ್ತಿಪ ಬಾಲರ ಬಳವಿಯನೆ ಕಂಡು ತನ್ನ ಮುನ್ನಿನ
ಬನ್ನಮಂ ಪಿರಿದುಂ ಮುಜಿದು ನಲಿವ ಜಾನಕಿಯಿರವಿಗೆ ಕೃತಕೃತ್ಯ
ನಾದೆನೆಂದು ಬಗೆಮಿಗೆ ಪೊಂಗಿ ಸಂತಮಿರ್ಪ ವಾಲ್ಮೀಕಿ ಕಿಱಾದಾನುಂ
ದಿನಕ್ಕೆ ತನ್ನೊಂದವಸರಕೆ ಕುಶಲವರನಾಶ್ರಮಕೆ ಕಾಪಿಟ್ಟು ವರುಣಲೋ
ಕಕ್ಕೆ ಪೋಪುದುಮಾಗಳೆತ್ತಾನುಂ ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಿಂ ನಡೆವ ರಾಘವನ ಜನ್ನ
ಗುದುರೆ ಈ ಆಶ್ರಮಮಂ ಪುಗುತರಲೊಡಂ—

ಮನೋರಮೆ—ಈಗಳಱುತೆಂ ಹಸುವಂ ಕಟ್ಟಿದ ಬಾಲರಾರಿಂ
ಬುದಂ. ಕುಶಲವರಾಗರೇ ? ನೀನುಮಾವ ನಾಡ ಗತಕಿಯೋ ? ಆಗಳೆ
ಸೀತೆಯ ಮಕ್ಕಳ್ ಕಟ್ಟಿ ಕಾದಿದರೆಂದೊಡಾಗದೆ ! ತಾಂ ಪೇಟಂ ಗಡ !
ಮುಚ್ಚು ಗಡ ! ಆಯ್ತಾಯ್ತು ! ಮುಂತಣ ಕತೆಯಂ ಪೇಟ್ ನೊಬ್ಬಿಂ.

ಮುದ್ದಣ—ಒಳವುಗೊಟ್ಟ ಕಾದಲನಂ ಮೂದಲಿಪ ಹೂಜಿಗಾರ್ತಿ
ಯೊಂದಾಯತಿಯಂ ಮುಜಿವ ನಿನಗೆ ನೆಗಳಿದಿಗಲ್ಲದೆ ಪೆಱಲಾವಳ್ಳಿಂ
ಕತೆಯಂ ಬಿತ್ತರಂ ಬಿತ್ತರಿಸಂ, ನುಡಿಗಬ್ಬದ ಗಬ್ಬದುಬ್ಬರದಿಂ ನನೆಕೊನೆ.

ಮೋಗಿ ಕೊನೆವೆರ್ಚಿನ ಪುರ್ಚಿನ ಮೊಳ್ಳುಬಳ್ಳು ಮುದ್ದಣಂ. ಆಯ್ತು ! ಕೇಳ್. ಇವರುಮಲೊರ್ವನೆ ಕಿಱಿಯಂ ಲವಂ ತಾನೊರ್ವ ಸಂ ಗಡಿಗರ್ವರಸು ಆಶ್ರಮಕೆನಸುಂದೂರದೆ ತೋಂಟದೊಳ್ ಬಿನದಿಸುತಿರ್ಪಾ ನೇಳೆಗೆ ಬಿಂಕದಿನಲ್ಲಿಗಲ್ಲಿಗೆ ಸುಟಾದುಂ ತುಟಾದುಂ ಮೂಸಿಯುಂ ಬಾಸಿ ಯುಂ ಮೇದುಂ ಪಾಯ್ತುಂ ವನಮಂ ಮನಮಂತುಟಾಜಿ ಪುಡಿಗುಟ್ಟಿ ಕಿಚಿಕಿಲ್ವ ಹಯಮಂ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ಆರ್ತಿದೊಂದು ದುಱುದುಂಬಿಗುದುರೆ ? ಕಂಡಿರೆ ಮುತ್ತಯ್ಯನಿಲ್ಲದಂದೆ ಬಂದು ಮೊಕ್ಕು ಮೊಱದೊಂಟಮಂ ತೊತ್ತ ಟದುಟಾದು ಪಾಲ್ಗುಡಿಕ್ಕುಂ ! ಮೋಪಂ ! ಪಿಡಿದು ಕಟ್ಟಿ, ಬಂದೊಡೊ ಡನೆ ಮುತ್ತಮುನಿಗೊಪ್ಪಿಸುವನೆಂದು ತಾಂ ಮುಂತೆ ತಳರಲೊಡಂ ಮಿಕ್ಕಿನ ಬಟುಗಳ್ ಪಿಡಿ ಪಿಡಿ ಎಂದಾದುರ್ ಸೋವುದುಂ ; ಲವಂ ತಾನೆ ಮುಂಬರಿದುತ್ತುರಿಗೆಯಿಂ ಕೊರಲಂ ಬಿಗಿದು ಕೆಲನ ಕಿಱುಗೋಣಿಯ ಕಿಟಕ್ಕಾಂಬಿನೊಳ್ ಕಟ್ಟಿ ನೊಸಲೊಳೆಸೆವ ಬಿರುದಿನೋಲೆಯಂ ಕಂಡು ಕೊಂಡು ಮಾಣೆಗಳಿದೊಳಂತು ವಾಚಿಸಿದಂ :-

ನೆಗೆಟ್ಟಿವಡೆದ ನೇಸಲ ಬಟಾಯೊಳೊಗೆದು ಮೊಟ್ಟುಮೊಟ್ಟುಂಗೆಟ್ಟಿ ನೆತ್ತು ಪಲವುಂ ಪಗಲರಸುಗೆಯ್ದ ಪಂತಿದೇರನೆಸರ ರಾಯಂ ಮುನ್ನೊರ್ವ ನುಂಟು. ಆತಂಗೆ ಪಿರಿಯಳರಸಿ ಕೌಸಲ್ಯೆಯೊಳಮುಂ ಬೀರ ಮುಂ ನನ್ನಿಯುಂ ಬಲ್ಪುಮೊಂದಾಗಿ ಮೆಯ್ಯೆತ್ತಂತೆ ಪುಟ್ಟಿ ಜಸಂಬೆತ್ತ ಶ್ರೀರಾಘವಂ ಜನ್ನಮಂ ಬೇಳ್ಕುಂ. ಅಂತಿರಾತಂ ಗೆಲ್ಲಕ್ಕೆ ವಾಜಿಯಂ ಸೋದರನಾರಯ್ಯೆಯೊಳ್ ತಿರೆಗೆ ಕಳುಪಿದಂ. ಆರಾನುಮೆತ್ತಾನುಂ ತೋ ಳ್ವಲದೊಂದು ಪೆರ್ವೆಯಿಂ ಜವನ ಬಾಜಿಗೆ ಮೋಗಲ್ಪಗೆವ ಕಲಿಯರೆ ಕಟ್ಟಿ ಕಾದುವುದೆಮ್ಮನರೊಳ್, ಮೇಣುಮಂಜಿ ಪಿಂಜರಿವಂ ಕಾಣ್ಕೆ ಗೊಟ್ಟೆಮ್ಮೊಳ್ ಮಜಿವಾಲ್ವುದು.

ಬಟುಕ್ಕುಮಿಂತು ವಾಚಿಸಿಕೊಂಡು—ಉಂ ! ಇಂತುಟಲೆ ಬೀರ ರೊಂದು ಪೆರ್ವೆವಡೆದೇಟ್ಟಿ ತಾಂ ಕೌಸಲ್ಯೆಯೊಳ್ ಪುರುಳುಂ ಲಕ್ಕಣ ಮುಂ ಒರ್ವೆಯೆತ್ತುದೆಂಬಂತಿರೊಗೆದನಕ್ಕುಂ ! ಇಂತಿರಂತದಂ ಬಿಚ್ಚ ಳಸಿ ತೋಜುಮೊಡೆಮ್ಮಣ್ಣನೆ ಸಾಲ್ಕುಂ. ನೋಟ್ಟುಂ ಮಾರಿಗೆ ಬಾಜಿ ಗಾರೆಂಬುದಂ ; ಅಲ್ಲದಂದು ಪಂದೆಗಳಾಗೆವೆ ? ಹಯಮಂ ಮರಲ್ವುಮೊ ಡಿದು ಸೋದರಂ ಸಾದರಂ ಬರ್ಕೆ. ಅನಿತೊಂದು ಬೇಗದಿನೆಮ್ಮಣ್ಣಂ

ಗಂತಿದನಱುಪಿ ಕೂಡಿನರ್ಪೆಂ—ಎಂಬನಿತಱುಗಾಳ್ ಮಿಕ್ಕುಟಾದ ಬಾಲ
 ರೆನಸುಂ ಬೆರ್ಚಿ—ನಿನಗೇನೆಲಿ ಸೊರ್ಕು ! ಬಲ್ಪುಳ್ಳ ನಾಡ ರಾಯರ ಜ
 ನ್ನಗುದುರೆಯಂ ಕಟ್ಟಿ ಚಲದಿಂ ಕಾದುವೆನೆಂಬ ನೀಂ ಮರುಳಾಗ[ಸೆಣ
 ಸಾಟಿನಾಟಮೆ! ಪಾಟಮೆ! ಬಾಲಂ ನೀನೆತ್ತಮಳವಿಗಱಾದ ಕೂರ್ಪಿನ ಕಾ
 ಲಾಳ್ಳಳಿತ್ತಂ ! ಪೋ ನೂಣ್ ! ಅರಿಗಲ್ಲಱುನಾಗದ ಮುನ್ನಮೆ ಕಟ್ಟಿದ
 ಹಯಮಂ ಪೋವಿಟ್ಟು ಮನೆಗೆ ಪೋಪಂ. ಅಜ್ಜನಾಣೆ ! ದುಡುಕಿ ಪೋ
 ಗದಿರೆಂದು ಗದ್ದಿಪುದುಮವನವರ್ಗಳಂ ಗದಜು—ಚಿಃ ! ಚಿಃ ! ಕಣ್ಣಿಟ್ಟಿನ
 ತಪದ ಬವಸಿನ ಮುದುಗೂಗೆಯ ಪಿಳ್ಳೆಗಲ್ ಪೋಪೋಗಿರೆ ! ಅಂ ತರು
 ವಲಿ ಗಡ ! ಪಗೆಗಲ್ ಕಡುಗಲಿಗಲ್ಲಡ ! ಅಂ ಕಿಜುಯನಾದೊಡೇಂ ;
 ಅಣ್ಣಂ ಪಿರಿಯಂ ಸಾಲನೆ ? ರಟರಟಮೊದಱುವ ಕಾರ ನೀರ ಪೆರ್ಗಪ್ಪೆಗ
 ಳಂತಿರೇಗಳುಮಾಗದ ಪೋಗದ ಪಱನುಡಿಗಳನೋದುತುಮೊದರುತುಮಿ
 ಪ್ಪ ನಿಮಗೆ ರಣದ ಗೊಡವೆಯೇಕೆ ? ನಿಲ್ಲದೆ ಗುಡಿಗೆಯ್ತು ಕೊಂಡದ
 ಬೂದಿಯನೂದಿಮಲ್ಲದೊಡೆ ಸವುದೆಯನೊಟ್ಟುಮಂತುಮಲ್ಲದೊಡೆ ಪರಿ
 ದ ಸಮ್ಮಮಂ ಕೆಮ್ಮನೆ ಪೊಲ್ಲಿಮೆಂದು ಮಾಂಕರಿಸಲೊಡಮತ್ತಲ್ ಬೆಂ
 ಬಱಾಯ ಕಾಪಿನಾಳ್ಳಲ್ ಹಸುವನಱುಸುತುಂ ಬರೆವರೆ ಕಟ್ಟಿದಿರೊಳ್
 ಬಾಲಕರುಮಂ ಮರನ ಮೊದಲೊಳ್ ಹಯಮುಮಂ ಕಂಡು—ಕಟ್ಟಿದ
 ರಾರೆಂದು ಜರ್ಬಿಂ ಮಸಗಿ ನುಡಿವುದುಂ ; ಮಿಕ್ಕ ವಟುಗಲ್ ನಡುನಡು
 ಗಿ—ಅಮಲ್ತಾಮಲ್ತು. ಈ ಪೊಸಮಾಣಿಯಾಗಲ್ಪೇಱ್ಪುಂ. ಬೇಡವೇಡೆಂ
 ದೊಡಂ ಚಲದಿಂ ಪಿಡಿದು ಕಟ್ಟಿ ಮಿಣ್ಣನಿರ್ಪನೆಂದು ಲವನಂ ತೋಱು
 ತಾಂ ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ಪಿಂಜರಿದು ಮರನ ಮುಜಿಯೊಳಾದರ್. ಅಂತಪ್ಪು
 ದುಮಾಳ್ಳಳಾಲವನಂ ಮುತ್ತಿ,—ಪಳ್ಳಿಯ ತುಜುವಳನಂತಿರೆ ಹಸುವನೇ
 ನೆಂದು ಕಟ್ಟಿದಯ್ ? ಹಯಮುಮನೆಮ್ಮನುಮಂ ನೋಡದೆ ನಾಡ ರಾಯ
 ರೆಂದು ಸಂಕಿಸದೆ ಕದನಕ್ಕಂಜದೆ ಜೀವದಾಸೆಯಿಲ್ಲದೆ ಕಟ್ಟಿ ನಿಂದ ನಿನಗೆ
 ಕಣ್ಣೂಱಾರವೇಡಾ ! †ನೆಲನಂ ಕಿನ್ನೆಲನಂ ಬಾನಂ ತಾನಂತುಟೊಂದು
 ಮೈಮೆಯಿಂ ಕಾವ ದೇವಂ ಬೇಳ್ಳ ಜನ್ನದ ಮಾನ್ಯದ ಹೂನ್ಯದ ಕುದು
 ರೆ ಕಣಾ ! ಅಬ್ಬಾ ! ಎಂ ಸೋರ್ಕೊ ? ಸೆಳೆಯ ಸವಿ ಬೇಱು, ಪೊನ್ನ
 ಪಿಳುಕಿನ ಬಲ್ಲಣೆಯ ಸವಿ ಬೇಱು. ಪೋ ! ಪೋ ! ಕಾಡ ಕೋಡಗವಸು
 ಳ್ಳೆ ಎಂದು ಸೊಪ್ಪಿಂ ಱುಪ್ಪೆವೋದರ್. ಅನಿತಱುಗಾಳ್ ಮಾರ್ಕೊಂಡಾ

ಕುಟುಂಬಿಂಡಂ ಪುಗುವ ಮುಟುಸಿಂಗನೊಂದಾಟೋಪದಿಂ ಕಾವಲರ ಪಡೆ
ಯಂ ನುಗ್ಗಿ ಸರಲ ಸೋನೆಯಂ ಕಳುಹಿದು ಘಾತಿಸಿ ಭೀತಿಸಿ ಬೊಬ್ಬಿ
ಟಾದು,—ಕಂಡಿರೆ ಕಾಡ ಕೋಡಗವಸುಳಿಯ ಕೈಚಳಕಮಂ ! ಎನಗೆ ಸೆ
ಣಸಾಟಂ ಸಲ್ಪದೇ ? ಸಾಲ್ಪದೇ ನಿಮಗಿಂದಿನ ಗೆಲ್ಲಮೆಂದು ಮತ್ತಂ ಮ
ತ್ತಂ ಕೋಲ್ಗಳನೆಚ್ಚು ಎನಸು ದೂರಕಳುಹಿಯಟ್ಟಿದಂ. ಬಟುಕ್ಕಮವರಾ
ತಂಗಮಾತನೊಂದು ತದೆಗಂ ಬೆಂಗೊಟ್ಟಂತುಮಿಂತುಮೋಡಿ ತನ್ನೊಡೆ
ಯಂಗಿಂತಿದಂ ಪೇಟ್ಟುದುಮಾತಂ ಮಾತಂ ಮಾಣಿಸಿ ಸುಮತಿಯೋಕಾ
ರ್ತವನಮಂತಪ್ಪ ಬಾಲನೇನಿರ್ಕುಂ ? ನೀಂ ಕೇಳ್ವಂಟೆ, ಪೇಟಿನಲೊ
ಡಂ;—ಇಂತೀವನಂ ಮುನಿಗಳಾಶ್ರಮಮೆಂಬುದಂ ಬಲ್ಲೆಂ. ಬಾಲನಾ
ರೆಂಬುದನಟುಯೆನೆಂದಂ. ಅದರ್ಕಾಶತ್ರುಹನಾದೊಡೊಡೊನಾಯ್ತಿಪೋ
ಪಮೆಂದು ಸೇನೆವೆರಸೆಯ್ವೆಂದು ಕುದುರೆಯನಣ್ಣನೆಡೆಗುಯ್ಯ ಲವನಂ
ತಡೆದು ತಾಗಿದನಾಗಳ್. ಅನಿತಟುಂ ಮೇಲೆ ಮನೆಗೆಂದು ಪೋಪ ಲವಂ
ಪಲವಂ ರಾವುತವಡೆಯಂ ತೇರ ವಂಗಡಮಂ ಕರಿಘಟೆಯಂ ಕವಿತರ್ಪು
ದಂ ಕಂಡು ಮಾಣ್ಣು ನಾರಿಯಂ ಬಿಲ್ಲೆ ಬಿಗಿದು ಬೆನ್ನ ಮೂಡಿಗೆಯಿಂ
ಕೋಲನುಗಿದು ಸಂಧಿಸಿ ಬಂಧಿಸಿದ ಕುದುರೆಯ ಕೆಲನೊಳಿರ್ಪುದುಮಾತ
ನೊಂದು ಬಿಂಕಮುಮಂ ಸೆರಗಂ ಪಾಪದ ಬೇರಮುಮಂ ಕಂಡು ರಾಘ
ವಾವರಜಂ ತಾನೆ ತೇರಂ ನೂಂಕಿ ಬಾಲಂಗಿದಿರಾಗಿ—ಎಲೆ ಮಾಮಿಡಿಯ
ತೋರದ ತೋಪದ ಪೆರ್ಕಳಿಕೆಯ ತರಳ ! ಮೊಟ್ಟೆಯೊಳೆ ಕೆಲೆವೊಂದದ
ಟು ನಿನಗೆತ್ತಿನನಾಯ್ತು ? ನೀನಾವಂ ? ಹಯಮನೇನೆಂದು ಬಗೆದು ಕಟ್ಟಿ
ದೆಯೊ ? ಕಟ್ಟಳವಿಯೇಂ ? ನಿನಗೆ ಸೊಗನಾಯ್ತು ! ಬಿಡು ಬಿಡು ಮರು
ಳೆ ! ಆಟದ ಕೂಟದ ನಿನ್ನನ್ನರೋ ? ಪೂಣರ್ವಂದಂ ಕದನಮಲ್ಲೆಂದು
ಗದಟು ಮರಲ್ವು ವೊಂದು ಬಗೆಯಿಂ ಹಯಕೆ ಸನಿಯಂಬೋಪುದುಂ ; ಲ
ವಂ ಕಿಸುಗಣ್ಣೆ ಕಣೆಯನೆಚ್ಚು ಪಗೆಯಂ ನೋಯಿಸಿ ಕಡೆಯೊಳ್—ಪ್ರಾ
ಯಂ ಕೂಸಾದೊಡೊನೀಸಾಯಕಂ ಕೂಸಕ್ಕುಮೆ ! ಜಗದೆ ನೀನೆ ಬಲ್ಪು
ಳ್ಳರಾಂ ನಡೆವೆತ್ತ ಸೀರ್ಪುಲಾಗೆನೆ ! ಅಲ್ಲದೊಡೊಂ ಪೆರ್ಕಳಿಕೆಯೊ ? ಆ
ಮೆ ಜಗದ ಗಂಡರ ಗಂಡರ್, ಪೆಜರ್ ಪಂದೆಗೊಂದೆಗಳ್ ! ಹಯಂ ಬ
ರ್ಪುದುಮೊಡನೆ ಮುಟುವಾಟ್ಟುದು ! ಕಪ್ಪಮನೊಪ್ಪಿಸುವುದು ಗಡ ! ನಿ
ರ್ಧನರಪ್ಪಿನಂ ಮೊಗಸಿದ್ ಜನ್ನಕ್ಕೆ ಪಣಮಂ ಕುಡಿಮೆಂದು ಬೇಡಿದೊ

ಡಾಗದೆ ! ಲೇಸುಲೇಸು ನಿಮ್ಮನ್ನರಪ್ಪ ನಾಡ ರಾಯರೊಂದಾಯತಿಯೆಂದು ಹಂಗಿಸಿ ನುಡಿದಂ. ಆನುಡಿಗೆ ಶತ್ರುಘ್ನನಿನಿಸುಂ ಖತಿಗೊಂಡು ಮೇಣೊಂದಂಬಿನಿಸಲೊಡಂ ಮಾಕೊಂಡು ಮುಱುದು ತಾನ್ನೈದು ಕೂರ್ಗಣೆಗಳಿಂ ತೇರಂ ಬಿಲ್ಲ ನಾರಿಯಂ ತುಂಡಿಸಿ ಹುಂಕರಿಸಿದಂ. ಮತ್ತಂ ಶತ್ರುಹಂ ನವ್ಯಭವ್ಯರಥಮಂ ಪೊಸಬಿಲ್ಲಂ ಕೊಂಡು ಬಾಲಕನಂ ಶರಂಗಳಿಂ ಮುಸುಂಕಿದಿಂಬಟಾಯಂ ಕೋಲ್ಗುಳುಜುಬೆಗೆ ಗಾಱುಗೆಟ್ಟು ಬಾಯಾಱು ಬನ್ನವಟ್ಟು ಮುಚ್ಚಿವೋದ ಲವನೊಂದು ಗಂಡುಗರ್ವಕ್ಕೆ ಮೆಚ್ಚಿ ಕೊಂಡಾಡಿ ನೇಹಂ ಮಿಗೆ ತಾನೆ ತೋಳೊಳೆತ್ತಿ ತೇರೊಳೆಟ್ಟು ಹಯಮಂ ಬರಿಸಿ ಪುರಕೆ ಪೋಗವೋಪುದುಂ ; ಮಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳಂತಿದಂ ಕಂಡು ಬೆದಲು ಕಟ್ಟುಜದಿಂ ತಮ್ಮಾಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಬಂದು ಬೆಟ್ಟುಸಿರಿಂ ಇನಿವೊಟ್ಟುಂ ಬಾರದೆ ನಿಂದ ಮಕ್ಕಳ ಬರವನೆ ಪಾರುತುಮಿರ್ಪ ಸೀತೆಯಂ ಕಂಡು— ಅಬ್ಬೆ! ಪೋಪೋ! ಈಗಡೆ ಲವನಂ ಬಿಂಕದ ರಾಯರ ಕುದುರೆಯಂ ಕೊಂಡನೆಂಬೊಂದು ಕತದಿಂ ಬೇಡವೇಡೆಂದೊಡಂ ಕೇಳದೆ ಪಗೆಗಳ್ ಪಿಡಿದುಯ್ದರಯ್ಯೋ ! ಕುಶನಾವೆಡೆ! ಮುತ್ತಯ್ಯನೇಂ ಬಾರನಿನ್ನುಂ ! ಕೆಟ್ಟುದು ಕಜ್ಜಂ. ನಡೆನಡೆ, ಪೋಪಂ ಪೋಪಂ ತಳ್ಳದಿರೆಂದು ತಾನ್ಮುಂ ಕೆಯ್ಯೋಳ್ ದಂಡಂಗೊಂಡು ಪೊಜಮಟ್ಟರ್.

ಮುದ್ದಣ—ಎನ್ನೆಜತಿ ! ಇಂತಾಡಿದ ಮಕ್ಕಳ ಮಾತಂ ಕೇಳ್ವು ಸೀತೆ ಮನಮುಜುಗಿ— ಹಾ ಹಾ ! ಎನ್ನ ಕಣ್ಣಣೆಯನಾರುಯ್ದರೆನ್ನ ಚಿಂತಾಮಣಿಯನಾರ್ ಪಿಡಿದರೆನ್ನ ಸಂಜೀವನಮನಾರ್ ಕೊಂಡರೆನ್ನರ ಗಿಳಿಯನಾರ್ ಕಂಡರಕ್ಕಟ ! ಹಾ ಎನ್ನ ರನ್ನ ! ಎನ್ನ ಚೆನ್ನ ! ಹಾ ! ಹಾ ! ಎನ್ನ ಸುಕುಮಾರ ! ನೀನೇನಾದಯ್ ! ಎತ್ತವೋದಯ್ ಮಗನೇ ? ನಿನಗೇತರ್ಕೆ ವಾಜಿ ? ಏತರ್ಕಾಜಿ ಪಗೆಗಳೊಳ್ ? †ಜಡಿವರೊ ಬಡಿವರೊ ಸೆಜಿವಿಡಿ. ದಿಡುವರೊ ಮೇಣಿಲ್ಲದಂದು ಶೂಲದ ಮೊನೆಗೇ || ಊಡುವರೊ ಕಡಿವರೊ ಬಜುದೇಂ. ಬಿಡುವರೊ ಹಾ ಕಂದ ! ನಿನ್ನ ನಲುಗುಲಿರಾಯರ್ ? || †ಆಃ ! ಅರಿಗಳ ಬಾಯ್ನೆಂದೆ ಪೆತ್ತಿನೆ ಮಗನೇ ? ಎಂತೊಡಲಂ ಪಿಡಿದಿರ್ಪೆನೊ ? ಎಂತು ಸೈರಿಪೆನೊ?— ಎಂದು ಪಲುಂಬಿ ಪಳಯಿಸುತಿರ್ಪಾ ವೇಳೆಗರಿಗಜಾಂಕುಶಂ ಕುಶಂ ಕುಶಸಮಿತ್ಥಲಪುಷ್ಪಂ

†ಗದ್ಯರೂಪವಾಗಿ ಬರೆದ ಸಂಪೂರ್ಣವಾದ ಕಂದಪದ್ಯವಿದು.

ಗಳಂ ಪೊತ್ತು ತೊಟ್ಟನೆ ಬಂದು ಪೊಟಿಯನಿಟಾಪಿ ಮುಗುವ
ಮಾತೆಯ ಪೊರೆಯೊಳ್ ನಿಂದು—ಎನ್ನಬೈ ! ಇಂತೆನಟಲಾರಿನಾಯ್ತು ?
ನಿನ್ನಗೇಂ ಜಡಂ ! ಪಟವಾನಿಸರಾತವಸಿಗಳೇಂ ಕೊಟಿಪಾಡಿರೆ ? ನೆರೆ
ವನೆಯ ಕಿಟಾಯಬೈ ನಿನ್ನಂ ಬೆನ್ನೊಳೇಟಿಸಿದಳೆ ! ಈಗಾಳುಮೂಳ
ಬಾಳರೆತ್ತಾನುಂ ಭಂಗಿಸಿದರೆ ? ಏಕೆ ಮುಗುವನು ? ಎನ್ನಂ ನೋಡು,
ಮಾತಾಡು—ಎಂದಿನಸುಂ ಪತ್ತೆಸಾರ್ದು ಕೊರಲನಮದಪ್ಪಿಯುಂ ಗಲ್ಲ
ಮನಲುಗಿಯುಂ ಒಟುವ ಕಂಬನಿಯುಂ ತೊಡೆದುಂ ನುಡಿಯಿಸುವ
ಬಾಲಕಂಗೆ ಮುನುಡಿಗುಟ್ಟಲಾಟದಂದು ಬಟಾಯ ಮಕ್ಕಳು—ಪಗಿರಾ
ಯರ ಜನ್ನಗುದುರೆಯುಂ ಬಂದಿವಿಡಿದುದಂ, ಮೇಣ್ ಕಾದಿ ಸೆಜಿಪೋ
ದುದಂ ಕುಶಂಗೆ ಕೇಳಿಸಿದರ್. ಇಂತೆಂಬ ವಟುಗಳಂ ಗದಲು ಬೆದಲು
ಪೋಪಂತು ಮಾಡಿ ತಾಯಂ—ಎನ್ನಾಣೆ ! ಮುಗುದಿರೊ, ಜವನಕ್ಕೆ;
ಉರಿಗಣ್ಣ ಭವನಕ್ಕೆ; ಬೆಟ್ಟಿನ ತಿಟ್ಟಿನ ಮಾಧವನಕ್ಕೆ; ಎಮ್ಮೆ ಲವನಂ
ಕೊಂಡುಯ್ದವನಂ ಸೊರ್ಕು ಸೆರ್ಕಪ್ಪಿನೆಗಂ ಬಡಿದು ಪಿಡಿದಸುವೆರಸು
ನಿನ್ನಡಿಗೊಪ್ಪಿಸಿದರೆ, ನಿನ್ನ ಮುದ್ದಿನ ಕಂದನೆ ! ನೋಡೆನ್ನದಟನೆಂದು
ಪೊಣ್ಣು ಮಾತೆಯಂ ಸಯಿಟ್ಟು, ಮುನ್ನಂ ಮುನಿ ತನಗಿತ್ತ ಸವಗಮಂ
ಸೀಸಕಮಂ ಕಣೆಯಂ ದೊಣೆಯಂ ಬಿಲ್ಲನೆಲ್ಲಮಂ ಕೊಂಡು ತಾಯ್ಗೆ
ಪೊಡೆಮುಟ್ಟು ಪರಕೆಗೊಂಡಂದಿನಲುಮೊಗನೊಂದು ಪನ್ನತಿಕೆಯಿಂ
ಬೆಂಬತ್ತಿ ನಡೆದು ತಡೆದರೆಸೇನೆಯನಿರ್ದಿರ್ಚಿ—ಎಲೆಲೆ ಬಣಗುಗಳರಾ !
ರಣದೆ ಮೆಯ್ ಸೋಲದ ಸಾಲದ ಬಾಲನೊವನಂ ಬಳ್ಳುಪಿಳ್ಳೆಯನೆಂ
ತಂತು ಕೊಂಡುಯ್ದುದಿದಾವ ನಾಯಂ ? ಸೆಣಸಾಳ್ಳಳ್ ನಿಮ್ಮಂ
ಗೆಲ್ಲವೆಣ್ಣೆಂತೊಲ್ವಳ್ ! ಬಲ್ಪಳ್ಳೊಡೆನ್ನೊಳ್ ತೋಜುಮೆಂದು ತನಿವೆ
ಳಗಿನ ಪೊಸಮಸೆಯಲಗಂ ತೆಗೆದೆಚ್ಚು ಚೂಣಿಯಂ ಘಾತಿಸಿದಿಂಬ
ಟಾಯಂ ದೆಸೆಗೆಟ್ಟ ತಮ್ಮ ದಟಮಂ ಕೆಯ್ವಿಸಿ ಸಯಿಟ್ಟು ಪುಷ್ಪಲಂ
ಬಂದ ಬವರಿಗಂಗೆ ಮಾಜಾಂತು. †ಎಲೆ ತರಳ ! ನಿನ್ನ ಬಿಂಕದ !
ನೆಲೆಯೇಂ ? ಕಟ್ಟುಟದ ಬಜದ ಬಾಯಾಯ್ತರಿಯಂ || ಗೆಲಲಾರ್ಪೊಡೆ
ಪೋಪೊಡೆ ಮೆ ! ಯ್ಕಲಿಗಳ್ ನಾಣಲಿಗಳಂತು ಜಂಕಿಸರೊಳರೇ ? ||
ಸೆಜಿವಿಡಿದುಯ್ಯೊಡಾಗದು ಗಡ ! ಗಂಡರ ಗಂಡವರ್ಗಕ್ಕೆ ತಗದು ಗಡ !
ನಾಯಂ ನಾಯಂ ಕೇಳ್ವರೆ ? ಅಲ್ಲದಂದಾಬಡತರುವಲಿಗೇಕೊ ನಾಡ

ಮನ್ನೆಯರ ಜನ್ನಗುದುರಿಯೊಂದು ಗೊಡವೆ ! ಕಾದುವ ಬೆಸನಂ ! ನೀನ
ವಂಗಿ ಸೋದರನಕ್ಕುಮದಲುಂ ಕಡುಕೆಯೊಡೆ ನಿನ್ನಮಂ ಸೆಟ್ಟುಗೊಂಡು
ಕೊಂಡು ಪಿಂಡಮರ್ಧನಂಮಾಡದೆ ಬಿಡುವೆನೆ, ನೋಡೆಂದು ಪೊಂಗಲಾಯ
ಕೂರಂಬುಗಳನಾರ್ದೆಚ್ಚಂ. ಅಂತಿರೆ ಗುಟ್ಟುಗೊಂಡು ಬರ್ಪ ಬಾಣಮಂ
ಕಾಣದಂತು ಕಡಿದು ಪಡಿಸರಲಿನೇಸಾಡಿ—ಕೂಸಾಡಿದ ನುಡಿಗಿಂತಿದೇಂ
ಮುನಿಸು ! ನೀಂ ಮಾನ್ಯರ್ ಹೂನ್ಯರ್ ; ಆಮನ್ಯರ್ ವನ್ಯರ್ ಸಾಜ
ಮಾಗವೆ ! ನೋಟುತ್ತಾಡೆ ನಿಮ್ಮ ಗಂಡುಗಲಿತನಕಂ ಮನಕಮೊಪ್ಪಿರೆ
ಮುಚ್ಚೆಯಿಂ ಪಚ್ಚೆವೋದ ಕಿಟುದಮ್ಮನಂ ಬಂದಿಗೊಂಡಿರಕ್ಕುಂ. ಈಗ
ಳೆನ್ನಂ ಮುನ್ನಂ ಬನ್ನಂಬಡದನ್ನಂ ಬಾಲ್ಕಿಲೆವಿಡಿಯಿಂ. ಅಲ್ಲದೊಡಂತು
ಆ ! ಕಾಡ ಮರೆಯ ಕಿಟುವಲಾಯನಟ್ಟೆ ಪಿಡಿದ ನಾಡ ನಾಯ್ಕಳೆಂತಂ
ತೆನ್ನಣಗದಮ್ಮನಂ ಪಿಡಿದೆವು ಜಡಿದೆವೆಂದೊಡೊಂದು ಪನ್ನತಿಕೆಯೇ !
ಈಗಳೆ ನಿಮ್ಮನುಗಿದುಂ ಬಗಿದುಂ ದೆಸೆವಲಿಗುಡುತುಮೆನ್ನ ಚೆನ್ನ ತಮ್ಮ
ನಂ ಕೊಳ್ಳೆನೆಂದು ನೋಯಿಸಿದಂ. ಇಂತಿರೆ ಪುಷ್ಟಲಂ ಶರಹತಿಗೆ
ಗಾಲುಗಿಟ್ಟು ಬಾಯಾಲು ಕೀಲು ನೆಲಕುರುಳ್ಳು ಇನಿವೊಟ್ಟುಂ ತೆಪ್ಪ
ಪದಿರೆ ಕಂಡು ಲವಣಾಂತಕನಂತಕನಂತೆ ಕನಲ್ದ ತೇರನೇಲು ಬಂದು
ಕಟ್ಟಿದಿರ ಪೂಣೆಗನಂ ಕಂಡು—ಅಬ್ಬ ! ಕಂಡಿರೆ ಮರೆಗೊಣಸು ಪಲ್ಲಮಲು
ಯಂ ಕೊಣಕೆ ಕೆಣಕುವೊಂದಚ್ಚ ರಿಯಂ : ನೀರೊಳ್ಳೆ ಪುತ್ತಿನಪಾವಂ ನುಂಗ
ಲಾಟವೊಂದಂದಮಂ. ಕಾಲ ತುಟಾತಕ್ಕೆ, ಪೊಗಿನ ನಂಜನುರಿಜಾಲೆಯ
ಸುಯ್ಯೆ ಜಜ್ಜರಿಯಾಗಿ ಸೀಕರಿವೋಪುದಂ ಲೆಕ್ಕಿಸದಿರ್ಕುಮೆಂದು ಬೆಂಗೆ
ಐದಂಬುಗಳನೆಚ್ಚೊಡಾಸರಲ್ ಕೂಟದ ಕಾದಲರನೆಚ್ಚೊಡಲಿಚನ ಪೂಸ
ರಲವೊಲಾಯ್ತು ಸರಲಂ. ಆಗಳ್ಗೆ ಕುಶಂ ಪಗೆಯ ಕಣೆಯಂ ಸದೆದು
ಮೇಣೆರಡಲುಂ ಕರದ ಕೋಯಂಡಮಂ ಮುಲುಂದಂ. ಇಂತು ಬಿಲ್
ಬೆಸೆಯಾಗಿ ಕಂಡು ಶತ್ರುಹಂ ಪೆಟತೊಂದು ಬಿಲ್ಲಂ ಕೊಂಡು ಕಣೆಯಂ
ಪೂಡಿ— ಎಲೆಲೆ ಮುಟ್ಟುಮೀಲಾದ ಮಾಯದ ಬಾಲಕ ! ನೀಂ ದಿಟ್ಟಂ.
ದಿಟ್ಟುಮಾದೊಡನ್ನೀಕಟ್ಟಿಸುಗೆಯ ಕೋಲಂ ಮುಟ್ಟು ಮುಟ್ಟುವುದೆಂದು
ಕಿವಿಮುಟ್ಟಿ ಸೆಳೆದಿಟ್ಟಂ. ಅನಿತಪ್ಪಾಳೆ ಕುಶಂ ತನಿಗಿಡಿಯಂ ಕಾಲು
ವರ್ಪ ತೋರಗಣೆಯಂ ನಡುವಟ್ಟಿಯೊಳೆ ಪಡಿಗೋಲಿಂ ಬಡಿಗೋಲಿಂ
ಕರಡಮಂ ಸದೆನಂತೆ ಸದೆದು ಮುತ್ತಮಾಲುಂ ಕೆಯ್ಯ ಪೊಸಬಿಲ್ಲಂ

ಮೆಯ್ಯ ಸವಗಮಂ ತುಂಡಿಸಿ, ತೇರಂ ವಾರುವಮಂ ಕಡಿದು, ರಥಿಯಂ ಸಾರಥಿಯಂ ಸಮಂತು ಗಾಱುಗಿಡಿಸಿದಂ. ಅಂತಪ್ಪುರುಮಿಳೆಗಿಲಿತಂದು ಗದೆಗೊಂಡು ಪೊಯ್ಯಲೊಡಂ ಕುಶನೆಂತುಂ ಮೆಯ್ಯುದುಡಿ ಪುಟನೆಗೆದು ತನ್ನೊಂದು ಕಣೆಯಿಂ ಶತ್ರುಹನನಿಜಾದಂ. ಆಗಲೇನೆಂಬೆನೊ ! ಬೆಟ್ಟನ ನಿಡುಮರಂ ಬಿಜುಗಾಳಿಯ ಪೊಯ್ಲಿಗೆ ಬೇರುಡಿದು ಬೀಳ್ವಂತೆ ದಿಮ್ಮನೆ ಗದೆವೆರಸು ತಿರೆಗೆ ಕೆಡೆದಂ. ಮೊಜ್ಜಿಯಿಟ್ಟುದು ಸೇನೆ; ಮುಂದು ಗೆಟ್ಟುದು ಯೋಧರೊಂದು ನೆರವಿ; ಗಜಬಜಿಸಿದರ್ ಮಹಾರಥರ್. ಇಂತಾಗಲೊಡಮೆತ್ತಂ ಸುಭುಜಂ ಲಕ್ಷ್ಮೀನಿಧಿ ಮುಂತಪ್ಪು ವೀರರುಂ ಸುಗ್ರೀವಸುಷೇಣರಾದಿಯಪ್ಪ ಮರ್ಕಟನಾಯಕರುಮಿರ್ತಂಡದಿಂ ಮಂಡ ಳಿಸಿ ಕಾದುವುದುಮೊರ್ವನೆ ಬಾಲನನಿಬರಂ ಮುಱಿಸಿಂಗನಾನೆವಿಂಡನೆಂ ತಂತು ನಾಮಸಕದಿಂ ದೆಸೆಗಿಡಿಸಿದಂ. ಕೆಲರಂ ಕಡಿದಂ; ಕೆಲರಂ ಬಡಿದಂ; ಕೆಲರನುಗಿದಂ; ಕೆಲರಂ ಬಗಿದಂ; ಕೆಲರಂ ಕುಱಿದಱು ದಱುದಂ : ಕೆಲರಂ ಬಿಗಿದಂ; ಕೆಲರನಿಟ್ಟಂ : ಕೆಲರಂ ಬಿಟ್ಟಂ ಮೊನೆಯೊಳ್.

ಇಂತು ಸಂಗ್ರಾಮಕೋಲಾಹಲಂ ವಿರೋಧಿವರೂಢಿನಿಯಂ ಸದೆ ಬಡಿದು ಕಾಲದ ರಂಗತ್ರಿಣೇತ್ರನಂತೆ ಮೆಱಿಯುತಿರ್ಪುದುಮಾವೇಳೆಗೆ ಮುಚ್ಚೆವೋದ ಲವಂ ಕಿಱುದುಂ ಬೇಗಮೆತ್ತಿತ್ತು ತನ್ನ ಬಂದಿಗೆ ಬೆಜಗು ವಟ್ಟಿತ್ತಂ ನಿಟ್ಟಿಸಿ ಪಗೆಯೊಡ್ಡು ಬಕ್ಕಂಬಯಲಾದುದುಂ ನೀಡುಮೆಣಿಸಿ ಮುಂದೆಸೆಯೊಳಲುದುಲಿದ ಜೋದರೊಳ್ ಪೊರ್ವಗ್ರಜಾತನಂ ಕಂಡು ತಾನುಂ ಕೈದುಗೊಂಡಾತನಂ ಕಿಚ್ಚಂ ಗಾಳಿಯೆಂತಂತು ಕೂಡಿದಂ. ಹತಶೇಷರೊಳಮೀಗಲ್ ಪಲಂಬರ್ ಗತಾಸುಗಳಪ್ಪುದಂ ಕಂಡು ಕಂಠ ಗತಾಸುಗಳೆಂತುಂ ರಣಕೆ ಬೆಂಗೊಟ್ಟೋಡಿ ಕಟ್ಟುಪದಿಂ ಪೊಲಿಲೆ ಬಂದು ರಾಘವಂಗೀವಿವರಮನುಜುಕೆಗೆಯ್ವುದುಂ; ತನ್ನವರ ಪರಿಭವಕ್ಕೆ ಮನಮು ಱುಗಿಯುಂ ಪಗೆದ ಮಕ್ಕಳರ್ವರ ಏಚ್ಚನೆತ್ತ ಬಲ್ಲಿಂಗಿ ಬೆಜಗಾಗಿಯುಂ ದೀಕ್ಷೆಯೊಳರ್ವ ರಾಘವನನುಜಂಬೆರಸು ತಾನೆ ಪೊಜಮುಟ್ಟಂ. ಇಂತು ಕಡುವೇಗದಿಂ ಪಡೆಗೂಡಿ ನಡೆದು ಕಾಡನೆತ್ತಂ ಕವಿದೊತ್ತಿ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರೋರೊಂದು ದೆಸೆಯೊಳರ್ವು ದಬವನೊಡ್ಡಿ ಮಕ್ಕಳಂ ಪಿಡಿಯೆ ಬರ್ಪುದುಮಾವೊಡ್ಡು ಗಾಳಿಯೊಡ್ಡಿನ ಮುಗಿಲೊಡ್ಡಾಯ್ತು ಬಾಲಕರಿ

ದಿರೋಳ್. ಇಂತೊಂದು ಮಾಟಕ್ಕಿಯಿಂ ಸುರಿಗೆಯ, ಜನದಾಡೆಯ, ಕಕ್ಕಡೆಯ, ಮುಸುಂಡಿಯ, ಕಡಿಗತ್ತಿಯ, ಕೊಡಲಿಯ, ಇಟ್ಟಿಯ, ಬಟ್ಟಕ್ಕಿದಿನ, ಕೈದುಕಾಜರ ದಟಂ ತಂತನುಗೆ ದಟದುಟದಿಂ ಕುಶಲವರಿ ಸುಗೆಯಿಂ ಸತ್ತುಂ ಮುತ್ತುಂ ಕಟುದುಮಟುದುಂ ಪ್ಪೇಪುದುಂ ಅಟು ದುಟುದ ದಂಡಂ ತಂಡತಂಡದಿಂ ಪಿಂಡನಾಗಿಸಿ ಚಂಡಭಂಡನಕ್ಕೆ ನೂಂಕಿ ತಾಮಿರ್ವರುಂ ತೇರನೇಱು ಬರ್ಪ ಗಂಡುಗಲಿಗಳಂ ಕಂಡು ಗಂಡಗರ್ವ ದಿಂ ಲವನಗ್ರಜಂಗೆ—ಕಂಡಿರೆ ಅಣ್ಣ! ಮೊನೆಯೊಳಾಗಳೆ ಮಿತ್ತಿಗೆ ತು ತ್ತಾದ ತಮ್ಮನರ ಬೆಂಬಲಕೆಂದು ಬಂದ ಬಲ್ಲಿದರಿರ್ವರುಂ ಬೇಜುನೇ ಳಾಗಿ ರಥಮನಡರ್ದು ಎನುಗೆ ಮುಮ್ಮೊಗಮಾಗಿ ಟೇವಿಯಿಂ ಬರ್ಕುಂ. ಈಗಳೆಮಗೆ ಸಮರಂ ಸಾಟಿಯಾಯ್ತು. ಕಾಡ ದೆವ್ವಂಗಳ್ಗೆ ಬಲಿಯೇವಂ. ಕಿಜುಯನೊರ್ವನೆನಗೆ; ಪಿರಿಯಂ ನಿಮಗೆ. ಮಿಕ್ಕಿನ ಪಡಿಬಲಮೆನ್ನ ನಿಮ್ಮ ಕೋಲ್ಲಿಂದು ಪಸುಗೆಗೆಯ್ದು ಮುಂದೊತ್ತಿ ಬರ್ಪ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರ್ಗೆ ಕಟ್ಟಿದಿರಾಗಿ ನಡೆದರ್.

ಇಂತು ಸಂಕೆಯಿಲ್ಲದೆ ಬಿಂಕದಿಂ ಮುಟ್ಟಿನರ್ಪ ಮಕ್ಕಳ ಬಲಕಂ ಚಲಕಂ ನಿಬ್ಬೆಱಗಾಗಿ ರಾಘವಂ ಲಕ್ಷ್ಮಣಂಗೆ—ಎಲೆ ತಮ್ಮ ! ನಾಡೊಡೆಯರ ಮಕ್ಕಳ ಮೀವಗೆಯ ಪೆಂಪುಂ ಕೆಂಪುಂ ನೋಜ್ಜೊಡರಿದು ಗಡಾ! ಪಾಡುಗೆಟ್ಟ ಕಾಡ ತರುವಲಿಗಳ್ಳಂತುಟೊಂದು ಬೀರಮೆತ್ತಣ್ಣು ! ಇವ ರೊಳೆನಗೇನೊ ಮಮತೆ ಪುಟ್ಟುಗುಂ ; ಮುನಿಸು ಬಾರದು. ಆರೆಂ ಬುದನಾರಯ್ ಪೇಟಯ್,—ಎಂಬುದುಂ ; ಲಕ್ಷ್ಮಣಂ ತೇರನಣೆದು ನೂಂಕಿ ಬಿಲ್ಲ ಕೊಪ್ಪಿಂಗೆ ನಾರಿಯನಳವಡಿಸುತೆ ಕೋಲಂ ಸಂಧಿಸುತೆ ನುರ್ಗಿವರ್ಪ ಬಾಲರಂ ತಡೆದು—ಎಲೆ ಮಕ್ಕಳರ ! ನೀಮಾರ್ ? ಹಯ ಮಂ ಕಟ್ಟಿದಿರೇಕೆ ? ಎಮ್ಮನರನಿರ್ದಿರ್ಚಿದಿರೇಕೆ ? ಪೋಪಿರೆಲ್ಲಿಗೆ ? ತಡೆಯಿ ಮೆಂದು ಬಿಲ್ಲನೇಱುಸಿದಂ. ಆಗಳ್ಗೆ ಲವಂ—ಎಲೆಲೆ, ಕಟ್ಟೊತ್ತಾಯದ ರಾಯ ! ಮೊನೆಗೊಡ್ಡಿ ಬಂದು ನೀವಾರೆಂದು ಬೆಸಗೊಳ್ಳುದಿದಾವ ನಡತೆ ? ಸಲ್ಪೊಡೆ ಕಾದು, ಮೋದು. ಅಜಿಯಪ್ಪೊಡೆ ಪಲಾಯನ ಮನೊಂದು. ಆದೊಡಂ ನೀಂ ಕೇಳ್ವಿನಂ ಪೇಟಪ್ಪಿಂ. ಎಮ್ಮನಬ್ಬೆ ಪೆತ್ತಳಜ್ಜಂ ಸಾಕಿದಂ. ಚಲದಿಂ ನಿಮ್ಮ ಹಯಮಂ ಕಟ್ಟಿದೆವು ; ಇದಿ ರ್ಚಿದೊಡಿದಿರ್ಚಿದೆವು. ಮೀಸಲಿರ್ಪ ನಿಮ್ಮ ಜೋದರ ಸಮ್ಮುಖಕ್ಕೆ

ಪೋಸೆವು. ತಡೆದೊಡೆ ತಡೆವೆನೆಂದು, ಕಟ್ಟಿ ನುಡಿವುದುಂ ; ಲಕ್ಷ್ಮಣಂ—
ಕೊರ್ವಿನ ಕೊಂಕುನುಡಿಗಿದು ಪೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ನೀಮೆಳೆಯರ್, ಗೆಲ್ಲ ಗೆಲ್ಲಂ
ಸೋಲ್ತ ಸೋಲಂ ಬೀರಗಿವನಗೆ ಬಾರದು. ಸವಿನುಡಿಯಂ ಲಾಲಿಸಿ
ಕೊಳುಗುಳಮಂ ಹಯಮಂ ಕಡುಚಲಮಂ ಬಿಟ್ಟು ಪೋಗಿಂ. ಈನುಡಿ
ನಿಮಗೆ ಸೊಗಸಾಗದೆ ಪೋಗಿ ನಿನ್ನೊಡಲಮಂ ಬಿಟ್ಟು ಪೋಪಿರಿದು
ನಿಕ್ಕುವಂ—ಎಂದು ಮೂಡಿಗೆಯಿಂ ಕಣೆಯನೆತ್ತಿ ಬಿಲ್ಲಿ ಪೂಡಿದಂ.
ಅದರ್ಕಾಲವಂ ಲವಂ ಬೆರ್ಚದೆ—ಎಲೆ ! ಕೊಪಚಾಡುವೆಯೇಂ ? ಆಮೆ
ಳಯರಾದೊಡೇಂ ಕೋಲ್ಕೊಂದೆಳಮೆಯುಂಟೆ ? ' ಪಂದಿಯಂತುಂ ಗೊಂ
ದೆಯಂತುಂ ಸೊರ್ಕಿ ಕೊರ್ವಿ ಬಳೆದೊಡಾಯ್ತೆ ! ಮಜುಸಿಂಗನಂತು
ಕಡುಪುಂ ಬಲ್ಲಮಿರವೇಡ ! ಪೋ ! ಕೂಸಾಗಿಯುಮಂದು ಪದ್ವನಂ
ಕೊಂದ ಸಂದ ಗುಹನಳವಿ ಗಹನಮಾಗದೇಂ ಮನಕೆ ?—ಎಂದು ಸಡ
ಗರಿಸಿ ಕಣೆಯೆರಡುಂ ಲಕ್ಷ್ಮಣನ ಧನುಸಂ ಮುಜಾದಂ. ಅನಿತಜ್ಜಿಣಿ
ಮಗುಜ್ಜೊಂದು ಬಿಲ್ಲಂ ಕೊಂಡು ಕಿಸಿಸಿ ಮೆಯ್ವೆರ್ಚಿ ಕೋಲ್ಕಳನುರ್ಚಿ
ಬಾಲಕಂಗಿಸುವುದುಮಂತನರಂ ನಿಲ್ಲದೆ ನುಚ್ಚುನುಜುಮಾಡಿದಂ. ಎನಿ
ತ್ತೆನಿತ್ತಂ ಲಕ್ಷ್ಮಣನಿಮನನಿತ್ತನಿತ್ತಂ ಕೊಚ್ಚು ದಜುಸಂ ಲವಂ. ಇಂತು
ಪಿರಿದುಂಬೊಟ್ಟು ಸೆಣಸುತಿರಲೊಡಮತ್ತಲ್ ಮೇಣೊಂದು ದೆಸೆಯೊಳ್
ಸೂಟಿಮಿಂ ಪೋಸ ಕುಶನಂ ತಡೆದು ರಾಘವಂ—ಎಲೆ ಪಸುಳೆ ! ನೀ
ನಾವಂ ? ಹಯಮನೇನೆಂದು ಕಟ್ಟಿದಯ್ ? ಎನ್ನಾಣೆ ! ನಿನ್ನೊಳೆ
ನಗಬ್ಬುಂಟು. ನೀಂ ಗೆಯ್ದು ದುಜುದುಂಬಿತನಮಂ ಪೊಲ್ಲದ ಕಜ್ಜಮಂ
ಮಜುತೆಂ. ಇದೆಕೊಳ್ ನಿನ್ನಂ ಕಾವೆಂ. ನಿಮಗಿನಿತ್ತು ಬಲೈಂತು
ಟಾಯ್ತು ? ಬಿಲ್ಲೋಜನಾವಂ ? ಪುಟ್ಟಿದಿರೆಲ್ಲಿ ? ಪೇಟುಂಬುದುಂ ;
ಕುಶಂ—ಕೇಳೆಲೆ ರಾಯ ! ನಿನ್ನ ಹಯಮಂ ಗಿಯಮಂ ನಾಂ ಕಟ್ಟಿದೆನಿಲ್ಲ.
ಕಿಜುಯನಜುಯದೆ ಕಟ್ಟಿದನಕ್ಕುಂ. ಮೇಣೆನ್ನೊಳಾವುದುಂ ದುಜುದುಂ
ಬಿತನಂ ಬಾರದು. ನಿಮ್ಮನರಾತನಂ ಬಜುದೆ ನೋಯಿಸಲೊಡಮೆನಗೆ
ನಿಮ್ಮೊಳ್ ಮುನಿಸಾಯ್ತು. ಈಗ್ಗೆ ನಿಮ್ಮನಿಡಿರ್ಚು ವೊಡಾದೆಂ. ಎಮ
ಗಜ್ಜಂ ಬಿಲ್ಲೋಜಂ. ಕಾಡೊಳೆ ಪುಟ್ಟಿದೆವು. ಅಬ್ಬೆಯ ಪರಕೆ, ಮುತ್ತ
ಯ್ಯನ ಕಾಪು, ಕೆಳೆಯರ ನಲೈ. ಪಿರಿಯರೊಲೈ, ಎಮಗೀವಗೆಯ ಬಲ್ಲ
ನೊಡರ್ಚಿದತ್ತು—ಎಂದಾಡಿದಂ. ಅನುಡಿಗಿ ರಾಘವಂ ತಲೆದೂಗಿ—

ಕಿಜುಗೂಸುಗಳ್ ನಿಮಗೆನುಗೆ ಜುದ್ಧಮಕ್ಕುಮೆ ? ಬಱುದೆ ಕಾದಿ ಬಲ
ಲದಿರಿಂ. ಕೊಂಡ ಹಯಮಂ ಬಿಟ್ಟು ಸಂತಂ ಪೋಗಿಂ ಪೋಗಿಮೆಂದು
ಉಸಿದಿಂಬಲಾಯಂ ಕುಶಂ ನಿನ್ನೀಕೊವಿನ ನುಡಿಯಂತಿಕೆ ! ಕಟ್ಟಿದ
ಹಯಮಂ ಕೊಟ್ಟು ಬಾಲ್ಯ ಮಾತುಂಟೆ ? ಅಬ್ಬೆ ಟೋಡಿಸಳೆ ? ಅಜ್ಜಂ
ಪಲಾಯನೆ ? ಕೆಳೆಯರೇಡಿಸರೆ ? ಚಲಕಂ ತೋಳ್ವಲಕಂ ಕುಂದಾಗದೆ ?
ಎನ್ನ ಮೇಣೆನ್ನ ಪೊನ್ನ ಪಿಳುಕಿನ ಕೋಲ ಬಾಲಿಶಮಂ ನೋಡೆಂದು
ಜಡಿದು ನುಡಿದೊಡನಯ್ಯನಂ ಪಿಡಿದು ಬಡಿನ ಕಲಿಯುಗದಟುವಾಲ್ಚಿ
ಯ ಕೂಟ ಮಕ್ಕಳೊಂದು ಮಾಲ್ಚಿಯಿಂದಾದು ಪೊಯ್ದಂ.

ಅಃ ! ಏತಱೊಂದು ಬಿದಿಯ ಬದಸಾಟನೊ ! ತನಗಯ್ಯನೆಂ
ದಟಾದನವ್ವೊಡೆ ಕುಶಂ ವಿಶಿಖಮನಿಸುವನೆ ? ಪೊಣರ್ವನೆ ? ಬಯ್ಯನೆ ?
ಪೊಯ್ಯನೆ ? ತಂದೆಮಕ್ಕಳೊಂದು ಪುರುಡಿಗಿದುವೆ ಮೊದಲಾಯ್ತೇ !
ಅನಿತಱೊಳೆ ರಾಘವಂ ಕೂರ್ಗಣೆಯಂ ಮಾರ್ಗಣೆಯಿಂ ತುಂಡಿಸಲೊಡಂ
ತರಳಂ ಮೇಣೊಂದು ಮಾರ್ಗಣಮಂ ಸೆಳೆದಿಟ್ಟಂ. ಮತ್ತಮೊಂದಂ
ಮಗುಳ್ಳುಮೊಂದಂ ವೆಪತೊಂದಂ ಬೇಱೊಂದಂ. ಇಂತು ರಾಘವನೊಡ
ಲನಿಸುಗೆಯಿಂ ತಳಿತಸುಗೆಯಂಗೆಯ್ದುದುಮೆನಸುಂ ಕೋಪದಿಂ ಚಾಪ
ಮಂ ತುಡುಕಿ ಸಂದ ಬಾಣಮಂ ಸಂಧಿಸುವುದುಮಾಬಾಣಂ ಮಾಣ
ದೆಯ್ವಿ ಗುಱುಗೆಟ್ಟು ಬಂದತ್ತು. ಏನೊಂದಚ್ಚರಿಯೊ ! ದಿವಿಜದನುಜ
ಮನುಜರೊಳಂ ಮೊನೆಯೊಳಕ್ಕದ ಬಳ್ಳದತಿಕಾಯನಂ ಹತಕಾಯನಂ
ಗೆಯ್ದಂಗೆ ತನ್ನೊಂದಚ್ಚಿಯಂ ಬರ್ದಿಲಮಂ ತಳಮಳಂಗೆಯ್ದು ಬಿಡು
ಗಣ್ಣೊಡೆಯನ ಪಡೆಯಂ ದೆಸೆಗಿಡಿಸಿದುಬ್ಬರದಬ್ಬರದಿಂದ್ರಾರಿಯಂ ಮಾರಿ
ಯ ಬಾಱುಗನಂ ಮಾಡಿದಂಗೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣಂಗೆ—ಕೊರೆವ ಸಬುದಮಂ
ಸಿಂಗದ ಗರ್ಜನೆಗೆತ್ತು ಗಜಂಗಳಳಱಿ ಸುಯ್ಯ ಸುಯ್ಯ ಸುಱುಗೆ ನೆಲೆ
ಗೆಟ್ಟು ಮುಱುಮುಱುಯಾಗಿ ನಿಡುಗಂಬಂಗಳ್ ತೇಂಕೆ ತಿರೆಯೊಳಂದೊ
ಱಗಿದ ಬಿಂಜವೆಟ್ಟಿನೆ ಬೆಟ್ಟನೊಪಗಿದ ಕುಂಭಕರ್ಣನೊರ್ಮೆಯುಂ
ಮೆಯ್ಯುಱುಡೆಟ್ಟಿಗ್ರಜನ ಪರಿಭವಕ್ಕೊಳಱು ಕಡೆಗಾಲದ ಬಿಗುರ್ವರಿಜ
ನೊಂದಾಟೋಪದಿಂ ಮೊನೆಯೊಳದಿರ್ಚಿದೊಡವನಂ ಜವನಂದಿಗನನಾಗಿ
ಸಿದ ರಕ್ಕಸದಲ್ಲಣಂಗೆ, ಈರೇಱುಂ ಲೋಕಮಂ ಗೆಲ್ಲಂಗೊಂಡು ಭುಲ್ಲವಿಸಿ
ಬಲ್ಲಿದನೆಂಬ ಗಂಡಗರ್ವದಿಂ ಪೊಣರ್ವ ದಶಾನನನೊಡಲಂ ಕಡಲ

ಮೀಂಗಳ್ಳೆ ರೆಯನಾಗಿಸಿ ಮೆಜ್ಜಿದಾಹವಮಲ್ಲ ರಾಮಂಗಿಂದು ಚಿಣ್ಣರಾಟದ ಕೂಟದ ಪಸುಳೆಗಳತ್ತಣಿಂ ಸೋಲಂ ಗಡ ! ಲಕ್ಷ್ಮಣನಸಿ ದಸಿಯಾಯ್ತು ಗಡ ! ರಾನುಬಾಣಕ್ಕೆ ಮಣಿಯರ್ ಗಡ !

ಮುದ್ದಣಂ—ಎನ್ನ ಕಣ್ಣೇ ! ಪೆಣ್ಣೇ ! ಇಂತು ಕುಶಲವರ್ ಬಾಂ ಬಟ್ಟಿಗರೊಟ್ಟಿಯಿಸಿ ನೆರೆದು ಬೆಜಗುವಡುವಿನಂ ರಾನುಲಕ್ಷ್ಮಣರೊಳ್ ಕಡುಕೆಯ್ಯತಿರಲೊಡಮಾವೇಳೆಗತ್ತಲ್ ವರುಣಲೋಕಕ್ಕೆ ಪೋದ ವಾಲ್ಮೀಕಿ ಬಾಲಕರಿರವಂ ನಾರದನತ್ತಣಿನಜುದು ಮಾಣದೆ ತನ್ನಾಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಬರೆ ಅಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳ ಬಟ್ಟಿಯನೆ ನಿಟ್ಟಿಸುತೆ ಹಂಬಲಿಸಿ ಬೆಬ್ಬಳೆವೋಪ ಸೀತೆ ಮುನಿಯಂ ಕಂಡೆಜಗಿ ಲವನನರಿಗಳ್ ಹಯದ ನೆವದಿಂ ಬಂದಿ ಗೊಂಡುದಂ ಮೇಣಾತನಂ ಮಗುಬ್ಬು ವೊಡೆಂದು ಕುಶಂ ನಿಶಿತವಶಿಖ ವಿಸರವಿಲಾಸಿ ಬೆಂಗೊಂಡುದನಿನ್ನುಂ ಬಾರದೆ ತಡೆದುದಂ ಬಿನ್ನಯಿಸಿದಳ್. ಅದರ್ಕಾಮುನಿಸಂ ಸೀತೆಯಂ ಸೈತಿಟ್ಟು ಮಕ್ಕಳಂ ಕೂಡಿವರ್ಪೆನೆಂದು ಪೊಜಮುಟ್ಟು ಬರುತುಮಿದಂ.

ಇಂತು ಬರುಮರುತುಮಿರಲೊಡಂ ಎನಸುಂ ದೂರದೊಳ್ ಮುಜ್ಜಿ ದಟ್ಟಿಯ, ಸುಂದ ಕರುಳ, ಒಜ್ಜಿದ ಬಸೆಯ, ಕೊಜ್ಜಿದ ಸುಂಟಿಗೆಯ, ಪರಿದ ಕೆನ್ನೀರ ಪೆಣನ ಬಣಂಬೆ ಜವನುಂಡು ಕಾಜಿದ ಮಾಚ್ಚಿಯಿಂ ಕಾಣಿಸಿದತ್ತು. ಕೆನ್ನೀರ ಮುನ್ನೀರ ಸೇತುವಿಂಗಿಂತು ಕಿಜುವೆಟ್ಟುಗಳಂ ಪೊಸತೆನೆ ಪರಸಿದರೆನೆ ಏಜುಗೊಂಡು ಮಡಿದಾನೆವಿಂಡೆಸೆದತ್ತು. ಇಂತೊ ಪ್ಪುವ ರಣರಂಗಮಂ ಕಂಡು ಕೊಂಕಿ ಸಂಕಿಸಿ ಬರ್ಪ ಮುನಿಸಂಗೆ ರಣ ವಿಕ್ರಮಮೂರ್ತಿಗಳಂತೆ ಕೋಡದೆ ಬಾಡದೆ ಸಾಹಸಮ್ಲರೊಳ್ ಪೊಣ ವರ್ ಕುಶಲವರಂ ಕಂಡು ತಲೆದೂಗಿ ಸನಿಯಂ ಸಾರ್ದು—ಓ ಓ ! ಮಾಣ್ಣಾಣೆವೆಂದು ನುಡಿದುಂ ತಡೆದುಂ ಮಕ್ಕಳಂ ತಳ್ಳಿಸಿ ರಾನು ಲಕ್ಷ್ಮಣರ್ಗಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಂ.

ಮುದ್ದಣಂ—(ಮನೋರಮೆಗೆ) ಏನೆಲಗೆ ! ಕಡೆಗೆ ಹುಂಗುಟ್ಟದೆ ಗುಜುಗುಮ್ಮನಿರ್ಪಯ್ ?

ಮನೋರಮೆ—ಮಕ್ಕಳ ಸೆರಗಿಲ್ಲದ ಸಾಸಕ್ಕೆ ಬೆಜಗುವಟ್ಟು ಇನಿ ವೊಟ್ಟುಂ ಕೆಮ್ಮನಿದೆಂ.

ಮುದ್ದಣಂ—ನೀನೊರ್ವಳೆ ಅಲ್ಲು ; ಬಾನೊಳ್ ಬರ್ದಿಲನೆಂದಿ
ರುಂ ಕಂಡು ಬೆಜಗುಗೊಂಡು ಬೆಂಡಾದರ್. ಅಂತಿರೆ ತಳ್ವದಾಗಳಿರ್ವರುಂ
ಮುನಿಗೆ ಮಣಿವುದುಂ ವಾಲ್ಮೀಕಿ ಮುಗುಳ್ಳಗೆಯಿಂ ರಾಘವಂಗೆ—ಓ ಓ !
ಇನಿತೊಂದು ಜಗಕೆ ಪೊಸತೆನೆ ತಂದೆಮಕ್ಕಳ್ ನಿಮಗೆ ಸಂಗರಂ ಕಡಿ
ದಾಯ್ತೇಂ ! ಇಂತುಮೊಳವೆ ! ಕಾದುನರುಂಟು ದಾಯಿಗರ್, ಪಗೆಗಳ
ಗೃಜಾನುಜರ್. ತಂತಮ್ಮೊಳನ್ನೆಬರಂ ಕಂಡೆನಿಲ್ಲಂ ಕೇಳ್ವೆನಿಲ್ಲಿತೆಪನ
ದೊರೆನೆತ್ತ ಸೆಣಸಂ. ಅಂತಲ್ಲದೊಂದು ನಿಮಗನೇಂ ಜಗದ ಮಾಯದ
ಜನನಿಕೆಯ ಬೆಗಡೊ ! ನಿನ್ನ ಬಣ್ಣದ ರೂಪು ನಿನ್ನ ತಿಣ್ಣದ ಬಲ್ಲು
ಪಣ್ಣದ ಪೊಣರ್ಕೆಯೊಳ್ ನಿನ್ನನೆಟ್ಟಜುಸದೆ ಪೋದುವೆ ! ನೀಂ ನಾ
ಡೊಡೆಯನೆಂಬೊಂದುರ್ಕಿಂ ಸೊರ್ಕಿಂ ಕೆಯ್ಯಡಿದ ಮಡದಿಯಂ ಬಗೆ
ಯದ ನಿನಗೀಬಾಲರ ಕುಜುಪೆಂತುಟಕ್ಕುಮೆನಲೊಡಂ ; ರಾಮಂ—ಲಕ್ಷ್ಮ
ಣನ ಮೊಗಮಂ ದಿಟ್ಟಿಸೆ ;—ಜೀಯ ! ಮುನಿಪಂ ಪೇಟ್ಟಂತಾಗದಂದು
ಕಾಡಾಡಿ ಮಕ್ಕಳ್ಳಿನಗೆಯ ತೋಳ್ವಲಮುಂಟಪ್ಪದೆ ? ನೋಟುಂಡೊಡೆ
ನಿನ್ನಂ ಪೋಲ್ವರೆಂದಂ. ಅದರ್ಕಾರಾಮಚಂದ್ರಮಂ ಸೀತೆಯ ವಾರ್ತೆ
ಯೇನೆಂಬುದುಂ ; ಅನುಜಂ ಕೂಡಿವೋದುದಂ ಕಾಡೊಟುಳಿಪಿನಂದುದ
ನಾಡಿ ತೋಜುಪುದುಂ ; ಮುನಿಪಂ ಸಮನಂತರದೊಳ್ ತನ್ನಾಶ್ರಮಕ್ಕು
ಯ್ದಾರಯ್ದದಂ ಮೊದಲೈಯ್ದು ಅಮಳರೊಗೆವಂ ಬಿಲ್ಲಾಜುಕೆಯ
ಬಿನ್ನಣಮಂ ನಾನಾಬಿಜ್ಜೆಯಜುಸಂ ನಿರವಿಸಿ ಮುಗಿಸಿದಂ. ಆಗ್ಲಾಗ
ಸದತ್ತಣಿಂ—ಇವರೀಬಾಲಕರಪ್ರತಿಮವೀರರ್. ನಿನಗೆ ಸೀತೆಯೊಳ್ ಪುಟ್ಟ
ದರಿವರನೊಪ್ಪುಗೊಳ್ಳೆಂದು ಮಜಿನುಡಿ ಪುಟ್ಟಲೊಡಂ ಸುರರ್ ಪೂನುಟಿ
ಗಟಿದರ್.

ಮತ್ತಂ ರಾಘವಂ ಸಿಗ್ಗಿಂ ಕೆಮ್ಮನಿರ್ಪುದುಂ ವಾಲ್ಮೀಕಿ ಮಕ್ಕಳನ
ಯ್ಯನಡಿಗೇಜಗಿಸಿ—ಇವರೊಳೇನನ್ನೆಯಂ ? ನಿನ್ನಂ ಮೀಟಾದ ತೋರದ
ಬಲ್ಲಿನ ಬಾಲರೆಂಬ ಜಸಂ ಜಗಮಜಾಯೆ ಪರ್ಬಿದತ್ತು. ಅಪ್ಪ ಬರ್ಪ
ಜಯಪರಾಜಯಂಗಳಂ ನೀನಜುಯದುಂಟೆ ! ನಿನ್ನ ಲೀಲೆಗೇನೆಂಬೆನೊ !
ಎಂದಂ. ಆಗ್ಲ ಸಂತಸದಾಲಿನೀರ್ ಕಾಲ್ಪುರಮಾಗೆ ನವಿರ್ ನಿಗರಮಾ
ಗಿ ಗುಡಿಗಟ್ಟಿ ಮಣಿದ ಮಕ್ಕಳನಿರ್ವರುಮನೆತ್ತಿ ತೊಡೆಯೊಳ್ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ
ತಕ್ಕೈಸಿ ಮುದ್ದಿಸಿ ಮುಂಡಾಡಿ ಶಿರಮನಾಘ್ರಣಿಸಿ ಮುಂಗುರುಳಂ ನೇ

ವರಸಿ ಮೆಯ್ಯಡವಿ ತನಯರ ಮೆಯ್ಯೊಂಕಿನೊಂದು ಹರವಸದಿಂ ಬಗೆ
ಯುರ್ಬಿದ ರಾಘವಂ—ಎಲೆಲೆ ಬಾಲಕರಿರ ! ನಿಮಗೀಜಾಣ್ಮಿಗಾವುದು
ಮೊದಲ್ ಪೇಟುಮೆಂಬುದುಂ ; ಎನುಗೀ ಅಜ್ಜನುಪದೇಶಿಸಿದ ರಾಮಾ
ಯಣನೆ ಮೊದಲಾಯ್ತೆಂದರ್. ಆಗಲ್ ವಾಲ್ಮೀಕಿ ತಾನವಿತಾನವಿನಿ
ದಂ ಕಟೆಯೆ, ಕೊರಲುಂ ಬೆರಲುಮೊಂದಾಗಿ ಬೆರೆಯೆ, ಲಯಮನೆಡವ
ದ ತಾಳದ ಮೇಳವದಿಂ ಪತ್ತುಂಬಗೆಯ ಗಮಕಂಗಳೋಜೆಯಿಂ ಶುದ್ಧ
ಮಿಶ್ರಸಂಕೀರ್ಣಂಗಳೆಂಬ ಪಲವುಂ ಬಗೆಯ ರಾಗಂಗಳೊಳ್ ಬಾಜಿಸ
ಬಾಣಿಯ ಬೀಣೆಯಿಂಚರಕೆ ನೆರವರ್ಪೊಂದು ಭಂಗಿಯಿಂ ಬಾಲಕರಿಂ
ರಾಮಾಯಣನುನೊಪ್ಪಿಸಿದಂ. ದೇವರ್ಕ್ಕಳ್ ಹಿಗ್ಗಿದರ್ ; ದೇವಾಂಗ
ನೆಯರೊಗ್ಗಿದರ್ ; ದೇವಗಾಯಕರ್ ಸಿಗ್ಗಿನೊಳಾದರ್ ; ತುಂಬುರನಾ
ರದರ್ ಮುಗ್ಗುರಿಸಿದರ್. ಅನಿತಱೊಳ್ ಮುನಿಸಂ ತನ್ನ ಕುಂಡಿಕೆಯ
ನೀರಂ ತಳಿದು ಮುಚ್ಚಿ ವೋದರನೆಲ್ಲಾಟುಸಿದಂ. ಈಗಲ್ ಸರ್ವರುಂ ಪು
ರಕೆ ಬಿಜಯಂಗಿಯ್ದರ್.

ಮನೋರಮೆ—ಎಂ ಸೀತೆಯನಿನ್ನುಂ ಕೂಡಿ ಪೋಗನೆ ? ಉಟು
ದೆವೋದನೆ ರಾಮಂ ?

ಮುದ್ದ—ಓ ! ಇನ್ನುಮುಟುವನೆ ಸತಿಯಂ ! ಈವೊಲ್ಲುಂ ತನ್ನ
ರಸಿಯ ಉಟುಗಿಲ್ಲದ ನಡೆಗೆ ದೇವರ್ಕ್ಕಳಂ ಸಾಕ್ಷಿಗೊಟ್ಟು ಆಗಲೆ ತನ್ನತ
ನ್ನೆಯಮಂ ಮನ್ನಿಸೆಂದು ನನ್ನಿವೇಲ್ಲು ಸಂತಮಿಟ್ಟು ಸುದತಿ ಸೀತೆಯಂ
ಪೊನ್ನ ಸಿಬಿಗೆಯೊಳೇಟುಸಿ ದೇವರ್ಕ್ಕಳ್ ಪೊಗಟಿ ತಾನುಂ ತನ್ನವರುಂ
ಅಶ್ರಮದ ಮುನಿಗಳೊಂದುಗೂಡಿ ವೋದ—

ಮನೋ—ಓ ! ರಾಮನೊಳ್ಳಿದನಕ್ಕೆ ! ಸೊಗಂಬಾಲ್ಕು ; ರಾ
ಮಂಗೆ ಗೆಲವಕ್ಕೆ ! ರಾಮನಂ ಕೊಂಡಾಡುಗೆ ! ಜಸಂ ಪೆರ್ಚಿ ಪರಿಗೆ !
ರಾಮನೊಳ್ ನನ್ನಿ ಸನ್ನಿದಮಾಗಿರ್ಕೆ !

ಮುದ್ದ—ಇಂತು ರಾಮನಂ ನೀಂ ಪರಸುವ ಪರಕೆಯೆ ಸೊಗಸು !
ಬಲ್ಲೊಗಸು !

— ಕಛೋಪಸಂಹಾರಂ. —

ಮುದ್ದಣಂ—ಎನ್ನ ಪಟ್ಟದ ರಾಣಿ ! ಇನ್ನೆತ್ತಂ ನಿರಾಮಯಂ, ನಿ ರಾಕುಳಂ, ಸುಭಿಕ್ಷಂ, ಶಾಂತಿ.

ಮನೋರಮೆ—ಎನೆಲೆ ರಮಣ ! ಇಂದಿದೇನೆತ್ತಣ ಶಾಂತಿಗೀಂತಿ ಗಳ ?

ಮುದ್ದ—ರಾಘವನ ಜನ್ಮಗುದುರೆ ಬರಿಸಂಬರಂ ಬಿಡದೆ ಚರಿಸ ಲೊಡಂ ಖುರಪುಟದ ತುಟಿತಕ್ಕೆ ಪಾವನಮಾದ ನಾಡ ಜನಗೇತ್ತಂ ಮಂಗಳವೆಂದೆಂ. ಕಟ್ಟಾಯಸದ ನಿಚ್ಚವಯಣಮುಂ ಬನ್ನವಟ್ಟಿಯ ಬಲಲೈಯುಂ ಗಾಳುಗೂಬರೊಳ್ ಪೊಣರ್ವ ಗನ್ನನಿಟ್ಟುರದ ಸೆಣಸಾಟಿ ಮುಂ ರಾಮಸೇನೆಗೆ ಮುಡಿದುದು. ಈಗಳ್ ತಂತಮ್ಮ ಬೀಡಿಂಗಿಯ್ಪ ವಂದುಂ ಬೀರರೆಲ್ಲರ್ ನೇಹಂ ಮಿಗೆ ತಂತಮ್ಮರಸಿಯರಿನೋಲೈಸಿಕೊ ಳ್ಳರ್.

ಮನೋ—ಅಂತವ್ವೊಡೆ ನೀಂ ಪೇಟ್ಟ ನಲ್ಲ ತೆ ಮುಗಿಯೆ ವಂದುದು.

ಮುದ್ದ—ಉಂ ! ಎಂತೆಂತೊ ರಗಳೆಯ ಪಾಲ್ಗಿತೆ ಕಡೆಗಂಡುದು;

ಮನೋ—ಚಿಃ ! ಶ್ರೀರಾಮಪುಣ್ಯಚರಿತಮಂ ಪಾಲ್ಗಿತೆಯೆಂದು ಇಲಕೆಯ್ದು ತೆಗಟ್ಟ !

ಮುದ್ದ—ಶ್ರೀರಾಮಚರಿತಮನಿಲಿಸಿ ಕುಲಿಸಿ ನುಡಿದೆನಿಲ್ಲಂ. ಪು ರುಳಿಲ್ಲದ ಸಲ್ಲದ ಪೊಲ್ಲದೆನ್ನ ಬಲುವಣ್ಣನೆಯ ಬೇಸಲಕೆಯ ಪಾಲ್ಗಿಬ್ಬ ಮಂ ಪೊಳ್ಳೆಂದೆ ನುಡಿದೆಂ.

ಮನೋ—(ಸವಿನಯಂ) ತನ್ನೊಡಮೆಯಂ ತಾಮೆ ಪೊಗಟ್ಟರೆ ಬಲ್ಲರ್ ? ಅಲ್ಲದಂದು ನವರಸದ ತನಿರಸಮೊಪ್ಪವ ಬಣ್ಣಗಬ್ಬಮಂ ಪೊ ಳ್ಳೆಂದೊರೆವ ನಿನಗಮೇಂ ನಿರಹಂಕೃತಿಯೊ ನಿನ್ನಾಚಾಣ್ಮೆಯೊಳ್.

ಮುದ್ದ—ಎನೆನ್ನ ಕಬ್ಬಂ ನಿನಗೆ ಮೆಚ್ಚುಗೆಯಾಯ್ತೆ ?

ಮನೋ—ಎನಗೊರ್ವಳ್ಳೆಂದೊಡೇಂ. ನಾಡೊಳ್ಳಗ್ಗಂ.

ಮುದ್ದ—(ನಕ್ಕು) ಎನ್ನೊಳೊಂದಭಿಮಾನದಿನಂತುಸಿರ್ವೆಯಕ್ಕುಂ.

ಮನೋ—ಎನ್ನ ಮುದ್ದಿ ನರಸ ! ಅಂತಲ್ಲು ; ನಿನ್ನ ಪೆಸರೆಂತಂ
ತು ಕಬ್ಬಮುಂ ಮುದ್ದುಮುದ್ದಾಯ್ತು ಜಗಕೆ.

ಮುದ್ದ—ಇಂತೀನುಡಿಯನೆನ್ನಂ ನೀನೇಟುಪಂತಿರಿಕುಂ.

ಮನೋ—ಉಃ ! ಉಃ ! ಗುಣದೊಳ್ ಪುರುಡುಂಟೆ ? ಸಾಜಂ.
ನಿನ್ನೀಜಾಣ್ಣೆಯ ಬಣ್ಣನೆಯ ನಲ್ಲತೆ ಕೇಳ್ವರನೆಂತಪ್ಪರುಮಂ ಬಗೆಯ
ನಿರ್ಕುಟುಗೊಳ್ಳುಂ ; ನಾಡ ಮಾತೇಕೆ ! ಎನಗೆಂತೋ ಮೇಣುಂ ಮೇ
ಣುಂ ಕೇಳ್ವಂ ಕೇಳ್ವನೆಂಬೊಂದಾಸೆ ಪುಟ್ಟುಗುಂ.

ಮುದ್ದ—ಎನ್ನಾಣೆ !

ಮನೋ—ನಿನ್ನಾಣೆ ! ತಡೆಯೇಂ ? ಕಮ್ಮಲರ್ ಮಗಮಗಿಸ
ದೇಂ ವೋಕುಂ !

ಮುದ್ದ—ಮುತ್ತಬೈಯಾಣೆ !

ಮನೋ—ಮುತ್ತಬೈಯಾಣೆ ! ಇಸ್ಸಿ ! ಪುಸಿಯನೇವೋಪ್ಪಿಂಗೆ
ಮುಸಿರೆಂ. ಈವಗೆಯ ನುಡಿಗಬ್ಬಂ ಮುಂತಿಲ್ಲ ಪಿಂತಿಲ್ಲಮೆಂದಾಯ್ತು.

ಮುದ್ದ—ಎಂತುಂ ನಿನಗೆ ಸೊಗಸಾಯ್ತಲೇ ! ಇದುವೆ ಪರಮಾ
ನಂದಮೆನಗೆ.

ಮನೋ—ಬಿನ್ನಣದ ಬಣ್ಣನೆಯ ನುಡಿಯಲ್ಲು ; ಬಲ್ಲೊಗಸು
ಬಲ್ಲೊಗಸು ನೀನೆಂದ ಕತೆ.

ಮುದ್ದ—ಅಂತವೊಡೆ ತಾರೆಲೆ ನೀನೆಂದ ಮೆಚ್ಚಿ ನುಡುಗೊಳಿಯಂ.

ಮನೋ—(ಕಣ್ಣಿಗಡುಗೊಂಡರಂತೆ ನಟಿಸಿ) ಇನ್ನೇಂ ಜಾಣನೊ !
ನೀನಳಾಯದರಂತೆ ಮಿಣ್ಣನಿರ್ದುಮೆನ್ನಿಂದೆನ್ನಂ ಕಟ್ಟಿಸಿದ ದಿಟ್ಟುಂ. ನಿನ
ಗೆನೆಂಬೆನೇನೆಂಬೆನೊ ! ನಿನ್ನಾ ಬಣ ನಾತಿಗೆ ಮಾಜುವೋದೆಂ (ಎಂದು
ವಿಚಾರದಿಂ) ಆಯ್ತಾಯ್ತು ಪೇಟ್ಟ ಕತೆಗೆ ಮಂಗಳಮಂ ಮಾಡು ; ಮೆ
ಚ್ಚುಗಿಚ್ಚು ಬಲುಕ್ಕಮಲ್ಲೆ.

ಮುದ್ದ—ಬಜಾದೆ ಮಂಗಳಮಕ್ಕುಮೆ ! ಹೋಳಿಗೆ ತುಪ್ಪಮಂ
ತಿನವಡಿಸವೇಡಾ !

ಮನೋ—ಹೋಳಿಗೆತುಪ್ಪಕ್ಕಿಂದೇಂ ನಿನಗೆ ಶೋಭನಮೆ ?

ಮುದ್ದ—ಇಂದೆನಗೆಂದೊಡೇಂ ? ಎನಗಂ ನಿನಗಂ.

ಮನೋ—ಪೋ ಸಾಲ್ಗಮೀಬಣ್ಣದ ಕೊಂಕುನುಡಿ. ರಾಘವನ ಯಜ್ಞನೆಂತು ಪರಿಸಮಾಪ್ತಿಯಾಯ್ತು ಪೇರ್.

ಮುದ್ದ—ಶೋಭನಾಂಗೀ ! ಅಂತು ರಾಘವಂ ಸತಿಸುತರ್ವರಸು ಅಯೋಧ್ಯೆಗೆ ಪೋಪುದುಂ ಕೆಲವಾನುಂ ದಿನಕೆ ಜನ್ನಗುದುರೆಯುಂ ಪೊ ಟಲೈ ಮುಮ್ಮೊಗಮಿಕ್ಕಿ ನಡೆದತ್ತು. ಕಾಪಿನ ಬಲ್ವಡೆಯುಂ ಬಟಾಸಾ ದುರ್ವನುದು ; ಶತ್ರುಹಸ್ತ್ರಮುಖವೀರವರ್ಗಮುಂ ತೆರಳ್ವುದು. ಒಒ ! ಇದೆತ್ತಣ ಕಪ್ಪಕಾಣ್ಯಗಳೊ ! ಪೊನ್ನೇಂ, ಪೊಂದೊಡವೇಂ, ರನ್ನಮೇಂ, ಬಗೆವಗೆಯ ಪಟ್ಟುಡೆಯೇಂ, ಆಣೆಮುತ್ತಿನ ಜಾಳಿಗೆಯೇಂ ! ಕತ್ತರಿಯ ಪೊಳಿಯೇಂ ! ಕಪ್ಪರದ ಮುಡಿಯೇಂ ! ಜಾತ್ಯಶ್ವಂಗಳೇಂ ! ಭದ್ರಗ ಜಂಗಳೇಂ ! ಕಾಣಬಾರದ ವಿನೂತ್ನವಸ್ತುತ್ಪರಂಗಳೇಂ ! ಬೆಂಗೆ ಬೆಂಗೆ ಪೂಡಿಂತಿರಾರುದ್ದಮಾದ ಓರಣದಿಂ ಬರ್ಪ ಬಂಡಿಗಳೇಂ ! ಅಳವಿಗ ಟಾದ ಮಂಡಳಿಕರ ನೆರವಿಯೇಂ ! ಬಜಾದೇಂ ಪಿರಿದೇಂ ರನ್ನೆ ! ನಾಡೊಳುಳ್ಳ ಐಸಿರಿಯೆತ್ತನೊಂದುಗೂಡಿ ತಮ್ಮಾಣ್ಣರಂ ಮುಂದುಮಾಡಿ ಜನ್ನದ ಪೇರುಕ್ಕೆವನುಂ ಕಾಣೊಬ್ಬಡೆಂದು ಪೊಳಮುಟ್ಟು ಪೋಪಂತಿರಾ ಯ್ತು. ಇಂತು ಬಂದು ಪೊಟಲೈ ಗಾವುದದಳತೆಯೊಳ್ ನಿಂದು ದಿಗ್ವಿ ಜಯಂಗೆಯ್ದು ಬಂದೊಸಗೆಯಂ ಪೇಲ್ವುಟ್ಟಲೊಡಂ, ರಾಜಕಾರ್ಯನಿರತಂ ಭರತಂ ಅವರೈಲ್ಲರಂ ಮನ್ನಿಸುತಟ್ಟುಜನಿದಿಗೊಂಡು ರಾಘವಂಗೆ ಕಾಣೆ ಸಲೊಡಂ ಬೇಜಿನೇಜಿ ಬಂದ ಸಾವಂತರಂ ಸತ್ತರಿಸಿ, ಮಂಡಳಿಕರಂ ಕೊಂಡಾಡಿ, ತನ್ನ ಕೆಜುದಮ್ಮನ ಸಾಸಮಂ ಮೊಗಲ್ವು. ಪುಷ್ಪಲನಂ ಮೆಚ್ಚಿ, ಲಕ್ಷ್ಮೀನಿಧಿಯಂ ಮನ್ನಿಸಿ, ಮಿಕ್ಕುಟಾದ ವೀರರನುಪಚರಿಸಿ, ಸರ್ವರಂ ಬೀಡಾರಕ್ಕೆ ಬೀಜುಟ್ಟುಂ.

ಮುಖದಿವಸಂ ಬೇಳ್ವ ಜನ್ನಕ್ಕೆ ಪೂರ್ಣಾಹುತಿಗೆ ಮೊಲ್ವಡೆಗೆ ಮುನ್ನಮೆ ಸರ್ವಸಂಭಾರಮೇರ್ಪಟ್ಟುದು. ಬಂದ ವಿಪ್ರಗೊಂದು ಸಭೆ ; ಮುನಿಜನಂಗಳೊಂದು ಸಭೆ ; ರಾಜನ್ಯಗೊಂದು ಸಭೆ ; ಪುರದ ಪುರಂ ಧ್ರಿಯಗೊಂದು ಸಭೆ ಯೋಜನದಳತೆಯೊಳಾಯ್ತು. ಈಗಲ್ ಯಾಗ

ಶಾಲೆಯೊಳಿಟ್ಟ ಸಯೋಳಂ ಬಾಗಿಲೊಳೊರವರ್ ಮುನಿಗಳ್ ರಕ್ಷಣೆ
ಘ್ನಸೂಕ್ತಮಂ ಪಠಿಸುತ್ತೆ ಕಾನಲರಿಸೆದರ್. ಮತ್ತಮೀರಣ್ಣರ್ ಯಾಜ
ಕರೋರೊಂದು ದೆಸೆಯೊಳ್ ಸಾಮಗಾನಮಂ ಪಾಡುತುಮುದ್ಧಾತ್ಮಗಳು
ಮೊಂದೆಸೆಯೊಳ್ ತಂತ್ರದಧ್ವರ್ಯುಗಳುಮೊದ್ ಸೆಯೊಳ್ ಹೋತಾರರು
ಮೊಪ್ಪಿದರ್. ವೇದಘೋಷಂ, ವಾದ್ಯಘೋಷಂ, ನೃತ್ಯಘೋಷಮೆತ್ತಂ
ದಿಕ್ಪಟಮಂ ತುಂಬಿದುದು ; ಕೊಂಡದೊಳಿನ್ನೆಬರಮೆಡೆವಿಡದೆ ಚಟ
ಚಟಪ ಬೇಳುರಿ ನಾಲಗೆಗಳಂ ನೀಡಿಕೊಂಡಿದರ್.

ಈಗಳಿಗಳ್ ಮಂಗಳಂ :—ದೆಸೆವಳರ್ ಮೆಯ್ಯೋಱು ಜನ್ನಕ್ಕೆ
ಬಂದು ತಂತಮ್ಮ ಹಸುಗೆಯಂ ಮನಂ ದಣಿಯೆ ಕೆಯ್ಯಾಱು ಕೊಂಡರ
ವರ್ಗಂ ಮಂಗಳಂ. ಋತ್ವಿಜರೆಲ್ಲರ್ ಕೊಳಗ ಮತ್ತಮಿರ್ಬಳ್ಳ ರನ್ನಮಂ
ಪೊನ್ನ ಹೇಳಂ ಚೆನ್ನಾಕಳಂ ಪ್ರತಿಗ್ರಹಿಸಿ ರಾಮನಂ ಪರಸಿ ಬೀಟಿಸ್ಕೊಂಡ
ರವರ್ಗಂ ಮಂಗಳಂ. ಮುನಿಗಳೆಲ್ಲರ್ ಸರಲೀಲೆಯ ಪರಬೊಮ್ಮನಂ
ಕಣ್ಣಣಿಯೆ ಕಂಡೆನೆಂಬೊಂದು ಸಂತಸದಿಂ ನಲಿನಲಿಯುತೆ ತಮ್ಮಾಶ್ರ
ಮಕ್ಕೆ ಪೋದರವರ್ಗಂ ಮಂಗಳಂ. ಮೂಗುದ್ವಮುಂಡುಂಡು ತೇಗಿ
ಕೊಟ್ಟ ದಕ್ಷಿಣೆಯಂ ಪೊತ್ತುಬ್ಬಸಂಬಡುತೆ ನಡೆದರ್ ಪಾರ್ವರವರ್ಗಂ
ಮಂಗಳಂ. ಪೌರಪೌರಂಧ್ರಿಯರ್ ಶ್ರೀರಾಮನ ದಿವ್ಯಮೂರ್ತಿಯಂ
ಕಂಡು ಸಂತಸಂದಾಳ್ತೆ ತಾಂ ತಮಗೆ ಮಾತುಗುಟ್ಟುತೆ ಪೋದರವರ್ಗಂ
ಮಂಗಳಂ. ಕೊಂಡಾಟದ ಮಾಸಾನಂತರ್ ತಮಗೆ ದೊರೆವಡೆದ ಗಜ
ರಥತುರಗವಿಭೂಷಣಾದಿಗಳಂ ಕೆಯ್ಯೊಂಡು ರಾಘವಂಗೆಗಿ ಆತನಡಿಯಾ
ಣತಿನಡೆದು ಪುರಕೆ ಬಿಜಯಂಗೈಯ್ದರವರ್ಗಂ ಮಂಗಳಂ. ಇಂತು
ಶ್ರೀರಾಘವಂ ಸೀತಾಸಮೇತಂ ಜನ್ನಮಂ ಬೇಳ್ಳು ತನ್ನೊಂದು ಬೆಳ್ಳಸ
ದಿಂ ದೆಸೆಮೂಲೆಗಳಂ ಬೆಳಗಿಸಿ ಸೋವರವೆರಸು ಪಲವುಂ ಪಗಲರಸು
ಗೆಯುತ್ತಮಿರ್ದನವಂಗಂ ಮಂಗಳಂ, ಶುಭಂ ಭದ್ರಂ ಕಲ್ಯಾಣಂ.

(ಅನಿತಱುಳೊಳ್ ಮನೋರಮೆ ಎಲ್ಲು ಪೋದಳ್.)

ಮುದ್ದಣಂ—(ಎಲ್ಲು ಪೋಪಳನೀಲ್ಲು ಮಾಣಸಿ) ಬಲ್ಲೆಡಕು
ಗಾರ್ತಿ ಕಣಾ ! ಮುದ್ದಣನುಮಂ ಟಕ್ಕಿಪ ಪೆಂಡಿರೊಳರೆ ? ಕೊಂಕು
ನುಡಿಯೊಂದು ನೆನದಿಂ ಬಿಂಕದಿನೆದೊಡಾಯ್ತೆ ! ಮೆಚ್ಚನಿತ್ತಲ್ಲದೆ ಪೋ
ಪೊಡೇಂ ಬಿಡುವೆನೆ !

ಮನೋ—ಕತೆಗೆ ಮಂಗಳಮಂ ಮಾಡದೆ ಬಜುದೆ ಉಡುಗೊಜು ತುಡುಗೊಜುಯೆಂದೊಡೇಂ ?

ಮುದ್ದ—ಕತೆಗೆ ಮಂಗಳಮನಾಗಳೆ ವೇಬ್ಬನುಬುದೆನ್ನಿಲ್ಲ. ಈಗ ಳುಬುದುದೊಂದೆ ನಿನ್ನುಡುಗೊಜು.

ಮನೋ—ಉಡುಗೊಜುಯ ಕಾಟಕ್ಕಿನ್ನೆತ್ತವೋಪಂ ! ನೀನೇಂ ಬೇಡುವಯ ?

ಮುದ್ದ—(ವುಸಿಮುಸಿಸಿಂ) ಬೇಡುವೋಡೇಂ ತಿಂಕನೆ ? ಮನೆಗೆ ಬಂದೆನೆ ? ಮೆಚ್ಚಿತ್ತೊಡದನೆ ಕೆಯ್ಯಳ್ಳೆಂ.

ಮನೋ—ಆನೆಂತುಂ ವರಾಧೀನೆ. ಮೇಣೆನಗೊಡಮೆಯಾ ವುದು ? ಏನನೀವೆನೆಂತೀವೆಂ ?

ಮುದ್ದ—ಏನೋ ! ಎಂತೋ ! ಆಂ ಮೆಚ್ಚುವಂತುಂ, ಕತೆಯ ಪುರುಳ್ಳೋವಂತುಂ ನಾಲ್ವರ್ ತಲೆದೂಗುವಂತುಂ ಉಡುಗೊಜುಗೆಯ್ಯೊಡಾಯ್ತು.

ಮನೋ—ಅಂತಪ್ಪೊಡಂತಿದು— ನಿನ್ನೀಕಬ್ಬಮನೋದುವ ಚಾಣರೇವಗೆಯುಡುಗೊಜುಯನೀಯೆಂಬರಾವ ಗೆಯ ಮೆಚ್ಚನೀವೆಂ.

ಮುದ್ದ—ಅಂತಾನುಮಕ್ಕ ! ಪೋಪಂ.

ಧರೆಯಮಯ ಜೀವರಾಶಿಗೆ .

ಸಿರಿಯಂ ನರನಾದಮಾದನಾತ್ಮಂ ತನ್ನೊಳ್ ||

ದೊರೆಕೊಂಡಿಸಿನಮಂತದು |

ಪನಿಮಲಮಾಗೆ ಪರ್ವೆಯರ್ವೆಯ್ಯಡಗುಂ ||

ಎಂಬಲ್ಲಿಗೆ ಶ್ರೀರಾಮಾಶ್ವಮೇಧದೊಳ್

ಕಥೋಪಸಂಹಾರಂ ಮೋಡಶಾಶ್ವಸಂ ಸಂಪೂರ್ಣಂ.

ಶ್ರೀ ರಾ ಮಾ ಶ್ವ ಮೇ ಧಂ

ಸಂ ಪೂ ರ್ಣಂ .

